

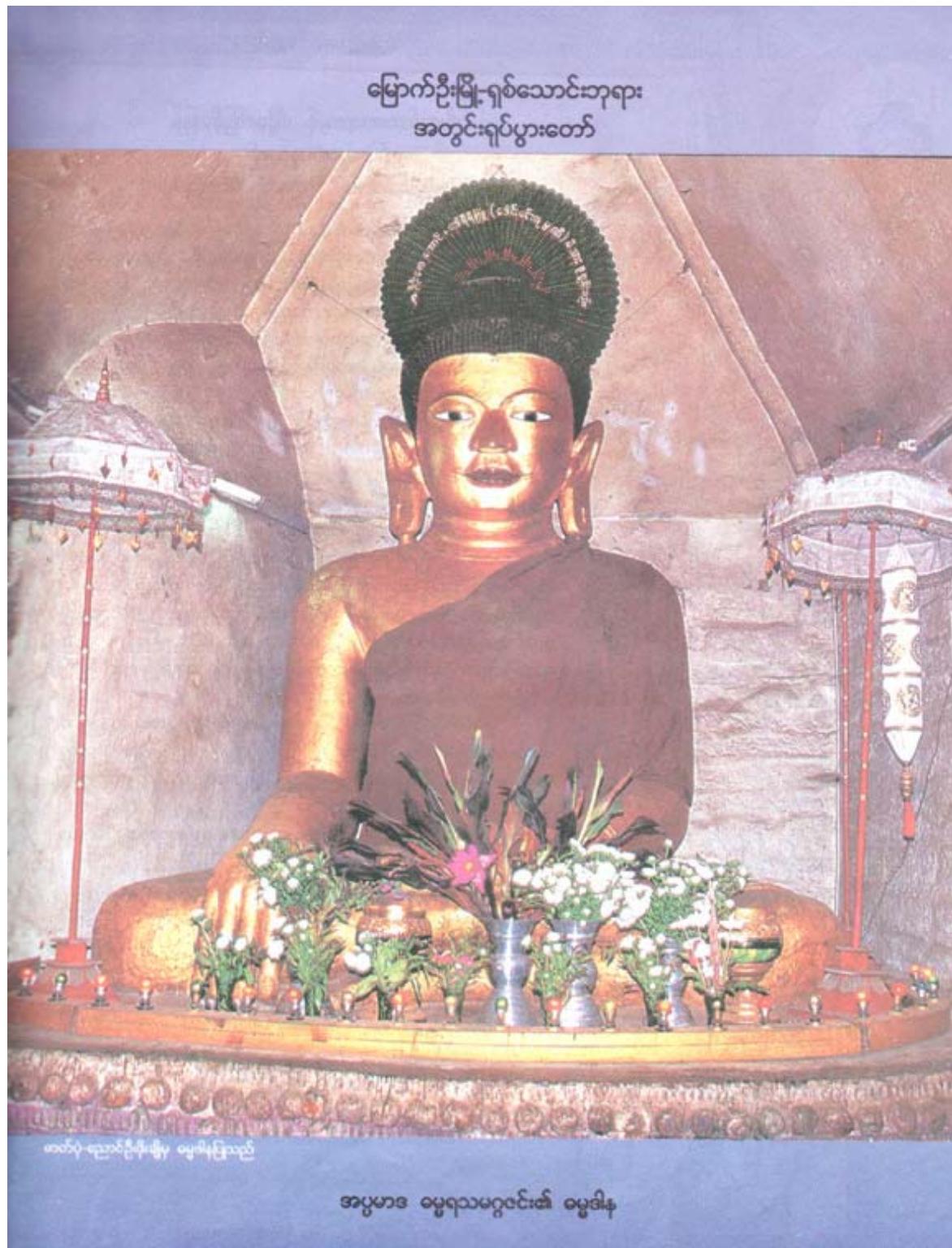
အပြည့်

အကျဉ်းချုပ်မှတ် ၁၇၆၅ ရန်း၊ မင်္ဂလာ
၂၀၁၀ ဧပြီ စွဲပိုင်သူ အောင် (၅)၊ အမှတ် (၇)

စမ္းရေး ဖွံ့ဖြိုး

လမ်းခွဲ ဆရာတော်ဘဏ္ဍာရီ
ပက္ခလု ဆရာတော်ဘဏ္ဍာရီ
မတ္ထာမရာတော်ဘဏ္ဍာရီ
အရှင် ပြည်သူတော်
တိရိုက်ရေး (ယောက်)
သုတေသန အရှင်လုပ်မှုသာတော်
ဒုက္ခရီး ဆရာတော်
ပျောက် ဆရာတော်
အွန့် ပြောသာတော်
အရှင် ဤဝယ်ဘဏ္ဍာရီ
အရှင် သမုဒ္ဓဘာသု (အောင်ခါးမြန်)
အရှင် သမုဒ္ဓ (အောင်ခါး)
အရှင် ပျောက် (အောင်ခါး)
အရှင် ကလိုသာရီ
ခုခံပြောသု (အောင်ခါး)
ကျိုးရိုင်
တော်ဝင်္ဂီး
ယသုံး
သန္တု (သန္တုရှိုး)
ပေါင်းစွာအုပ်
ပိုများ (အိုများ)
လွှဲလွှဲ
သန္တုရိုင်ဘု
ပိုကော် (ပြောင်)

မြောက်ပီးခြို့ရှစ်သောင်ဘုရား
အတွင်းရှုပ်ပွားတော်

အလုပ်-အသာင်းပါမ်း ဓမ္မပြည်သူတော်

အုပ်သာဇာုရွှေဝင်း၏ ဓမ္မဒီဇ

ကိုးကွယ်အားယောမှန် ပါဉိုက်ဖြန်မာပြန်

ဗြာဟ္မာဏဟူသည်

(မရှိမပဏ္ဍာသပါဉိုက်၊ ဗြာဟ္မာဏဝင်၊ ဝါသော်သုတေ)

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဣ္ဇာနိုင်လနိဂုံး၊ ဣ္ဇာနိုင်လတော့ အပ်၌ သိတင်းသုံးတော်မူစဉ် ပုဏ္ဍားသူငွေးမျိုးမှ ဝါသော်လုလင်သည် ဘာရဒ္ဓါဒ လုလင်နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံ ချုံးကပ်ကာ ဗြာဟ္မာဏ မည်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးလျှောက်ရာ ဘုရားရှင်က-

“အကြင်သူသည် အထုံးစုသော သံယောဇ်ကို ဖြတ်တောက်၍ စင်စစ်တပ်မက်တွယ်တာမူမရှိ၊ တပ်မက်မူကို ကျော်လွန်သော၊ ကိုလေသာတို့မှ ကင်းသော ထိသူကို ဗြာဟ္မာဏဟူ၍ ငါဆို၏။

ရန်ဪးဖွဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှောင်ဪးတတ်သော ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော တဏောကိုလည်းကောင်း၊ အစဉ်မပြတ် ကိန်းအောင်းတတ်သော အနာသယနှင့်တကွဖြစ်သော ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္စာဒိဋ္ဌကို လည်း ကောင်း ဖြတ်၍၊ ပယ်အပ်ပြီးသော အဝိဇ္ဇာရှိသော၊ သိပြီးသော သစ္စာလေးပါးရှိသော ထိသူကို ဗြာဟ္မာဏဟု ငါဆို၏။

သူတစ်ပါးတို့ ဆဲရေးသည်ကိုပုံတော်ခြင်း၊ နှောင်ဪးခြင်းကို အမျက် မထွက်မှု၍ သည်းခံနိုင်သော၊ အကြိမ်ကြိမ်သည်းခံနိုင်သော ထိသူကို ဗြာဟ္မာဏ ဟု ငါဆို၏။ အမျက်မထွက်တတ်သော၊ ကိုလေသာကို ပယ်ခွဲသည် ရတင်အကျင့်ရှိသော၊ သိလရာက်ရှိသော၊ ရာဂါစသည် ထူပြောခြင်း ကင်းသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ ဣ္ဇာနှုန်းရှိသော၊ ကာမရာက်တရားတို့၌ မလိမ်းကျံး မကပ်ပြီသော ထိသူကို ဗြာဟ္မာဏဟု ငါဆို၏။

ဤဘဝ်ပင် မိမိ၏ ခုက္ခာကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မောက်ပြု၍ သော၊ ချထားပြီးသော ဝန်ရှိသော၊ မိုးကြီးစောက်ကဲသုံးသို့ ထက်ဖြက်သည် ပညာ ဥာဏ်ရှိသော၊ နို့မွှာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လမ်းကြောင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်၌ လိမ္မာသော၊ မြတ်သော အကျိုးစီးပွားသုံးအစဉ်ရောက်ပြီးသော၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိုလေသာ ကာမတို့၌ မကပ်ပြီသော၊ နည်းသောအလိုရှိသော ထိသူကို ဗြာဟ္မာဏဟု ငါဆို၏။

ထိတ်လန်းတတ်သော သတ္တဝါ(ပုထော်)၊ မထိတ်လန်းတတ်သော သတ္တဝါ (ရဟန္တ)တို့၌ တုတ်လက်နက်ချထားပြီးဖြစ်၍ မသတ်ဖြတ် မည်ဦးဆဲ သော၊ ကိုလေသာ ရန်ဪးအေးပြီးသော၊ ခွဲလမ်းတတ်သုတိတွင် မစွဲလမ်းသော သဘောရှိသော၊ ရာဂါစဒေသော၊ မာနသည်လည်းကောင်း၊ သူ့ကျေးမှုးကို ချော်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ပွုတ်ဆောက်များမှ မုန်ညင်းစောက့်သုံး လျောကျသော သဘောရှိသူကို ဗြာဟ္မာဏဟူ၍ ငါဆို၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မပြုစွန်းသော၊ မကြမ်းကြုတ်သော၊

မှန်ကန်သောစကားကို ဆိတတ်သူ၊ အရှင်မပေးသောဥစ္စာကို မခိုးယူတတ်သူ၊ ဤ လောကြွှုလည်းကောင်း၊ တမလွန်လောကြွှုလည်းကောင်း တနာ့
တောင့်တမ္မမရှိ၊ အသာတနာ့ကင်းသော၊ ကိုလေသာနှင့် မယျဉ်သောသူ၊ သို့လေသုံးလေတွေးတော့မရှိ မှန်ကန်သောသတော်ကိုသိ၍ တနာ့
အာလယ်မရှိ အမြိုက်နိမ္မာန်သို့ ဝင်ရောက် ပြီးသောသူ၊ ကုသိုလ်ဟူသော
ကပ်ပြုခြင်း၊ အကုသိုလ်ဟူသော ကပ်ပြုခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ပြီး၊ ပူဇ္ဈားခြင်း
မရှိသော၊ ကိုလေသာမြောက်င်းသော စင်ကြယ်သောသူကို မြာဟွာဏဟူ၍
ငါဆို၏။

လွန်မြောက်နိုင်ခဲသော၊ ခရီးမှားဖြစ်သော၊ အဖန်ဖန်ကျင်လည်တတ်
သော၊ တွေ့ဝေတတ်သော မောဟာကို လွန်မြောက်သူ၊ သုယေလေးပါးကို
ကူးမြောက်ပြီးသူ၊ နိမ္မာန်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ပြီးသူ၊ အာရုံလက္ခဏာ
ယာဉ်ကို ရုသောအားဖြင့် ကပ်၍ရွှေတတ်ပြီး တနာ့ဟူသော အေမရှိသူကို
မြာဟွာဏဟူ၍ ငါဆို၏။

လျှော့ဖြစ်သော၊ နတ်၍ဖြစ်သော ကာမဂ်က်နှင့်ယျဉ်ခြင်းကို ဝယ်၍
အလုံးစုံသော ကိုလေသာယျဉ်ခြင်းဖြင့် မယျဉ်သောသူ၊ ကာမဂ်က်၌ မွေ့လျှော့
ခြင်း၊ ကုသိုလ်ပွားမှားခြင်း၌ မမွေ့လျှော့ခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍၊ လောက
အလုံးကို နိမ့်နင်းပြီး တည်းသော လွှဲလဝိုင်ယရှိသောသူကို မြာဟွာဏဟူ၍
ငါဆို၏။

သတ္တဝါတို့၏ စတိကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓာကိုလည်းကောင်း အချင်း
ပံ့သိမ်းသိ၍ ငြိကပ်တွယ်တာမူ မရှိသော၊ နိမ္မာန်အရပ်သို့ ရောက်ပြီးသော၊
သစ္စာ လေးပါးကို သိသောသူ၊ အကြင်သူ၏ လားရောက်ရမည့် ဂတိကို
နတ်၊ ရှုံး၊ ကွန်း၊ တို့ မသိနိုင်ကြဘဲ အာသဝါကုန်ပြီးသော ပူဇ္ဈားအထူးကို
ခံတော်မူထိက်သောသူကို မြာဟွာဏဟူ၍ ငါဆို၏။

အတိတိ၍လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်၍လည်းကောင်း၊ ပစ္စွာနှုံးလည်း
ကောင်း ကြောင့်ကြမှုမရှိသော၊ ခွဲလမ်းမှုမရှိသောသူ၊ ရှုံးဆောင်နားလား
ဥသာနှင့်တူသော မြတ်သောဝိရိယရှိသော၊ မြတ်သောသိုံလက္ခစာသည့်
ကျေးဇူးဂုဏ်အထူးကို ဆည်းပူး၊ ရှာဖိုးပြီးသော၊ အောင်အပ်ပြီးသော၊ တနာ့
အောက်ပြီးသော၊ ကိုလေသာ အညွစ် အကြေးကို ဆေးလျှော့ပြီးသောသူကို
မြာဟွာဏဟူ၍ ငါဆို၏။ ရှုံးကနေခဲ့ပူးသော ဘဝအဆက်ကိုသိသူ၊ နိမ္မာန်
ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လမ်းခရီးကိုမြင်သူ၊ ပဋိသန္ဓာန္တကိုရာ
နိမ္မာန်သို့ ရောက်သူကို မြာဟွာဏဟူ၍ ငါဆို၏ "ဟု မိန့်တော် မူ၏။

(မရှိမပဏ္ဍာသပါ၌တော်မြန်မာပြန်၊ မြာဟွာဏဝင်၊ ဝါသန္ဓာသတ်မှ
ကောက်နှုံးရေးသားပါသည်)

အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ပန်းရုံကုန်ကျော်သို့ကို

အပ္ပါမာဒီ အမတံ ပဒံ
ကသိလ်ကောင်းမှတိနှင့်
မင်္ဂလာလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကောင်းရာ
နိုတ်အတွက်းပြစ်သည်။

အကျဉ်းချုပ်

କାଳେ (ଗୁରୁ) : କାଳୁ ଯି (ଗୁରୁ) : ୨୦୦୬ ମୁହଁନ୍ଦି : ଗୁରୁ ଯି ଏ ଏ

ကိုကွယ်အားထားရာအမျိုး
ပါဌိတ်မြန်မာပြန်
ပန္တေသနလူသပါဌိတ်၊ ပြာဟန်၊
ဝါယာတွေဖါ့

ပြန်လည်မှတ်ခြင်း
သဘောတုန်ဆရာတော်
အနိဂုံသာမိသတရားတော်

ବୋଲିନ୍ଦାରା:ଟେନ୍
ବଗାରେତିପ୍ରିଣ୍ଡରାଟେନ୍
ଫିଲ୍ମ୍ସାହିତ୍ୟ ଫିଲ୍ମ୍ସାହିତ୍ୟ
ଟିପ୍ପଣୀୟ (ଚେଯ)ବାରାଟେନ୍
କିଛିଲାହାପୁନି ଶିଳ୍ପରେତୁପୁନି
ପାଞ୍ଜନ୍ତ୍ରାଂଶୁରେତୁପୁନି (ଚେଯ)
ପୁନିଲାଙ୍ଘନାଟାରା:ଟେନ୍
ଅନ୍ଧରେପ୍ରିନ୍ଟରାଟେନ୍
ଫିଲ୍ମ୍ସାହିତ୍ୟ: ଟାଫ୍ଟାରେତୁପ୍ରିଣ୍ଡରାଟେନ୍

အရင်သာမျက်က (ရွှေပါရမီဒေါရ)

三

ଓଡ଼ିଆ ପର୍ମାଣେତା

ତାପମ୍ବର ଯଇନ୍ଦ୍ରାଜିଲ୍ଲଙ୍କ

ଓଡ଼ିଆକୁ ପାଇଁ ଶବ୍ଦଗୀତିରିଣି

မြန်မာ့ကျော်ကိုရှိ အသုတေသန

ကျော်မြန်မာရှိသူများ၏ အဆင့်မြင့်

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରାମ୍ବଦ୍ୟ

ଭାର୍ତ୍ତାପଦ୍ମିତାନନ୍ଦା

କାନ୍ତିମଦ୍ଦିନ ପରିଚୟ

ମୁଦ୍ରଣ ଅଧିକାରୀ

ပေါင်သားခို

ကိုရင်ကြိုရင်ပါယလ၏ ဘဝန္တကျအပေါင်းမှ
လွတ်မြုပ်ဂ်နောက်တရားလမ်းဆို

၁၂၁

ବ୍ୟାକ୍ ପରିଚୟ

အသုတေသန

ကျော်များ
ကျော်တော်ရင် သဘာစည်သရာတော်ဘုရားပြီး၏
နောက်ဆုံးနေ့၊

အရှင်ညေယောက် (အောက်တိပိုင်းဘူး)	၆၄	တွေ့ဆုံးမြန်း ဓမ္မလမ်း
ပုသက္ကနတ်ထိတာ		လျင်ပြော်း
အရှင်ပြော် (အျောက်ပိုင်းဘူး)	??	ဥဇော်ပေါ် သာသနပုဂ္ဂန်မျဉ် အရှင်နှုန်းသိမ်းဖို့မှု တွေ့ဆုံးပြော်း
အရှင်ကိုယ်သာပါ		၇၀
သိတေသနမျက် မြင်နှစ်မျက်	၈၀	
ဟသန်း	၈၄	အပ္ပာဒခမျပ်ပြင်
ပြောသာ ပုသာ ပုရိန်မြင်စွဲ		တော်ဝင်နှယ်
ကျော်လိုင်		ကျွမ်းတွော်အရှင်နှုန်းပါး
သင်ကွန်တိပိဋကဓရ သရာဓတ်နှုန်းဖို့မှု		၈၀
ဘက္ကာရီနှောင် လူမှုပါး	၉၂	
ပုံးနှော (သွီးငပြု)		
နှုန်းတာတိကြော်စွဲတာ	၉၅	
ဦးတော်း (ငြောင်)		ထွက်ခဲ့သမျှ စာဓမ္မ
ဘက်ပုန်မှုပုသုပ် ခြောင်ကြောတ်	၁၀၀	သန်းလိုက်သူ
သုစ္စပြော် (ဆင်ပါ်ပို့)		၉၂
မြေကွက်နှုန်းတွော်အကိုယ်		
ဆင်လိုက်သာအများ	၁၀၅	
အရှင်သုပ္ပန် (ငြော်)		
မြေကွက်နှုန်းတွော်အနှစ်	၁၁၀	

အယ်ဒီတာချုပ်
မြသန်းစံ
တာဝန်းအယ်ဒီတာ
လွင်ပြမ်းသန်းထိက်သူ
အဖွင့်အယ်ဒီတာ
ဦးအောင်သန်း
ဒီဇိုင်းပဲစည်းမှု
ပန်းချောင်း
အပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဒေါ်သိဂ္ဂီးမြို့
မျက်နှာပုံးပန်းချို့
ကိုကျော်မင်းမောင်
အတူးပန်းချို့

ကိုမောင်မောင်သိက်၊ ဆရာကျော်၊ ဖော်မင်း၊
ကိုကျော်သိက်၊ ပန်းစွာနဲ့၊ ပန်းချီချွှေးဟန်
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး
မျိုးဖော်အောင်၊ ဖော်မင်း
ကွန်ပြုတော်စီ
နန်းစန်းမာရျို့၊ ကော်မြိုင်မင်းထွန်း
ထုတ်ဝေသူ နှင့် ပြန်ချီရေး(ပင်ရှင်း)
ဦးမြသန်း၊ (မြ-၁၂၀၈၀၁)
အပ္မာဒစာစဉ်
(၁၀၉)ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်၊
ဒရို့မြို့သစ်မြောက်စိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၅၀၃၇၃၃၀
တစ်ပြည်ပုံးပြန်ချီရေး
ဦးအောင်မြိုင်(ဆင်တောင်ကြီးစာပေ) ၄၁၊
၂၉၉၁၈၀၁၊ (အောက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၃၈၀၈၃၄၃
ပုံးပုံပြုသူ
ဦးမောင်မောင်လ (၀၅၅၇၄၅)
ရွှေနိုင်ခုံပို့ဆိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၉၀(စီ)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖလင်

ကျေးဇူးတော်ရင် လယ်တီဆရာတော်ဘဏ်းကြီး

ທຶນລູກ (ຈ່າຍ) ປີເມສະພາ

ପିଲାବୁଷ୍ଟିରେ—

မဟုတ်မမှန်၊ ဖောက်ပြန်မှားယွင်းခြင်းကို ဆိုသည်-
ဖောက်ပြန်ခြင်းသုံးပါးရိုက်။

၁။ သုတေသန ဖောက်ပြန်ခြင်းတစ်ပါး

॥ තිර්ණී හෙතුව්පූජ්‍යාච්ඡා:තැන්පි:॥

၃။ ဒိဋ္ဌ၏ ဖောက်ပိန်ခြင်းတစ်ပါး

(୧) ଅମୁର୍ତ୍ତାଃପ୍ରିଣ୍ଡଃ । ୨) ଅଵୀଭ୍ରାନ୍ତଃପ୍ରିଣ୍ଡଃ ।

အမြင်မားခြင်းဟူလို့။

သညာ၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းလေးပါး ရှိ၏ ။

၁။ အနိစ္တာ နိစ္တဟူ၏ အမှတ်မှားခြင်းတစ်ပါး၊

။။။ ဒက္ခာ၏ သခဟူ၏ အမတ်မှားခြင်းတစ်ပါး။

၃။ အနိတ်၏ အတွေ့ဟူ၏ အမှတ်များခြင်းတစ်ပါး၊

ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ସଂପର୍କ ଆମର୍ତ୍ତମାଣ

ောက်ပြန်ခြင်းလည်း လေးပါးရို၏။

၁။ အနိစ္တာ နိစ္တာရှု အသိမှားခြင်းတစ်ပါး

၂။ ဒုက္ခည် သုခဟ္မာ၏ အသိမှားခြင်းတစ်ပါး၊

୧୦ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବସ୍ଥା

၄။ အသုဘေး သုဘဟူ၏ အသိမှားခြင်းတစ်

အဖောက်ပြန်ခြင်းလည်း လေးပါးရှိ၏။

၁။ အနိစုံ နိစ္စဟူ၍ အမြင်မှားခြင်းတစ်ပါး၊

၂။ ဒုက္ခိည် သုခဟူ၍ အမြင်မှားခြင်းတစ်ပါး

၃။ အနိဇ္ဇာ အတ္ထဟူ၍ အမြင်မှား၏
၄။ အသာက္ခာ သုသဟူ၍ အမြင်မှား၏

ကျေးဇူးတော်ချုပ်တို့၏ ကျေးလွှဲဝကား

တရားဟေသူ၊ တရားနာသူ

မွေကထိက ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြင့် သော-
ညီမျှသော ညောင်စောင်း၊ အင်းပျော်၊
တရားဟေသာပလွင်၊ ခုတင်၊ ကုလားထိုင်၊
ခုတန်းရည် စသည်တို့၏ ထိုင်နေ၍ တရား
ဟေသာလျှင် နိမ့်ကျသော-ညီမျှသော ကုလား
ထိုင်၊ ခုတန်းရည် စသည်တို့၏ ထိုင်နေ၍
တရားနာကြလျှင် မရှိသေမှုအတွက် ဝိနည်း
တော်နှင့် ဆန်ကျုံသော အပြစ်မရှိဟန်
သိအပ်၏။

မွေကထိက တရားဟေသာပုဂ္ဂိုလ်တို့
ဟေသာရာတွင် ဥခ္ခာသာနည်းအားပြင့်ဟေသာလျှင်
ဟေသာသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နာသောပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါး
အပေါ်မှာသာ ဂါရဝအဖြစ် အာပတ္ထအဖြစ်
ကို ဆုံးဖြတ်အပ်၏၊ ရည်ရွယ်၍ မဟောအပ်
သော သူများနှင့်မဆိုင်တစ်ယောက်ကို ရည်ရွှေး
၍ ဟေသာနေလျှင် မရည်ရွှေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က
ဘယ် နေရာကပင် နေ၍ နာသောသာတွင် လည်း
အပြစ်မရှိ၍ ထိုမရည်ရွှေးအပ်သော သူတို့က
မသင့်သောနေရာ၌ နေ၍နာမှုကြောင့် ဓမ္မ
ကထိကပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း အာပတ်မသင့်၊
အနှစ်သာ နည်းအားဖြင့် ရှေ့ခြံ ရောက်လာ
သမျှတွေကို သိမ်းရှုံး၍ ဟေသာကြားလျှင်
တရားနာပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မရှိသေမှု၊ ဓမ္မ
ကထိကအတွက် အာပတ်သင့်မှာများသည်
ပရိသတ် တစ်စုလုံးနှင့် ဆိုင်၍နေ၏။

အဘို့၊ ပရိ

၁။ အဘို့ညာဆိုသည်ကား။ သိရှိုးသိစဉ်ထက်
အတူးအချွန် လွန်၍သိခြင်း။

၂။ ပရိညာဆိုသည်ကား။ သိထိုက်သော အထွေ
အဖြားတို့ကို အသီးအသီး ဗြားနား၍သိခြင်းထိနှစ်ပါးတို့တွင်-
အဘို့ညာ၌ သိရှိုးသိစဉ်ဆိုသည်ကား-

ပရိသိမ်းသော ပုထိုဇ်သတ္တဝါတို့၏ သိရှိုးသိစဉ်
ပေတည်း၊ ဝိပလွှာသတရားတို့၏ သိခြင်းပေတည်း၊ ထို
သိရှိုးသိစဉ်ထက် အတူးအချွန် လွန်၍သိခြင်းဆိုသည်ကား
ပုဂ္ဂိုလ်ဟန်မရှိ၊ သတ္တဝါဟန်မရှိ၊ အတ္တဟန်မရှိ၊ ဝိဝဟန်
မရှိ၊ ရုပ်တရား-နာမ်တရားသည်သာ ရှိ၏၊ ထိုရုပ်တရား၊
နာမ်တရားသည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ သတ္တဝါမဟုတ်၊
အတ္တမဟုတ်၊ ဝိဝမဟုတ်ဟု သိခြင်းသည် သိရှိုးသိစဉ် ထက်
အတူးအချွန် လွန်၍သိခြင်းမည်၏၊ ဤကဲ့သို့ သိခြင်းကို
အဘို့ညာဆိုသည်။

၃။ ပရိညာ၌ သိထိုက်သော အထွေအဖြားတို့ကို
ဗြားနား၍သိခြင်းဆိုသည်ကား-

ထိုရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ကို ဤကား ပထဝီ၊
ဤကား အာပေါ်၊ ဤကား စိတ်၊ ဤကား ဖသာ စသည်
ဖြင့် ဗြားနား၍သိခြင်း ညာတပရိညာတစ်ပါး၊ ငင်းတို့၏
အနိစ္စသာဘော၊ ခုကွဲသာဘော၊ အနတ္တသာဘောတို့ကို
ပိုင်းပိုင်းဗြားမြေးသိခြင်း တိုရဏပရိညာတစ်ပါး၊ အနိစ္စ၊
ခုကွဲ၊ အနတ္တသာဘောတို့ကို ထင်မြင်သဖြင့် နိစ္စ၊ သူခာ
အတ္တအနေနှင့် စွဲလမ်းရင်းရှိသော ကိုလေသာတို့ကို ပယ်ခွာ
စေနိုင်ခြင်း ပဟာနပရိညာတစ်ပါး၊ ဤပရိညာ သုံးပါးတို့ကို
ဆိုသည်။

ဤအဘို့ညာသာက် ပရိညာသာက်တို့ကိုပေါ်က်ရောက်
နိုင်သောသူသည် မိမိသန္တာနှင့် ဝိပလွှာသတရားတို့၏ သိမြင်
ချက်တို့ကို သိမြင်သလိုမဟုတ်၊ အသီမှား၊ အမြင်မှား ဖြစ်
သည်ဟု မိမိသာက်ဖြင့် ပြင်းဆန်ပယ်ဖျက်နိုင်၏။

အရိယာဝါသတရားတော်

မဟာစည်ဆရာတော်

(ယခင်လမှအဆက်)

အစောင့်အရှောက်
အရိယာဝါသ
ကထွေ ဘီက္ခဝေ ဘီက္ခ၊
ဧကာရက္ခာ ဟောတိ။
ဘီက္ခဝေ-ရဟန်းတို့ ဘီက္ခ
-ရဟန်းသည်၊ ဘီက္ချို့-သသရာ
ဘေးကို ရွှေမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
ဘီက္ချို့-ကိုလေသာကို ဖျက်ဆီးတတ်
သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကထွေ-ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်းဖြင့်၊ ဧကာရက္ခာ-တစ်ခု
သော အစောင့်အရှောက်ရှိသည်။
ဟောတိ-ဖြစ်ပါသနည်း၊ အစောင့်

အရှောက်ရှိရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါ
လဲတဲ့၊ လောကမှာ အထက်တန်းစား
လူတွေရဲ့ အီမံတွေမှာ အစောင့်
အရှောက် ဒရဝမ်ရှိတာလို အရိယာ
တို့၏ စံနေအိမ်မှာလည်း အစောင့်
အရှောက် တစ်ခုရှိရမယ်ဆိုတာကို
ပေါင်းစဉ်တုန်းက ပြောခဲ့ပြီး၊ အဲဒီ
အစောင့်အရှောက်က ဘယ်လိုဟာ
လဲဘယ်လိုပြည့်စုစုမှာလဲလို့ မေးခွန်း
ထုတ်ပြုပါတယ်၊ ဒီအမေးမျိုးကတော့
ဖြေရှင်းပြမယ်လို့ မေးတာပါပဲ၊ အဲဒါ
ကို ဒီလိုဖြေရှင်းပြတော်မူပါတယ်။
၌ ၈ ဘီက္ခဝေ ဘီက္ခ၊

သတာရက္ခန စေတသာ သမုပ္နာ
ကတော့ ဟောတိ-တဲ့။

ဘိက္ခဝါ-ရဟန်းတို့၊ ကူး
-ဤသာသနာတော်ညွှန်း၊ ဘိက္ခ-
ရဟန်းသည်၊ ဘိက္ခ-သသရာသေး
ကို ပုဂ္ဂိုလ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဘိက္ခ-
ကိုလေသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သတာရက္ခန-
အမှတ်ရမှု-သတိ အစောင့်အရှေ့က်
ရှိသော၊ စေတသာ-စိတ်နှင့်သမုပ္နာ
ကတော့-ပြည့်စုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်
၏။

အရိယာဝါသ-အရိယာတို့၏
စံနေအိမ်မှာ ပြည့်စုရမည့် အစောင့်
အရှေ့က်က အမှတ်ရမှု-သတိ
တရားပါပဲ၊ အဲဒီ အမှတ်ရမှု-သတိ
အစောင့်အရှေ့က်နဲ့ ပြည့်စုရမယ်လို့
ဆိုလိုပါတယ်၊ ဘယ်လိုပြည့်စုရမှာလဲ
ဆိုတော့ စိတ်တိုင်းစိတ်တိုင်းမှာ
အမှတ်ရမှု ထက်ကြပ်ပါပြီး ပြည့်စုရ
မယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
သတာရက္ခန-အမှတ်ရမှု သတိ
အစောင့်အရှေ့က်ရှိသော၊ စေတသာ-
စိတ်နှင့်ပြည့်စုရမယ်လို့ ဆိုထား
ပါတယ်၊ ဒီလိုစိတ်တိုင်းစိတ်တိုင်းမှာ
အမှတ်ရမှု သတိအစောင့်အရှေ့က်
အမြဲတမ်းပါပြီး ပြည့်စုတာက ဘယ်
လို ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲဆိုလိုရှိရင် ရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်မှာမှ ကောင်းကောင်းပြည့်စု
ပါတယ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များမှာ
ကာယက်-ကိုယ်အမှုအရာကိုပြုတိုင်း
ဝစ်ကံ-နှုတ်အမှုအရာကို ပြောဆို တိုင်း
မနောက်-စိတ်သက်သက်ဖြင့်
ကြောင်းအမြဲတမ်း ပါနေတယ်၊
သတိမရဘူး၊ အမှတ်မရဘူးနဲ့ လွှတ်
ခနဲယောင်မှားပြီး ပြုမိတာလည်းမရှိဘူး၊
လွှတ်ခနဲယောင်မှားပြီး မတော်တာ

တွေကို ပြောမိတာလည်း မရှိဘူး၊

အမှတ်မရဘဲနဲ့ မော်ပြီးတော့ တော့
ရောက်တောင်ရောက်နဲ့ မတော်တာ
တွေလျှောက်ပြီး ကြောင်းနေတာရယ်
လိုလည်း မရှိဘူး၊ သတိ အစောင့်
အရှေ့က်ကလေးက နောက်က ထက်
ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး အမှတ်ရနေပါ
တယ်တဲ့ ဒါကြောင့် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်
တွေကို ဒီလို ချိုးကျျးပြောဆိုရပါ
တယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် စရတော့
စ-သွားနေစဉ်မှာရော၊ တိုင့်တော့ စ-
ရပ်နေစဉ်မှာရော၊ သူတွေသာ စ-
အိပ်နေစဉ်မှာရော၊ အကရသာ စ-
နိုးနေစဉ်မှာရော၊ အသာ-ထိုရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဥာဏးသာန့်-အသိ
အမြင်သည်၊ သတာတဲ့ သမိတ်-အမြဲ
မပြတ်၊ ပစ္စုပြန်တဲ့-ရှေးရှုထင်နေ
တယ်လို့ ချိုးကျျးပြောဆိုရပါတယ်။

သတိကောင်းပုံ

ဒီစကားထဲမှာ အိပ်နေစဉ်
မှာလည်း ပါသွားတယ်နော့၊ အဲဒါက
တော့ အိပ်ပျော်ခါနီးကာလနဲ့ အိပ်
ရာမှ နိုးခါစ ကာလများမှာ သတိ
ဥာဏးထင်ပုံကို ဆိုပါတယ်၊ လုံးလုံး
အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ
တော့ သတိဥာဏ်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး၊ အဲဒီလိုပြစ်ပုံကိုလည်း မရည်
ရွယ်ပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်အမှု
အရာပြုတိုင်း၊ နှုတ်က ပြောဆိုတိုင်း၊
စိတ်က ကြောင်းတိုင်း ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်
မှာ အမှတ်ရတဲ့ သတိကလေးက
အမြဲတမ်းထင်နေတယ်၊ ဒီသတိဟာ
ရဟန်းဖြစ်ခါမှ ကောင်းကင်က ကျ
လာသလို ဖြေနှုန်းခနဲကောင်းလာတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးကတည်းက လေ့
လာအားထုတ်လာလို့ အစဉ်အတိုင်း
ကောင်းလာတာ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့၊

သတိပြောန်တရားဟာ
အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊
ပေါ်လာသမျှ ကိုယ်အမူအရာ၊
စိတ်အမူအရာတွေကို
အမှတ်ရနေရုံကလေးပဲ၊
ဒီလိုအမှတ်ရနေတယ်ဆိုရင်
သိသင့်သိထိုက်တာတွေကို
အကုန်လုံးအောက်ဖျော်ပြီး၊
အကုန်လုံးသိတော့ပဲ

ရဟန်းမဖြစ်မီ အနာဂတ်အဖြစ်က
တည်းက အားထုတ်လာခဲ့ရတယ်၊
အနာဂတ်မှာလည်း ဒီသတိဟာ အပုံ
ကောင်းနေပါတယ်၊ အဲဒါလည်း
သကဒါဂါမာဝက အားထုတ်လာခဲ့လို့
ကောင်းနေတာ၊ သကဒါဂါမာလည်း
ဒီသတိက အတော်ကောင်းနေပါပြီ၊
အဲဒါလည်း သောတာပန်ဘဝက
အားထုတ်လာခဲ့လို့ ကောင်းနေတာ
ပါပဲ၊ သောတာပန်မှာလည်း ဒီသတိ
ဟာ ပုံစံနှုစာကြည့်ရင် အများ
ကြီး ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့်
သောတာပန်မှာ အပါယ်လားကြောင်း
မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်ဘဲ
ကင်းနေတာ။

ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြည့်က
သောတာပန်မှာ ကာမရာက်
အာရုံတွေကို သာယာတပ်စဲတဲ့
ကာမရာဂါ-ဆိတာလည်း ရှိပါသေး
တယ်ပျော်၊ ပျောဂါဒီ-ဒေါသဆိတာ
လည်း ရှိပါသေးတယ်၊ မောဟတို့
မာနတို့ဆိတာတွေလည်း ရှိပါသေး
တယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူတစ်ပါး၏
အသက်ကို သတ်နိုင်လောက်အောင်
တော့ အကုသိုလ်က ပြင်းပြင်းထန်
ထန် ထက်ထက်သန်သန် မဖြစ်
တော့ဘူး၊ လောဘ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်
ပေါ်လာပေမယ့်လို့ သူတစ်ပါးကို
သတ်နိုင်လောက်အောင်အထိတော့
မပြင်းထန်တော့ဘူး၊ အကုသိုလ်
ဒီဂရိဟာ လျော့သွားပြီ၊ အဲဒါ
ဘာကြောင့်တဲ့လို့ဆိုရင် သတိက
ကောင်းနေလို့၊ သတိက နောက်က
လိုက်ပြီး ထိန်းနေလိုပါပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်ပုံ
ကို တရားအားထုတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဟာ ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့ရပါတယ်၊
အားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကတော့ ဒါကို မှန်းဆပြီး ကြည့်ကြ
ပေါ်လေ၊ မယ့်မကြည့်တော့ မရှိကြ
နဲ့ ဟုတ်ကောင်းပါရဲ့လို့ ဒီလိုတော့
ယုံကြည့်ထားမှ ဖြစ်မှာ၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုရင် “သောတာပန်ဟာ အပါယ်
ကျော်စေတတ်တဲ့ အကုသိုလ် ကို
မပြုတော့ဘူး၊ သူတစ်ပါး
အသက်ကိုလည်း မသတ်တော့ဘူး”
ဆိတာကို မြတ်စွာဘုရားကိုက
ဟောထားတာ၊ ဘုန်းကြီးတို့လည်း
တရားအားထုတ်ကြည့်ထားလို့“အဲဒီ
အတိုင်း မှန်ကန်တယ်”ဆိတာကို
သိတန်သလောက် သိရပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် တွေ့သိချင်ရင်
တရားကို တကယ်တမ်းအားထုတ်
ကြည့်ပါ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင် အားထုတ်

ရော လျှောက်ရေးထားတာကို တွေ
ရူရူးတယ်၊ ယခု တရားနာရောတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲကလည်း အရှို့က
အဲဒီဆရာတွေ့ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို
ဖတ်ဖူးကောင်း ဖတ်ဖူးကြပါလိမ့် မယ်၊
သူက စာရေးကောင်းတယ် လို့
မာန်တက်ပြီးတော့ တောင်ရေး
မြောက်ရေးနဲ့ သူနဲ့ မတန်တာတွေ
ကိုလည်း လျှောက်ရေးနေတယ်၊
ဘယ်အထိ ရေးသလဲဆိုတော့
သောတာပန်ဟာ လူတစ်ယောက်
အသက်ကို သတ်နိုင်သေးတယ်ဆို
တာအထိ သူကရေးတယ်၊ အဲဒီလို
ရေးလိုက်တဲ့အတွက် သောတာပန်
ရှုတ်တွေ ကျေသွားလိုက်တာ မပြောပါ
နဲ့တော့တကထဲ ရေးမှုရေးပါပေ၏၊
ဘုန်းကြီးတို့အနေနဲ့ဖြင့် အဲဒီလိုရေး
တာကို အုံညွှန်လိုကို မဆုံးဘူး၊ သူက
မြန်မာလိုသာ ရေးတာမဟုတ်သေး ဘူး၊
အက်လိပ်လို မရှုမောင်းတစ်စောင်
ထဲမှာလည်း ရေးထည့်လိုက်သေး
တယ်၊ အဒါကမှ သာပြီး အရှုပ်ဆိုး
သွားတာပဲ၊ နိုင်ငံခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက
မြန်မာပြည်ကို အထင်အမြင်သေး
ကုန်တော့မှာပါပဲလို့ ဘုန်းကြီးတို့က
စိုးရိမ်မိပါတယ်၊ အဲဒီဆောင်းပါးကို
အက်လိပ်လို မရှုမောင်းထဲ ထည့်ပေးတဲ့
အယ်ခီတာတွေလည်း တာဝန်မကင်း
ဘူး၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရှုတ်ကျက်သရော
သာသနတော်ရဲ့ ရှုတ်ကျက်သရော
ကို ယုတ်လျော့ထိပါးစေနိုင်တဲ့ ဒီလို
ဆောင်းပါးမျိုးကို ဘာကြောင့်ထည့်
ကြသလ မပြောတတ်ပါဘူး၊ အမှန်
ကတော့ ဒီလိုဆောင်းပါးမျိုးကို ရေး
တဲ့ လူက သူ့ဟာသူ သဘောကျလို့
ရေးပေမယ့်လို့ အယ်ခီတာတွေက
တော့ စာစောင်ထဲထည့်သွင်းပြီး
ကမ္ဘာကိုမပြသင့်ပါဘူး။

သောတာပန်ဟာ လူကို
သတ်မှတ်သေးသတဲ့
ယခုနေအခါမှာ မြန်မာ
ပြည်က ပရိယတ္ထိသာသနဘက်က
ဆိုရင် သံဂါယနာတင်သည်အထိ
အထက်တန်းအကျခုံး ဆောင်ရွက်
နေတယ်၊ ပဋိပတ္ထိဘက်ကလည်း
မင်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကမ္မာဌာန်း
ဘာဝနာနည်းတွေကို ကိုယ်တွေ့ဖြစ်
အောင် အထင်အရှား ညွှန်ကြား
ပြသနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အနောက်
ရော အရှေ့ရော တစ်ကမ္မာလုံးမှ
နိုင်ငံခြားသားတွေက၊ ပုံးပုံဘာသာ
တရားကို အားထုတ်လိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက မြန်မာပြည်ကိုပဲ ဦးတည်ပြီး
တော့ လာရောက်ပြီး လေ့လာအား
ထုတ်နေကြတယ်၊ တရှုံးတလေကတော့
အစာထမ သီရိလက်ဘဲ အိန္ဒိယလောက်
သာသိလို သီရိလက်ဘဲ အိန္ဒိယကိုပဲ သွား
ရောက်စုစုံကြတယ်၊ အဲဒီလို စုစုံ
တော့ အိန္ဒိယမှာဆုံးရင် ပုံးပုံဘာသာ
တရားနဲ့ စပ်ပြီး ဘာမျှအကူအညီ
မရကြဘူး၊ သီရိလက်မှာလည်း အား
ထုတ်နည်းကို ကျော်မြန်မာပြနိုင်တာ
ကို မတွေ့ကြရဘူး၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအိန္ဒိယ၊
သီရိလက်ဘဲတို့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
နောက်ဆုံးကြတော့ ဘုန်းကြီးတို့
မြန်မာပြည်ကိုပဲ ရောက်လာကြ
တယ်၊ ဒီလို ရောက်လာပြီး တရား
အားထုတ်ကြတော့လည်း သူတို့
စိတ်ထဲမှာ ဝေးမြောက်ဝေးသာနဲ့
အားရကျေနပ်သွားကြပါတယ်၊ အဲဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ သာသော
နှုတ်ပို့သာငွောန တစ်ခုတည်းကကို
တော်တော်များပါပြီ၊ ဒီလို မြန်မာ
ပြည်က ပုံးပုံသာသနဘတော်နဲ့ စပ်ပြီး
အဘက်ဘက်က ရှေ့ဆောင်နေတဲ့ အထက်
တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကတောင် လူကို
သတ်မှတ်သေးတယ်ဆုံးလျှင် ကောင်း

ပြောခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးက
“သောတာပန်ဟာ လူကို သတ်မှတ်
သေးတယ်”ဆုံးတဲ့ သူ့အယူအဆကို
ကမ္မာဌာန်ပြီး ပြလိုက်တယ်၊ တကယ့်
ကို အဲဒီရာပါပဲ၊ သူက အဲဒီလို ရေး
လိုက်တာနဲ့ သောတာပန်တွေလည်း
ဈေးကျကျန်တော့တာပါပဲ။

အဟိုးသာတရား

ဘာကြောင့်လဲဆုံးတော့
အိန္ဒိယတိုင်းသား ဟံန္တာတွေက အဟိုး
သာဆုံးတဲ့ တရားကို အင်မတန်
အလေးအမြတ်ပြုကြပါတယ်၊ အဟိုး
သာတရား-ဆုံးတာ အသက်ရှိတဲ့
သဲတွေကို မည်သူးဆဲရာ မသတ်ရတူး
ဆုံးတဲ့ တရားပါပဲ၊ သူတော်ကောင်း
ဆိုရင် သူတစ်ပါးကို မည်သူးဆဲ
မသတ်ပြတ်ရတူးလို့ ဟံန္တာသာ
ဝင်တို့က ယူဆထားကြပါတယ်၊
ဘယ်ထိအောင်လဲဆုံးရင် စိမ်းရှင်နေ
တဲ့ မြေက်ပင်သစ်ပင်များအထိ မည်သူး
ဆဲ မသတ်ပြတ်ကောင်းဘူးလို့ ယူဆ
ထားပါတယ်၊ သူတို့အယူမှာ စိမ်းရှင်
နေတဲ့ မြေက်ပင် သစ်ပင်တွေကိုလည်း
ကိုကြိုး-တွေ့ထိနိုင်တဲ့ ကြော်တစ်
ပါးရှိတဲ့ သဲတွေကိုရယ်လို့ ယူဆထား
ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့
မဆန်ကျင်ရအောင်လို့ မြတ်စွာ
ဘုရားက ရဟန်းများအား မြက်
သစ်ပင်ကို မဖျက်ဆီးရဘူးလို့
သီကြားပွဲ မည်သူးဆဲပါတယ်ဒီလို
မည်သူးဆဲရတဲ့ အဟိုးသာတရားကို
အင်မတန်အလေးအမြတ်ပြုနေတဲ့
လောကကြီးထဲမှာ ပုံးပုံဘာသာက
တရားအားထုတ်လို့ သောတာပန်
အဆင့် ရောက်ပြီးနေတဲ့ အထက်
တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကတောင် လူကို
သတ်မှတ်သေးတယ်ဆုံးလျှင် ကောင်း

ကြပါတော့မလား၊ တကယ်ဆုံးတော့
သတ်လည်းမသတ်မှတ်ပါဘူး၊ သတ်
မှတ်သေးတယ်ဆုံးရင်လည်း အဲဒီလို ဟာ
သောတာပန်မဟုတ်သေးလို့ ပေါ့၊
ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ သောတာ
ပန်အစစ်ဆုံးရင် သူတစ်ပါးဉာဏ်ပါး၏
သားမယားလည်း မပြစ်မှားနိုင်တော့
ဘူး၊ သူတစ်ပါးအကျိုးမဲ့ ဖြစ်အောင်
လည်း လိမ့်လည်မပြောတော့ဘူး၊
မူးယစ်စေတတ်တဲ့ သေရည်အရက်
စသည်ကိုလည်း မသောက်စား
တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား
က သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်လို့ သီလေသူ
ပရိပုဂ္ဂိုလ်ဘူး-သီလေတို့ အကြွင်းမဲ့
အပြည့်အစုံကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ
တယ်၊ အဲဒီတော့ ခိုးနိုင်တယ်၊ သူ
တစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားနိုင်
တယ်၊ လိမ့်နိုင်တယ်၊ သေရည်
အရက်ကို သောက်စားနိုင်တယ်ဆုံး
ရင်တော့ အဲဒီလိုဟာ သောတာပန်
မဟုတ်ဘူးဆုံးတာ တထစ်ခု မှတ်
ထားကြပေးတော့။

ရုန်ကပြောခဲ့တဲ့ စာရေး
ဆရာကြီးကတော့ “သောတာပန် ဟာ
သေရည်အရက် သောက်စား
သည်အထိ ငါးပါးသီလေကို ကျူးလွန်
နိုင်သေးတယ်”လို့ သူ့ဆောင်းပါး
ထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်၊ ဘာ
ကြောင့် ဒီလိုဆုံးရင်သလဲဆုံးတော့ သူက
လူ.ရ.စံတဲ့ စာတော် သဘာဝကို
လေ့လာခြားပြီး လေ့လာတဲ့ အတွက် သူက
ဒီလိုရဲရဲရင်ရင် ဆုံးရိုင်ပါသတဲ့၊
ဒါလည်း အဲခြားစာပါပဲ၊ သူလေ့လာ
တယ်ဆုံးတာဟာ ဘယ်သူတွေရဲ.
စိတ်ကို လေ့လာတာလဲ၊ သူ့စိတ်သူ

သောတာပန်မှာ
ကာမရာက်အကျင့်တွေကို
သာယာတပ်စွဲတဲ့
ကာမရာဂါ-ဆိုတာလည်း
ရှိပါသေးတယ်၊
ဗျာပါဒါ-ဒေါသေးဆိုတာလည်း
ရှိပါသေးတယ်၊
မောဟတို့
မာနတို့ဆိုတာတွေလည်း
ရှိပါသေးတယ်၊
ဒါပေမယ့်လို့၊ သူတစ်ပါး၏
အသက်ကို
သတ်နိုင်လောက်အောင်တော့
အကုသိုလ်က
ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ထက်ထက်သန်သန်
မဖြစ်တော့ဘူး၊

လေ့လာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ သူက သူ့
ကိုယ်ကိုသူ သောတာပန်လို့ ယူဆ
ထားဟန်တူပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက
အရက်ကိုလည်း ကြိုက်တတ်တယ် လို့
သတင်းကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့်
သူ့စိတ်နှင့်နှိုင်းပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်
တူပါတယ်၊ ဒါလည်း ဆုံးဖြောစရာပါပဲ၊
ကိုယ်နှိုင်း မရှိင်းဘူးဆိုတဲ့ မြန်မာ
စကားပုံဟာ အဆင့်အတန်းတူတဲ့သူ
အချင်းချင်းသာ သုံးခွဲမည့် စကားပုံ
ဖြစ်ပါတယ်၊ အဆင့်အတန်း မတူရာ
မှာ ကိုယ်နှိုင်းရင် အလွန်ပင် ရှိင်းပါ

တယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ဂဏန်း
သချာကို မသင်ဖူးတဲ့ လူတစ်
ယောက်က ဂဏန်းသချာအရာမှာ
ပါရှုရောက် တတ်မြောက်နေတဲ့ လုကို
ဂဏန်းသချာနှင့်စပ်ပြီး ငါလို ပဲလို့
ကိုယ်နှိုင်းလျှင် အများကြီး
လွှာမှားမယ်၊ အများကြီး ရှိင်းမယ်
ဆိုတာကို သီနိပါတယ်အဲဒါလိုပါပဲ၊
ပုံတွေ့ပုံရှိလိုက ကိုယ်စိတ်နှိုင်းပြီး
သောတာပန်ကို ဆုံးဖြတ်လျှင် အင်
မတန်ရှိင်းပြီး အင်မတန်ပဲ လွှာမှား
တတ်ပါတယ်။

အမှန်မှာတော့ သောတာပန်
အစစ် တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ပုံရှိလိုမှာ
ရုန်ကပြောခဲ့တဲ့ သတိကလေးက
အတော်ကို ကောင်းနေပြီး ဒါကြောင့်
ရုတ်တရက် လောဘဖြစ်လာတယ်
ဆိုရင် အဲဒီ သတိကလေးက သူ့
အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတော့ ထိန်း
ထားလိုက်တယ်၊ ဒီလို သတိက အပ်
ထိန်းလိုက်တဲ့အတွက် လောဘဟာ
အရှိန်ပျက်သွားတယ်၊ ဒါကြီးအကျယ်
မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဒေါသဖြစ်လာရင်
လည်း သတိက နည်းတူပဲ အပ်ထိန်း
လိုက်တယ်၊ မောဟတို့၊ မာနတို့
ဖြစ်လာရင်လည်း သတိကလိုက်ပြီး
အပ်ထိန်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အကုသိုလ်
တရားတွေဟာ အလွန်အကဲ အကြီး
အကျယ် မဖြစ်ပွားရတော့ဘူး၊ သို့လေ
သိကွာပုံစံတွေကို ကျူးလွှန်
နှင့်လောက်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
သောတာပန်မှာ အပါယ်လားကြောင်း
အကုသိုလ်တွေလည်း ပြမ်းတယ်၊
အပါယ်လေးပါးမှလည်း လွှတ်တယ်
လို့ ယုံကြည်းစိတ်ချရရတာ၊ ဒါတွေ
ဟာ သတိကလေး ကောင်းနေခြင်း
ရဲ့၊ အကျိုးတွေပါပဲ၊ သောတာပန်မှာ

ဒီသတိကလေး ဒီလိုကောင်းနေတာ
ကလည်း ကလျာဏာပုထိုံးအဖြစ်နဲ့
ဝိပဿနာရှုစဉ်က ဒီသတိကလေးကို
မပြတ်မစ လေ့လာများများလာခဲ့လို့
ပါပဲ၊ ဒီတော့ ဒီသတိကလေးကောင်း
အောင် အစပြုခဲ့ရတာဟာ ပုထိုံး
အဖြစ်က စဲခဲရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှား
ပါတယ်၊ အဲဒီတန်းက ဒ္ဓါရမြောက်
ပါးက ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ရုပ်နာမဲ့
တွေကို အမှတ်ရနေတဲ့ သတိကလေး
ဟာ သတိပစ္စာန်တရားပေါ့၊ သတိ
ပစ္စာန်တရားဟာ အင်မတန်ကောင်း
ပါတယ်၊ ပေါ်လာသူ့ ကိုယ်အမှု
အရာ၊ စိတ်အမှုအရာတွေကို အမှတ်
ရနေရုံကလေးပဲ၊ ဒီလို အမှတ်ရနေ
တယ်ဆုံးရင် သိသင့်သိတိကဲ့
တွေကို အကုန်လုံးအောက်မေ့ပြီး
အကုန်လုံးသိတော့တာပဲ၊ ဘယ်
နေရာမှာမဲ့ မကျိန်ဘူး၊ သိပ်နေရာ
ကျေတာပဲ၊ အားထုတ်ဖို့ရာ လွှယ်
လည်းလွှယ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က
လည်း အဲဒီ သတိပစ္စာန်နည်းအတိုင်း
ရုံးမှတ်ပုံကို လွှယ်လွှယ်ကလေးပဲ
ဟောနေပါတယ်၊ ဘာကြောင့်တုံးလို့
ဆိုတော့ ရုပ်တွေ၊ နာမဲ့တွေ၊ စိတ်
တွေ၊ စေတာသိုံးတွေ၊ စာတ်တွေ၊
ကလာပ်တွေ ဒီလို ဟာတွေကို
အသေးစိတ်ရှုဖို့ ဆင်ခြင်ဖို့ဟောရင်
ဗဟိသတမရှိတဲ့ လူတွေမှာ ဘယ်
ဆင်ခြင်တတ်၊ ရွှေတ်လိမ့်မှာတုံး၊
အဲဒီလို တွေးတော့ဆင်ခြင်နေရင်
လည်း ကိုယ်ပိုင်ဘဝနာ့ဥက္ကာ့ဆိုတာ
ဘာမျှထူးထူးမြားမြား ဖြားဖြား ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး
တို့က လွှယ်လွှယ်ပဲ ဟောပါတယ်၊
ဖြတ်စွာဘုရားကလည်း လွှယ်လွှယ်
ပဲ ဟောခဲ့ပါတယ်။

■ဆက်လက်တ်ပြုပါမည်

(ယခင်လမှအဆက်)

‘အဲဒီတော့ မကောင်းတဲ့ဆင်းရဲ၊ နေရဲထိုင်ရဲ ခုက္ခာဆိုတာ ဘာတုံးမေးတော့ ရသေ့လည်း မဖြေနှင့် တော့ဘူး။ အေးကွာ-မင်းဒီလောက်မေးလာတယ်။ ငါ ခုက္ခာအကြောင်းကို ငါမေးမကွာ။ မင်း ရန်စ်ရက်လောက် နေ လာခဲ့ဆိုတော့ ရွာတစ်ရွာက အကိုက်ဆိုးတဲ့ ခွေး နိုက်ကြီးတစ်ကောင်းကို ယူပြီးတော့ တစ်ညလုံး ရှစ်နှစ် အိတ်ထဲ ထည့်ထပ်ထားတယ်။ နောက်ရက် မျာာက်ကြီးလာတော့ အဲဒီဟာ ခုက္ခာထဲပါးပဲကွယ့်။ အဲဒီကြီးမင်းထမ်းသွား၊ ဒီတော့ရှုပ်ထဲလည်း မင်း မဖွင့်ရဘူး။ ဟိုရွာထဲ မဖွင့်ရဘူး။ လယ်ကွင်းထဲကျမှ ဖွင့်ရမယ်လို့။ အဲဒီတော့ ခွေးကြီးက တစ်ညလုံးလည်း ထုပ်ထားလို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ တစ်ကြောင်း၊ မျာာက်နဲ့ခွေးနဲ့ကလည်း ဘယ်လို့မျှမတည့်တာ တစ်ကြောင်းကိုဗျာ။ အဲဒီတော့ မျာာက်ကြီးက ခုက္ခာဆိုင်လို့ တစ်ခါတည်း ကွင်းလယ် ကောင်ကျ ဖြေကြည့်တာပေါ့။ င့်ကြည့်တာ ဟိုကလည်း မြင်ရော၊ ဟိုက တစ်ခါတည်း ဘာမပြော ဉားမပြောနဲ့ ကိုက်တော့တာပဲဗျာ။ တစ်ခါတည်း မျာာက်ကြီးကို ဘာ မပြော၊ ဉားမပြောနဲ့ အိက္ခ၊ အိက္ခ၊ အိက္ခနဲ့ကို လိုမ့်ပိန့် ကိုက်ခံရတာ ပြေးလိုက်ရတာတဲ့။ ခွေးကလိုက်ကိုက်၊ သူကပြေးနဲ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ် တက်ပြေးတယ်။ ခွေးက သစ်ပင်ကြီးပေါ် မလိုက်နိုင်တော့ အောက်ကနေပြီး ဆောင်းကြောင်းထိုင် လျှောတွဲလောင်းကြီးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ မျာာက်ကြီးက အပေါ်ကနေပြီးဟာ-ခုက္ခာဆိုတာ နားချက် ဘားဘားကြီးနဲ့ပါလား။ ဟာ-ခုက္ခာဆိုတာ လျှောတွဲလောင်းကြီးနဲ့ပါလားဆိုတာ။ ဟာ-ခုက္ခာဆိုတာ လေးချောင်း ဆောက်ကြီးပါလားဆိုတာ မျာာက်ကြီး သဘောပေါက် သွားတယ်။ ခုက္ခာဗျာ။ အဲဒီမျာာက်ကြီး ဘယ့်နှယ်တုံး။ ဆင်းရဲပါ့ဥ္ဓားမလား’

‘မဆင်းရဲပါဘုရား’

‘ဆင်းရဲရင် ဟိုက ခုက္ခာကကိုက်မှာ စောင့်နေ တယ်။ တို့အဘိုးရော ဆင်းရဲလား၊ မဆင်းရဲဘူးလား အဘိုး။ ခုက္ခာမသိ အဲဒီပဲအဘိုးရဲ့။’ ဆင်းရဲရင် အကိုက်ခံ ရမှာပဲ။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ခင်မင်းစိတဲ့သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ပြောတွောရောက်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်မင်းစိတ်ကို လက်ခံ

ဒုက္ခာပြန်သိမ့်ပုံ ဒုက္ခာပယ်လုပ္ပါ

မဟာတောရိပြိုင်သရဏတော်

ထားတာ ပြောတွောလို့ ဆင်းရဲလိုပဲလော်။ တို့ထဲမှာရှိတဲ့ ကိုယ် မသိရင် မသိသလို၊ ကိုယ်မထင်ရင် မထင်သလို ပြစ်မှား စိတ်ဟာ တို့ငဲ့ပိုမှား။ ငရဲက တို့ကို မခေါ်ပါဘူး။ သူ့ အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်ပါတယ်။ တို့လည်းကြည့်လော်။ မခံချင်စိတ် နဲ့လုံးမသာယာစိတ်၊ သူ့ကိုပိုမှား။ အဲဒီတော့ အဲဒီမခံချင် စိတ်ကို သိမ်းပိုက်လက်ခံထားသမျှကာလပတ်လုံး အဲဒီ ငရဲဆင်းရဲလော့။ အဲဒီ ငရဲဆင်းရဲဗျာ။ မဆင်းရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ ဒေါသကို ပယ်မှာ့ဗျား။ မဆင်းရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပြောတွောမဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပြောတွဲခုက္ခာကို မခံစား ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောဖြစ်ခြင်းရဲ့ မျိုးစောဖြစ်တဲ့ ခင်မင်းစိတ်ကို ပယ်မှာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ခင်မင်စိတ်ကို ပယ်ရမှာပါများ။ ပစ္စည်းကို သုံးပါများ။ သားကို လက်ခံပါများ။ သားအပေါ် ခင်မင် စိတ်ကို ဖယ်လိုက်စံမ်းပါများ။ ဒါလေး ပြောတာပါ။ သား မပယ်ရပါဘူး။ ကိုယ့်အီမဲရောက်တဲ့သား၊ ကိုယ့်သားပါပဲ။ မချစ်လည်း ဒီသားပါပဲ၊ ချစ်လည်း ဒီသားပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ကိုယ့်အီမဲရောက်နေတဲ့မယား၊ ကိုယ့်မယား။ ကိုယ့်အီမဲရောက်နေတဲ့၊ လက်ခံထားတဲ့လင် ကိုယ့် လင်များ။ ကိုယ့်အီမဲ ကံအကျိုးပေးကြောင့် ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းပါ။ မခင်ပါနဲ့ မခင်လည်း ဒါပါပဲ။ ခင်လည်း ဒါပါပဲ။ ကံအကျိုးပေးသလောက်တော့ တို့ ရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘မခင်လည်း ကံအကျိုးပေးလောက်တော့ ရမှာ ပဲ။ ခင်လည်း ကံအကျိုးပေးထက်တော့ မပိုပါဘူး။ အဲဒီ တော့ ကံအကျိုးပေးလေး သက်သက်ခံစားရင် တို့ ဘယ် လောက်ချမ်းသာမလဲ။ ကံအကျိုးပေးသက်သက်ကလေး လေ။ အစွဲကင်းကင်းနဲ့၊ တို့ မျိုးထားတုန်းကတည်းက ကောက်ညွင်းချည်းပဲ ထားခဲ့ရင်ပေါ့၊ ခင်ခဲ့ရင်ပေါ့၊ အသိ စိတ်နဲ့ ကံပြောခဲ့ရင်ပေါ့။ အဲဒါ ခင်တာမဟုတ်ဘူးလား။ အသိစိတ်နဲ့ ကံပြောလို့ ခင်ခဲ့ရင်တော့ တို့ ကောက်ညွင်းလေး သက်သက်စားကြစွမ်းပါ။ အဲဒီကောက်ညွင်းထဲမှာ မဟုတ်တာ မရောအောင်ထင်တယ်များ။ ဒီတော့ သားလေးတော့ သုံးရပါတယ်။ အစွဲလေးကို ပယ်လိုက်ဖို့ပြောတာပါ။ အဲဒီ ခင်မင်စိတ်ကလေး။ အဲဒီတော့ သားမပယ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သည် သားအလိုမကျရင် မှန်းစိတ်ရော မပေါ်နိုင်ဘူး လား’

‘ပေါ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား’

‘သတင်းစာထဲက သားအဖြစ်မှ စွန်လွှတ်ခြင်းက အဲဒါမဟုတ်ဘူးလားဟဲ့’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ကိုယ်ထင်သလိုဖြစ်လာရင် ခင်မင်မယ်။ ကိုယ် ထင်သလို မဖြစ်ခဲ့ရင် မှန်းမှာပဲ။ သမီးလည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုယ်ကြိုက်တုန်း လက်ခံထားတယ်။ ကိုယ်မကြိုက်ရင် ထူမှာပဲ။ အတူတူပဲ။ အဲဒါ တို့ခင်မင်စိတ်ရောက်မှ ခင်မင် စိတ်ပေါ်တာများ။ အဲဒီခင်မင်စိတ်နဲ့ မခင်စိတ်ဟာ မသိ စိတ်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘သိရင် ခင်စရာလည်းမရှိဘူး၊ မခင်စရာလည်း မရှိဘူး။ ငရှတ်သီးစပ်စရာရှိလို့ ရှိနေတာများ။ ခင်လိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ.သတ္တိနဲ့သူများ။ သူ.သဘောနဲ့သူများ။ သား ရော သူ.ကံအကျိုးပေးနဲ့ သူထင်တယ်ဟဲ့။ သူ.သတ္တိနဲ့ သူ၊ သူ.သဘောနဲ့သူများ။ ကိုယ်က သဘောကျလည်း ဒါပဲ။ သဘောမကျလည်း ဒါပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘သမီးကရော ဒီအတိုင်းပဲထင်တယ်။ ဇနီးတွေ လင်တွေကရော ဒီအတိုင်းပဲထင်တယ်။ သူ.ဥာဉ်၊ စရိက်၊ သူ.ကံ၊ သူ.အကျိုးပေးနဲ့ လာတာကျယ်။ ငရှတ်သီး စပ်စရာရှိစပ်မှာပဲ။ ဘယ်သူမျှ မညှာဘူး။ ခင်လည်း မညှာဘူး။ အေး-အဲဒီအတိုင်းပဲမျှ။ ဒါလေးသုံးတတ်ဖို့ ဒီလိုသုံးတတ်လာရင် ခုက္ခာအကြောင်း သိသွားရောပေါ့။ သုံးရှင်းမတ်တတ်လေ။ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ ဒီအစွဲစိတ်ကလေးကို ပယ်ဖို့ ပြောတာ။ စွဲစိတ်ကလေး ပယ်တယ်ဆိုတာ သူများကိုပယ်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရောင်ကြည်စမ်းပါ။ သူ.အကြောင်းကို သွားကြည်လို့ အထဲဝင် အပြင်ဘက်ကြည်လို့ ရပါမလား’

‘မရပါဘုရား’

‘ကိုယ့်အီမဲကတော့ ဘယ်နှယ်တုံး။ ကိုယ့်အထဲဝင် အပြင်ထွက်ကြည်လို့ ရပါများ။ ကိုယ့်အီမဲ။ အီမဲနောက်ဖော်လို့ အီမဲပေးကစ်ရင်းထိ ကြိုက်သလို ဖွေ့နောက်ကြည်။ အဲဒီအတိုင်း တို့ခန္ဓာအိမ်ရဲ့ တို့အရှိကို သိလိုရှိရင် တစ်လောကလုံးပဲ အကုန်သိတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ခန္ဓာအိမ်ကို ခုက္ခာကိုမြင်အောင်ကြည်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ခုက္ခာကိုမြင်အောင်ကြည်တဲ့နေရာလည်း ခုနက တကယ်ခုက္ခာမျို့ ခုက္ခာထက် သုခကို ခုက္ခာထင်နေတာ။ သုံးမဟုတ် ခုက္ခာကို သုခထင်နေတာသည် အဲဒီအထဲဝင် လေးကို ပြင်နိုင်တဲ့အသိသည် သာ၍အကောင်းဆုံး။ တို့ဟာ ခုက္ခာကို သုခထင်နေတာထင်တယ်။ ဒါ ကြိုက်လိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြိုက်လိုဖြစ်နေတဲ့သွား၊ ခုက္ခာကို သုခ ထင်နေတာ။ အဲဒါလေး မြင်အောင်ကြည်။ အဲဒီတော့ ဘယ်အချိန်ကို သတိထားရမှာတုံး။ သုခနဲ့တွေ.တဲ့အခါ ခုက္ခာမြင်အောင်ကြည်ဖို့ သတိအထားရမှုံး။ ခုက္ခာကို ပျောက်အောင်လုပ်မယ့်အချိန်၊ ဟုတ်ရဲ့လားမျှ’

‘မှန်ပါ’

‘အဒီသတိလေးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်မြင်အောင် ကြည့်ကြစ်မှုပါ။ ငါဆိုတာရှိ၊ မရှိ၊ ရွှေကျက်ထဲကနေ ကြည့်စ်းပါ။ တို့နှာသီးဝက ရွှေလိုက်တော့ ယောဂါးသည် ဝင်တာ၊ ထွက်တာသီးမှာပဲထင်တယ်။ ဒါကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သီအောင်လုပ်တာထင်တယ်။ တို့ ဟိုကားနဲ့ပြော လိုရှိရင်တော့ ကားအနောက်ကပါလာတဲ့ ပရိသတ်သီချင်ရင် ရှေ့ကာဒရိုင်ဘာမှန်ချပ်ကို ကြည့်ပါ။ ဒရိုင်ဘာရှေ့မှာ တပ်ထားတဲ့ မှန်ချပ်ကြည့်လိုရှိရင် နောက်ထဲက ကား ပေါ်ကဟာတွေ အကုန်မြင်ပါတယ်။ လူည့်ကြည့်မို့ လိုသေးသလား’

‘မလိုတော့ပါဘုရား’

‘ကားတစ်စင်းနဲ့တစ်စင်း ရှေ့ငွေတော့ရော ရှေ့က မှန်ချပ်ကြည့်ရှုနဲ့ သီနိုင်တယ်။ နောက်က ပရိသတ် ဆင်းမှာ၊ တက်မှာလည်း သီနိုင်တယ်။ ကားထဲမှာပါလာတဲ့ ပရိသတ် ဘယ်သူဘာလုပ်နေလဲဆိုတာတောင် သီနိုင် တယ်။ တို့ ရန်ကုန်က ဒရိုင်ဘာမှန်သမျှ ခါးပိုက်နှိုက် အကြောင်းကို အကုန်သီထားတယ်။ ဘယ်သူခါးပိုက်နှိုက် သူမှန်ချပ်က ကြည့်တာ သူ အသိခုံးဖျော်။ အဲဒီတော့ ခါးပိုက်နှိုက်က သူ.ကို ပျက်စပစ်လိုက်တာဖျော်။ အဲဒီတော့ သူက ဘရိတ်အပ်လိုက်တာ။ အဲဒီမှာ ဟိုက ခရီးသည် တွေ အခြေအနေပျက်သွားပြီဖျော်။ အဲဒီမှာ နှိုက်သွားတာ ဖျော်။ မှတ်တိုင်ကျမှ ခွဲဝေယူတာဖျော်။ ရန်ကုန်က ဒရိုင်ဘာ တွေပြောတာ။ ဒီကဟာတွေ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကဟာတွေများ ပြောတယ်ထင်မနေနော်း။’

ဆိုလိုတာတော့ အဲဒီမှာ မှန်ချပ်ကကြည့်တာနဲ့ အကုန်သီနိုင်တယ်။ ဒီက နာသီးဝမှန်ချပ်ကကြည့်လိုက်ရင် ဓန္တာကိုယ်တစ်ခုလုံး အကုန်သီတယ်။ ဘယ်မှ လိုက်မနေနဲ့ နာသီးဝကကြည့်လိုက်ရင် ဆဲဖျော်က ဖော်သီးဝနဲ့ တစ်စပ်တည်းပဲ။ အေးရင်လည်း တစ်စပ်တည်းပဲ။ ပူရင်လည်း တစ်စပ်တည်းပဲထင်တယ်။ လွှဲပ်ရင်ရော တစ်စပ်တည်းပဲထင်တယ်။ ဖြစ်လာရင်ရော တစ်စပ်တည်းပဲထင်တယ်။ ပျက်သွားရင်ရော တစ်စပ်တည်းပဲထင်တယ်။’

‘တစ်စပ်တည်းပါဘုရား’

‘တစ်စပ်တည်းပဲဖျော်။ ဘယ်မှလိုက်မနေနဲ့ဖျော်။ ကိုယ့်မှန်ချပ်ကသာ ကြည့်နေစမ်းပါ။ ရှိသမျှအသိသည်သည်မှာသီနောက်ရင် သည်ကအကြည့်သည် မသီနိုင်ဘူးလား’

‘သီပါတယ်ဘုရား’

‘တို့ သည်လိုသီလိုရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြတ်း ဓန္တာဝန်ကြီးကို ဖြစ်ကပျက်၊ ဖြစ်ကပျက်နဲ့ အဲဒီကြီးထမ်းသွားတဲ့ဓန္တာကြီး မြင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါ အတွင်းဓန္တာ ဝင်ထပ်။ စက္ကန့်တစ်ချက်အတွင်းကို ရပ်ကုဋ္ဌဓောက် ထောင်လို့ စာကဆိုတယ်။ နာမ်ကုဋ္ဌဓောက်သီန်းတဲ့ဖျော်။ တစ်စက္ကန့်လေးအတွင်း မြန်လုန်းလို့ တို့က မပျက်ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ စက္ကန့်တစ်ချက်မှာ နာမ်ကုဋ္ဌဓောက်သီန်းဖျော်။ ရပ်က နာမ်ထက် ဆယ့်ခုစွစ်ချက် နောက်ကျတယ်။ သို့မဟုတ် ရပ်တစ်ချက်ကို နာမ်က ဆယ့်ခုစွစ်ချက် မြန်တယ်ဖျော်။ ဒါကြောင့် ကုဋ္ဌဓောက်သီန်းကို ဆယ့်ခုစွစ်နဲ့ စားလိုက်ရင် ရတဲ့အကြောင်းဟာ ရပ်သက်ပဲဖျော်။ စက္ကန့်တစ်ချက်မှာလေး။ အဲဒီတော့ တို့ အကြောင်းစားဆိုရင်တော့ ကုဋ္ဌဓောက်ထောင်လို့ခေါ်တယ်။ ငါးထောင့်ရှစ်ရာရှစ်ဆယ်ငါးကုဋ္ဌ လိုတယ်ဖျော်။ အဲဒီလောက် စက္ကန့်လေးတစ်ချက်မှာရှိတယ်။ အဲဒီအပျက်ကြီး ရှေ့ကပျက်ကျသွားလိုက်၊ စိတ်သတ္တိ၊ ဥတုသတ္တိအာဟာရသတ္တိတို့က ရပ်အသစ် အစားထိုးပေးလိုက်တယ်။ နောက်က ပျက်ကျသွားလိုက်၊ ရပ်အသစ်အစားထိုးပေးလိုက်ထင်တယ်ဟဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ တို့ မပျက်ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ အပျက်မှုအပျက်စပ်နေတာကြီး၊ တို့ ဒါထမ်းသွားနေရတယ်။ တို့မြို့တွေကျတော့ မိုးမထွန်းဘူးလားဖျော်’

‘ထွန်းပါတယ်ဘုရား’

‘မိတာဘောက်ကြီးရော မရှိဘူးလား။ အဲဒီတော့ လေးပေမီးချောင်းကြီးကို တို့ညာနေ(၆)နာရီကနေပြီးတော့ ထွန်းဖျော်။ မနက်(၆)နာရီထိ ကဲ-ရပ်သလားဖျော်’

‘မရပ်ပါဘုရား’

‘မရပ်ရင် ဉာဏ်ကမီးသည် မနက်စောစောမီးနဲ့ အတူတူပဲမဟုတ်ဘူးလားဖျော်။ ဉာဏ်ကမီးသည် သန်းခေါင်နဲ့ရော’

‘မတူပါဘုရား’

‘မိတာသွားကြည့် တူမလား’

‘မတူပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ မနောက်လည်း ငါး ဒီကနောလည်း ငါးထင်တာ။ လေးပေမီးချောင်းကို ဉာဏ်(၆)နာရီက မနက်(၆)နာရီထိ ဖွင့်ပြီး အတူပဲလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်။ သို့သော် မိတာဘောက်ကို သွားကြည့်ပါ။ ယူနစ်တော်တော်တက်နေလောက်ပါတယ်။ အေး-တို့ဓန္တာကိုယ်လည်း မပျက်

ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ စက္ကန္တအဗျား အပျက်လိုက်နေတယ်။ အဲဒီ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီး ဟာထေးပြီးသွားနေတာဗျာ။ အဲဒီ တော့ မြဲမဖြဲ့ဆိုတာကို ခန္ဓာကိုယ်အကြောင်းသိသွားရင် ဘာပြောစရာလိုသေးတဲ့’

‘မလိုတော့ပါဘုရား’

‘အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ ဖြစ်သွားရင်လေ။ အဲဒါ ကောင်း၊ မကောင်းကို ဒီလောက်ကြီး ပျက်နေတာကြီးကို ကောင်း၊ မကောင်း ဘယ်သူ့ မေးစရာလိုသေးတဲ့’

‘မလိုပါဘုရား’

‘ရှေ့က တစ်ခါတည်း ပျက်ကျသွားလိုက်၊ နောက်က အစားထိုးလိုက်၊ ပျက်ကျသွားတာလည်း အသုဘုံးသလို ပိုစရာမရှိဘူး။ ပြန်ဖြစ်လာတာလည်း မိုးတွင်း လက်သည်လို လုပ်စရာ မရှိဘူး။ ဒီအတွင်း အခိုက်အတန်လေးမှာလေ။ တစ်စက္ကန္တအတွင်းမှာ ကုဋ္ဌ တစ်သိန်း ပျက်စီသွားတယ်။ အဲဒါ သရီးကုန်း လိုက်ပို စရာရှိရာလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘နောက်ထပ်ဖြစ်လာတာရော လက်သည်ဝင် စရာရှိသေး’

‘မရှိပါဘုရား’

‘ဘာမျှကိုင်စရာ တွယ်စရာမရှိဘူး။ ဒါ အနတ္တပဲလေ။ သဘောပဲ။ ကံအရှိန်နဲ့ အငွေ့သတ္တိလေးထင်တယ်။ စိတ်ရဲ့အငွေ့သတ္တိအတိုင်း၊ ဥတုရဲ့အငွေ့သတ္တိအတိုင်း၊ အာဟာရရဲ့ အငွေ့သတ္တိအတိုင်း၏ ဒါ စိတ်စေတသိက်၊ ရုပ်စေတသိက်၊ ရှေ့က ပျက်ကျသွားလိုက်၊ နောက်က အစားထိုးလိုက်နဲ့။ တို့ ဒီလိုနဲ့ ယူနစ်တက်နေတာဗျာ။ အဲဒီတော့ အနတ္တ၊ အနတ္တဆိုတော့ သဘောမျှသာရှိတာကို ပြောတာ။ ဒါ ရွှေကွက်ထဲကျတော့ သဘောပဲလို တွေ့နှင့်တယ်။ အနတ္တလို မဖြင့်နှင့်ဘူး၊ မပိုင်ဘူးလိုလည်း တို့မှတ်ချက်မချိန်ဘူး။ မပိုင်ဘူးဆိုတာ အတွေးနောက်မှ တွေးယူရတာ။ ရွှေကွက်ထဲ မပိုင်ဘူးလို ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သဘောလေးပဲ သွားပေါ်လိမ့်မယ်။ ရွှေကွက်ထဲမှာ အပျက်က အပျက်ဆက်နေတာပဲ ပေါ်လိမ့်မယ်။ မကောင်းဘူးလို မပေါ်ဘူး။ အဲဒါ တို့ဟာတို့ တွေးယူရတာ။ မကောင်းဘူး ဆိုတာက အတွေးဉာဏ်။ မမြှော်ဘူးဆိုတာကလည်း တို့ ဒါက အပြင်မှာပြောတဲ့စကားလား။ အဲနှစ်ဆိုတာလေ။ ရွှေကွက်ထဲတော့ လုပ်လိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။ ဒီနေရာ မှာ ရိုပ်ခနဲဆို ပျောက်သွားလိုက်။ ဒါပဲ တွေ့နေတယ်။

၁၃၁

ဒီလောက်သိသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နှယ်တဲ့း။ ခန္ဓာဝန် ခန္ဓာဒက္ခာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့မေးဖို့ လိုသေးတဲ့း’

‘မလိုပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ သူခလိုခေါ်မလား၊ ဒုက္ခလိုခေါ်မလား’

‘ခုက္ခလိုခေါ်မှာပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ ဆင်းရဲသားလေးကတော့ ဇွဲခေါ်ငောင်နေရတဲ့ လူသားပေါ့။ သူဇွဲးကတော့ ဆောင်းတွင်းနေရတဲ့ လူသားပေါ့။ ဆောင်းတွင်းနေရတဲ့ လူသားကရော ဘယ်နှယ်မပျက်ဘူးလား’

‘ပျက်ပါတယ်ဘုရား’

‘ဇွဲနေရတဲ့ လူသားကရော’

‘ပျက်တာပါပဲဘုရား’

‘ဇွဲနေရတဲ့ လူသားကမှ ချွေးလေးတစိစိနဲ့ နေကောင်းသေး။ ဆောင်းတွင်းလူသား ဘယ်လိုနေတဲ့း’

‘အဇွဲးအကြိုဝင်တဲ့မှာပါဘုရား’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ထွက်တောင်ထွက်ပါမလားဗျာ။ အဲဒီတော့ ဆောင်းတွင်းလူသားဖြစ်ချင်လား၊ ဇွဲလူသား ဖြစ်ချင်လား။ အဲဒီတော့ သူဇွဲးဖြစ်ရတာ ဆောင်းတွင်းလူသားနဲ့ ဘာမျှမထူးဘူး။ ရာထူးကြီးလေ ဆောင်းတွင်းလူသားဖြစ်လေပဲ။ နှစ်ပြည်ရောက်တော့ ဆောင်းတွင်းလူသားပဲ။ ပြော့ပြည်ရောက်လည်း ဆောင်းတွင်းလူသားပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ချမ်းသာတာမှန်သွား ရေအိုး အောက်က ကရွှေ့တွေ့ပဲ။ အေးအေးလေးနဲ့ ခွေမှာပဲ။ ရေအိုးအောက်က ကရွှေ့တွေ့ရော ဘယ်နှယ်တဲ့း’

‘ခွေတာပါပဲဘုရား’

‘ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကတော့ မီးအိုးအောက်က ကရွှေ့တွေ့ပဲ။ သူက စပ်ပုစပ်လောင်နဲ့ ပျက်မှား၊ ဟုတ်က အေးအေးလေးနဲ့ ပျက်မှာပဲ။ နှစ်ခုလုံးကတော့ အပျက် ချည်းပဲထင်တယ်ဟဲ့’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ကဲ့ဘယ်ဟာ လက်ခံမှာတဲ့း’

‘ဘယ်ဟာမျှုး လက်မခံပါဘူးဘုရား’

‘အဘိုး ဟုတ်ပါမလား။ ဘယ်ဟာမျှုး လက်မခံဘူး။ ချမ်းသာသာလေး မနေချင်ဘူးလား အဘိုး။ အဘိုး အိမ်ကနေ တရားအားထုတ်တော့ အေးမောင်တို့ အေးသောင်တို့က ရှားကျေးမယ်။ မနှစ်လေးမှာ ခြိုကြီးနဲ့’

တိက်နဲ့၊ အဖော် တရားပဲအားထုတ်၊ အေးအေးပဲ ရေပါ
တော့တဲ့။ ဘယ့်နယ်တဲ့’

‘မနေနိုင်ပါဘရား’

‘ဘာဖြစ်လိုတဲ့ဗျ’

‘မနေ့နှင့်လိပါဘရား’

‘ဘာဖြစ်လို့ မနေနိုင်တာတုံးပျူ။ ကိုင်း-ဘယ်
နယ်တုံး။ သစ်ပင်ကြီးအောက်ပဲ င့်ကြည့်နေမှာလား။
အဲဒီတော့ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိသွားရင်
သူတစ်ပါးရော ကိုယ်လိုပဲထင်တယ်။ ကိုယ်လို ကဲကောင်း
စိတ်ကောင်း၊ ဥတုကောင်း၊ အာဟာရကောင်းပဲ မဟုတ်
ဘူးလား’

‘မန်ပါဘား’

‘କ୍ରିୟାଦିପ ପୁର୍ବମୂଲପିରେ ଆତିତୋର ତିଳ୍ଯ.ହାଠଗିରି
ବିଲ୍ଲିଗ୍ରିର୍ଣ୍ଣ ଆକର୍ଷଣାବେଳେ ଛୋଟାବିଧି ଠିକ୍ କରିବାର
କ୍ରିୟାଦିପ ବେଳେ ଥିଲେ ଏହାର ପ୍ରତିକର୍ତ୍ତା ଫର୍ମିଲେବି
ପ୍ରଭାତ୍ପ୍ରତିବ୍ୟାପିରେ ଲ୍ଲାଙ୍କାନ୍ତିରିର୍ଦ୍ଦିଃପିର୍ବିର୍ଦ୍ଦିଃ
ଅଗ୍ରକିମ୍ବିତୋରୁତାପିର୍ବିର୍ଦ୍ଦିଃ ହାତର ଲାହାମ୍ବି’

‘တင်ပါ

‘အဲဒီတော့ ဒိကန္ခပြောတာကတော့ ဒုက္ခကို
ဒုက္ခမှန်သိအောင် ကြည့်ပါ။ ဒုက္ခပယ်ဖို့ရာကို ဒုတိယ
စဉ်းစားပါ။ ဒုက္ခပယ်ဖို့ကို မစဉ်းစားနဲ့မှုံး။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း
သိအောင် အဲဒါကို အရင်ကြည့်ဦး။ တို့ ဒါ တိုက်တွန်း
ချင်တာထင်တယ်။ ဒုက္ခ ဒုက္ခမှန်သိရင် ပယ်ဖို့ရာ လွယ်
တယ်ဗျာ။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းမသိလိုရှင် ဘယ်လောက်
ပယ်နေ့နေ ပယ်သလောက် သူးမယ်ဗျာ။ ဟာတ်ရဲ လား’

‘ମନ୍ତ୍ରପିତାଙ୍କ’

‘ଓেওତେବୁ ଦ୍ୱାରାଃଲାଗ୍ନିତାଗ୍ନିକ ରାଶ୍ରିତ
ମୁହାଦିନାଯିଗୁଣ୍ୟଃ ॥ ବାବାରୁଷିପ୍ରେସ୍ଲୋଃଶିତିତା ଏକ ବାହିଃ
ରାଫତ୍ତିଯୋଗିମୁଖଃତାଯଃ ॥ ବାହିଃରାଫତ୍ତିଯୋଗିଗଲାନ୍ତଃ
ଅମ୍ଭିତ୍ୟୋଦିଗୁତାକ୍ଷି ଲାଦିଯୋଗିଗୁର୍ବାଃଦେବାକ୍ଷି ମତାନ୍ତିତେବୁ
ଗଲେଃତାତ୍ତିଯୋଗିତାତ୍ତିଯୋଗିକ୍ଷି ଅମ୍ଭିପ୍ରେସ୍ଲୋଃଗନ୍ଧିତା
ଲାଦିଯୋଗିଗୁର୍ବାଃଦେବାକ୍ଷିମତାନ୍ତିତେବୁ ଲାଦିଅମ୍ଭିକ ପ୍ରେସ୍ଲୋଃ
ଲାବାକ୍ଷି ॥ ଆମେ ବୁଲ୍ଲାଃଟ୍ରେଃଅମ୍ଭି ପ୍ରେସ୍ଲୋବରିଗତାଲେ ॥ ବାହିଃ
ତାତ୍ତିଯୋଗି । ମ୍ରେଃତାତ୍ତିଯୋଗି । ବାହିଃତାତ୍ତିଯୋଗି । ମ୍ରେଃ
ତାତ୍ତିଯୋଗିକ୍ଷିଦେବୁ । ବାହିଃରାଫତ୍ତିଯୋଗି । ମ୍ରେଃରାଫତ୍ତି
ଯୋଗିକ୍ଷି ପିନ୍ଧିରୋଗିଲାତାଯଃ ॥ ଭାର୍ତ୍ତର୍ଣ୍ଣଲାବାଃ’

‘ମନ୍ଦିରୀରା’

‘သူအိမ်ပြန်ကပ်နေတယ်။ အဲဒါကို သူက မိဘ

‘ငါမှာ နွားတစ်ထောင်မရှိလို့ နွားတစ်ထောင်
ခုက္ခလည်း ငါ မခံရဘူးကွာတဲ့။ ဒီလိုဆိုရင်ယူ ခင်ယူးမှာ
သမီးတွေ မရှိဘူးလားတဲ့ မေးတယ်။ ငါမှာ သမီးမရှိလို့
သမီးခုက္ခလည်း မခံရဘူးကွာတဲ့။ ဒီလိုဆို ခင်ယူးမှာ
မြေးတွေ မရှိဘူးပေါ့ယွာတဲ့။ အေး—ငါမှာ မြေးမရှိလို့ မြေး
ခုက္ခလည်း မရဘူးကွာတဲ့။ ဒီလိုဆို ခင်ယူးမှာ ကျွဲ့လို့
ပစ္စည်းတွေရော မရှိဘူးလားတဲ့မေးတယ်။ အေး—ငါမှာ
ပစ္စည်းမရှိလို့ ပစ္စည်းခုက္ခလည်း မခံရဘူးကွာတဲ့။ ဘုရားက
ဒါဖြေလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ဘူးအမေးနဲ့ ဘူးအဖြေနဲ့
ဘုံဟာသူ သတောပေါ်က်သွားတာ။ ငါမှာ မယားရှိလို့

မယားခုက္ခ ခံနေရသည်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ သဘော
ပေါက်သွားတာ။ ဘုရားက မဟောလိုက်ရဘူး။ ဟုတ်ရဲ့
လား'

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ငါမှာ နားရှိလို နားခုက္ခခံနေရသည်။ သူ့ကိုယ်
သူ သိသွားပြီ။ တို့ အရင်ကတော့ ဒီအခြေအရုတွေရှိလို
ချမ်းသာတယ်လို ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘အေး-ဘုရားက အဲဒါကို သူ့အမေးနဲ့သူ ပြန်
ဖြေလိုက်တာဗျား။ အဲဒီတော့ ငါမှာ သားသမီးတွေရှိလို
သားသမီးခုက္ခခံနေရသည်။ ငါမှာပစ္စည်းတွေရှိလို ပစ္စည်း
ခုက္ခခံနေရသည်။ သိသွားပြီ။ အဲဒီအရုန်ကျမ်းဘုရား
ရှင်က သူ့ကို နားတွေ ဘယ်မှာရှိတယ် သွားခိုပြီး လွှတ်
လိုက်တာ။ သွားပြီးတော့ အဲဒီနားတွေကို တစ်ခါတည်း
အိမ်ကိုပိုလိုက်ပြီးတော့ သူ သဘောပေါက်သွားပြီ။ ခုက္ခက
လွှတ်အောင်ဆိုပြီး ဘုရားရှင်ဆီကိုလာပြီးတော့ ရဟန်း
အဖြစ် တောင်းခံတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရားက ရဟန်း
ဝတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့ဗျား။ သို့သော် ကိုယ်က
တော့ဖြင့် ခုက္ခကလွှတ်ခဲ့ပြီ။ မျက်စိကွယ်ရာ၊ နားကွယ်
ရာကို ရောက်လာပြီကိုး။ စိတ်မျက်စိတွေက မရောက်
တော့ စိတ်က အဲဒီဆီပြန်တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ကိုယ်ခုက္ခ၊ ကိုယ်ခုက္ခကတော့ မျက်စိကွယ်ရာ
နားကွယ်ရာမှို လွှတ်သွားပြီ။ သို့သော် စိတ်မျက်စိတွေက
စိတ်နားလေးတွေက သူ့မှာ ရှိသေးတဲ့အတွက် အစွဲရှိတဲ့
အတိုင်း ဘယ်လောက် တရားအားထုတ်အားထုတ်
သူ့မှာ အကြေးတစ်သိန်းရယ်၊ ပုဇွဲးမကြီးရယ်၊ နား
တစ်ထောင်ရယ်၊ သမီးရာန်းရယ်၊ မြေးရာန်းရယ်၊ သည်စိတ်နဲ့ ဘယ်မှာမှ တရားအားထုတ်လို့မရဘူး။ ကိုယ်
သုခဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်ခုက္ခရောက်နေတယ်။ ကိုယ်တော့
သက်သာနေပြီ။ ခုက္ခကြားက လွှတ်နေပြီ။ စိတ် ခုက္ခကျော်
တော့ မလွှတ်သေးဘူး။ အဲဒီမှာ ဘုရားရှင်က ကဲ-
လာခဲ့၊ သူ့ကို နှစ်းတော်ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဖိမ့်
သာရမင်းကြီးကလည်း ဘုရားကြေားတယ်ဆိုတော့ ဆွမ်း
လောင်းဖို့ရာ ကမန်းကတန်းနဲ့ပြင်တယ်။ အဲဒီတော့ မပြင်
နဲ့တဲ့။ ငါ့ကိုစွဲလာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား၊
ဘာကိစ္စလဲပြောပါ။ သည်ရဟန်းကြီးမှာ သူ့နောက်မှာ
ကြေးတစ်သိန်းတင်နေတဲ့အတွက် သူ့ဟာ တရားအား

ထုတ်လို မရဘူး။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဒက္ခာကြီးကို လာ
ပြောတာပေါ့ဗျား။ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ အဲဒီအကြေးတစ်သိန်းအတွက်
တပည့်တော် တာဝန်ယူပါတယ်ဘုရား။ ဟုတ်ရဲ့လား’
‘တင်ပါဘုရား’

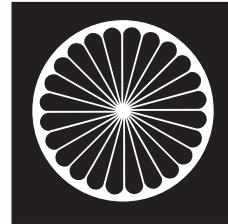
‘ကြေးတင် ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အဲဒီက
လာတာ။ အဲဒီအကြေးတစ်သိန်းအတွက် တပည့်တော်
တာဝန်ယူတယ်ဘုရားလို့။ ဒါတွင်မကသေးဘူးဗျား။ ဒါဖြင့်
ဘာတွေတဲ့ဆိုတော့ အဲဒီ သမီးရာန်းယောက်လည်း
တပည့်တော် မွေးတယ်ဘုရား။ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မှန်လုပ်ပါ’

‘အဲဒါ သမီးရာန်းယောက်တွင်မကဘူး။ ကလေး
တစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ မြေးရာန်းယောက် ခုက္ခ
လည်း သူ့စိတ်မှာ ကပ်နေတယ်။ ဟာ-တပည့်တော်
အဲဒါလည်း တာဝန်ယူတယ်ဘုရား။ ဒါတွင်မကဘူးဗျား။
နားကလည်း တစ်ထောင် ခုက္ခရှိသေးသဗျား။ အဲဒီတစ်
ထောင်ကိုလည်းတပည့်တော် တာဝန်ယူပေးမယ်ဘုရား။
မကဘူးဗျား။ ပုဇွဲးမကြီးလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ
ပုဇွဲးမကြီးလည်း နှစ်ဦးမှာ မိခင်အရာကထားပြီးတော့
ပေးမယ်ဘုရား ဆိုတော့ သူ့စိတ်ကလေး အနားရသွားပြီ
ထင်တယ်။ တို့ ထမ်းထားတဲ့ ကိုလေသာဝန်ထပ်ကလေး
ဘယ်လိုနေမှာတဲ့။ ကျသွားပြီ။ ပစ္စ်းပေါ်၊ ဒါ ကိုလေသာ
ဝန်ထပ်ပဲ၊ ဓန္တာဝန်ထပ်ကျပေမယ့် ကိုလေသာဝန်ထပ်
မကျဘူး။ ကာမဝန်ထပ်ကျပေမယ့် ကိုလေသာဝန်ထပ်
ကျခဲတယ်။ အဲဒါရဟန်းမှာဗျား။ အဲဒီ ဟိုကတာဝန်ယူ
တယ်ပဲ ပြောတာရှိသေးတယ်။ တကယ်လည်း တာဝန်
မယူရသေးဘူး။ မန်က်ဖြန်ခါမှ တာဝန်ယူရမှား။ ဒီကနောက်
သူ ရဟန်းကိစ္စပြီးသွားတယ်၊ ဟိုက တာဝန်ယူတယ်။
ကတိပဲ ခံလိုက်တယ်လေ။ မန်က်ဖြန်ခါမှ အဲဒါကြီး သွား
ပြီးတော့ နှစ်းတော်ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ဒီကနောက် ချက်ချင်းမှ မခေါ်နိုင်သေးဘဲနဲ့။
သို့သော် ဘာရွှေ့ပေါ်သွားကြီးက အဲဒီနောက် ရဟန်းကိစ္စပြီး
သွားတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားဗျား။ အဲဒါ ကိုလေသာဝန်ထပ်
ထင်တယ်ဗျား။ ကိုလေသာဝန်ထပ်ကလေး ချလိုက်တာနဲ့
ဟော-ခုက္ခ ခုက္ခမှန်းသိရင် ခုက္ခက လွှတ်သွားပြီ။ ဟုတ်
ရဲ့လားဗျား’

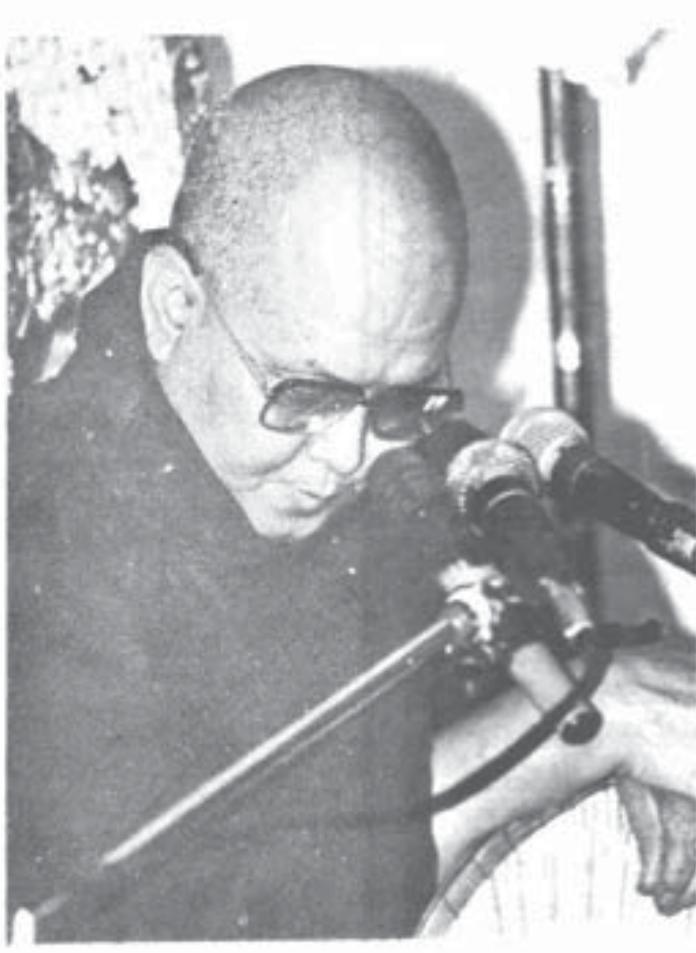

သံယုတ်ပါဋ္ဌတော်မြန်မာပြန် ကိုလေသာသံယုတ် **စက္ခဘုတ်**

သာဝဏ္ဏိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ မျက်စီး၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ နား၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ နာခေါင်း၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ နာခေါင်း၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ လျှော့၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ ကိုယ်၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ စိတ်၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ ရဟန်း၌ လိုချင်တပ်မက်မှု 'ဆန္ဒရာဂါ' သည် စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ အကြင်အခါ ရဟန်း သည် ဤမြောက်နွောနတို့ စိတ်၏ ညစ်ညူးမှု မည်၏၊ ထွက်မြောက်ခြင်းသို့ ညွတ်၏၊ ထွက်မြောက်ခြင်းသို့ ညွတ်၏၊ အထုပ်ဖြစ်တဲ့ ပြောမှု၊ ပြောမှု၊ ပြောမှု၊ ဒါလည်း ထမ်းနောက်ပါတယ်။ သာမဝန်ထုပ်လည်း သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်။ ခန္ဓာဝန်ထုပ်လည်း သာမဝန်ထုပ်လည်း သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်။ ကိုလေသာဝန်ထုပ်လည်း သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်။ ကာမဝန်ထုပ်လည်း သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်။ တို့ အဲဒီ ဝန်ထုပ်ကြီးသုံးခဲ့့တဲ့ တို့လည်း သွားနေကြရတယ်။ ဘယ်တော့မှ မရှုရဘူးယူ။ ကာမဝန်ထုပ်ဖြစ်တဲ့ ကြားမှာ ပြောမှာ ပြောမှာ ဒါလည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တစ်းနေရသူယူ။ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကတော့ ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အချိန်ပြည့် ထမ်းနေရတာထင်တယ်ယူ။ မွေးကတည်းက သေအထိ။ အဲဒီဒုက္ခကို ဒုက္ခမြင်အောင်ကြည်ပါ။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိလို ရှိရင် ပယ်ဖို့ရာ မခဲယဉ်းဘူး။ ပယ်ဖို့ရာ ဒုတိယထားပါ။ သိဖို့ရာကို ပထမထားပါ။ အေး-ကျေနပ်ရောပေါ့ယူ။

‘သာရ ...သာရ ...သာရ’

ကိုလေသာဖျက် စိတ်တွေပျက် တိပိဋကဓရ(ယော)ဆရာတော်

သံကိုသံဖျက် သံချေးတက်
သလိုပဲ စိတ်ကို မိုတည်နေပြီးတော့
စိတ်ကို ဖျက်နေတဲ့ အရာတွေဟာ
ကိုလေသာတွေပါပဲ။ ကိုလေသာ
ဝင်လာပြီဆိုရင် စိတ်မှာ ကိုယ်ပိုင်
စွမ်းအား မရှိတော့ဘဲ ကိုကိုထိန်းချုပ်
ထားနိုင်စွမ်းလည်း ပျက်ပြယ်သွားရ
ပါတယ်။ ကိုလေသာဟာ အေးမြဲ

ကြည်လင်နေတဲ့ စိတ်ကို ပူလောင်
နောက်ကျူးသွားစေပြီးတော့ သန်ရှင်း
စင်ကြယ်နေတဲ့ စိတ်ကိုလည်း ညစ်
နွမ်းပေကျိုး အကျဉ်းတန်သွားစေပါ
တယ်။ ကဲအရှိုး ခန္ဓာအရှိုး သစ္စာ
အရှိုး တရားအရှိုးကို လုံးဝ မမြင်ရ
အောင် ဖုံးအပ်ထားလိုက်ပြီး လေးလဲ
လှတဲ့ သံသရာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို

အကန့်အသတ်မရှိ ထမ်းဆောင်စေ
ပါတယ်။ သံသရာဝန်၊ ခန္ဓာဝန်ကို
ထမ်းပိုးထားရလို့ စိတ်မှာ မရှင်မလန်း
အလွန်ပင်ပန်းနေရပေမယ့် ဆင်းရဲ့
ဟူသမျှရဲ့ ပစာနဲ့ “ပင်ရှင်းတရားခဲ့”
ဟာ မိမိသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို
ကိုလေသာက သိမြင်ခွင့် မပေးပါ
ဘူး။

ကိုလေသာတရားဟာ သံသရာ ဝိုင်ဆင်းရဲ့ခုက္ခာဟူသွေ့ရဲ့ ရေသောက် မြစ်ဖြစ်တဲ့အပြင် သံသရာဝိုင်မှ လွတ် ရာလွတ်ကြောင်း ကောင်းမှုကုသိလ် ပြုခွင့်အားလုံးကိုပဲ တားဆီးပါတ်ပင် ထားပြီး စိတ်ကို နာကျင်ခံခက် အောင် နိုင်စက်ညှုံးပန်းတတ်ပါ တယ်။ တကယ်တော့ ကိုလေသာ ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ အပူအခိုးအငွေ့တွေ ပါ။ အဲဒီအဆိပ်ငွေ့တွေကလည်း အသက်ကြီးရဲ့ အချိန်ကုန်ရှုံးနဲ့ အလို အလျောက် လျော့ပါးကုန်ခုံးသွား တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရား ဘာဝနားနဲ့ ဖယ်ရှားပေးနိုင်မှ လျော့ပါးကုန်ခုံးနိုင်ကြတာပါ။ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ်ကျင့်တရား ကင်းကွာသူတွေမှာ အသက်ကြီး လေ ပို လို့တောင် သောင်းကျွန်း တတ်လေပဲ။ ဘာဝကူးအာမခံချက်ကို တောင် မွေနောက်ဖျက်ဆီးပြီး ကြီးလေ ဆိုးလေ ဖြစ်တတ်တာမျိုး “ကိုလေသာ”လို့မခေါ်ဘဲ “ကြီးလေသာ”လို့တောင် ခေါ်ရမလို ဖြစ် နေတယ်။

ကိုလေသာတွေဟာ အထည် ကိုယ်ဖြပ်ဝွေ့မျိုး မဟုတ်လို့ တော်ပါ သေးရဲ့၊ အထည်ကိုယ်ဖြပ်ဝွေ့မျိုး သာဆိုရင် လောကထဲမှာ ကိုလေသာ ထားစရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပုထိုံးတစ်တောင်ယောက် တစ်ယောက်ရဲ့ နေ့စဉ် ထုတ်လွှင့်ပေးနေတဲ့ ကိုလေသာ ဓာတ်ငွေ့ဆိုတာ နည်းတာမှမဟုတ် ဘဲကိုး။ ပြီးတော့ ကိုလေသာဟာ မောဟအမောင်ကို အကာအကွယ် ယူထားပြီး စိတ်ရဲ့အကျိုးကို လိုလား သယောင် စိတ်ဆွေဟန်ဆောင်ကာ အမြှုတမ်းဝင်လာတတ်တယ်။ စိတ်နဲ့

ယုံုံုံုံပေါင်းဖော်မိလို့ ရင်းနှီးသွားပြီး တစ်သားတည်းဖြစ်သွားပြီးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နာက် အတွေးအပြောအလုပ် လွှာအောင် စိတ်ကို အလဲတွေ့နဲ့ တော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်က ကိုယ်တရားခံအစစ်ကို ကိုယ်မသိ လိုက်ဘူး။ ကိုလေသာက အဲသည် လောက် လည်တာ၊ လွှာညွှားတတ် တာ။ မလိုချင်တာတွေပေးပြီး ရှေ့ကို သွားသယောင်ယောင် ဟန်ဆောင် ပြီးတော့ နောက်ကိုပဲ ပြန်ပို့နေတတ် တာ။ အတုအယောင်တွေနဲ့ ဖြားယောင်းကာ အထက်ကို ပို့သလို ဟန်ဆောင်ပြီး အောက်ကိုပဲ တွေ့နဲ့ တတ်တာပါ။

တကယ်တော့ တရားအလုပ် အဟုတ်ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်သေး သွေ့ ကိုလေသာက ဘယ်သူ့ကိုယ့် အားမနာပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သာသန့်ကျင့်စဉ် သိကွာ(၃)ရပ် လက်နာက်ကောင်းဖြင့် တိုက်ဖျက်ရေး မှန်းပစ်ရုံမှတစ်ပါး အြားနည်းလမ်း မရှိပါဘူး။ ကိုလေသာရှိနေရင် ရှိသ လောက် ဆင်းရဲရမယ်၊ ကိုလေသာ နည်းရင် နည်းသလောက် ဆင်းရဲ နည်းသွားတယ်။ ကိုလေသာကင်းရင်တော့ ဆင်းရဲခံပါသိမ်း ကင်းပြီမ်း တော့တာပါပဲ။

အမှန်မှာတော့ စိတ်အစဉ် ဆိုတာ ဖြူစွင်သန့်ရင်း သစ်လွင်တဲ့ အဝတ်တစ်ခုမှာ ပင်ကိုယ်သဘာဝ အားဖြင့် ဖြူစွင်တောက်ပပါတယ်။ မြှုအည်အကြေးပမာ မည်းမောင် ညွှန်တေား ပူဇွေးတတ်တဲ့ ကိုလေ သာတွေ ဝင်ရောက်ကပ်ပြီးလာလို့ သာ စိတ်လည်းပဲ မည်းမောင်ညွှား ပူဇွေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုလေသာဆိုတာ လမ်းမှန်တဲ့တရား

လုပ်ငန်းတွေ ကင်းသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နှုံး ခွင့်တောင်းခြင်း၊ အသိ ပေးခြင်း မရှိဘဲ ရတ်တရက်ချက်ချင်း လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာတတ်တာ မျိုး သတိမထားရင် ဘာမျှမသိလိုက် ရပါဘူး။

လောကမှာ အစားအသောက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အသုံး မပြုမဲ့ ပုပ်သိုးပျက်စီးမသွားရအောင် စနစ်တကျ သို့လောင်သိမ်းဆည်း ထားပြီးမှ လိုသလို အသုံးပြုကြ သလိုပဲ စိတ်ကိုလည်း သတိနဲ့ ဖော်းယူ သို့လောင်သိမ်းဆည်းပြီး အသိ ဥာဏ်နဲ့ လိုသလိုအကျိုးရှိရေးအောင် အသုံးပြုရပါမယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ် လိုချင်တဲ့ပုံစံ ပေါ်ထွက်လာအောင် ဖော်ထဲတ်ရပါမယ်။ သတိလွတ်ရင် ကိုလေသာဝင်လာပြီး စိတ်ဆိုတာ ပုပ်သိုးပျက်စီး သုံးမရဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုလေသာဓာတ် ငွေ့တွေ နေရာမှာ တရားကုသိလ်နဲ့ အစားထိုးပေးနိုင်ဖို့က စိတ်ထိန်း ကိုရှိယာ သတိကို အတူးလိုအပ်လှပါတယ်။

‘အကျိုးချုပ် ဆောင်ပုဒ်’

- * ပူလောင်ညွှန်စွမ်း၊ အမြင်ကန်း ပင်ပန်းရတဲ့ ကိုလေသာ။
- * သံကို သံပျက်၊ သံချေးတက် သုံး စိတ်ပျက်သွားရန်ဖျက်ဆီးပြန်၊ အလွန်ကြောက်စရာ။
- * ကြီးလေ ဆိုးလေ၊ အလွန်မွေ့၊ အသေမပြောင့်ပါ။
- * ကျိုးလိုသယောင်၊ ဟန်ပန် ဆောင်၊ လဲအောင်တွေ့နဲ့ချေား။
- * သိကွာစုံဆောင်း၊ လက်နာက် ကောင်း၊ ထောင်းထောင်းကြ အောင် တိုက်ဖျက်ပါ။ ■

မြန်သူတိန်တရားဝေါ သက္ကန်းအရှင်ဥဘဏ်သုရ(သပိတ်အိုင်)

(ယခင်လမှအဆက်)

မှန် J-ပါး ခဲ့ပြချက်

ဒီမှာယူဉ်ဟပ်ပြတာက အာဂါရိကမှနိနဲ့ အနာဂါရိကမှနိနှစ်ပါးရဲ့ ကွာြားပုံကို ပြောတာ။ မှနိဆိတာ မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သုံးသူဟာ မှနိပဲ။ ဟိုအရှင်ဥဘဏ်ကာယ် တိကနိပါတ်မှာ ဟောပြီးသား။ မောနေယျ သုတေသန၊ ကာယမောနေယျ၊ ဝစီမောနေယျ၊ မနောမော နေယျဆိတ် မောနေယျအကျင့် သုံးပါး။ ထိုမောနေယျ အကျင့်သုံးပါးကို ကျင့်သုံးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် မှနိပဲ။

“မောနေယျ ဓမ္မာန သမ္မန္ဒာဂတ္တာ မှနိတိပရိစ္တာ” မောနေယျအကျင့်သုံးပါးဆိတာ တဗြားမဟုတ်ပါဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုပဲ ပြောတာပါ။ ဒီသီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိတ် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်နေရင် ထိုသူသည် မှနိဖြစ်တယ်။ အိမ်ရာတည်ထောင်လူးဘေးနှင့် ကွာြားနေတယ်။

အာဂါရိကမှနိဖြစ်တယ်။ အိမ်ရာတည်ထောင် လူးဘောင်ကို စွန်ပြီးတော့ မောနေယျအကျင့်ကျင့်ရင် အနာဂါရိကမှနိဖြစ်တယ်။

အဲဒီမှနိနှစ်ပါးကို ယခုဒီမှာ ယဉ်လိုက်တော့ အာဂါရိကမှနိသည် ရွှေ့အောင်းနဲ့တူတယ်။ အနာဂါရိက မှနိသည် ရွှေ့သံ့နဲ့တူတယ်။ ခုနက ရွှေ့သံ့နဲ့ ရွှေ့အောင်း၊ ရှင်ဥဟန်းများနဲ့ အိမ်နေသူလူများရဲ့ ဝိပဿနာ ဥာဏ်အဟုန်း။ ဒါတွေကို ယဉ်ဟပ်လို့ ပြပြီးပြီ။

အနာဂါမ်းလူက ပုထိုံ့ရှင်ဥဟန်းကယ်ကို ပူဇော်ရှိရမယ်

အာဂါရိကမှနိဟာ အနာဂါမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနာဂါရိကမှနိဖြစ်တဲ့ ရှင်ဥဟန်းကယ်များကို ပူဇော်ရမယ်။ ရှိရိုးရမယ်။ အမိမိုံ့က မြတ်ပုံချင်း ကွာြားနေတယ်။

အာဂါရိကမုန်ဖြစ်တဲ့ အီမံရာတည်ထောင် လူ.ဘောင်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ အနာဂါမ်တောင် တည်နေပြီ။ ဤယနေ့မှ ရှင်ဖြစ်စ ရှင်ငယ် ရဟန်းငယ်ကလေးများကို ပူဇော်ကြရမယ်။ အခုန်က ဟောအပ်တဲ့ မုန်သုတ္တန်ရဲ့ အင့်ကထာမှာပဲ ဖွင့်ပြီးသား။

အနာဂါမ်ပို စေ ဘိက္ဗဝေ ဂိဟိ ဟောတိ၊ တော့ တဒေးဟူ ပုံစွဲတသာပို၊ သာမဏေရသု အဘိဝါဒနာဒီနိ ကတ္တုဗ္ဗာနော်။

ဘိက္ဗဝေ၊ ရဟန်းတော်များ အို ...ချစ်သားတို့၊ ဂိဟိ၊ အီမံနေသူလူဖြစ်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ အာဂါရိက မုန်သည်။ အနာဂါမို၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်။ ဖော် ဟောတိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမှာ။ တော့၊ ထိအနာဂါမ် တည်ပြီးတဲ့ အာဂါရိကမုန် ဒကာ၊ ဒကာမများသည်။ တဒေးဟူပုံစွဲတသာ။ ဒီကနေ့မှ ရှင်သာမဏေပြုလာတဲ့ ရှင်ငယ် ရဟန်းငယ်ကလေးများအား။ အဘိဝါဒနာဒီနိ၊ လက်အပ်ရှိမိုးရှိခိုးခြင်း စသည်တို့ကို။ ကတ္တုဗ္ဗာနော်၊ မရှမသော ပြုထိက်ကုန်တော့သည်သာလျင်တည်း။

သာရု၊ သာရု၊ သာရတိဘုရား။

အီမံနေသူ လူဒကာ၊ ဒကာမက အနာဂါမ်ဖြစ် နေပေမယ့်လည်းပဲ ဒီကနေ့မှ ရှင်ဖြစ်စ ရဟန်းဖြစ်စ ရှင်သစ် ရဟန်းသစ်ကလေးများကို ရှိခိုးထိက်တယ်။ ပူဇော်ထိက်တယ်။ ရှိခိုးကြ ပူဇော်ကြရမယ်။ အနာဂါရိက မုန်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က အဆင့်အတန်း မြှင့်ပေးထားတယ်။

ဒီတော့ တစ်ဖက်က စဉ်းစား၊ ဘယ့်နှယ် စဉ်းစား မလဲ။ တို့ အိမ်မှာနေပေမယ့် ပုခိုးနဲ့ထဘီနဲ့ နေပေမယ့် လည်းပဲ တရားအားထုတ်ထားလို့၊ မဂ်ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ် တွေ ရရေးပြီးပဲ။ သက်န်းဝတ်ထားတဲ့ ရှင်ရဟန်းတို့က ကိုလေသာတွေ အပြည့်ကြီးနဲ့ပဲ။ ကိုလေသာတွေကို ဘူး၊ အဆင့်အားလုံးစွာ ပယ်ပြီးသားဖြစ်တဲ့ လူအရိယာ တွေက ကိုလေသာတွေကို ဘာမျှမပယ်ရသေးတဲ့ ရှင်တွေ၊ ရဟန်းတွေကို ရှိခိုးစရာမလိုဘူး။ တို့က ကိုလေသာတွေ ပယ်ပြီးသားမို့လို့၊ တို့လူအရိယာတွေဟာ ပုထုဇွဲရဟန်း စိုးတက် မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ တွေကိုနိုင်း၊ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မတွက်ကောင်းဘူး။

ဒီလိုအတွေးအခေါ်မျိုး ကပ်လဝဝတ်ပြည်က

သာကိုဝင်မင်းတွေရဲ့ စိတ်ထဲ ပေါ်ခဲ့မှုးတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ကပ်လဝဝတ် ရွှေမြို့တော်ရောက်တော့၊ ကပ်လဝဝတ် ရွှေမြို့တော်က ဘုရားရဲ့၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေထဲက အရိယာအစ် တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ ဒီလိုမတွေးပါဘူး၊ အရိယာမဖြစ်သေးတဲ့ ပုထုဇွဲတော်မြို့က စဉ်းစားတယ်။ “ရဟန်းတွေကွယ် ...စာချည်းသင်နေတာပဲ။ တရားလည်း အားမထုတ်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒီရဟန်းတွေဟာ သက်န်းသာ ဝတ်ထားတယ်။ ဘူတို့မှာ ကိုလေသာတွေ အပြည့်။ တို့ အီမံရာတည်ထောင် လူ.ဘောင်မှာ လူတွေ တရာ်များ အားထုတ်လိုက်ကြတာ၊ တရာ်၊ သောတာပန်၊ တရာ်၊ သကဒါဂါမ်၊ တရာ်၊ အနာဂါမ် တည်ကုန်ပြီ။ ကိုလေသာတွေ အတော်တောင် ကုန်သွားပြီ။”

“ဒီတော့ ကိုလေသာတွေ ပယ်ထားပြီးသား ဖြစ်တဲ့ လူ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များက ကိုလေသာကို ဘာမျှ မပယ်နိုင်သေးတဲ့ ပုထုဇွဲရဟန်းတော်များကို၊ ပုထုဇွဲသာမဏေများကို ရှိခိုးဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်။ ကိုလေသာတွေနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ပုထုဇွဲရှင်ရဟန်းတို့က ကိုလေသာက်ငါးပြီး တရားအားထုတ်ထားလို့ အရိယာဖြစ်ထားတဲ့ တို့လူဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ပြန်ပြီးတော့ ရှိခိုးဖို့ကောင်းတယ်”လို့ ကပ်လဝဝတ်က သာကိုဝင်တွေက၊ တရာ်၊ ပုထုဇွဲတွေထဲကပေါ့။

ဒီလို ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ စဉ်းစားကြ၊ ငြင်းကြခဲ့ကြနဲ့ ကပ်လဝဝတ်မှာ ရှုတ်ရှတ်သဲသဲဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီရှတ်ရှတ်သဲသဲဖြစ်လာတဲ့ ပြောကြဆိုကြ၊ စဉ်းစားကြ၊ ငြင်းကြခဲ့ကြတဲ့ သတင်းကို ဆွမ်းခဲ့ကြတဲ့ အရှင်မြတ်တွေက ကြားတော့ ထိုသတင်းကို မှတ်သားပြီးတော့ ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကို ပြန်ပြီးတော့ လျောက်ထားကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို ပြန်လျောက်တော့မှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ယခုန်က ဘုန်းကြီးရွှေတ်ပြီးတော့ ဟောထားတဲ့ မုန်သုတ္တန်ကို သဲလဲ ပရိသတ်နဲ့ မင်းပရိသတ်အလယ်မှာ အကျယ်ဖြန်ပြီးတော့ ဟောတယ်။ အဲဒီမှာ ကပ်လဝဝတ်က သာကိုဝင် မင်းဆွေမင်းမျိုးတွေရဲ့ သဲသယဟာ အကုန်ရှင်းလို့ “တို့အိမ်နေသူ လူဒကာဒကာမတွေဟာ အရိယာအဆင့် ဘယ်လောက်ပင် ရောက်နေနေ ပုထုဇွဲ ရဟန်းတွေကို ရှိခိုးရမှာပါကလား”ဆိုတာ ဒီမှာ ရှင်းသွားတယ်။

အနာဂါမ်ပို စေ ဘိက္ဗဝေ ဂိဟိ ဟောတိ တော့

ତାଙ୍କ ପଢ଼ିଥିଲୁବୁ । କାମକେଣରବୁ । ଅହିଠିକାନ୍ତିକ
ଗଟ୍ଟଫୁଲେ ॥

သာရေ၊ သာရေ၊ သာရပါဘုရား။

ပုထိုးရဟန်းက လူအနာဂတ်တက် မြင့်မြတ်ပဲ
ဒီတော့ ဒီကနေပြုတဲ့ ရှင်သံရဟန်းသတ်များကို
အောင်နေသူ လူဒေဝကာ၊ ဒေဝကာမတွေက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
နေပေမယ့် ရှိခိုးရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းမှာ ဘာ့ကြောင့်
ရှိခိုးထိက်သလဲဆိုတော့ ...

(၁) အကြောင်းကို ယခုနက ပြောထားတာ၊
ဝိပဿနာညာတ်အဟုန်မှာ ယဉ်ချင်တိုင်းယဉ်၊ ရင်ရဟန်း
တို့ရဲ့ ဝိပဿနာညာတ်အဟုန်ကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့
ဝိပဿနာညာတ်က ဘယ်လိမ့် မိအောင်မလိက်ဖိုင်ဘူး။
ယရာဝါသဆိတဲ့ အရွပ်အထွေးတွေက ချည့်နောင်ထား
လို့။ ဝိပဿနာညာတ် တတ်တဲ့အခါ အလုန်နေးတယ်။

ဟောဒီ ရှင်ရာန်းတို့၏ သီလက ရှစ်ပါးသီလ
ထက် ပိုတယ်။ သာမဏေများဆိုရင် တစ်ရာတစ်ဆယ့်နဲ့
ကိုပါးရှုတယ်။ လိုင်ဆယ်ပါး၊ ဒက်ဆယ်ပါး၊ ဆယ်ပါး
သီလ၊ စုစွဲသခွဲကဝတ်၊ ဝေါ်ရားက တစ်ဆယ့်လေးပါး၊
သေခိုယ စုနှစ်ဆယ့်ငါး၊ အားလုံးပေါင်း တစ်ရာတစ်ဆယ့်
ကိုပါးရှုတယ်။ ဒါ ...ရှင်သီလ။

ရှင်သာမဏေကလေး စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလ
သည် တစ်ရာတစ်ဆယ်ကိုးပါး။ အနာဂတ်မြတ်သားတဲ့

ဒကာကြီး၊ ဒကာမတ္ထီးများ စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလက
ရှစ်ပါး၊ ယုံကြည့်လိုက်လိုဂါရင် ဤအူ များပြားတဲ့ သီလ
ဂဏ်တိဖြင့် ထုနေတဲ့ ဤရင်ရဟန်းတိုကို ငါတို့အိမ်နေသူ
လူဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ အနာဂတ်မင်္ဂလာက်ကိုပင်
ရောက်နေလင့်ကစား၊ ထို ငါတို့ထက် သာလွန်သော
သီလဂဏ်များကို အာရုံပြု၍ ငါတို့ ရှိခိုးမှုပါတကားလို့
သဘောကျပြီးတော့ အီမ်နေသူ လူဒကာ၊ ဒကာမများ
အီမ်မှုကျင့်သုံးနိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ ဟောဒီ ပုံစွဲတသီလ၊ ရှင်
ရဟန်းတို့ရဲ့ သီလကို အီမ်ကနေ ရှိခိုးပါ။ ပူဇော်ပါ။

ଅମ୍ଭଫେବୁ ଦୟତିକା । ଏକାମଟେଗ ଧ୍ୟାନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
କୁର୍ଯ୍ୟଟେର୍ ପ୍ରତିର୍ ରୂପେଭୁ ଫେର୍ ଦେଇ ଫେର୍ ଦେଇ ଶ୍ଵିଗ୍ରହିବାଃପି ॥
ଧୃତି ପରିପରି ଗଣ୍ଠାମି । ତେଣୁ ପରିପରି ଗଣ୍ଠାମି । ପରିପରି
ଗଣ୍ଠାମି । ହରାଟେର୍ ପରିପରି ପ୍ରତିର୍ ରୂପେଭୁଲବ୍ଲ୍ୟଃପ
ଶିଖରକୁର୍ଯ୍ୟଧ୍ୱଃପିଃକ୍ଷି ଶୋକର୍ତ୍ତବ୍ୟାଗ୍ରତାଯ୍ ॥ ଧୃତି ପରିପରି
ଗଣ୍ଠାମି । ତେଣୁ ପରିପରି ଗଣ୍ଠାମି । ପରିପରି ଗଣ୍ଠାମିର୍ଯ୍ୟଦ୍ଵୀ
ପରିପରି ଗଣ୍ଠାମିର୍ଯ୍ୟଦ୍ଵୀଃପିଃ ହାତ୍ୟଲୋକର୍ତ୍ତବ୍ୟଶୋକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ର୍ତ୍ତବ୍ୟା ଅତିଶିଖରକୁର୍ଯ୍ୟଧ୍ୱଃପିଃରୂ ଫେର୍ କାନ୍ତିଭୁ ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା
ଅଦ୍ୟଦ୍ୟ ପିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା । ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା ପିକାତିପିତା
ଦେଇମନିପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା । ଅତିଶ୍ଵାଵିଫୁଳ ଦେଇ
ମନିପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା । ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା
ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା । ପରିଲାଭର୍ତ୍ତବ୍ୟା ।

ရှင်သာမဏေတိကျတော့? ဒီလို့မဟုတ်ဘူး။
ရင်လောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ...

(୩) ଗାଁରେଣ୍ଟିକଲ୍ ପରିଷଦ୍

(J) ହାତ୍ରୁକାରୀରେ ଅବୁଦ୍ଧିମିଳିଃ ପ୍ରୋଦ୍ବନ୍ଦିତ ହେଲୁଥିଲୁଛି ।

ခေါင်းကဆံပင်ကို ရိတ်ပယ်ရှင်းလင်းခြင်း၊ ပဋိ
ကူလင်းများ၊ ပိုးတို့ဖြင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့ ခေါင်းက
ဆံပင်ကို ရိတ်ပယ်တယ်။ ပထိော်မ တစ်ဆယ့်ခြောက်
ပါးတို့ဖြင့် ဒုက္ခများနေတဲ့ ခေါင်းကဆံပင်ကို ရိတ်ပယ်
လိုက်တယ်။ ပဋိကူလင်းပါး၊ ပထိော်မတစ်ဆယ့်ခြောက်
ပါးတို့ဖြင့် ရွှေပံ့ထွေးနေတဲ့ အမြိုက်ပုံကြီးနဲ့ တူလှစွာသော
ဆံပင်ကို ခေါင်းမှာ မထားဘူး၊ ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးတို့၊ အဆင်အမျိုးမျိုး
တို့ကြောင့် လောလွှာတရာ့ကိုဖြစ်စေတဲ့ ဝတ်ကြောင်
တွေကို ပယ်လိုက်ပြီ။

အရောင်တစ်မျိုးတည်း ငါးစံရှိတဲ့ပိတ်ကို ပြန်စပ် ချုပ်တော့ ငါးစံနဲ့ဖြစ်တယ်။ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ထားတာ

ငါးပိုင်း။ ပြီးတော့မှ သစ်ပင်က အခေါက်တွေဆိုးထားလို ဖန်တဲ့အရည်တွေ၊ ဒါ-ဖန်ရည်ဆိုး။ အပိုင်း-အပိုင်းလည်း ဖြတ်ထားတယ်။ သစ်ခေါက်တွေလည်း ဆိုးထားတဲ့ အတွက်ကြောင့်၊ ဖန်ပြီးတော့ အသွေးလည်းကြမ်းတယ်။ အဲဒီဖန်ရည်ဆိုသော အဝတ်ကိုဝံတွေ့ခြင်း၊ ခေါင်းက ဆံပင် ကို ရိတ်ပယ်ခြင်းဆိုးပြီးတော့ အသွင်နှစ်ပါးကို ပြောင်း လိုက်တယ်။

(က) ကာသာဝဓာရဏ်။

(ဂ) ဘဏ္ဍာဘဝေါ။

ဘဏ္ဍာဘဝေါ၊ ခေါင်းကဆံပင်ကို ရိတ်တဲ့ဗြိုင်း။ ကာသာဝဓာရဏ်၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ အဝတ်ကို ဝတ်ခြင်းဆိုတဲ့ အသွင်နှစ်မျိုးကို ပြောင်းပြီးတဲ့အခါကျ တော့၊ ဥပမာဏယ်ဆရာတဲ့၊ ခြေတော်အနဲ့ ကြောပုံတိကို ရှိခိုးပြီးလျင် ဥက္ကဋ္ဌက် နံသီခိုတွာ ဆောင်းကြောင့်ထိုင် ပြီးတော့မှ ဥပမာဏယ်ဆရာတဲ့၊ ရှုံးမှောက်မှာ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးသားတို့ စုစုညီညီ “ဗုံး သရဏ် ဂုဇ္ဇာမိ”ဆရာ ကလည်း ပီပီသသ၊ တပည့်ကလည်း ပီပီသသ။ စုံ သရဏ် ဂုဇ္ဇာမိ၊ သံယံ သရဏ် ဂုဇ္ဇာမိ၊ ဆရာနှင့်တပည့် နှစ်ဦးသား ပီပီပြင်ပြင် သရဏ်ရုံးပါးကို ဆရာက တိုင် ပေးတယ်။

တပည့်ကလိုက်ပြီးတော့ ဆိုကြလို့ ‘သံယံ သရဏ် ဂုဇ္ဇာမိ’လို့ မိ-အကွဲရာတိုင်လည်းရောက်ကရော၊ အသွင်နှစ်မျိုး ပြုးပြီးသားဖြစ်တဲ့ တို့မောင်ရှင်လောင်း လေတို့၏ ကိုယ်မှာ ခြော်-မှန်းကြည့်လိုက်ပေတော့၊ အီမံမှာနေပြီးတော့ ကျင့်နိုင်ခွင့်မရှိသော တစ်ရာတစ်ဆယ့် ကိုးပါးသော အီသီလသီကွာ့ပုံစံတွေဟာ အလိုလို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ ထူးခြားတဲ့သဘော၊ သံယံ သရဏ် ဂုဇ္ဇာမိလည်း ရောက်ကရော သီလ တွေဟာ အလိုလိုပြည့်စုံနေပြီး

ရှင်သရဏ်ရုံး လူသရဏ်ရုံး ကွာခြားပုံ

ဒါကြောင့် ရှင်သရဏ်ရုံး၊ လူသရဏ်ရုံး ဘာ ကွာသလဲဆုံးရှင် နောက်က သီလပါ-မပါ၊ ဒါ ကွာတာ။ ရှင်သာမဏေတို့ရဲ့ သရဏ်ရုံးမှာ သီလသည် အလိုလို ပါတယ်။ အီမံနေသူ ဒါကာ၊ ဒါကာမတို့ရဲ့ သရဏ်ရုံးမှာ နောက်က သီလလိုက်မလာလို့၊ သီလကို သက်သက် ဆောက်တည်ယူကြရပါတယ်။ ဆောက်တည်တော့ကို၊ ရှင်သာမဏေတို့ ကျောင်းမှာ ဆောက်တည်တဲ့ ဟောဒီ

တစ်ရာတစ်ဆယ့်ကိုးပါးသော သီလကို တပည့်တော်တို့ အီမံကလည်း ကျင့်ချင်လိုက်တာဘုရား၊ ပုဆိုးဝတ်ပြီး တော့ ခေါင်းကဆံပင်နဲ့ကျင့်ချင်တယ်။ မရဘူး၊ ကျင့်နိုင် ခွင့် မရှိဘူး။

ရဟန်းတော်တွေ ကျင့်သုံးတဲ့ နှစ်ရာနှစ်ဆယ့် ခုနှစ်သွယ်သောသီကွာ၊ အီသီလသီကွာတွေကို တပည့် တော်တို့ ဒါကာ၊ ဒါကာမတွေလည်း အီမံနေပြီးတော့ ဝတ်ကြောင့်နဲ့ ခေါင်းကဆံပင်နဲ့ ကျင့်သုံးချင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆိုပြီး ဘယ်လိုပဲ ဆောက်တည် ဆောက်တည်၊ သီကွာ ပဒ် သမာဒိယာမိလုပ်လို့ မရဘူး။ ကွာနေတာ၊ အဲဒီမှာ ကွာတာ။ ဒါကြောင့် ဤကဲ့သုံး ကွာခြားချက်တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ ပူဇော်ခြင်း၊ လူၢဒါန်းခြင်းဆိုတာ ဒီကနေပြုကြတာ။ သာသနာတော်ရဲ့ အလွန်အဖိုးတာနဲ့ အမိမိတယ်။ မြတ်ဟာ ဒီမှာရှိတာ။

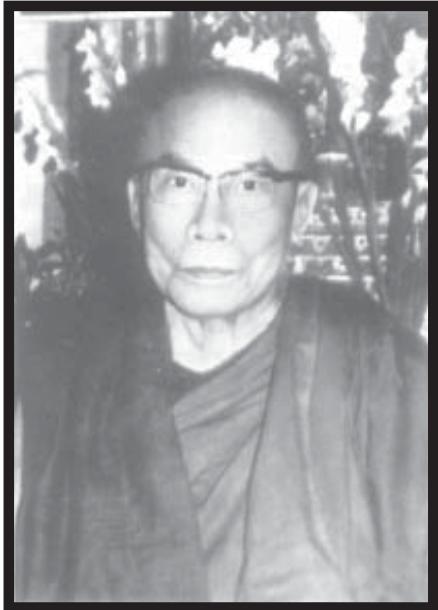
ဒါကြောင့် အီမံနေတဲ့ ဒါကာ၊ ဒါကာမဟာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ သာမဏေကယ် ကလေးများအား ရှိခိုးကြ၊ ပူဇော်ကြရတယ်ဆိုတာ။ နောက်ထပ် တို့တက်လာတဲ့အကြောင်းတစ်ခုက အသွင် ပြောင်းထားတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း ရှိခိုးပူဇော်ကြရတယ်။ ဒီလိုမှတ်ပါ။ ခေါင်းက ဆံပင်ကို ရိတ်ပြီးရင် ကိုယ်မှာ ဝတ်ကြောင်ကိုစွန်ပြီးတော့ ဖန်ဝါနံမြန်းကြာ သက်နှုန်းကို ဆင်မြေနှုန်းချင်းရယ်၊ အဲဒီ အသွင်ပြောင်း ထားတာကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ပူဇော်တိုက်တဲ့ အသွင်လို့ဟောတယ်။ ဒါကြောင့်-

“အညာဓဝဟိ အယ်စာတိ ပူဇော်ယဝတ္ထုလို့”

ဘိက္ကဝေ၊ ရဟန်းတော်များ အို ...ချစ်သားတို့။ အယ်စာတို့၊ ဤ ရှင်သာမဏေတို့ရဲ့ စာတ်သည်။ အညာ ဟိ-အညာဓဝ၊ ရှုံးတို့ရဲ့စာတ်မှ တမြားစီ တစ်ပါးစီသာ လျင်တည်း။ လို့ော် ရှင်ရာန်းတို့၏ အသွင်အပြင်သည် နှစ်ပါး။ ပူဇော်ယဝတ္ထု၊ ပူဇော်တိုက်တဲ့ အသွင်အပြင် ဖြစ်၏။

ဒီအသွင်အပြင်နှစ်မျိုးကြည့်ပြီးတော့ ဒီကနေ၊ ပူဇော်ရတာ။ သာလွန်တဲ့ အသွင်အပြင်နှစ်ပါး၊ သာလွန်နေတဲ့ သရဏ်ရုံး၊ သာလွန်နေတဲ့ သီလ၊ သာလွန်နေတဲ့ ဝိပသာဉာဏ်ရဲ့၊ အဟုန်၊ ပူဇော်ရမည့် သဘောများ ဒီမှာ ပေါ်လာတယ်။

■ ဆက်လက်ဖော်ပြုပါမည်။

သုတေသနသရပ်ပြ
အတိုင်းကျမ်းပြုဆရာတော်
အရှင်ဉာဏာသာဘိဝံသ

(ယခင်လမှအဆက်)

ဆရာ။ အငွေကထာမှာ နောက်တစ်နည်း လာတာကတော့
“ပသဗ္ဗာယ် ကာယသံဌရု”၊
အသုသီသာမိ”စာညွှဲ ထွက်လေ
ဝင်လေ သီမှတ်ပုံနည်း လေးပျိုးထဲ
မှာ နောက်ခုံး စတုတွေးနည်းဖြစ်တဲ့
အဲသည်သတိပဋိဘန် ပါ၌တော်ကား
ကို ဝိနည်း တတိယပါရာမိက အာ
နာပါနအဖွင့်မှာ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဟောသ
က-

ပသဗ္ဗာယ် ကာယသံဌရု
အသုသီသာမိတိ သီက္ခတိ၊
ပသဗ္ဗာယ် ကာယသံဌရု ပသု
သီသာမိတိ သီက္ခတိတိ၊ ဉာ
ဇာရိက ကာယသံဌရု ပဋိပွဲသု
ဇွဲဇွဲ နိရောဇွဲဇွဲ ရူပ
သမဇွဲဇွဲ အသုသီသာမိ
ပသုသီသာမိတိ သီက္ခတိ။

အမေးအဖြေဂုဏ်

စိန်းလွန်းဝိပသုနာ အမေးအဖြေကျမ်းနင့် ယောဂီအခြေခံကျင့်စွဲကျမ်း

လို ဖွင့်ဆိုမိန်ကြားတော်မူထားတယ်။
ခုတိများ ရွတ်သွားတဲ့ ပါ၌စကား
တွေကို မင်းလည်း ဘာမျှနားလည်း
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
အဲသည် ပါ၌တော်နဲ့ အငွေကထာ
စကားတို့ရဲ့ ဆိုလိုရင်းအစိပိုယ်ကို
ဟောသည်လို တိတိနဲ့မှတ်ရမယ်ကွဲ။
ဒကာ။ မှန်ပါ။ ရေးမှတ်လျက်သား
မို့ ဆက်လက် မိန်ကြား
တော်မူပါဘုရား၊ အသင့်
ပါပဲ။

ဆရာ။ ကာယသံဌရုပသုနာ သတိ
ပဋိဘန်လာ ထွက်သက် ဝင်
သက် သတိပွားများရေး

တရားကို အားထုတ်ရာမှာ ဘုရားရှင်
ဟောထားတဲ့နည်းပျိုး လေးပါးကို
တိတိနဲ့ သီမှတ်ဖို့ကတော့—

(က) သော သတေသဝ အသု
သတိ၊ သတေသဝ ပသု
သတိ=ထွက်သက် ဝင်
သက်ကို သတိထား၍သာ
ရှုရာ ရှိက်ရမယ်တဲ့။ (ရှု)
ရှိက်မှုကို ရှုတယ် ရှိက်
တယ်ဟု အောက်မေ့မှု
သတိထား၍ မှတ်ပါလိုဆို
တယ်။) အဲဒါ ပထမ
နည်းပဲ။
(ဂ) ဒီယံဝါ ရသံဝါ အသု

သန္တာ ပသာသန္တာ ဒီယံ
ရသုံး အသာသာမိ ပသာ
သာမိတိ ပအနာဂါး=ပထမ
နည်းနဲ့ သတိအမှတ်မြဲလာ
ရင် ထွက်သက်ဝင်သက်
အရှည်အတိကို သိမှတ်ရ^၁
မယ်တဲ့။ (ရှည်ရှည်ခွဲပြီး
ရှုံးကြော်နေရင် ရှည်တယ်လို့
သိမှတ်၊ တိစိတိနဲ့ ရှုံးကြော်
နေရင်လည်း တိတယ်လို့
သိမှတ်ရမှာပေါ့။) အဲဒါ
ခုတိယနည်းပဲ။

(၃) သဗ္ဗကာယပနိုသံဝေး
အသာသီသာမိတိ သိက္ခာ
တိ၊ ပသာသီသာမိတိ
သိက္ခာတိ=ထွက်သက် ဝင်
သက် အားလုံး ကိုယ်တဲ့
ပျုံနှုန်းတာကို သိမှတ်၍
သာ ရှုံးကြော်ရမယ်တဲ့။ (အစ
အလယ် အဆုံးနှင့်တကွ
တစ်ကိုယ်လုံး ပျုံနှုန်းတဲ့
ထွက်လေ ဝင်လေကို သိ
အောင် လိုက်မှတ်ပါလိုအပဲ
တယ်။) အဲဒါက တတိယ
နည်းပဲ။ သည်နေရာမှာ
သဗ္ဗကာယ တစ်ကိုယ်လုံး
ပျုံနှုန်းတာကို အသေး
စိတ်သိနိုင်တဲ့ သမာဓိနဲ့
သတိတို့ဟာ ယောဂါရဲ့
သန္တာနဲ့မှာ ဘယ်လောက်
အထက်တန်း ကျရောက်
နေပြီဆိုတာ သိရမယ်။

(၄) ပသာမွဲယံ ကာယသံဌား
အသာသီသာမိ ပသာသီ
သာမိတိသိက္ခာတိ=ထွက်
လေ ဝင်လေကို နူးညွှန်း
အေးစေ၍ ရှုံးကြော်ပေးရန်
အားထုတ်လေ့လာရမယ်

တဲ့။
အဲဒါ နောက်ဆုံး စတုတ္ထ
နည်းပဲကွာ။ ဆိုလိုရင်းက အသာသာ
ပသာသီသာ စတုတ္ထနည်းပေါ်တဲ့ အဲ
သည် ရှုံးကြော်ပုံနည်းမျိုး လေးပါး
ထွက်သက် ဝင်သက်ထဲမှာသာ အမြှေ
စိတ်ကိုထားကာ သတိရှုံးနဲ့ မှတ်
သားများများ အားထုတ်နေရမယ်။
သတိကို မလွှတ်စေရတဲ့။
အသည်နည်း လေးပါးကို
ပင် လယ်တိဆရာတော် စသော
ရေးဆရာတော်ကြီးများက ပါဉိုင်တော်
မူရင်းသွားကို ဖြန့်မာစကားနဲ့ သိမှတ်
ရလွယ်အောင် သံပေါ်က်ကများ စီကုံး
ထားကြပြန်တာကတော့—
သတိမြှုရာ၊ ပထမာ၊ ဒုမ္မာ
ရှည်တိသို့၊ လုံးခုလင်းရာ၊ တွေ့သာ၊
စမှုပြုမ်းလေဘီ—တဲ့။
ငှုံးရဲ့ အမိပို့ယ်အကျယ်
ကတော့ ခုနှုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းမျိုးလေးပါး
အတိုင်းမျို့ လွယ်ပါပြီကွာ။ သည်နည်း
လေးပါး ယူပုံမှာလည်း အထူးမှတ်
စရာအချက်က ဝိသုဒ္ဓမာရ်နှင့် ပင့်သမ္မာ
ဒါမင်းတို့နှင့်အညီဆိုပြီး ‘သတေဝါ
အသာသတိသာတေဝါ ပသာသတိ’
သတိမြှုရာ ပထမာဆိုတဲ့ တစ်နံပါတ်
ပထမနည်းကို ရှုံးကြော်နည်းလေးပါး
လုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော အကျဉ်းချုပ်
စကားဖြစ်သည်ဆိုကာ ပယ်ချုချုန်ထား
လျက် (ဒုမ္မာ ရှည်တိသို့ဆိုတဲ့) ခုတိယ
နည်းကို (၁) ဒီယံခေါ် ရှုံးကြော်ပုံ
ရည် ရှည်တစ်နည်း၊ (၂) ရသာခေါ်
ရှုံးကြော်ပုံ တိတိတစ်နည်း၊ နှစ်မျိုးခွဲပြီး
ကျုန်နည်းနှစ်မျိုးနဲ့တွဲကာ ပေါင်း
နည်းမျိုးလေးပါးဟု ဟောကြား ဖော်
ပြတာကိုလည်း တစ်နည်းမှတ်ယူရ
သေး၏ပေါ်ကွာ။ ကိုင်း သတိပဋိသာ
ပါဉိုင်တော်လာ အာနာပါနသတိပွား

ဝိပဿာ

အလုပ်သဘောဆိုတာ

ခွဲရခြားက်ပါး

တခါးခြားက်ပေါ်ကိုက
ဝင်လာထင်လာ

ဖြစ်ပေါ်လာကြတဲ့

ရပ်နှုမ်မဲတို့ကို

မြိမ်ရရှိထားတဲ့

သတိသမာဓိတရားတို့။

မလွှတ်ရအောင်

စူးစိုက်မှတ်သို့

ကြည်ရနေမူပဲ

ဖြစ်တယ်။

များရေး လေးပါးသောနည်းထဲမှာ
နောက်ဆုံး ၄-နံပါတ် စတုတ္ထနည်း
ဟာ ဘာကိုဆိုသလဲ ပြောပြစ်မဲ့
ဟော။

ဒကာ။ တပည့်တော် ခုမပြောတတ်
သေးပါ။ ဆရာတော်ကသာ
တပည့်တော်နားလည်နိုင် တဲ့
နည်းနဲ့ ရှင်းပြောကြားတော်
မူပါဘုရား။

ဆရာ။ အဲဒါ နောက်ဆုံး ၄-
နံပါတ် စတုတ္ထနည်းဖြစ်တဲ့
(ပသာမွဲယံ ကာယသံဌား)
ပါဉိုင်တော်စကားရပ်ကို အငွေကထာ
ဆရာက (ဉာဏ်ရှိက ကာယသံဌား)

လို့ ဖွင့်ပြမိန့်ဆိုတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်တန် ရှာ့ရှိက်မှတ်သား များများ၏ လာခဲ့သော၊ ကာယသံးရုံ=ထွက်သက်ဝင်သက်လေကိုတဲ့။

အငွေကထာဆရာ ဆိုလိုရင်းအမိပါယ်က အထက်ပါ ၁-နံပါတ်၊ J-နံပါတ်၊ ၂-နံပါတ်အထိ ရှာ့ရှိက်မှတ်သား များများအားထုတ်လာမှုကိုယခု ၄-နံပါတ်မြောက် နောက်ဆုံးနည်းကျတော့ ချမ်းမြှုံးညွှန်မြှင့်းအေးသွားအောင် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်ပိုမိုနှီးညွှန်မြှင့်းအေးသွားအောင်၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ဟာ ချုပ်ပျောက်သွားပြီဟု ထင်ရအောင် သတိထားသော ရှာ့ရှိက်မှတ်သားခြင်း၌ လေ့လာပွားများပေးပါတဲ့။

ကိုင်း-အငွေကထာခေါ်တဲ့ စာကြေးပေကြေးထဲမှ(ပသဗ္ဗာ ကာယသံးရှိနှိုး ဉာဏ်ကို ကာယသံးရုံ) လိုဖွင့်ဆိုကာ ပါနေမင့်ဟာ၊ စွန်းလွန်းနည်းဟာ စာပေမှုမပါ၊ စာပေနဲ့မညီဆိုတာ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပေရွေ့ကွာ့။

ဒကာ။ မှန်ပါ၊ ခုခံရာတော်ထုတ်ဆောင်ပြတဲ့ စာပေလာ

ပါဋီကလေးကလည်း နည်းလိုက်တာဘူရား။ ဒါအပြင် ပြစ်ရာပါ၌ မရှိတော့ဘူးလား။ ရှိသေးရင်လည်း ထုတ်ပြပါ၍ ဘူရား။

ဆရာ။ အေး-သည်ပါဋီကလေးနဲ့အားမရသေးရင်လည်း

တဗြားစာအပ်ထဲမှာ ဖြုရာ နေစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့တစ်ဆက်တည်းပဲဟေး ဟောသည်မှာ ကြည့်၊ ကဲ-ပါဋီကိုရော၊ အနက်ကိုပါ ရေးမှတ်လိုက်စမ်းကွာ။

“လူမသာ ဟိုကျွနာ ပုံးပေးပို့တော်ကာလေ ကာ

ယောစ စီတ္ထားသွေးရတာ ဟောနှိုးဉာဏ်ရှိကာ”တဲ့။ ပုံးပေးပို့တော်ခါစ သမမိမရမီ ရှေးအဖို့ဖြစ်သော၊ အ ပရိုဂုဟိတကာလေ=မိမိအားထုတ်ပွားများနေသော တရားအာရုံ အမှတ်သတိကို ပိုင်ရိရိ တိတိကျကျ ရူးရူးနှိုက်စိုက် ပြုက်ခဲ့ ပြုက်ခနဲနေအောင် လိုက်၍ လိုက်၍ မမှတ်သား မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးသော အချိန်ကာလမျိုး၌ (တစ်နည်းဆိုသော်) ပုံးပေးပို့တော်ကာလေ=တရားအားထုတ်ခါစ ရှေးဦးစွာသော ယောက်စိတ်သည် (ဗဟိုဒိဂုက္ပ)အပြင်သို့ ခဏခဏ ပြန်လွင်ပြေးလွှားကာနေသောကြောင့် မိမိပွားများ စီးဖြန်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအာရုံကို ပိုင်နိုင်ရူးနှိုက်စွာ မမှတ်သား မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးသော အချိန်ကာလအတွင်း၌၊ ကာယောစ စီတ္ထား=ကိုယ်ရောစိတ်ပါ၊ သဒ္ဓရတာ=မောဟိုက်ပင်ပန်းကုန်သည်၊ ဉာဏ်ရှိက်=ရှုန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ရှုံးကုန်သည်၊ ဟောနှိုးဖြစ်ကုန်၏ တဲ့။

အဲဒါက ပသဗ္ဗာ ကာယသံးရုံ အဲရခေါ်တဲ့ ၄-နံပါတ် စတုတ္ထနယ်ကို မရောက်ခင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ နယအထိ ယောက်ပိုဂိုလ်၏ စိတ်ဆုံးစိတ်ရှိင်းကို ကဆုန်ရိုင်းမပြေးလွှားဘဲ တရားအာရုံထဲမှာ ပြိုင်ပိုပြားအောင် မထားနိုင်၊ မမှတ်နိုင်၊ မထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကြောင့် ကိုယ်စိတ်မောပန်း ကြမ်းတမ်းပုံကိုပြောတာကွာ။

သည်နေရာမှာ “ပုံးပေးပို့တော်ကာလေ=ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုအားမထုတ်မီ ရှေးအဖို့ကာလ၌”ဟု အနက်ပေးထားတာ ရှိတတ်တယ်။

အသက်ရှုံးရှိက်မှု ဆိုတာဟာလည်း လူတုင်းလူတုင်းအဖို့ မွေးလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး သေလုလန်းနောက်ဆုံးအချိန်အထိ ပကတိအခြေအနေအရ သူ့နည်းနဲ့သူ့ အမြှုံးရှိက် ပြစ်ရှိနေတာမျိုးပဲ။

အဲဒါကို ကြပ်ကြပ်သတိထားဟေးပသဗ္ဗာ ကာယသံးရုံ အဲရတ္ထနယ်ကို စတုတ္ထနယ်ဖြစ်နေတာမို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ တတိယနယကို တောင် လွန်လာပြီဟာ သည်စတုတ္ထနယ်ရဲ့ အဖွင့်ကို (ကမ္မဋ္ဌာန်းအား မထုတ်မီ ရှေးအဖို့ကာလ၌) သည်လို အနက်ပေးရင် မှားတာပဲကွာ။

နေရာတကာမှာ စာတွေနဲ့ ချည်း အယူသီးနေလိုမရဘူး၊ တရား၊ နေရာမှာ စာတွေနဲ့ငါတွေ၊ မတူတာတွေလည်း ရှိသေးတာပဲကွာ။ဒါကြောင့် ဘယ်ဇူးကာက ဘာဆိုဆို၊ သည်လို နေရာမျိုးမှာ (တရားတိုင်တဲ့အတွင်း

တရားအာရုံကို နိုင်နှင့်စွာ မသိမ်း
ဆည်းနိုင်သေးမီ ရျေးအဖို့ကို) ယူမှ
သာ ငါတွေ. ကိုယ်တွေ. လက်တွေ.
လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုက်ညီတယ်ကွဲ။

တရားမထိုင်မီ ရျေးအဖို့.
ကာလမှာ သူ.ဘာသာသူ ပရိမ်း
ပတာဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာနဲ့.
တရားထိုင်ဆဲအတွင်းဖြစ်တဲ့ သည်
နေရာနဲ့ ဘာများမဆိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်
တရားထိုင်ခါစ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကို
မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးမီ ရျေးကာလ
ကို ယူမှုသာ လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုက်ညီ
တယ်။ နောက်-အနွေကထာဆရာ
ဆက်ဆိုပုံက-

ကာယ်စီတွာ့နဲ့ ဉာဏ်ရှိ
ကတွေ အရှုပသန္တေ အသာသ
ပသာသာပါ ဉာဏ်ရှိကာ ဟောန္တေ
တဲ့။

ကာယ်စီတွာ့နဲ့=ကိုယ်စိတ်
တို့၏။ ဉာဏ်ရှိကတွေ=ရှန်ရင်းကြမ်း
တမ်းသည်၏အဖြစ်သည်။ အ ရှုပ
သန္တေ=(ကမ္မဏ္ဍာန်းအမှတ်သတိနယ်
ပယ်၏ အပြင်ဖော်အာရုံ ကိုလေသာ
ကာမဂ်ဘက်သို့ ထွက်ထွက်သွား
သောကြောင့်)မပြုမ်းအေး မချမ်းမြှု
သေးသည် ရှိသော်။ အသာသ
ပသာသာပါ=(ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်း
သော ကာယ်စီတွာ့တို့က ဖြစ်ပေါ်၍
လာသည်)ထွက်သက်လေး၊ ဝင်သက်
လေတို့သည်လည်း။ ဉာဏ်ရှိကာ=
ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်ကုန်
သည်။ ဟောန္တေ=ဖြစ်ကုန်၏ တဲ့။

အ ဒီ စ က ာ း ဆ က ် ရဲ့ .
အပို့ယ်ကတော့ “ယောကို မှတ်
သားရဲ့နိုင်မှ တစ်ခုတည်းသော
အာရုံကို စိတ်မရောက်ဘဲ ပေါက်
လွှတ်ပေး၊ စိတ်ကိုထားလျှင် စိတ်
ထားကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သွား ကာလ

ပတ်လုံးတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ
ကြမ်းတမ်း မောပန်းနေမှာပဲလို့”
အထက်ကဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း အသည်
ကြမ်းတမ်း ရှန်ရင်းတဲ့ ကာယ် စီတွာ့
တို့က ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ယောကို၏
ထွက်သက် ဝင်သက် ရှာ့ချိုက်မှုဟာ
လည်း ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်းနေမှာပဲလို့
ဆိုတယ်။ ဒီနောက် ဆက်ဆိုပုံက-

ပလဝတရာ ဟုတွာ ပဝတ္ထိန္တော်
(ထွက်လေ ဝင်လေ အသာသ
ပသာသာတို့သည်) အလွန်အားရှိ
ကြမ်းတမ်းရှန်ရင်း အားကောင်းကုန်
သည်ဖြစ်၍ (ပြင်းစွာသော ရှာ့ချိုက်
ခြင်းတို့သည်) ဖြစ်ကုန်၏။ နာသိကာ
နပဟောတိ=နာခေါင်းဖြင့် ရှုလို့
အားမရနိုင်း၊ မဝန်းင်း၊ မလောက်မင်
အလိုမပြည့်ဖြစ်နေ၏။ မှုခေနဲ့ပါးစပ်
ဖြင့်(ဝါ)ပါးစပ်က ကူကာကူကာ၊
အသာသန္တေပါ ပသာသန္တေပါ=

ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ရှာ့ချိုက်၍
သာ၊ တို့တို့=တည်နေတော့၏ တဲ့။
ကဲ-အဲဒါ မင်းလိုချင်တဲ့
စာပေပါမြို့တွေပဲကွာ၊ ဒါကိုမှ နည်း
သေးတယ်ထင်ရင်လည်း တွေး
ကျမ်းစာတွေထဲမှာ ရှာ့ပေးဦးမယ်
ဟော။

ဒါကတော့ ထွက်လေ
ဝင်လေ အာနာပါန ကမ္မဏ္ဍာန်းနည်း
သက်သက်နဲ့ ရှာ့ချိုက်မှုပြင်းထန်ကြမ်း
တမ်း မောပန်းပုံတို့ကို ပြောပြနေ
တာသာဖြစ်တယ်။

ဒကား။ ဒီလို့ ပြင်းပြင်းထိတာကို
လင်းလင်းသိအောင်ဆိုရင်
အာနာပါန ဖူသန ထိသိ
နည်းကို မှတ်ဘဲ ‘ကိုယ်ကိုယ်ကို
ဟောခြိလို့ ဟောခြိလို့ ထိတိပြီး အဲဒီ
ထိတာကို ထိသိ ထိသိနဲ့ မှတ်နေရင်
ပိုတောင်ထင်ရှားသေးရဲ့’ အဲဒီလို့

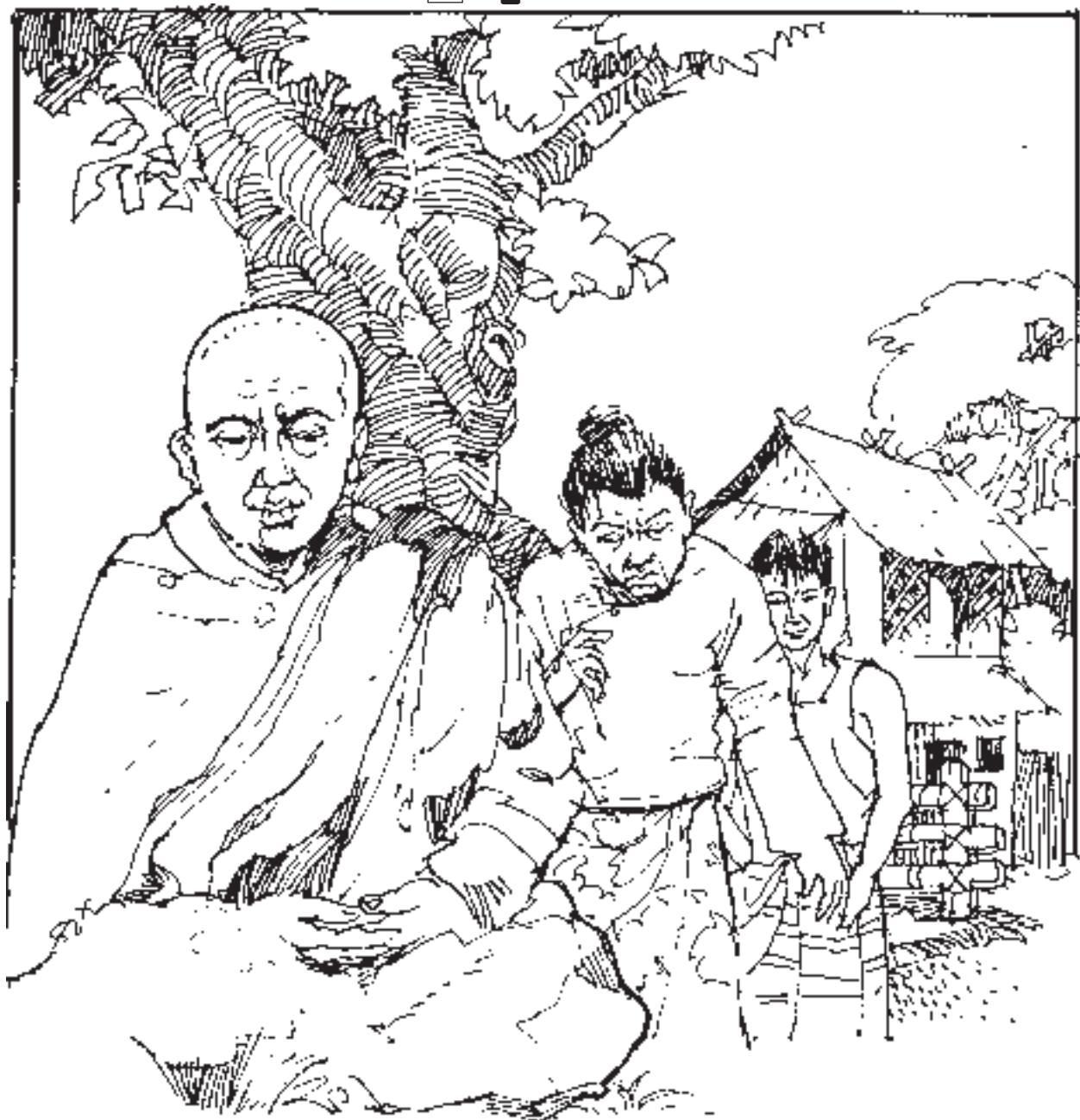
မှတ်နေပါလားဘုရားဟု (သူ.ညာ
ဘက်လက်ဖြင့် သူ.ကိုယ် အနဲ့
အပြားကို လျှောက်ပြီး တို့ထိကာ)
ပြလေသည်။

ဆရာ။ အင်း-ဒီ အမေးမျိုးဟာ
ရိုးသားပေမင့် တမင်းဆဲမေး
တာလို့ ဖြစ်နေတယ်ကွဲ။
သို့သော်လည်း(မသိလျင်မေး အဖြေ
ရဟုသော)ကိုယ့်ဝန်ခံချက်စကားအရ
မင်းတို့သောကျအောင်တော့ ဖြေ
ဆိုရမှာပဲ။

ဝိပသာနာ အလုပ်သဘာ
ဆိုတာ ချို့ရမြောက်ပါး တံခါးမြောက်
ပေါက်တို့က ဝင်လာ ထင်လာ ဖြစ်
ပေါ်လာကြတဲ့ ရှပ်နာမ်းမွဲတို့ကို မိမိ
ရှိထားတဲ့ သတိ သမာဓိတရားတို့နဲ့
မလွတ်ရအောင် ရူးစိုက်မှတ်သိ
ကြည့်ရှုရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့ အဲဒီရှုမှတ်စရာ
အာရုံ ရှပ်နာမ်းမွဲတို့ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာ
ထဲမှာ အစဉ်အမြဲလို့ ဖြစ်ရှိနေတာ
မျိုးကို လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရမှာလည်း
ရှုံးစိုက်ရှုမှတ်မှု သတိနဲ့ သမာဓိတို့က
လွယ်ကူစွဲမြောင်းဖြစ်တယ်။ ဒီလို့
အသက်ရှာ့ချိုက်မှု ဆိုတာဟာလည်း
လူတိုင်းလူတိုင်းအဖို့ မွဲးလာတဲ့
အချိန်ကပြီး သေလူလူနဲ့ နောက်
ဆုံးအချိန်အထိ ပကတ်အခြေအနေ
အရ သူ.နည်းနဲ့ သူ အမြှုရှာ့ချိုက်
ဖြစ်ရှိနေတာမျိုးပဲ။ အထူး တမင်း
တကာ အားထုတ်လုပ်ကိုင်မှ ဖြစ်ပေါ်
လာတတ်တဲ့ ‘ဝိကတိ’ သဘော
တရားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း
သိတယ်မဟုတ်လား။

■ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

အပြုံးအဖွဲ့ပြင်

အ မ တ စ ဉ ် (၄၂)

တော်ဝင်နှယ်

ကောင်းမွန်မှု၊ ပြည့်စုံမှု၊

မှန်ကန်မှု အလုအပတွေနဲ့ ကြော်ဝတဲ့
ပုံချွေသာသနာတော်ဟာ ညီညွတ်မှု၊
ပြမ်းချမ်းမှုလွှတ်မြောက်မှုရသတွေကို
အနှစ်းမှုပေးစွမ်းနိုင်ပါတယ်။

ကြော်က်ခဲလှတဲ့ ဓမ္မမြတ်
စွာ သာသနာတော်ကို လူအဖြစ်နဲ့
ဆုံးဆည်းခွင့်ရခြင်းရဲ့ အမိကရည်ရွယ်

ချက်ဟာ သူယုတ်မာအဖြစ်မှ သူတော်ကောင်းဖြစ်ရန်၊ မကောင်းမှ ခုစ္စရိုက်မှ ကောင်းမှ သုစ္စရိုက်ဖြစ်ရန် ယုတ်နိမ့်တဲ့ဘဝမှ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်ရန်၊ ဆင်းရုခုက္ခာမှ ချမ်းသာ သုကို ရရန်၊ သေးငယ်တဲ့အဖြစ်မှ ကြီးကျော်တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ရန်၊ အပိုစ္စအမိုက်အမျှင်မှ ပိုစ္စအလင်း ရောင်ကို ရရန် ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ဟာ ဘဝရဲ့ အကောင်းသက်ကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ဝါဒမျိုး မဟုတ်သလို၊ ဘဝရဲ့ အဆိုးသက်သက်ကိုပဲ ဖြင့် တတ်တဲ့ ဝါဒမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဘဝရဲ့ သဘောဓမ္မတာကို အမှန်အတိုင်း ဉာဏ်ပြုပြီး လွှတ်မြောက် ပြုမှုးအေးရာ အချမ်းသာဆုံး နိမ္မာန် ဆိုကို ပို့ဆောင်ပေးမယ့် မဏီမပဋိပဒါ (၆၅) မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အလယ်အလတ် သွား လမ်းစဉ်ကို ဉာဏ်ပြတဲ့ဝါဒသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြုစွင်တဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားနဲ့ ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ အသက်မွေးဝိုင်းကြောင်းမှုကို ပြေကာ လူကောင်းသူကောင်းအဖြစ်နဲ့ ချမ်း မြှေပျော်ဆွင်စွာ ဘဝနေနည်းကို သင် ပြပေးတဲ့ ဝါဒလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုကောင်းမွန်ပြီး အခွင့် သာတဲ့ လူဘဝကို ပါပဲသုက်နဲ့ မြင့် မြတ်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကို ကရမစိုက်နိုင်သူတွေဟာ “အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေပေါ်များရာ အရှင်က လက်အချည်းနှီး ပြန်လာတဲ့ ရူ”တွေနဲ့ တူသာလို့ သူတော်ကောင်းတရားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြား နာပြီးတဲ့နောက် မိမိရဲ့ စိတ်နေ သဘောထားကို သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ညီအောင် ညီမရသေးသူ တွေဟာလည်း “နာတာရည်ရောဂါ

စွဲကပ်နေတဲ့ ဆေးဆရာ”နဲ့ တူပါ တယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အဆုံးအမ ဒေသနာတော်တွေဟာ တွေးပေါ်ရဲ့၊ စိတ်ကူးဥာဏ်ကွန်မြှုံးရဲ့၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာစွာ ပြောဆိုတတ်ရဲ့မျှနဲ့ လု လောက်မှုမရှိဘဲ မေတ္တာ၊ ကရာဏာ၊ ရိုးသားမှန်ကန်မှုတွေကို အခြေခံပြီး နေစဉ်ဘဝ ကိစ္စတွေမှာ တာဝန်၊ ဝတ္ထာရားအဖြစ် ထည့်သွေးအသုံးချ ကာ လက်တွေ၊ လိုက်နာ ကျင့်ကြ ရ ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ၊ လိုက် နာကျင့်ကြေား သာသနာတော်ရဲ့၊ လိုရင်းအနှစ်သာရာ၊ အတွင်းဝတ်ဆံ သဘော ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရဲ့ အမြင့် မြတ်ဆုံး ပန်းတိုင်ဟာ စာတွေ၊ တစ်လှမ်း၊ လက်တွေ၊ တစ်လှမ်း၊ တစ်ကယ်တဲ့ လျောက်လှမ်းနိုင်မှ ရ ရောက်နိုင်တာပါ။ စာတွေ၊ အရရော လက်တွေ၊ အရပါ ကျောပ်လောက် အောင် လေ့လာအားထုတ်ပြီးလို့ သာသနာတော်ရဲ့အရသာကို ကိုယ် တိုင်အပြည့်အဝ ခံစားနားလည်ပြီး တဲ့အခါ လက်လှမ်းမိရာကိုလည်း သာသနာတော်ရဲ့ အရသာကို မျှဝေ ခံစားစေရပါတယ်။ တစ်ကိုယ်ရည် သာသနာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးကာမှ လက်လှမ်း မိရာသာသနာပြုခြင်းကို ဘုရားရှင် နှစ်သက်ရှိုးမွမ်းတော်မှုပါတယ်။

မိမိကိုယ်ကို သာသနာယဉ် ကျေးမှုဘောင်အတွင်း အရင်ဆုံး သွားသွားပြီးမှ တစ်ပါးသူတွေ ကို ယဉ်ကျေးစေခြင်းကသာ အပြစ် ကင်းပြီး အများသူငါရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းက လည်း လွှတ်ကင်းနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ် တိုင်က ဖြူးည့်အတွင်း နှစ်ဝင်နေပြီး သူတစ်ပါးကို လွှတ်မြောက်အောင်

ကယ်တင်လိမ္မာ၊ ကိုယ်တိုင်က မကျိန်း မာသူ ဂိုလာနဲ့ ဖြစ်နေပြီး၊ သူတစ်ပါး ကို ရောဂါမှ ပျောက်ကင်းအောင် ဆေးကုသလိမ္မာ၊ ကိုယ်တိုင်က ညစ် ပေနေပြီး သူတစ်ပါးကို သန်ရှင်း အောင် ပြပြင်လိမ္မာတွေဟာ အသင့် ယုတ္တိကင်းရုံးသာမက ဖြစ်နိုင်ခြေ လည်း လုံးဝမရှိပါဘူး။

“ပြောသလိုလုပ်ပြီး၊ လုပ် သလို ပြောလေ့ရှိ”တဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်မှာ အပြောနဲ့ အလုပ် မကိုက်ညီမှုဟာ သူတော်ကောင်း ဂုဏ်ရည်ကို ချို့တဲ့ဖော်း သာသနာ တော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မေး မိန်လျော့ပါးစေပါတယ်။ သာသနာပြုရဟန်တော်တွေဟာ ပြောသလိုလုပ်ပြီး လုပ်သလိုသာ ဟောပြောသင့်ကြပါတယ်။ အပြောနဲ့အလုပ် မကိုက်ညီရင် လူရယ်စရာဖြစ်လို့ ရှုက်စရာ လည်း ကောင်းပါတယ်။ အခ အဲဒီ အကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

‘ကျော်တူမအရင်းကြီးပျု’

တစ်ခါတုန်းက ‘ညောင်ပင်သာ’ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ဦးပွဲင်းကြီးတစ်ပါး ကောင်းထိုင်နေသတဲ့။ ဦးပွဲင်းကြီးရဲ့ ဘွဲ့တော်က ဦးသံဝရဲ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ရွာလှုံးက ယခင် လူနာမည်အတိုင်း ခေါ်ခေါ်ကြတာမို့ ဦးပွဲင်းဦးသာမျောလိုပဲ အမည်တွင် တယ်။ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာမျောဟာ လူဘဝတုန်းက ဘိသိက်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူပျို့လူလွှတ် ဘဝနဲ့ အသက်(၄၀)အထိ နေပြီးမှ သက်နှုန်းဝတ်ခဲ့တာပါ။

ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများဟာ ဘိသိက်ဆရာဖြစ်လို့ အသံ၏ ကောင်းတဲ့အပြင် စာပေါ်ဟန့်သတ လည်း အင်မတန်ကြယ်ဝတာမို့ ညောင်ပင်သာရွာတွင်မက ရွှေနီးချုပ် စပ်အထိ တရားဟောကောင်းတဲ့ ဓမ္မကထိကတစ်ပါးအဖြစ် နာမည် ကျော်ကြား လူသိများပါတယ်။ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများဟာ အသက် ကြီးမှ သက်နှုန်းဆီးရဂလို့ ဝိနည်းဘက် က အားနည်းရှို့ယွင်းချက် ရှိပေါ်မယ့် သဘောမေနောကောင်းပြီး ဖော်ရွှေ တတ်တာမို့ ကြည်ညိုတဲ့သူ များပါ တယ်။

တရားဟော ကောင်းမှ ကြောင့်ပဲ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများ မှာ တစ်ခါတစ်ရုံ နိုဝင်က်ရယ်ရခက် တဲ့ အဖြစ်တွေ့နဲ့ ကြုံရတဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတော့ ရွာထဲက လယ်သူမကြီး တစ်ဦးဟာ သူ.ရဲ.အချိခုံးသား လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတာမို့ နေအိမ်မှာ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများအပါအဝင် သံယာတော် ငါးပါးကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ရက်လည်ဆွမ်း သွတ် တရားနာကြားပါတယ်။ လူက သာ တရားနာနေပေါ်မယ့် လယ်သူမကြီးရဲ့ စိတ်ကတော့ ကွယ်လွန်သူ သားကလေးအပေါ်မှာသာ ရစ်ဝဲနေ တာမို့ ဘာတရားဟောသွားတယ်ဆုံး တာတောင် မမှတ်မိလိုက်ဘူးတဲ့။

ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများက တရားဟောလို့အပြီး “ဆုတောင်း ကြုံကုန်သတည်း”လို့ သတည်းနဲ့ အဆုံးသတ်။ ပရိသတ်ကလည်း သာရုံ(၃)ကြိမ်ခေါ်မှ သားသေလို့ များဝေလိုက်မောနေတဲ့ လယ်သူမကြီးက “ဟင် ...၊ တရားလည်း ဆုံးသွားပြီး တစ်လုံးမျှလည်း မမှတ်မိ။

ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများ ထပ်ပြီး ဟောတော်မှပါဦးသူရား”လို့ လျောက် ထားတဲ့အခါ ဦးပွဲင်းကြီးက “ဒကာ မကြီးမှာ၊ သားသေလို့ ရတက်ပွေ့၊ နှလုံးမသွင်းနိုင်အားလို့ တရားကို လည်း တစ်လုံးမျှ မမှတ်မိ၊ ဘုန်းကြီးမှာလည်း ဒကာမကြီးတို့ လူ၏တဲ့ အုန်းနှက်ပျောက နည်းပါး၊ ရှိတဲ့ တပည့်တပန်းက များနေတာမို့ ကျောင်းသားကိုရင်ကို မျှအောင် ဘယ်လို့ ဝေခြမ်းရမယ်ဆုံးတာ စဉ်းစားနေမိတာနဲ့ ဘာတရားဟော ပိမှန်း မသိဘူး။ နောက်တစ်ရှိမှ မကျေနှစ်ပွဲ နဲ့ကြတော်ပေါ့”လို့ အမိန်းရှိသတဲ့။

တစ်နောက် ညောင်ပင်သာ ရွာထဲက လယ်ပိုင်ရှုံးသူငွေးမကြီးဟာ သူ.ရဲ. (၁၆)နှစ်အချုပ် နှန်ယ် လူပတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးကလေး အနိစ္စရောက်သွားလို့ သောကပရိဒေဝိစီးပြီး စားမဝင် အိပ်မပျော်၊ ဘယ်သူပြောလို့မှ နားမဝင်၊ ဘယ်သူတရားချုပ်လို့မှ မရဘဲ သူ.သမီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်နဲ့သေးကနေ မခွဲနိုင်မရွာရက် ဖြစ်နေသတဲ့။ နောက် ဆုံးမှာတော့ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများ ဟာ အိမ်တိုင်ရာရောက် ကြော တော်မှပြီး သူငွေးမကြီးကို တရားချုပ်ပါတယ်။ စေတ်တော်တွေ၊ ဓမ္မပဒ်ပါဌးကိုတော်တွေ ကိုတော်တွေ ဘယ်လုံး မြတ်စွာဘုရားတရားဟောတော်မှပုံးတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဟောပြုပါတယ်။

တရားအဆုံးမှာတော့ သူငွေးမကြီးဟာ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်က ဘယ်လုံး ဓမ္မပဒ်က ဘယ်လုံး ပုံးဝင်က ဘယ်လုံး စသဖြင့် ပြန်လည်ဟောပြု တရားချုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများကတော့ နားဝင်လုံး မရပါဘူး။

သင့်ပြုတိက်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို သောကသိမ်းပြီး တည်းငြိမ်အေးချုပ်း စွာ ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်။ ရတနာ သုံးပါးနဲ့အတူ အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးတော်တွေဟာ အင်မတန် ကြီးမှားလုပ်ပါတယ်ဘူး”လို့ လျောက် ထားပါတယ်။ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများကလည်း “အင်း-သာရုံ၊ သာရုံ၊ ကောင်းလေစွာ ဒကာမကြီး”လို့ သာရုံခေါ်တော်မူကာ ကျောင်းပြန် ကြတော်မူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေလာလို့ တစ်လ လောက် အကြောမှာတော့ ညောင်ပင် သာရွာထဲက ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများရဲ့ (၁၆)နှစ်အချုပ် ချစ်စဖွယ် တူမချော တစ်ယောက်ဟာလည်း လယ်တဲ့မှာ ပိုးထိလို့ သေဆုံးပြန်ပါ တယ်။ ဒီတစ်ရှိမှာတော့ ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများဟာ ဘုရားနဲ့တရားကို ရေးမိမိကိုပါ သတိမရတော့ဘဲ ကွယ်လွန်သူ တူမချောအတွက် ယူကျေးမရ အပူလုံးကြွပြီး တင့်င့် တရိရိဖြစ်နေသတဲ့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက သက်နှုန်းဝတ်ကြီးနဲ့ ငိုကြေးနေတာ အမြင်မတော်လို့ မင့်ပါနဲ့ပြောလည်း မရဘူးတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အရှင်လက သမီးသေတာကို သောက ြိမ်းအောင် တရားပြေားခဲ့တဲ့ လယ်ပိုင်ရှုံးသူငွေးမကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး “အရှင်ဘုရား၊ သတိထားတော်မှပါ။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို ဟောခဲ့တဲ့တရားတွေ ..” စေတ်တော်က ဘယ်လုံး ဓမ္မပဒ်က ဘယ်လုံး ပုံးဝင်က ဘယ်လုံး စသဖြင့် ပြန်လည်ဟောပြု တရားချုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာများကတော့ နားဝင်လုံး မရပါဘူး။

ဒါကြာင် ဦးပွဲင်းကြီး ဦးသာမျှ အမိန့်ရှိလိုက်ပုက သင်းလိုက်ပါဘီသနဲ့။ “ဒကာမကြီး၊ စွမ်းနိုင်ရင် ပိဋကသုံးပုံရွတ်ပြီး တရားချိုးတော့ ကျူပ်ကတော့ တရားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတန်းက သေတာဟာ ဒကာမကြီးသမီးမို့ ကျူပ်က တရားချိုလိုရတာ၊ အခုသေတာက သူစိမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျူပ်တူမအရင်းကြီးဖူ”တဲ့။

ဒီပုံပြင်ကလေးဟာ ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားတဲ့ဘူး၊ ကိုယ်ကြော်ပြောတဲ့ပစ္စည်း ကိုယ်မသုံးစွဲတဲ့ ဘူး၊ ပါးစပ်က ဘုရားဘုရား၊ လက်က က ကားရားကားရား လုပ်တဲ့ဘူး၊ ပြောတော့ တစ်မျိုး၊ လုပ်တော့ တခြား၊ မရှိုးသားချင် သူတွေကို သရော်ထားတဲ့ ပုံပြင်ကလေးပါ။ အပြောနဲ့အလုပ် မကိုက်ညီမှုဟာ ရင်တွင်းရှိုးသားမှုရှိရင် ရယ်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် ရင်တွင်းမရှိုးသားရင်တော့ ရှုက်စရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေဆိုတာ ဘဝနဲ့တရားကို တစ်

သားတည်း တစ်ထပ်တည်း ပြုထားတဲ့ သူတွေပါ။ သူတော်ကောင်းတရားတွေရဲ့ မြစ်ဖျားဟာ မိမိတို့ရဲ့ နှလုံးသားဖြစ်ပေါ်တယ်ဆိုတာကို သူတို့က အ လေး အ နဲ့ ယုံကြည် လက်ခံကြပါတယ်။ သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာ ဘဝကို စနစ်တကျ အသုံးချက်တ်အောင် ကျင့်ကြသင်ယူရတဲ့ အဆင့်မြင့် ပညာရေးတစ်ခုပါ။ အလွတ်ရွတ်ပြ ပြန်ဆိုနိုင်အောင် ကျက်မှတ်သင်အံရတဲ့ ကျက်စာ မှတ်စာတစ်ခုမျှ မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ပြီး သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာ သဘောတရားအရ သာကွေးလွယ် ဉာဏ်လွယ်ရှိပေမယ့် လုပ်ငန်းသေားအရတော့ တစ်ဖြောင့်တည်း တစ်တန်းတည်း ကျင့်သုံးရပါတယ်။ အပြောနဲ့အလုပ်သေားနဲ့ မနော တစ်သမတ်တည်း ရှိရပါတယ်။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေဆိုတာ လေးကိုင်းလို့ မကျင့်ရပါဘူး။ မြားတဲ့လို့ ကျင့်ရပါတယ်။ မြစ်ချောင်း

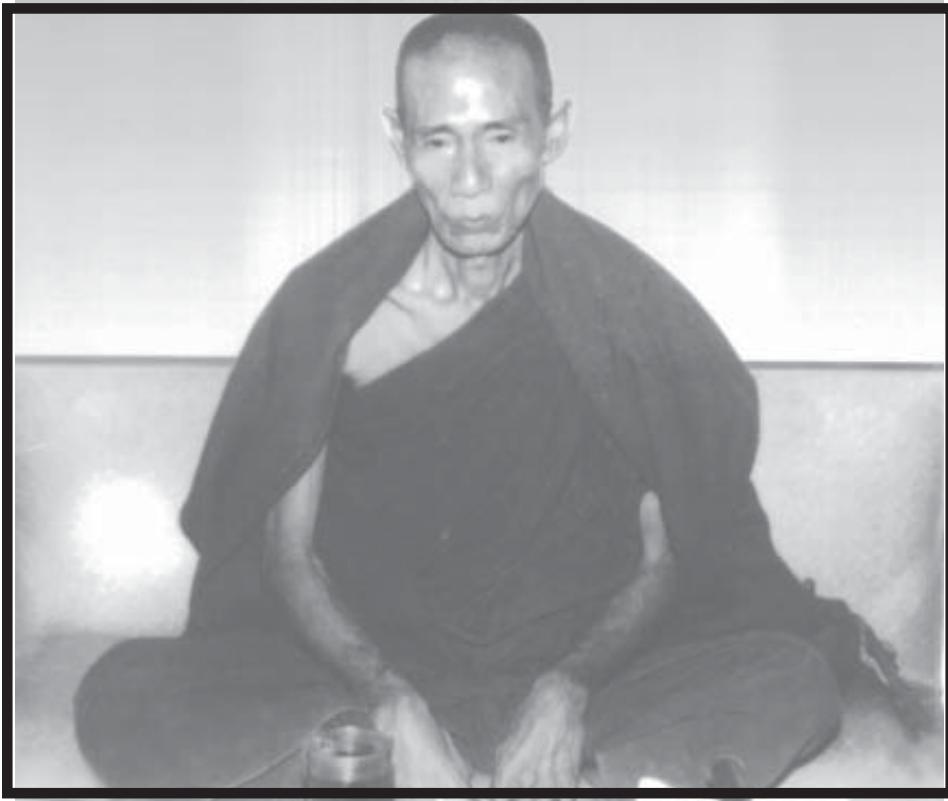
သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာ သဘောတရားအရေား ကျွေးလွယ်ဉာဏ်လွယ်ရှိပေမယ့် လုပ်ငန်းသေားအရတော့ တစ်ဖြောင့်တည်း တစ်တန်းတည်း ကျင့်သုံးရပါတယ်။ အပြောနဲ့ အလုပ်သေားနဲ့ မနောတစ်သမတ်တည်း ရှိရပါတယ်။

တွေလို ကွွဲကောက်မသွားရပါဘူး၊ ကြယ်စင်တွေလို တစ်ဖြောင့်တည်း သွားရပါတယ်။

တကယ် သူတော်ကောင်းဘဝဆိုတာ စကားနဲ့တည်ဆောက် လို မရပါဘူး၊ တရားနဲ့တည်ဆောက် ရပါတယ်။ ဘဝမှာ ဒုက္ခသစ္ဓာဆိုတာ အမှန်တကယ် တည်ရှိတာမို့ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားကိုလည်း အမှန်တကယ် အားထုတ်ရပါတယ်။ နို့မှန်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှလုံးသားနဲ့ အနားကပ်လို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး။ လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ ကောင်းမွန်တဲ့ တိုးတက်ကြီးမွားမှ မှန်သမျှ ဟာ “အပြောသမား” တွေရဲ့ လေနဲ့ မှတ်သွင်းထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ၊ ကြိုးစားအားထုတ်ကြတဲ့ “အလုပ်သမား” တွေရဲ့ လက်နဲ့ ဖန်ဆင်းထားကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အလုပ်ကောင်းတစ်ဆယ်သားဟာ အပြောကောင်းတစ်ဝါသာထက် ပိုမြဲးအဖိုးတန်ပါတယ်။

■ တော်ဝင်ရွယ်

ကိုရင်ကြီးရှင်ဝိမလ၏ ဘဝဒက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားလမ်းစဉ်

ဟန်သွေးချွန်

(ယခင်လမှအဆက်)

ဝိပဿနာအစ သံဝေဂက

ပညာလွင်ဘော်ဒါသည် များဖြားလှသော
ကျောင်းသူကျောင်းသားတိဖြင့် ပျားပန်းခပ်စည်ကား
သက်ဝင်လွင်ရှားနေသည်။ စာကျက်သံ၊ စာသင်သံတိဖြင့်
ညီးညီးညံညံရှိသည်။ ပညာလွင်ဘော်ဒါတွင် လွပ်ရှား
မှုများနှင့် အသံလဲများမှ သီးမြားကင်းလွတ်နေသော
နေရာကား ‘ကွန်ပူးတာခန်းဖြစ်သည်။’ အတန်အသင့်
ကျယ်ဝန်းသော အုတ်တိုက်အဆောက်အအုံဖြစ်၍ အထဲမှာ
ကွန်ပူးတာသုံးလုံး၊ မိဇ္ဈားစက်တစ်လုံး၊ တိမ္မာ နှင့်
ဆက်တိတွေရှိသည်။ ကိုရင်ကြီးကို သည်အန်းထဲသို့

ပင့်ခဲ့ပါသည်။

ଗୁଣ୍ଡଟେର୍କଙ୍କ ଦିଦିତିଅମ୍ବା କିରଣ୍ଟିଃକି ଫୁଃପ୍ରିଃ
ଏହି ଶୁଣି ତାଲେଃ ଦେଖୁ ଲୈବାକିନ ତାଃ । ଫେରାକିନ ଫେରାକିନ ପଦ
ପାଦାମୋଦିନ କି ଆଗ୍ରିଃ ଆନ୍ତର୍ଗ୍ରାନ୍ତିଃ ପ୍ରାପ୍ତମଯିଲ୍ଲି ତିର୍ଯ୍ୟକଃ
ତାଃତା ॥ ଡେବାଧୂ-ଫେରାକିନ ଫେରାକିନ କିମନ୍ତକିମନ୍ତ ପାଦ
ମୋଦିନ କିରଣ୍ଟିଃକିପୁଣ୍ଡପ୍ରିଃ ଷ୍ଟମଃକାର୍ପିଃଵାଃ ପ୍ରତିଫେରିପ୍ରିଃ
ଆତେର୍କଲ୍ୟାମିତାଯ

ကိုရင်ကြီးသည် ပညာလွင်ဘောဒါနှင့် မစိမ်းတော့ပါ။ ယခု ခုတိယအကြိမ်မြောက် ကြွေရောက်ချီးမြှင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အဆင့်အရေးရ သခိုက်နည်းနည်းလေးမျှ အနားမယူတော့ဘဲ ကိုရင် ကြီးကို ပါတော့သည်။ ကိုရင်ကြီးသည် အလွန်ညှင်သာစွာ၊ အလွန်ပိသာစွာဖြင့် ဤသို့သို့စတင်မိန့်ကြားပါလေသည်။

‘ମିଳିବୁଫାଇ ଯେଣେଗି ...ତା’

ကျေပ်က စာမတတ်ပါဘူး။ စာမတတ်လို့ဘဲ
 မိုက်ခဲ့လေသလား၊ နှစ်မိုက်မို့ပဲ မိုက်တွင်းနက်နက် ကျင်း
 ယက်ပြီး ဆက်မြှိုက်ခဲ့လေသလား။ သေချာတာကတော့
 ကျေပ်ဟာ လူမိုက်တစ်ယောက် ဆိတာပါပဲ။ ကျေပ်ဘဝရဲ့
 လူငယ်လူရွယ် လူလတ်ပိုင်းအရှိန်များဟာ အမိုက်တိုက်
 ထဲမှာပဲ ကုန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျေပ် အရွယ်ရောက်တာနဲ့
 သောက်တာတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ မူးမူးတွေတွေကလေးမှ
 မနေရရင် ဒီဘဝဟာ နေပျော်တယ်လို့ ကျေပ်မထင်ဘူး
 လေ။ ကျေပ်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကတော့ လောင်း
 ကစားလိုပေါ်တဲ့ ဖော်ကဲ ရှင်ထိုးခြင်းပါပဲ။ ကစားတာများ
 မြစ်ကူးရောင်းဖျား လှည့်လည့်သွားလာပြီး တမေ့တမေ့
 ကြီး ကစားခဲ့တာပဲ။ ဒရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကိုး
 ကုန်း၊ ကိုးကျင်းအနဲ့ဟာ ကျေပ်မြေရောတွေချည်းပဲပေါ့။

မဟုတ်မစံ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ကြီးဆိုတော့ ကျူပ်
မျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြေး လာလျောက်တဲ့သူတွေကို ရိုက်ချုခဲ့
တာလည်း မနည်းဘူး။ ပဲလောက၊ ရှင်လောက၊ အရှင်
လောကမှာ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ရိုက်နှင်းကြတယ်ဆိုတာ မဆန်း
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျူပ်မှာက ဒကလေးနဲ့ဆိုတော့ ဆန်း
သလိုလိုအရှင်သား။ ဒီလိုလေ ...ကျူပ်က ဘာလုပ်လုပ်
ကမ်းကုန်မှုကြိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရိုက်ပြီဟေ့ဆိုရင်လည်း
ကမ်းကုန်သွားရော၊ လက်လွန်သွားရော။ ဟော ...သူ
လည်း ဆေးရဲ့ရောက်၊ ကျူပ်လည်း အဓိပ်ထဲဝင်။

ရေနံရွှေ့၏ လက်မှတ်ကုန်း အခြားပိတ်ကို

အဲဒီအချိုးအကွောင်းကို ကျူပ် ဘယ်တော့မှ မမေ
ဘူး၊ အဲဒီနောက နှင်းတွေ၊ မြှေတွေ ထူးထူးမြားမြား၊ ကျ
ဆင်းနေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တစ်ခြင် မိုင်းမှုန်လို့
နေတယ်။ ကျူပ် ပျော်ပျော်ရှိရင် အမို့ပါယ်မဲ့ ဧေးကြည့်
နေကျ၊ ဓရာဝတီမြစ်ရေအလျဉ်ဟာလည်း မစီးဆင်း
တော့ဘဲ ငြိမ်သက်ရပ်တန်းနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ မြစ်
ကြောင်းတစ်လျှောက် မြှေခိုးတွေ ဝေနေလိုက်တာ မြှေ
နိုးကြီးတစ်ကောင် ကိုယ်ထင်ပြနေသလိုပဲ။

ကျော်ဟာ မလွှပ်မယ့်က အေးတိအေးစက်နဲ့
 မျက်စိတစ်ဆုံး စီမံနိနေတဲ့ ကြက်သွန်ခင်းကြီးတွေဆီ
 ငေးရိနေမြှုပ်နည့်ရဲ့။ ကြက်သွန်တွေမှာတောင် အမြှတ်ဆိုတာ
 ရှိတယ်။ ကျော်ဘဝကတော့ ငဲ့တိကြီးပါလား။ ကြက်သွန်
 ပင်ကလေးတွေ စီမံနိနေသလောက် ကျော်ဘဝကတော့
 ခြောက်သယောင်းလှပါရောလား။ ကြက်သွန်ဖြုတ်ကလေး
 တွေ ထိုးထိုးတောင်ထောင် အညွှန်တလူလူရှိနေသလောက်
 ကျော်ဘဝကတော့ ငိုက်ငိုက်ကျိုးကျော်ပါရောလား။ အခု
 တော့ဖြင့် ကျော်မှာ ဖဲ့စိုင်း၊ ဂျင်စိုင်းနဲ့ မကပ်နှိုင်းလောက်
 အောင် ပြတ်လပ်နေပြီမို့ ကြက်သွန်ခင်းစောင့်'အလုပ်ကို
 လပ်နေရပါလဲ။

ဂုဏ်ကို အားကိုးပြီးတော့ ကျူပ်ကို ကြက်သွန်ခင်းစောင့် အဖြစ် ရှားကြတာထင်ပါ။

‘လူအောင်ကြီးစောင့်တဲ့ အခင်းကတော့ဟော ဘိလူးစောင့်တာထက်တောင် လုံခြုံသေး၊ ငါက်ကြီးတောင် ဓားကြီး သွေးထားတာလည်း ခြေသလုံးမွေးတောင် ရိတ်လို့ရသတဲ့ဗု’

ကျူပ်ဟာ မလုံခြုံလှတဲ့ တဲ့ကလေးတစ်ခုအတွင်း မှာ ဓားတစ်လက်ကိုသာ အဖော်ပြုလိုပေါ့။ ကျူပ်ရဲ့ဘဝ ကြင်ဖော်ဆိုတာတွေကတော့ မရှိကတော့ပါဘူး။ ပြောရ ဉီးမယ် ကျူပ်က မိန့်မသုံးယောက်ရခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကျူပ် (၁၆)နှစ်သားကတည်းက အီမံထောင်ကျေတာ။ ပထမ အီမံထောင်က ကျူပ်တို့ရွှေကပဲ၊ နောက်တစ်ယောက်က ပြည် ထုံးဘိုကာ၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း တစ်ရွာသူ ပါပဲ၊ ရွောက်မြို့နယ်တဲ့က။ မယားသုံးယောက်က သမီးတစ်ယောက်စီ မွေးပေးခဲ့ပြီး သေတဲ့သူကသေး၊ ကွဲတဲ့သူက ကွဲနဲ့၊ သေကွဲရှင်ကွဲတွေ ကွဲသွားကြပါတယ်။ သမီးတွေနဲ့ကတော့ တွေ့တွေ့နေပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက်ကတော့ ကျူပ်နဲ့အတူနေ၊ ကျူပ်မှာ အမောကလည်း ရှိနေ သေးတော့ ဒီသမီးလေးက အမော့ရဲ့ ဆေးပေးမီးယူပေါ့လေ။ အမောက ကြီးလှပြီဆုံးတော့ ဒီမြော့ရှိနေလို့ ဟန်ကျ သေးတော့တာ။

“ဟဲ့—ငါမှာ အသက်ကြီးလေ ပူရလေဟဲ့။ နင့် အတွက် ပူဇော်တာနဲ့ ဘုရားကျောင်းကန်ဆိုတာလည်း ဝေလာမှုဝေး။ ငါ ဘယ်တော့ အေးအေးနေရမှာတဲ့ လှအောင်ရဲ့”တဲ့။

သြော် ...အမောရယ်၊ မိုက်အိုးကွဲ သတ္တိခဲကြီးဘာနဲ့ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ရှာပါဘူး။ အခုလို ဓမ္မးတစ်ပြား မကပ်ဘဲ ကြက်သွန်ခင်းစောင့် လုပ်နေရတာကိုပဲ အမောက ကြံဖန်ပြီး ဝမ်းသာနေသေးတော့။ အမော့သားကြီး ခိုင် ကျော်နယ်ပေါက် အရက်သောက်၊ အဲရိုက် မသွားနိုင်တော့ ဘူးဆုံးတော့ အမ ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ ဒီမှာဖြင့် မြောက် လေက တအားတိုက်၊ နှင့်တွေက ရှိက်သနဲ့၊ ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းနေပြီ။ စောင်စုတ်ကလေးကို တင်းတင်း ဆွဲခြုံလိုက်တာနဲ့ ပြောနဲ့ပြီး ပြောသွားလိုက်တာ စောင်ဆန်ခါ ပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပါရောလား။ ဒါနဲ့ စင်းဖို့ယူလာတဲ့ ဂုဏ်နှစ်တိရိတ်ကြီးကိုပဲ ခြုံထားရတယ်။

သြော် ...ကြမ်းလိုက်တာ၊ ကျားလျှောနဲ့ ပွဲ

သလို ကြမ်းလိုက်တာ။ ငါဘဝနဲ့ ဒီဂုဏ်နှစ်တိနဲ့ ဘယ်သူက ပိုကြမ်း၊ ပိုစတ်လိုက်လေသလဲ။ ကျူပ်ခေါင်းထဲမှာ လက် ခဲ့ လျှပ်ပြေက်လိုက်သလို လင်းသွားတယ်။ ဒါ ..ဒါန နည်းခဲ့လိုပဲ၊ ဒါနနည်းခဲ့လိုပဲ။ အတွေးထဲမှာ အသံတွေ ပုံတင်နေတယ်။ ကိုယ်ရှိတာလေး ဘယ်သူ့ကို မျှဝေပေးဖူး ခဲ့လိုလဲ။ ကိုယ်အမောက်တောင် ဝအောင်ကျွေးခဲ့ဖူးလိုလား။ မေးခွန်းက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် ပြန်မေး၊ ကိုယ်ဟာကိုယ် ပြန်ကြောက်လာတယ်။ ဖိန်း၊ ဂျင်နိုင်တုန်းကရော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခန် သောက်စားမူးရူး၊ သုံးဖြုန်းပစ်တာ မဟုတ်လား။ ဘုရား ...ဘုရား။ ဒီဘဝမှာရော ဒါနဆိုတာ ပြခဲ့ဖူးပြီလား၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မမျှဝေ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခန် သုံးဖြုန်း ပျော်ပါးခဲ့တာတွေက ထင်းရှုတွင်းထဲ တွေ့နှိုးပို့ခဲ့တာပါလား။ အခုမှတော့ ဒါနဆိုတာ ဘယ်ကစလို့ စရမှန်းမသိအောင် ချွဲတ်ခြုံကျနေခဲ့ပြီ။

ဆင်းရဲခြင်းသံဝေက အိပ်လို့မှုမပျော်အောင် နိုပ်စက်နေခဲ့ပြီ။ ဘဝရဲ အေားအပူတွေက တဖွဲ့ဖြူ ကျေနေတဲ့ နှင့် စက် တွေ ကို လျှော့လျှော့ရှုပါ၍ နေကြပြီ။ ကျူပ် လမ်းထလျောက်တယ်၊ ဂနာမလိုမ်းတော့ဘူး။ ကြက်သွန် ခင်းတွေဆီ ရှုံးယော်ပြီး စာတ်မီးနဲ့ထိုးတယ်။

“ဟဲ့ ...ဖိုးလှအောင်၊ ချမ်းလို့မအိပ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ဟိုဝေးဝေးတဲ့ဆိုက ဦးမာဒင်ကြီးရဲ့အသံ ပေါ်လာတယ်။ သူလည်း ကျူပ်လိုပဲ ကြက်သွန်ခင်းစောင့်တော့ ဒါပေမယ့် ကျူပ်လို့ လူမိုက်မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိတဲ့သူ။

“ဟုတ်ပူ့—ဒီညာတော့ တစ်မှုးမှ မအိပ်ရသေး ပါဘူး”

ကျူပ်က အော်ပြောလိုက်တယ်။ ညာတိတ်ဆိတ် နေလို့သာ တစ်ယောက်အသံ တစ်ယောက်ကြေားနိုင်တာ။ ဝေးတော့ အတော်ဝေးတယ်။

“မင်းက မအိပ်ရသေးဘူးလို့၊ မိုးပဲလင်းတော့ မယ်။ ငါခေနပြောနိုင်မယ်၊ ဆွမ်းပြန်ချက်ချင်လို့”

“ပြန် ...ပြန် ...စိတ်ချု”

ကျူပ်က တုံးတိကြီး အဖြော်ပေးလိုက်တယ်။ မကြောင်းမှာပဲ ကလတက်ခေါက်သံတွေ ပေါ်လာတော့ တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အရှေ့မိုးကောင်းကင်းတစ်ခွင့် လုံး ရောင်နိုတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ ဟော-ဟော ၃၆

ရောင်နိတွေနဲ့အတူ ထိန်ထိန်ညီးတဲ့ မီးရောင်တွေ လျှေ
တက်လာပါပေါ့လား၊ လူတွေ မီးတုတ်ကိုင်ပြီး ဒီဘက်ကို
ပြီးလာနေသလိုပဲ။ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လဲပျော်သလို မီးပွားတွေ
ရဲခဲနဲခဲ လွင့်စဉ်နေတာလည်း မြင်ရတယ်။ လေကလည်း
တရူးရူးတို့က် လာလေရာ မီးတောက်မီးလျှေ တွေ
ပိုကြီးလာတယ်။ တစိတိ၊ တကျိုကျို အောင်သံတွေ ကလည်း
ကမ္မာ့ပျက် မတတ် ပေါ်ထွေက် လာတယ်။ ဟော
...တော့မီးလောင်နေတာပဲ။ အချိန်မဟုတ်၊ ဘယ်နှုတ်
...တွေးလိုအဖြေမပေါ်တဲ့အဆုံး ဓားဆဲပြီး မီးလျှေတွေဆီ
ကျေပ်ပြီးလာမိတယ်။

မီးလျှံတွေဆါ ကျူပ် ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာမိတယ်
 ဆိတာ ကျူပ် မသိလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြေးရင်း-
 ပြေးရင်း အမောဆိုလာတော့မှ ဒီတောမီးနဲ့ ကြော်သွန့်
 ခင်းတွေ တော်တော်ဝေးပါလားလို့ ကျူပ်သိလိုက်တယ်။
 သစ်ပင်ချုပ်ပဲ ရိုးပြတ်ငါ်နဲ့ နှယ်မြေက်ပေါင်းပင်တွေကို
 တဖျင်းဖျင်း၊ တဖျစ်ဖျစ် မီးစွဲလောင်နေသံတွေတောင်
 အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ တစိစိ တကျိုကျိုအော်သံ
 တွေက ပိုကျယ်လာတယ်။ ဒါ ...ဘာသံတွေပါလိမ့်။ အိုး
 ...သိပြု၊ တောကြော်၊ တောင်က်နဲ့ ပိုးကောင် ကလေးတွေ၊
 ရုံးက လေးတွေ၊ ဖြေက် က လေးတွေ၊ တော့
 တိရစ္စာန်ကလေးတွေရဲ့ အသံပေပဲ။ သူတို့အဖိုး ကမ္မာ
 မီးလောင်တာပါပဲ။ လူလိုပြောရင်တော့ ကယ်ပါယူပါ
 တစာစာအော်နေပုံမျိုးပါပဲ။

ကျေပ် လေနမှုတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး၊ ကျေပ်ကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းစိက်ကျိုးကျသွားတယ်။ သေဖြို့
ဒုက္ခနဲ့ သေခဲ့ပြီး အောက်ထိုးမီး မီးလောင်ရာကြံးနဲ့ သေခဲ့ပြီး

ဘုရား ...ဘုရား ...ကျပ် ရှေ့ဆက်သွား တော့
ဟိုမှာ ဒီမှာ သေနေလိုက်ကြတာ၊ မြင်မကောင်း ဘူး။
ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျပ်ပဲ အမြင်မှားလေသလား။။ အို
...ဒိမ္မခမ္မ ကေန်ကပါ။ ကျပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်
နေရတာပါ။ ကြက်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ၊ ဖား
ကလေးတွေ၊ ရှုံးကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေ၊
ဓားခုတ်ကောင်ကလေးတွေ သေဘေးကြီးကလွတ်တဲ့
အကောင်ရယ်လို့ ရှိသေးရဲ့လား။ အသေချင်းထပ်နေတဲ့
မီးလောင်ပြင်မှာ အသေလွတ်ရာကို ကျပ်ရှာမိရဲ့။ ကြည့်
စမ်း ...ကြည့်စမ်း ...တိရစ္စနှစ်ဖြစ်ရတာတောင်မှာ
သက်တမ်းနေမနေရဘဲ ပိုးစီးပက်စက် သေသွားရတဲ့
အကောင်ကလေးတွေ။

চীকো ...

ଚିନ୍ଦୁ କିମ୍ବି ହାଯିନ୍କାଂ ଲେଖିପ୍ରିଣ୍ଟିଲା ॥ ଅନ୍ତିମିଲ୍ଲିପ୍ ଲେଖିତାମ୍ବାଃ ପ୍ରିତାନ୍ତିର୍ବ୍ରତୀ ॥ ଚିତ୍ତିଲ୍ଲିହାଂତେ
ହାଂରୋଗର୍ବେଳିତାଯାନ୍ତିର୍ବ୍ରତୀ ॥ ଦିର୍ବ୍ରତୀ ଲ୍ଲା.ହାଂଶ୍ଵିତାଗ
ଲ୍ଲାମ୍ଭିଗିଲ୍ଲାମ୍ଭିହାଂ । ଫୋର୍ଡିଗଲେଃତାତ୍ତିତାନ୍ତିର୍ବ୍ରତୀ । ମଧ୍ୟିନ୍
ମୁଲ୍ଲୁତ୍ତିହାଂ ॥ ଜୁତାଗା କ୍ଷେଃକ୍ଷେଃଦେୟଃଦେୟଃ
ଗାନ୍ଧିନ୍ଦାଃଫେରିନ୍ଦିନ୍ଦାଃ ଜୁତାଗାମ୍ଭିନ୍ଦିନ୍ଦାଃ ପଦ୍ମନାଭଃ । (କ୍ରିଗ୍ରମିନ୍ଦିନ୍ଦା
ବାଗ୍ରମିନ୍ଦାଃ ରାମିନ୍ଦାଃ ପଦ୍ମନାଭଃ ।) ମହିମିନ୍ଦାଃ ଫୋର୍ଡିଗଲେଃତାତ୍ତିତାନ୍ତିର୍ବ୍ରତୀ ।

ဒီဆင်းရဲတွင်းကလွတ်အောင် မကြံဆောင်နိုင်
တော့ဘူးလား။ ဒီလိုပဲ အသေခံသွားမလား။ သေပြီး
နောက်ဘဝ (မီးလောင်ပြင်မှာ အသေခံရည်းမယ့် ဘဝမျိုး
တွေဆီ) ပြန်လာဦးမှာလား။ ဘုရား ...ဘုရား ...ဒီလို
ဘဝမျိုးတွေဆီ နောက်မလာပါရစေနဲ့တော့ဘုရား။ မရရတ^၁
ဘေးကြီး ကြောက်စရာကောင်းသလို တော်ဘေးကြီး လည်း
ကြောက်စရာကောင်းလုပါတယ် ဘုရား။ တပည့် တော်
မြင်ပါဖြီ။ ဒီဘဝ ရှိသူမျှစွန်အားနဲ့ တပည့် တော်
လှတ်အောင်ရန်းပါတော်မယ်။

သံသရာဘေးဆိုးကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့
မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်လို ဒီဘဝ၊ ဒီသံဝေါသည်ပင် လွတ်မြောက်
ရေး၏ ခွန်အားအစ် ဖြစ်ပါတော့ အရင်ဘူး။

■ සාක්ෂි පෙන්වනු ලබයි

နိုင်ငံခြားသား
ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏
ပုဂ္ဂိုလ်ဘသာအဖြင့်
အမေးအဖြေများ
ချမ်းမြေဆရာတော်

၂။ မြန်မာဘာသာ၏ အခြေခံ အယူအဆ

မေး။ ပထမဆုံးအရိယသစ္ာ (မြတ်သောအမှန်တရား) က ဘာပါလဲ။

ဖြေ။ ပထမဆုံးအရိယသစ္ာက ဘဝဆိတာ ဆင်းရဲ ချည်းပဲဆိတဲ့ အမှန်တရားပါပဲ။ အသက်ရှင်နေသမျှ ဆင်းရဲနေတာပါပဲ။ ဆင်းရဲတစ်စုတစ်ရာကို မခဲ့စားရတဲ့ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မကျိန်းမာခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အိမ်င်းရှင်ရော်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးမှာ သေခြင်းစတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲ(ကာယိကဗုက္ခ)တွေကို ခဲ့စားကြရပါတယ်။ အထိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ဆင်းရဲနေခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းစတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ(စောသိကဗုက္ခ)တွေကိုလည်း ခဲ့စားကြရပါတယ်။

မေး။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒါဟာဘဝကို အဆိုးချည်းပဲလို့ မြင်တဲ့သော (Pessimism)ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဖြေ။ အဘိဓာန်က အဆိုးမြင်ဝါဒ (Pessimism)ကို ဖြစ်ပျက်မည့်အရာအားလုံးဟာ အဆိုးချည်းပဲလို့ စဉ်းစားတွေးခေါ်လေ့ရှိခြင်းလို့ အစိမ့်ပါယ့်ဖွံ့ဖြိုးပါတယ်။ ပြီးတော့ ‘အဆိုးဟာ အကောင်းထက်ပိုပြီး အင်အားကြီးမားတယ်လို့ ယုံကြည်ခြင်း’လို့လည်း ဖွံ့ဖြိုးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဘဝသာဟာ ဒီအယူအဆနှစ်မျိုးလုံးကို လုံးဝလက်မခဲ့ပါဘူး။ ချမ်းသာသူခဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်ုပ်ဘဝသာက မပြင်းပါဘူး။ (ကျွန်ုပ်မြတ်စွာက အထွေးသွေးရှိချမ်းသာ၊ သောကသူခ=စည်းစိမ်းစံးစားချမ်းသာ၊ အာဏာဏျုသူခ=ကြွေးကင်းချမ်းသာ၊ အနိဝင်္ခသူခ=အပြစ်ကင်းချမ်းသာလို့ လောကမှာ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာလေးမျိုးကို ဟောပြခဲ့ပါတယ်။) ကျွန်ုပ်ဘဝသာက ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဆင်းရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲကို ခဲ့စားနေခြင်းပဲလို့သာ ထောက်ပြတာပါ။ ဒီအချက်ဟာ ငြင်းလို့မရအောင် မှန်ကန်ထင်ရှားတဲ့အချက်ပါ။

များစွာသော ဘဝသာတရားတွေရဲ့ လိုဂုဏ်းပစ္စအယူအဆဟာ ပုံပြင်ဆန်နေတတ်ပါတယ်။ သမိုင်းပုံပြင်ဆန်နေတတ်ပါတယ်။ မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးပေါ်ကြည့်ဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ ယုံကြည်မှုရင်လည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ဘဝသာကတော့ ကိုယ်တွေ့ခဲ့စား သိမြင်မှုနဲ့ စပါတယ်။ ဒီခုကွဲကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့စားနေကြရတာဟာ ငြင်းလို့မရတဲ့ ဖြစ်ရပ်အမှန်ပါ။ သက်ရှိအားလုံး သိနေရာ

ကိုယ်တွေ့ခဲ့စားနေရတဲ့ သဘာဝအမှန်ပါ။ ခဲ့စားနေရလိုပဲ ဒီဆင်းရဲ ခုကွဲကို ကျော်လွှား ပယ်ရားနိုင်ဖို့ စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစားနေကြရတယ် ဆိုတာလည်း ဖြစ်ရပ်အမှန်ပါပဲ။

မှုခွာဘဝသာဟာ စကြေဝါတစ်ခုလုံးအကြောင်း ကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘဝသာတရားပါ။ ဒီထုတ်ဖော်ချက်ဟာ လူသားတိုင်း ထိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတဲ့ အချက်ရဲ့ ဗဟိုချက်မအထိ တိုက်ရှိကိုတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီအချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ခုကွဲနှင့် ခုကွဲမှ လွှတ်မြောက်ရေးပါပဲ။

မေး။ ခုတိယအရိယသစ္ာ (မြတ်သောအမှန်တရား) က ဘာပါလဲ။

ဖြေ။ ခုတိယအရိယသစ္ာကတော့ လိုချင်တပ်မက်မှ တရာ့ ကြောင့် ဆင်းရဲရာတယ်။ ခုကွဲရောက်ရာတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စိတ်ဆင်းရဲ မှုကို ကြည့်ရင် လိုချင်တပ်မက်မှ(တရာ့)ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုတ်ရာကို လိုချင်ပါလျက် မရဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်။ တစ်စုတ်ယောက်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာရင် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ပျက်ကြရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို လူတွေက သဘောမကျရင် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဆင်းရဲကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုချင်တာကို ရတောင်းမှ အမြှတ်စေ စိတ်ချမ်းသာ ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုံးကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မကြာမိပဲ ရထားတဲ့အရာကို ဤြေးငွေးလာပြီး စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးတဲ့ တာမြေားတဲ့ တစ်ခုကို လိုချင်လေ့အရာကို လိုချင်လေ့အောင် အမြှမပြတ် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်နေခြင်းထက် လိုချင်နေတဲ့စိတ်ကို ပြပြင်ပေးခြင်းက ပိုကောင်းပါတယ်။ လိုချင်မှုက ကျွန်ုပ်တို့၏ ရောင့်လဲတင်းတိမ်မှုနဲ့ ချမ်းသာပျော်ဆွင်မှုကို ချေချက်ပစ်ပါတယ်။

မေး။ လိုချင်တပ်မက်ခြင်း တရာ့က ကိုယ်ဆင်းရဲကို ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်စော်သလဲ။

ဖြေ။ တစ်ဘဝလုံး ဟိုဟာလိုချင်တပ်မက်ဒီဟာလိုချင်တပ်မက်၊ အထူးသာဖြင့် ဘဝဆက်လက်ပြစ်ပေါ်

ရေးကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်းက နောက်တစ်ဘဝ ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ စွမ်းအားကို ဖြစ်ပေါ် စေတယ်။ တစ်ဘဝ ဖြစ်ပြန်တော့ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခု ရပြန် တယ်။ ရုပ်ခန္ဓာရပြန်တော့ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း စတဲ့ ဆင်းရဲတွေ ဖြစ်ရ ပြန်တယ်။ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ဆင်းရဲရာ အိုရာ နာရာ နောက်ဆုံးမှာ သေခြင်းဆင်းရဲနဲ့ မလွှဲမသော တွေ့ရပြန် တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လိုချင်တပ်မက်တဲ့ တဏောက ဘဝသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အတွက် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ဖြစ်ရပြန်တယ်။

မေး။ အဲဒါ သိပ်ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် တို့ဟာ လိုချင်တပ်မက်တဲ့ တဏောကို လုံးဝ ပယ်သတ်လိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကိုမျှ ဘယ် တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဖြေး။ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လိုချင်မှာ၊ တပ်မက်မှာ၊ ရတာနှင့် မတင်းတိမ် မရောင့်ရဲမှာ၊ ပိုပိုပြီး လိုချင်တောင့်တမူများက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆင်းရဲစေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ လိုချင်တောင့်တမူ တဏောကို ရပ်ပစ်သင့်၊ ပယ်သတ်ပစ်သင့်တယ်လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုအပ်တာနှင့် လိုချင်တာကို ခွဲခြားတတ်ဖို့၊ လိုအပ်တာကို ရအောင် ကြိုးစာဖို့ လိုချင်တာကို ပြပြင်ဖို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်ကြောင်း၊ လိုချင်တဲ့ လောဘကတော့ အောက်ခြေကို မမြင်နိုင် အောင် နက်လှတဲ့ တွေ့ကြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း မိန့်တော်မူပါတယ်။ မရှိမဖြစ်တဲ့ အခြေခံကျေတဲ့ လိုအပ်တာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ရအောင် ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ရပါမယ်။ အဲဒီ တကယ်လိုအပ်တာထက် ပိုလွှန်တဲ့ လောဘတွေကိုတော့ နည်းပါးသွားအောင် ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ရပါမယ်။

မြို့ပြာရရင် ဘဝရဲရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲ၊ ရရှိ၊ ရတာနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲဖို့၊ ပျော်ရွင်စွာနေထိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မေး။ အရှင်ဘုရားက တမလွှန်ဘဝအကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို တမလွှန်ဘဝရှိကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ပြနိုင်ပါသလား။

ဖြေး။ တမလွှန်ဘဝရှိကြောင်း သက်သေအထောက်

အထားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီအကြောင်းကို နောက်ကျမှ ပိုပြီး အသေးစိတ်ပြောကြရအောင်။

မေး။ သာစွာလေးပါးထဲက တတိယအရိယသစ္ာ(မြတ်သောအမှန်တရား)က ဘာလဲ။

ဖြေး။ တတိယအမှန်တရားက ဆင်းရဲခုက္ခကို လွန်ပြောက်ပြီး ချမ်းသာသုခကိုရခြင်း (နိုင်ရောသစ္ာ)ပါပဲ။ သာစွာလေးပါးထဲမှာ ဒီ တတိယသစ္ာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ ဘုရားကြောင့်လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန်နှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှာ ရရှိနိုင်တဲ့ အရာတွေဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လိုပါပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အကျိုးမရှိတဲ့ လိုချင်တပ်မက်မူတွေကို ပယ်ရှားပြီးတော့ မနေနိုင် မထိုင်အောင် လိုချင်တောင့်တမူတွေမရှိတဲ့ ဘဝပေးအတွေ့။ အကြုံတွေကို ခံစားရင်း ဘဝမှာ တွေ့ကြရတဲ့ ပေးနိုင်ကြောင်း၊ မှန်းခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ရည်ရည်နှင့် သည်းခံနေထိုင်တတ်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ပျော်ရွင်ကြမှာပါပဲ။ အဲဒီအခါကျေမှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တို့ဘဝဟာ ပြည့်စုံလာကြမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အလိုလောဘတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးစရာတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူတစ်ပါးတွေကို ကူညီဖို့ သူတို့လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ပေးဖို့ အချိန်တွေအများကြီး ရလာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ အခြေအနေကို နိုဗ္ဗာန်လိုခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တို့ဟာ စိတ်ခုက္ခကိုအားလုံးမှုလည်း လွတ်မြောက်သွားကြမှာပါ။ ဒါကို အဆုံးစွဲန်သောနိုဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မေး။ နိုဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာပါလဲ။ ဘယ်မှာရှိပါသလဲ။

ဖြေး။ နိုဗ္ဗာန်ဆိုတာ အချိန်နှင့်နေရာဌာန ပြုစုံစုံပါတယ်။ (နိုဗ္ဗာန်ဟာ အတိတ်၊ အနာ ကိတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့ ကာလသုံးပါးမှ လွတ်နေတယ်။) ဘယ်မှာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် နိုဗ္ဗာန်အကြောင်းကို ပြောဖို့မဆိုထားနှင့် စဉ်းစားဖို့တော်မူ ခက်ပါတယ်။ စကားလုံးတွေ၊ စဉ်းစားတွေ့ခေါ်မှုတွေဟာ အချိန်နှင့်နေရာဌာန ဆွဲန်ပြုလိုရဲတဲ့ သဘာဝတွေအတွက် သာ သင့်လျော်ပါတယ်။

နိုဗ္ဗာန်ဟာ ကာလသုံးပါးမှ လွတ်နေပြီး ရွှေလျားမှ

မရှိတဲ့အတွက် အိမင်းရင့်ရော်ခြင်း၊ သေကြော်ဖို့ခြင်း
မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ အစအဆုံးမရှိတဲ့ (အနာဂတ်,
အနား)သဘာဝဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက “နိဗ္ဗာန်ဟာ
အမြတ်ဆုံးချမ်းသာပဲ”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

မေး။ ဒီလိုသဘာဝတရားရှိတယ်ဆိုတာ အထောက်
အထား ပြနိုင်ပါသလား။

ဖြေ။ မပြနိုင်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း နိဗ္ဗာန်ရှိတယ်ဆို
တာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်ခြင်တွေးဆယူလို့ရပါတယ်။
ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္မာလောကြီးဟာ
အချိန်ကာလ နေရာငွောနတွေနဲ့ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်လို့ရတဲ့
သဘာဝကြီးပါ။ ဒီလိုပိုင်းခြားသတ်မှတ်လို့ရတဲ့ သဘာဝ
ရှိရင် အချိန်ကာလ၊ နေရာငွောနတွေမှ အလွတ်ဖြစ်တဲ့
ပိုင်းခြားသတ်မှတ်လို့မရတဲ့ သဘာဝလည်း ရှိတယ်လို့
ဆင်ခြင်တွေးဆယူနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။
နောက်တစ်ခုက တကယ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရှိကြာင်း ကျွန်ုပ်တို့
သက်သေအထောက်အထား မပြနိုင်တောင်မှပဲ နိဗ္ဗာန်ရှိ
ကြာင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောထားခဲ့တာ ရှိပါတယ်။

“မဖြစ်သော၊ မဖြစ်ပေါ်သော၊ ပြုလုပ်မထား
အပ်သော၊ အကြောင်းတို့ စုပေါင်းမပြုလုပ်အပ်သော၊
သဘောသည် ရှိ၏။ အကယ်၍သာ မဖြစ်သော၊ မဖြစ်
ပေါ်သော၊ ပြုလုပ်မထားအပ်သော၊ အကြောင်းတို့
စုပေါင်းမပြုလုပ်အပ်သော သဘောမရှိခဲ့လျှင် ဖြစ်သော၊
ဖြစ်ပေါ်သော၊ ပြုလုပ်ထားအပ်သော၊ အကြောင်းတို့
စုပေါင်းပြုလုပ်အပ်သော သဘာဝမှ လွတ်မြောက်ရာ
မရှိနိုင်ပေါ်။

မဖြစ်သော၊ မဖြစ်ပေါ်သော၊ ပြုလုပ်မထားအပ်
သော၊ အကြောင်းတို့ စုပေါင်းမပြုလုပ်အပ်သော သဘော
ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်သော၊ ဖြစ်ပေါ်သော၊ ပြုလုပ်
ထားအပ်သော၊ အကြောင်းတရားတို့ စုပေါင်းပြုလုပ်ထား
သော သဘောမှ လွတ်မြောက်သော သဘာဝရှိကြာင်း
သိရပေသည်။”(ဥဒါန)

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မျက်မှာက်ပြုရသောအခါ
နိဗ္ဗာန်ကို ကျွန်ုပ်တို့သိရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ
ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။

□ ဆက်လက်ဖော်ပြုပါမည်။

ဘဝအဆင့် မြင့် တရားများ

d

ဘဝအဆင့်အတန်း မြင့်ချင်ရင် ဗုဒ္ဓတရားကို
ကျင့်သုံးပါ။

ကိုယ်၊ နှုတ် ယဉ်ကျေးသူအဖြစ်နဲ့ အဆင့် အတန်း
မြင့်ချင်ရင် သီလကို ကျင့်ပါ။

စိတ်ယဉ်ကျေးသူအဖြစ်နဲ့ ဘဝ အဆင့်အတန်း
မြင့်ချင်ရင် သမာဓိကို ကျင့်ပါ။

စိတ်ဓာတ်ဖြူးပြီး အသိဉာဏ်တိုးသူအဖြစ်နဲ့ ဘဝ
အဆင့်အတန်း မြင့်ချင်ရင် ပညာအကျင့်ကို ကျင့်ပါ။

ပဏ္ဍာဏာရာမ
ရွှေတောင်ကုန်းသာသနရှိပ်သာဆရာတော်

သုဝါဒအလင်းပင့်-၆ မင်းနှင့်(မောက္ဂနှင့်)

ပစ္စာဗိန်သည်သာ

အချိန်တိမည်သည် ရပ်နားသည်မရှိဘဲ၊ တရွေ၊ ရွှေ၊ ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းလျက်ရှိရာ၊ ယင်းကိုပင် ‘အတိတ်’၊ ‘ပစ္စာဗိန်’၊ ‘အနာဂတ်’ဟူ၍ ပညာတ်အနေဖြင့် သုံးနှင့် ပြောဆိုနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘ယနေ့သည် ပစ္စာဗိန် ဖြစ်၍’ ‘မနောက်’သည် အတိတ်ဖြစ်ပြီး၊ ‘မနက်ဖြန်’သည် အနာဂတ်ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဘဝခရီးကို ကာလရှည်ကြောစာ ဖြတ်သန်းခဲ့သူများ၏ ရှည်လျားသော အတိတ်များ၊ ရှိခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းရှည်ကြောသော အတိတ်ကာလ၌ အကောင်း အဆိုးရောဖြမ်းသော ဖြစ်ရပ်ပေါင်းစုံ ဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာခံစားမှုမျိုးစုံ ပွင့်အန် ပေါက်ကွဲခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ ကောင်းဆုံးရှစ်တန် လောကမ်းတရားတို့ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ အတိတ်ကာလသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး

ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ဖန်ပြန်၍ ‘အတိတ်လမ်း’ကို လျှောက်လှမ်း၍ မရတော့ပြီ။ ပြစ်ပြီးသော အတိတ်ကို ပြုပြင်၍ လည်းမရ၊ ပြောင်းလဲ၍လည်း မရ၊ သို့တစေ လူအချို့ သည် အတိတ်ကိုပြန်ပြောင်း၍ သတိရတတ်သည်။ အတိတ်မြေပုံဟောင်းကို ပြန်လည်၍ တူးဆွဲဖော်ထုတ်ချင်သည်။ အတိတ်ကို ပြန်လည်ပုံဖော်ပြီး လွှမ်းမောခြင်း၊ ယူကျူးမရခြင်းစသော ဝေဒနာများကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် မစွမ်းသာသော အတိတ်ကို အကြောင်းပြုလျက်၊ ဝေဒနာဟောင်းကို ဝေဒနာအသစ် ပြုလုပ်ချင်ကြသည်။ ဤသည်မှာ အမြော်အမြော် ပေါင်းပါးခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ အကျိုးစီးပွားမဲ့မှုကို သာ ဖြစ်တွေ့်ဖော်ပါ၏။

လူအချို့ကမူ လာမည့် အနာဂတ်ကာလတွင် စိတ်ကူးယဉ်းမှန်ကြီးကို ဖိတ်ကူးဖြင့် တည်ဆောက်

တတ်ကြ၏။ ဘယ်အချိန်ကျလျှင် မည်သို့ဆောင်ရွက်လိုက်မည်။ ဘယ်လိုစီမံချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်မည်။ မိမိ၏ဘဝကို မည်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်မည်ဟု မျှော်လင့်စိတ်ကူးတတ်ကြ၏။ ယင်း မျှော်လင့်ချက် နောက်တွင်မူ ပစ္စာဗုံးပမ်းမှုများကပ်၍ပါမလာခဲ့။ အားထဲတို့ပမ်းမှုနှင့်မယုဉ်သော အနာဂတ်စိတ်ကူးပုံရှင်ပွဲများမှာ မရောမရာ မသေမချာနှင့်ပင် မျှေးမှုန်သွားတတ်ပါ၏။

စင်စစ်မူ ကုန်ဆုံးခဲ့သော ‘အတိတ်’ကိုလည်း မိမိမပိုင်တော့။ မရောက်သေးသည် ‘အနာဂတ်’ဟူသည်မှာလည်း မိမိမပိုင်ဆိုင်သေး။ မိမိတကယ်တမ်းပိုင်ဆိုင်သည်မှာ ‘ပစ္စာဗုံး’သာဖြစ်ပါ၏။ ပစ္စာဗုံးကို အကျိုးရရှိထိုစိမိ အသုံးချတ်တို့သာ အရေးကြီးပါ၏။ ဤသည်နှင့်ပဲလျှော်၍ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမတော်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်ပါ၏။

“အတိတ်ကိုလည်း မပြန်နဲ့ အနာဂတ်လည်း မကြနဲ့၊ ပစ္စာဗုံးတည့်တည့်ထား၊ အတိတ်ပြန်တော့ ဒေါသဖြစ်တယ်။ အနာဂတ်ကြုံတော့ လောဘဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ‘ပစ္စာဗုံးကာလသည်သာ အရေးကြီးတာ။ ဝိပဿနာလုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ပစ္စာဗုံးရောက်တဲ့အချိန်သာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မယ်ဆိုရင် အမှန်ချမ်းသာ တယ်’”

ကုသိုလ်၏ အစအမွန်

မျှုံး၌ မွေ့လျော်သူများဖြစ်ပါ၏။ လူ့အဖြစ် လူ့ဘဝကို ရစ်အခိုက်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမျိုးရုပြုပြီး မိမိတို့၏ ဘဝတန်ဖိုးကို ဖြင့်တင်နေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင် ကောင်းမြတ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုမှုများ စေစည်နေသည်မှာ မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာ၌ ကုသိုလ်ရှင်တို့အနေဖြင့် ပထမဦးဆုံး ဖြည့်ဆည်းထားသင့်သောအရာနှစ်ခုရရှိပါ၏။ ယင်းကား ကိုယ်ကျင့်သိလ သန်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းနှင့် အယူဖြောင့်မှန်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤနှစ်ခုပြည့်စုံမြှုပ်နည်းပေါင်းပါ၏။ ပြုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် ပို၍ပို၍သန်ရှင်းမှုမြှုပ်နည်းပေါင်းမည်။

ဒါနပြုသည်ဆိုပါစို့။ ဒါနရှင်သည် အသက်များမှ စင်ကြယ်ရပေမည်။ သမ္မာအာမိဝမှုဖြင့် စီးပွားရေးရာတွေ ရှာဖွေရပါမည်။ သန်သန်ရှင်းရှင်း အပြစ်ကင်းသော ငွေဖြင့် ဒါနပြုမှသာ လူဗျွှုယ်ဝတ္ထုပစ္စာဗုံး သန်ရှင်းပေလိမ့်မည်။ မိမိအာမိဝမှုဖြင့် ရှာဖွေထားသော ငွေကြေးဖြင့် လူဗျို့သွေ့ လူဗျွှုယ်ဝတ္ထုပစ္စာဗုံးသည် အဘယ်မှာလျှင် သန်ရှင်းပါမည်နည်း။ မှန်မြှုပ်နည်းပါမည်နည်း။ လူဗျွှုယ်ဝတ္ထုပစ္စာဗုံး မသန်ရှင်းသောဒါနသည် အကျိုးပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘဝကို တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးက ဖန်တီးနိုင်၍ စောင့်ရောက်နိုင်သည်ဟူသော မိမိအယူမှုဖြစ်သည်ဆိုပါစို့။ ဘုံးတော်ဘွားတော်နတ်ကတော် (၃၇)မင်းနတ်တို့ကို ပူောင်းပြီး လူအများကို ကျေးဇူးမွေးလူဗျို့သွေ့သည် ဆိုပါစို့။ မှားယွင်းသောအယူ (မိမိအယူမှု) အယူအမြှုပြုသော ကြောင့်၊ ကောင်ကျိုးပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ပေ။

အယူအမြှုပြု မှန်ကန်ခြင်း(သမ္မာဒိုက်)သည် ဗုဒ္ဓ ဓမ္မ၏‘အစ’လည်းဖြစ်ပါ၏။ အဆုံးလည်းဖြစ်ပါ၏။ ပြုလေသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနှင့် ဘာသာရေးကျင့်စုံတို့၏ အိုးအစရေးတွင် အယူအမြှုပြု မှန်ကန်ဖြောင့်မှန်ခြင်း(သမ္မာဒိုက်)ရှိမှသာ၊ ပုံပါသော လျောပမာ ပန်းတိုင်စစ်ပန်းတိုင်မှန်သုံး တည့်မတ်စွာ ရောက်နိုင်ပေမည်။ ပြုလေသမျှ ကောင်းမှုနှင့် ကျင့်စုံများကို အနှစ်သာရရှိရှိထိုစိမိ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သီလသန်ရှင်းခြင်းနှင့် အယူဖြောင့်မတ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်၏ အစ၌ သန်ရှင်းခြင်းဖြင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးရှင်းသီတရာ့အရှင်းသာတိသာရာတော်ကြီးက ဤသို့မြို့မြို့ကြုံကတော်မှုခဲ့ပါ၏။

“သီလသန်ရှင်းခြင်းနှင့် အယူဖြောင့်မတ်ခြင်း သည် ကုသိုလ်ရဲ့ အစမှာ သန်ရှင်းခြင်းပဲ့ပါ။ (မှန်ပါဘုရား)

ဟာ-ဟယ်လောက်အရေးပါတဲ့ ဒေသနာလဲဆိုတာနော်၊ ဒါနမှုပြုကြတယ်ဆိုပါစို့၊ ဘုရားတည်တယ်၊ ကျောင်းဆောက်တယ်၊ ရှင်ပြုတယ်၊ ရဟန်းခံတယ်၊ အလှုပေးတယ်၊ သက်န်းပေးတယ်၊ ဆွမ်းကျေးတယ်၊ ရေတိုက်တယ်၊ အဲဒီ ဒါနပြုတဲ့နေရာမှာ အဲဒီဒါနရဲ့ အစဟာ ပရိသတ်ရော၊ သီလနှင့် ဒိုက္ခကမ္မာ။ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာနဲ့ဘာလဲ၊ သီလရယ်၊ အယူဖြောင့်မတဲ့၏
ရယ် ဒီနှစ်ခုပါမှ ဒါနဟာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သန်ရှင်းတယ်
ဟုတ်လား။”

ကိုယ်ပိုင်သာသနာ

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မ^၁
ဒေသနာများမှာ ဓမ္မဝိနယာအားဖြင့် နှစ်ပါး၊ ပိဋကအားဖြင့်
သုံးပုံ၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်၊ အဂီးအားဖြင့် ကိုးတန်၊
ဓမ္မကွန်းအားဖြင့် ရှစ်သာင်းလေးထောင်ရှုပါသည်။ ဤမျှ
များမြောင်လုသော ပရိယတ္ထိသာသနာတော်တွင်
‘ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်တို့ လိုက်နာကျင့်ကြုံအားထုတ်
ရမည်မှာ’ “သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ”ဟူသော သီကွာ
သုံးပါးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ပရိယတ္ထိသာသနာတော်သည် ဝိနည်း၊ သုဇ္ဈာန်၊
အတိဓမ္မဘုတ္ထိဖြစ်ပါ၏။ ပဋိပတ္ထိသာသနာတော်ဟူသည်
ပညာသာသနာ၊ သမာဓိသာသနာ၊ သီလသာသနာဖြစ်ပါ
၏။ ပဋိဝေသာသနာတော်သည် မင်္ဂလာကဲ ဖိုလ်ဥက္ကလာ
တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ပရိယတ္ထိသာသနာတော်မှုလာသော
နည်းများအတိုင်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကျင့်စဉ်များကို
ကျင့်ကြုံအားထုတ်လျှင် ထိုသူ၏ သန္တာန်း၏ သာသနာတည်
ကိန်းလာမည် ဖြစ်ပါသည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကျင့်စဉ်ကြီး သုံးရပ်သည်
ဘုရားရှင်းညွှန်ပြတော်မူသော ကျင့်စဉ်ကြီးများ ဖြစ်သော
ကြောင့်၊ ကျင့်သုံးနိုင်လျှင် ကျင့်သုံးနိုင်သလောက်၊
ကျင့်သုံးသူထံသုံး ကောင်းကျိုးအဖြာဖြာကို သယ်ဆောင်
လာပါလိမ့်မည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကျင့်စဉ်များကို
အကြောင်ပမာဏမျှ ကျင့်ကြုံအားထုတ်ပါအံ့။ ထိုသူ၏
အတွင်းသန္တာန်း၏ သာသနာသည် အကြောင်ပမာဏမျှပင်
တည်ရှုပေလိမ့်မည်။ ထိုပမာဏမျှ ကျင့်ကြုံအားထုတ်ပါအံ့။
ထိုသူ၏အတွင်းသန္တာန်း၏ သာသနာသည် ထိုပမာဏမျှပင်
တည်ရှုပေလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမ (သာသနာ)ကို
သီကွာသုံးပါး အကျင့်မြတ်တရားများ ဖြည့်ဆည်းလိုက်
ခြင်းအားဖြင့်၊ ထိုသာသနာသည် မိမိ၏အတွင်းသန္တာန်း၏
တည်ကိန်းလာပါသည်။ ‘ကိုယ်ပိုင်သာသနာ’အဖြစ်
ရောက်ရှုလာပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိ၏အတွင်း
သန္တာန်း၏ သာသနာပွင့်လန်းလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိ၏အတွင်းသန္တာန်း၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ
သာသနာများ တည်ကိန်းလာမှုသာလျှင် သာသနာတော်ကို

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရကျိုး နှပ်ပါလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဖြစ်ရကျိုး နှပ်ပါလိမ့်မည်။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့
‘သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်’ဟု ခံယြောကြော်၏။ ကြေညာ၏။
ပင်းသုံး သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမည်ခံယူထားလင့် ကစား၊
ထို သူတို့၏ အတွင်းသန္တာန်း၏ သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာမည်သော သီကွာသုံးပါး မတည်ကိန်းပါ။ သူတို့
ဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းကလည်း၊ ဂန္ဓာရဟူသော
ပရိယတ္ထိသာသနာပြန်ပွားရေးနှင့် ဝိပဿနာရရဟူသော
ဝိပဿနာဘာသာဝင်ပြန်ပွားရေး လုပ်ငန်းဆောင်တာများ
မဟုတ်ပါ။ အတွင်းသန္တာန်းလည်း ‘ကိုယ်ပိုင်သာသနာ’
မတည်ကိန်း၊ ဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းကလည်း ဂန္ဓာ
ရရ၊ ဝိပဿနာရရ မဟုတ်မူလျက်၊ သီခိုတင်၊ ချောက်န်း
ပေး၊ ဖောင်ဟော၊ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရှိက် လုပ်ငန်းများဖြစ်ရ^၂
ကား၊ ထိုသူများသည် အဘယ်သုံးလျှင် ‘သာသနာပြု
ပုဂ္ဂိုလ်များ’ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍
တန်ဆည်အရှင်လျှော့ဝံသာစာရာရာတော်က ဤသုံးမိန့်
တော်မူခဲ့ပါ၏။

“သီကွာသုံးပါးကို ကျင့်သုံးနေရင် သီကွာတွေ
ပိုင်ဆိုင်နေတာပဲ၊ သာသနာတွေ ပိုင်ဆိုင်နေတာပဲ၊
သာသနာပိုင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပြောတာပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်
သာသနာပဲပဲ။” မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကျင့်ရင်
ကျင့်နိုင်သလောက် သာသနာပိုင်နေတာပဲ။ ဒါကြော့
ရေးဆရာတော်ကြီးတွေက ‘သာသနာပိုင်ဖြစ်အောင်
ကြီးစားကြုံလို့ ဆုံးမလေ့ရှိကြတယ်။ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရဲ့
သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့၊ ‘သာသနာပိုင်’
ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို ရည်ရွယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ(သာသနာ)ကို ပိုင်အောင် သီကွာ
သုံးပါးကို ဖြည့်ကျင့်ရှိ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အမိန့်ရှိတော်မူ
ကြတာ” သိပ်မှတ်သားဖို့ကောင်းတဲ့စကားပေါ့။

သာသနာပိုင်ပါမှ သာသနာပြုဟူသော စကား
လုံးနှင့် ထိုက်တန်မည်ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး
အမ ထေရဝါဒသာသနာနှင့် သွေဖည်းသော သီခိုတင်
ပေး၊ ချောက်န်းပေး၊ ဖောင်ဟော၊ ဓာတ်ဆင် စသည်တို့ကို
ပြုလုပ်နေသူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ‘သာသနာပြု’ဟူသော ဘွဲ့ထူး
မည်သုံးလျှင် ထိုက်တန်ပါမည်နည်း။

■ မင်းနှင့်(စောင်ကျော်)

(ယခင်လမှအဆက်)

ဝိသုဒ္ဓ(ဂ)ပါး တရားတော်
ဖြေ။ ဘုန်းကြီးစောစောက ပြော
တာတွေမှာ ဟိုနည်းနည်း
လိုသွားတာ တစ်ခုရှိသေး
တယ်။ ဟိုတစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်း
ဆိတာလေးတွေ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး စံလွန်တော်မူခါနီး မစံလွန်မိ
လပိုင်းအတွင်းမှာပေါ့၊ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက ဘုန်းကြီးကို အမိန့်ရှိ
ခဲ့တဲ့ စာမျက်လေးတစ်ခုရှိပါတယ်။
အဲဒီမှာ ရှာကြည့်ရင် တွေ့ပါလိမ့် မယ်။
စာမျက်တစ်ခု ဆရာတော်ဘုရား ကြီး
စိစစ်ပြီးပေးထားတဲ့ စာမျက်တစ်ခု
ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီစာမျက် အသံလွှင့်
တရားတော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီး အသံလွှင့် တရားတော်
“ဝိသုဒ္ဓ(ဂ)ပါးတရားတော်”လို့ ခေါင်း
စဉ်တပ်ထားတဲ့ အသံလွှင့်တရား တော်
ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဟာ ဒီအသံလွှင့်ရှုကနေပြီး
တော့ အသံလွှင့်ရှုပါတယ်။ ဘုန်းကြီး
နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးနဲ့ လိုက်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတော့
လိုက်ပြီးတော့ ဒီသံယအဖွဲ့အစည်း တွေ
ပေါ်ပေါ်က်လာတဲ့ အခါကာလ
ကျတော့ ဒီအခြားဆရာတော်များ
အသံလွှင့်ဖို့ရာ နေရာမရှိတော့ဘူး။
နိုင်ငံတော် ဆရာတော်ကြီးတွေပဲ
ဘူတို့အလှည့်ကျနဲ့ အသံလွှင့်ပေးနေ
ကြတာ ရှုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက အဲဒီစာမျက်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရေးထားပါ
တယ်။ အဲဒီစာမျက်တစ်ခုရှိလိမ့်မယ်။

ကျော်ရှင်

မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နေဂံဆုံးနေပြား

အဲဒီတော့ ဒီစာမျက်ဟာတဲ့
အသံလွှင့်ဖို့လည်း နောက် အကြောင်း
မရှိတော့ဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ စာအုပ်
များ လုပ်ချင်ရင် စာအုပ်ထုတ်လို့
ရအောင်လို့ ဒီမှာဆက်ပြီးတော့ ဒါ
လေးကို ရေးထားတယ်တဲ့။ စာအုပ်
ထုတ်ချင်ထုတ်ရအောင် စာမူတဲ့။
အဲဒီမှာ ဟောဒီအံဆွဲတဲ့မှာဆိုပြီး
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ထည့်ထား
တယ်။ အဲဒီစာမျက်တစ်ခုရှိလိမ့်မယ်။
ဘုန်းကြီး ပြောဖူးတယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်။ သူတို့ ရှာမရှိတော့ မသိဘူး။
အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓ(ဂ)ပါးတရားတော်ဆိုတဲ့
အသံလွှင့်တရားတော်ဆုံးတာ ရှာ

ကြည့်ရင် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။
မေး။ အဲဒီစာအုပ်လေး ရှာကြည့်
မို့ လိုတာပေါ့ဘုရား။
ဖြေ။ ရှာကြည့်ဖို့လိုပါတယ်။
မေး။ ရှာကြည့်မို့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ စားပွဲကို ...
ဖြေ။ အဲဒီတို့က အံဆွဲတဲ့မှာ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထား
ပေးခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဒီ
စာမျက်ကို ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ
သိမ်းတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ အဲဒီအခန်း
ထဲမှာ ပြန်ရှာမဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါတယ်။

နေဂတ်ဆုံးရေးသည်

အသိမ္မာတရားတော်

နောက် ဆရာတော်သူရား

သို့သော် အဲဒီအတိ ဓမ္မာ
တရားတော်ကြီးဟာ လုံးဝစာမျတွေ
မကုန်သေးပါဘူး။ အများကြီး ကျွန်
သေးတယ်။ ဒါ ပြီးနိုင်သလောက်
ကလေးကို ချုံပြီး ဆရာတော်ကြီး
စာမျှစစ်ဆေးပေးတာ နောက်ကို
အများကြီးကျွန်သေးတယ်။ အဲဒီတော့
ပြီးတဲ့ဟာတွေကို ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက စာမျှကိုပေးလိုက်တာ၊ မစိစစ်
ရသေးတဲ့ စာမျှတွေကျွန်သေးတယ်။
ဘုန်းကြီးတိုကိုယ်တိုင် တရားတိပ်ခွဲ
ထဲကနေပြီးတော့ စာအဖြစ်၊ လက်
ရေးမှအဖြစ် ကူးရေးပေးရတာ။ ဒီ
စာမျှတွေကို စပေးရတာဆိုတော့၊
အဲဒါတွေကို အကုန်လုံးသိနေရတော့
စာမျှတွေ အများကြီး ကျွန်သေး တယ်။
အဲဒါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့
စလွန်တော်မမူခင် အချိန်အတွင်း မှာ
အဲဒီနောက်ဆုံး ပြုစုစုတဲ့ကျမ်းစာ၊
အဲဒီကျမ်းစာ၊ နောက်ပြီးတော့ စလွန်
တော်မမူမီအတွင်းမှာ ဘုန်းကြီးကို
အသိပေးထားခဲ့တဲ့ ဝိသုဒ္ဓ(ဂ)ပါး

ତାର୍ପା:ଟୋର୍ ଘଣ୍ଟିତୁ ଅପରାଧୀନ୍ତାର୍ପା:
ଟୋର୍ ତାମ୍ରତାର୍ଥର ଗ୍ରିପିଲିଫ୍ଟମଯିଲ୍‌। ଅଳ୍ପି
ତାମ୍ରହାବା ତାଅର୍ଥର୍ ଗ୍ରିକର୍ ଗ୍ରିକର୍ ଫ୍ଲିପିଲ୍‌
ପରାଟୋର୍ ତାର୍ପା:କ୍ରେ: ରେ:ପେ:ହା: ତୁ
ତାମ୍ରପିଲ୍‌॥

အဲဒါ အခ ဒက္ခာကြီးပြာ
 တဲ ဒီဆရာတော်ဘရားကြီး (၄၄)ရ၊
 ဝါဆိုလပြည့်ကျော်(၉)ရက်နေ့နော်။
 ဆရာတော်ဘရားကြီးရဲ ထူးရတဲ
 (၁၃)ရက်နေ့ကပါနော်။ အဲဒီနေ့က
 နံနက်ပိုင်းအချိန်ကစပြီး ပြာရရင်
 ဆရာတော်ဘရားကြီးဟာ နေ့စဉ် ပုံမှန်
 လု ပ် ရိုး လု ပ် စဉ် ပါ။ အားလုံး
 ကျွန်းကျွန်းမာမာပဲ။

မကြည်.စုံး နောက်ပြန်ကည်.

သို့သော် ညျမောင်းအလုပ်
ပေးတရားနာချိန်ပေါ့ နော်။ အဲဒီ
အလုပ်ပေးတရားနာချိန်မှာ ထူးခြား
မှ တစ်ခုရှုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက
ရိပ်သာမှာ အလုပ်ပေးတရားဖွင့်ပေး
ရပါတယ်။ ဥာဏ်စဉ်တရားလည်း
ဘုန်းကြီးဖွင့်ပေးရပါတယ်။ အားလုံး
ယောက်များ ရောက်ပြီဆိုရင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး သွားပင့်ရပါတယ်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တစ်ခါ
တစ်ခုမှာ လုပ်ငန်းမအားရင် ဦးပွဲင်း
ပဲ သီလချို့ဖြင့်လိုက်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးပဲ
ယောက်တွေကို သီလချို့ဖြင့်ပေးရပါ
တယ်။ အဲ-ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ကျွန်းမာတယ်။ နေထိုင်ကောင်း
တယ်။ အလုပ်ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား
မရှိဘူးဆိုရင် ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်
တိုင် ကြွေရောက်ပြီးတော့ သီလချို့ဖြင့်
ပေးပါတယ်။

ଓଲ୍ଲିଫେଣ୍ଟ ହରାତେବ୍
କୁରା:କ୍ରୀ:ଗୀ କୁରା:ପଦ୍ମତୋ?
ହରାତେବ୍ବକୁରା:କ୍ରୀ: କ୍ରୂଲ୍ଲିଗ୍ନିଲା

ପିତାଯ୍ || କ୍ଷେତ୍ରଲାପ୍ରି:ତୋ ହରା
 ତୋର୍ବୁଦ୍ଧରା:କ୍ରୀ: ଵେଳବିଶ୍ଵି:ପ୍ରିଣ୍ଟିପିତାଯ୍ ||
 ଆତି ଵେଳବିଶ୍ଵି:ପ୍ରିଣ୍ଟିପି:ଦୁଃଖାତିଥିମୁ ହରା
 ତୋର୍ବୁଦ୍ଧରା:କ୍ରୀ:ହା ହାଯ୍ତ୍ତଫ୍କ:ଗମୁ
 ଫୋର୍କପ୍ରିଣ୍ଟିଲ୍ସ୍ଟ୍ କ୍ରନ୍ତ ତାଯ୍ ଶ୍ଵେତା
 ମର୍ଗିତ୍ତିଃ || ହରାତୋର୍ବୁଦ୍ଧରା:କ୍ରୀ:କ୍ରୀ:
 ପ୍ରିଣ୍ଟିପି:ଚାର୍କଟିକଣ୍ଟି: (୧)ଫୁଲ୍ଫାଟୁର୍ସ୍କାର୍କୁନ୍ଦିମୁ
 ହାଯ୍ତ୍ତଫ୍କ:ଗମୁ ହରାତୋର୍ବୁଦ୍ଧରା: କ୍ରୀ:
 ଫୋର୍କପ୍ରିଣ୍ଟିଲ୍ସ୍ଟ୍ ତାବ ମତୋ.ମୁ:
 ପିତା: ||

သို့သော အဲဒီအချိန်မှာ
ဆရာတော်ဘရားကြီး အနေခက်နေ
တဲ့ သဘောတော့ရှိတယ်လို့ ဘုန်း
ကြီးထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ အဲဒီနောက အလုပ်ပေးတရား
ဟောပြီးတဲ့အခါ ဆရာတော်ဘရား
ကြီး သူ.နေရာပြန်ရောက်တဲ့အခါကျ
တော့ အဖျားတိုင်းတဲ့ဟာ၊ အဖျား
တွေ ဘာတွေတိုင်းတဲ့ဟာ၊ အပူတွေ
ဘာတွေ တိုင်းတဲ့ဟာတွေရှိတယ်။
ပြဒါးတိုင်လေး။ အဲဒီပြဒါးတိုင်လေးကို
ဆရာတော်ဘရားကြီး ယူပါတယ်။
ဘုန်းကြီးက ဦးချုပြီး ထိုင်နေတဲ့အခါ
ပြဒါးတိုင်လေးကိုယူ၊ ယူပြီးတဲ့အခါ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သူ.ဟာသူပဲ
အဖျားတိုင်းပါတယ်။ တိုင်းပြီးတော့
ဒါကို ဒါပြီးတဲ့အခါ ကြည့်ပါတယ်။
အဖျားလည်း ဒီလောက်မရှိပါဘူးတဲ့။
ဘာကြောင့်များ ဖြစ်နေပါလိမ့်လို့
ဒီလိုတော့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ ဒီလို
အမိန့်ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ညာနေပိုင်း
မှာ အနေခက်လာတယ်လို့ လေ့လာ
မိတယ်။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက သူနေထိုင်မကောင်းတာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ.ကိုယ်သူ
အဖျားလည်း မရှိဘူးပေါ့လေ။ ဘာ
ကြောင့်များ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုတဲ့
အနေတော့ နည်းနည်းခက်တဲ့
သဘောရှိတယ်။

မေး။ ဘယ်အချိန်လောက်ပါလ
ဘုရား။

ဖြူ။ ညာနေ အလုပ်ပေးတရား
ဟောပြီးတဲ့အချိန်ပါ။ အလုပ်
ပေးတရား ဟောပြီးတယ်
ဆိုတော့ ညာနေ(၅)နာရီကျော်ကျော်
လောက်ပေါ့။ (၅)နာရီ (၁၅)မိနစ်
လောက်။ သို့သော် အဲဒီလို ထိုင်ပြီး
တာနဲ့ တစ်ပြီးနှင့်နက်တည်း နောက်က
ကုတိယလာကပ်တဲ့ဖျော်ရည် ဘုံး
ပေးပါတယ်။ ဖျော်ရည်ဘုံးပေးပြီးတဲ့
အခါကျေတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အပြင်စကြော်။ အပြင်စကြော်ဆိုတာ
ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အတွက် စကြော်ဆောက်ပေးထား
တယ်လေ။ အဲဒီ အလုပ်ပေးတရား
ဟောပြီး၊ ဖျော်ရည်များ ဘုံးပေးပြီး
တာနဲ့ပဲ ဆရာတော်ဘုရား စကြော်
အမှတ်တရားနဲ့ လျှောက်တဲ့အခါ
လျှောက်သလို ပါတော်တွေကို
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရွတ်ဆိုပြီး
တော့ အဲဒီပါတော်အားလုံးကို
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆောင်

ထားပါတယ်။ နေ့စဉ် စကြော်လျှောက်
ရင်း အဲဒီပါတော်တွေကို အားလုံး
ရွတ်ဖတ်ပါတယ်။ သရဣဗာယ်ပါတယ်။
မေး။ အမြတ်စားလားဘုရား။ ရွတ်
တာ။

ဖြူ။ အမြတ်စား ရွတ်ပါတယ်။
အဲဒီပါတော်တွေ ရွတ်
ပါတယ်။ အဲဒီလို ရွတ်ပြီးပြီ
ဆိုတော့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ပြန်လာပြီးပြီဆိုရင် အခန်းပြန်ဝင်
တယ်။ အဲဒီကနေ စကြော်လျှောက်ပြီး
ပြန်တယ်ဆိုရင် ရေအိမ်(ကုနိုင်)သို့
ဝင်လေ့ရှိပါတယ်။ ရေအိမ်ခန်းက
ထွက်လာရင် သောက်ရေအိုးစင်မှာ
ထိုင်ပြီးတော့ ရေသောက်ပါတယ်။ အဲဒီ
ရေသောက်ပြီးပြီ ဆို မှ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ
ဇော်နားလေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့
အလုပ်က စောင့်နေတယ် ဆိုရင်
လည်းပဲ အဲဒီမှာ စာကြည့်စားပွဲမှာ
ထိုင်ပြီးတော့ စာကြည့်တယ်။ စာ
ရှိက်တယ်။ ဒီလိုထူးထူးခြားမှာ မရှိ
ဘူးဆိုရင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ
ဇော် အဲဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ အနားယူ
ပါတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရောဂါစတင်ဖြစ်ပြီ

အဲဒီတော့ အနားယူတယ်
ဆိုတော့ အဲဒီနောက (၅)နာရီစွဲ
လောက်က ဆရာတော်ဘုရားကြီး
စကြော်လျှောက်တယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဟာ ဒီပါတော်တွေကို
အကုန်လုံး ပြန်ရွတ်ပြီးတော့ လျှောက်
တာဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်နာရီ၊ တစ်
နာရီကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကြာ
တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကြောတော့
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်ဝင်လာတဲ့
အချိန်ကို ဘုန်းကြီးမသိတော့ဘူးပေါ့။

ဘုန်းကြီးရဲ့ လာနေကျဆရာတော်
ဘုရားကြီးဆီ ဘုန်းကြီးဝတ်ပြနေကျ
အချိန်က (၈)နာရီလို့း၊ (၉)နာရီကျ
တော့ ဘုန်းကြီးက လာရမှာပဲ။ သို့
သော် အဲဒီနောက ဘုန်းကြီး ဘာ
တွေက ဘယ်လို တိုက်တွေန်းလဲ
မသိဘူး။ အဲဒီနောက ဘုန်းကြီး(၇)
နာရီစွဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီ
ရောက်သွားတယ်။ ဘာအကြောင်း
မျှလည်း မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးဘယ်
တုန်းကမှ (၈)နာရီထက်စောပြီး
မသွားမူးဘူး။ အဲဒီနောက ဘုန်းကြီး
(၇)နာရီစွဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဆီရောက်သွားတယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဆီ ရောက်သွားတဲ့အခါ
ကာလကျတော့ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက ဘာမျှစာမကြည့်ဘဲနဲ့ဆိုရင်
မီးကို အလကားနေရင်း ဖွင့်မထား
လေဘူး။ စာကြည့်မှုပဲ မီးဖွင့်ပါတယ်။
စာမကြည့်ဘဲနဲ့ မီးဖွင့်မထားဘူး။
အဲဒီလို အလဟသာနေရင်း အဲဒီလို
မီတာခတ္တဘာတွေ အတက်မခံဘူး။
အဲဒီတော့ အကုန်အကျ
မခံတော့၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
မီးပိတ်ထားတော့၊ ဘုန်းကြီးဝင်သွား
ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးကို ဦးချုတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်
သူလဲလို့ မေးပါတယ်။ တပည့်တော်
သောဘန်ပါဘုရားလို့ လျှောက်တဲ့
အခါ အဲဒီမှာ အခုလုံပဲ မိုးလေးက
တဖောက်ဖောက်နဲ့ကျတော်။ မိုးက

အေးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဘေးမှာ သဲ့လပ်သက်နံးခြုံထည်ရှိ
ပါတယ်။ နည်းနည်းအေးတယ်။ ဒီဇန်
အအေး နည်းနည်းပိုလာ တယ်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လည်း
အဲ ဒီလို လည်း အမိန့်ရှု တယ်။
အမိန့်ရှုပြီးတော့ ဘူရာ၊ သဲ့လပ်
သက်နံးလေးကိုလည်း ပြင်ပြီးခြုံ
လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို ပြင်ခြုံ
ပြီးတဲ့ အခါကျတော့မှ ဘုန်းကြီးက
မီးဖွင့်တယ်။ မီးဖွင့်ပြီးတော့ စားပွဲ
ပေါ်မှာ စာအုပ်အသစ်တွေ ဘာတွေ
ဘေးကလာလျော့ထားတာတို့ ဘာတို့
ရှိပါတယ်။ စာအုပ်တွေဆိုရင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက မကြည့်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီ လူဗျားတဲ့
စာအုပ်တွေကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်၊
စားပွဲပေါ်မှာ အသစ်ရောက်လာ
တယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတိုက္ခ ယူကြည့်
ပါတယ်။ အ-ယူပြီးတော့ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ
ထိုင်နေကျနေရာမှာပဲ ထိုင်ပြီးတော့
စာဖတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို စာတွေ
လျှောက်ဖတ်ပြီးတော့ ပထမ မာတိ
ကာကို ဖတ်ပြီးတော့ ကိုယ်ဖတ်ချင်
တာ ကိုယ်လှန်တာကိုး။

အဲဒီမှာ မာတိကာ ဖတ်
လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်ဝါတရားတော်
ဆိုတာ ပါလာတာကို တွေ့ရတယ်။
အဲဒီနဲ့ ဘုန်းကြီးက လျှောက်လိုက်
တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို
“ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်ဝါ
တရား ပါတယ်ဘုရား”လို့ လျှောက်
လိုက်တော့ ဘာ စာအုပ်လဲလို့ မေး
တယ်။ အဲဒီတော့ “တိပိဋကဓရ^၁
ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ သုံးနှစ်တာခရီး

စာအုပ်ပါဘုရား”ဆိုတော့ အဲဒီမှာ
ဉာဏ်-တိပိဋကဓရ ဆရာတော်က
တော့တဲ့ ပရိယတ္ထိသာသနရာတော်
ကြီးကို ကျယ်ကျယ်ပြန်ပြန် သူက
ပြနိုင်တယ်တဲ့။ တော်တော်ဝမ်းသာ
စရာ ကောင်းတယ်။ ဒီလိုလည်း
ချီးမွမ်းစကား ပြောလိုက်သေးတယ်။
အဲဒီအရျိန်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဘာမျှမဖြစ်သေးဘူး။ စကားပြောနိုင်
သေးတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့ ပြန်ပြော
သေးတယ်။

အဲဒီလို ဘုန်းကြီးကလည်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်ဝါတရာ်
ကိုဖတ်။ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့
တစ်ခါ မာတိကာပြန်ကြည့်ပြီး ကြည့်
လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရွှေစော်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်ဝါကို
လိုက်တဲ့အခါကျတော့ တွေ့ပြန်တယ်။ အဲဒီနဲ့
ဘုန်းကြီးက ရွှေစော်လည်း ပါဝါ
တယ်ဘုရားလို့ လျှောက်လိုက်တဲ့
အခါကျတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဆီက အဖြေမလာဘူး။ မလာတော့
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက ခေါင်းပွတ်နေ
တယ်။ ခေါင်းပွတ်တဲ့အခါကျတော့
အဖြေကလည်းမလာ။ ပွတ်တာတွေ
လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာဖြစ်
သလဲဘုရားလို့ မေးတယ်။ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး အဖြေမလာဘူး။
ပွတ်နေတာတွေ့တော့ ဘုန်းကြီး
လည်း ထသွားပြီးတော့ ဆရာတော်
ဘုရား ဘာဖြစ်သလဲဘုရားဆိုပြီး
တော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပွတ်
တဲ့နေရာကို လိုက်ပွတ်တယ်။ ဆရာ
တော်ဘုရား နားထင်ကိုပွတ်ရင်
ဘုန်းကြီးလည်း နားထင်ကို ပွတ်
တယ်။ မျက်နှာကိုပွတ်ရင် ဘုန်းကြီး

လည်း မျက်နှာကို ပွတ်တယ်။ ဘယ်
လိုပြစ်တာလဲဘုရားလို့ဆိုတော့ ဒီလို
တစ်ခါမျှ မဖြစ်မူးဘူးတဲ့။

အရေးကြီးနေပြီ တယ်လိုဖုန်းဆက်၍မရ

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ဒီလိုတစ်ခါမျှ မဖြစ်မူးဘူးတဲ့။ ဘယ်
လိုမှား ဖြစ်သလဲဆိုပြီးတော့ ဘုန်း
ကြီးလည်း မျက်နှာတွေ ဘာတွေ
ပွတ်တယ်။ ပွတ်တဲ့အရျိန်မှာ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခေါင်းချင်ဟာ
ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဟာ လေတက်တာတို့၊
လေထိုးတာတို့ မရှိဘူး။ အဲဒီအရျိန်
မှာ လေတွေတက်တယ်။ အတင်း
တက်တယ်။ လေတွေတက်တဲ့အခါ
ကာလကျတော့ ဘုန်းကြီးက ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး အန်မှား အန်ချင်
ရောသလား ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီး
အဲဒီမှာ ထွေးခဲ့တင်ဖို့ဆိုရာလည်း
ခေါင်းချင်းဘေး၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဘယ်လိုမျှ မောပြီးတော့ မထွေး
နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးက ကိုယ့်
လက်ကိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြန်ပြီးတော့ လက်
ပေါ်မှာတင်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အန်ချင်ရင်လည်း ဒီပေါ်မှာအန်ပါ
ဘုရားလို့ဆိုပြီးတော့ လျှောက်တယ်။
ဒါပေမယ့် မအန်ပါဘူး။ လေတွေပဲ
တက်နေတယ်။ အဲဒီလို လေတွေ
တက်ပြီးနေတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးလည်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပွတ်ပေး၊
ဟိုရင်ဘတ်ပိပေး၊ လုပ်ပေး၊ လုပ်
ပေးနေတာ အဲဒီလိုလုပ်နေတဲ့အခါ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ပွတ်
နေတာပဲ။

ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးက ဘာသတိ
ရလိုက်သလဲဆိုတော့ ရူးဆေးများ
ပေးရရင် ကောင်းမလားမသိဘူးဆို

၁၆၈၁ ၁၉၀၅ :

ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက အဲဒီမှာ ဘာ လုပ်သလဲဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ ဆေးပိုဂိုလ်က ရှူဗေားကို ဘုန်းကြီးဖွင့်တယ်။ အဲ-ဆေးပိုဂိုလ် မှာ ရှူဗေားရှာတာ၊ ရှူဗေားဘူးဆို တာ ထောင်ထားတာ စီနေတာ အများကြီး။ ဘုန်းကြီးလည်း ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဒီလိုဖြစ်လို့ မူတဲ့ ပြီးတော့ ရှူဗေားဘူးတွေကို တစ် ပုလင်းမျှ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဘုန်းကြီး ပုလင်းတွေ ခွဲချေတယ်။ ဘယ်လိုမျှ ရှာမတွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးဆို ပြန်ကြည့်၊ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးကို တစ်ခါနိုင်ပြန်၊ နိုင်ပြီး တစ်ခါ ပုလင်းပြန်ရှာမရ။ မရ တဲ့အခါ ဘုန်းကြီးရဲ့စိတ်တဲ့မှာ ဘယ် လိုအကြောင်း ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ အရိယ သူတော်ကောင်းတွေဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ဟာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုနဲ့ ၂ ကွဲ မပေးတတ် ကြဘူး။ ဒါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ ဖြစ်နေပြီးထင်တယ်ဆိုပြီး၊ ဘုန်းကြီး အဲဒီမှာ အောက်ဆင်းပြီးပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသံဝရကို ဘုန်းကြီး လျောက်တယ်။ အဲဒီဖြစ်နေတဲ့အချိန် ဟာ ဘုန်းကြီးတဲ့ (၇)နာရီ (၄၅)မိန့် လောက်မှာပဲ ရှိပြီးမယ်။ (၈)နာရီ မထိုးသေးဘူး။ ဘာကြောင့် (၈)နာရီ မထိုးသေးတာ သိသလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီး ဆရာတော်ဦးသံဝရဆီ သွားပြီးလျောက်တဲ့အခါကျတော့ ဆရာတော်ကလည်း စာဖတ်နေပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီအပေါ် ထပ်ကို ကြောပါဆုံးဘုရား။ ဆရာတော် ဦးသံဝရက ဘာပြန်အမိန့်ရှိသလဲဆို တော့ (၈)နာရီမဲ မထိုးသေးဘဲလို့ ဆရာတော်က ပြန်အမိန့်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ (၈)နာရီ မထိုးသေးဘူး။ (၈)နာရီမထိုးသေးတာ ငါသွားချိန်မဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြောတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာပြန်မှန်း မသိဘူး။ အရေးကြီးပါတယ်။ ကြော စမ်းပါ။ တပည့်တော် ဟိုမှာ ဒီပြင် ဆရာတော်တွေ သွားလျောက်ပါရ စေဆိုတော့မှ “ဟာ”ဆိုပြီး အဲဒီမှာ

ဆရာတော်ကလည်း သူ့စာအပ်ပစ် ချုပြီး အပေါ်ထပ် ဆရာတော်ကြီး ရှိရာကို သူတက်သွားတယ်။

ဆရာတော် အဲဒီမှာ ခဏ နေပါဦး။ တပည့်တော် ဆရာတော် ဦးပလ္လာတိုကို သွားလျောက်ပါဦး မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးက ဆရာတော်ဦးပလ္လာတို့ ရွှေရေး ဆောင်ဆရာတော်တဲ့ သွားလျောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပြန်တန်ဆာဆရာတော်တဲ့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီဆရာတော်တွေ သွားလျောက်ပါတယ်။

အဲဒီလို သွားလျောက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီမှာ ဆရာတော်တစ်ပါး ဘယ်သူကပါလိမ့် အမိန့်ရှိတယ်။ မင်းသွားပုန်းဆက်ဦးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက ဒီကြောင်းတဲ့က ထွက်လာစဉ်ကာလမှာ (ကွိုယ်) ကိုသိန်း ဟန်ကို ဘုန်းကြီးတွေ့တယ်။ ကိုသိန်းဟန်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သလ မသိဘူး။ ရုံးကို သွားပြီးတော့ ဖုန်းဆက်စမ်းပါ။ ဖုန်းဆက်ပေးစမ်းပါ” ဆိုပြီးတော့ ကိုသိန်းဟန်ကို ဘုန်းကြီးလွှတ်လိုက်တယ်။ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဟိုက ရုံးက ဖုန်းသေ့တွေ ဘာတွေ ကိုင်တဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလို ဒီအကြောင်းပဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာပြန်မှန်းမသိလို့ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတော့ ဟိုကလည်း သေ့ကို ရှာမရတော့ဘူး။သူ့ဟာသူ သေ့တဲ့ကြီး အီတ်ထောင်ထဲထည့်ပြီး သေ့ရှာမရတော့ပါဘူး။ဖုန်းက ဆက်မရဘူး။

■ ဆက်လက်ဖော်ပြုပါမည်

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဘုရားလည်းဖူးရင်း ဒေသန္တရာ့ရုပ္ပါယ်တော်း ရှာမှိုးရင်း အဆင်ပြေတဲ့အခါများမှာ ဘုရားဖူးခရီးထွက်လော်ရှိကြပါတယ်။ ယခင်အခါကာလများမှာတုန်းကတော့ ဒီလိုဘုရားဖူးသွားသူတွေအတွက် မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားမှာရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများဟာ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်။ မိတယ်ကြီးများပါပဲ။ ရော မိုးအစုနဲ့ အဓမ္မတည်းခို့ခွင့်ရကြတယ်။ လူများလိုလည်း မပူရဘူး၊ ရက်ကြာလိုလည်း မစိုးရိမ်ရဘူး။ တည်းခိုသူများကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို တတ်နိုင်သလောက် လူ။ဒါန်းကြ။ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ရှိတဲ့စားစရာသောက်စရာတွေစွန်းနဲ့ တော်တော်အဆင်ပြတာကလား။ မြန်မာတို့ရဲ့ နှစ်သက်ဖွယ်ယဉ်ကျေးမှုစလေ့စရိတ်တော်ခုပါပဲ။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများဟာ မြန်မာနိုင်းရှိမြို့ကြီးများသာမက ကျေးလက်တောရား၊ တော်ကြီးအကြားအထိ ရှိနေကြတဲ့ ကလေးသူငယ်များရဲ့ ပညာရေး

တွေ့ဆုံးမေးမြန်း ဓမ္မလမ်း

ဥရောပသို့ သာသနာလမ်းဖောက်မည် အရှင်နန္ဒသိရိနှင့် တွေ့ဆုံးခြင်း

လွင်ပြီမ်း

အတွက် အားထားရာအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တာလည်း ရှေးပဝေသနီကတည်းက ယခုအထိပါပဲ။ ယခုအချိန်အထိ မြို့ပေါ်ရော ကျေးလက်မှာပါရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းများဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပညာရေးကို တစ်တပ်တစ်အား အထောက်အကျော်နေဆဲပဲ။ ဒါတွင် မက ဘာသာသာသနာရေးအပြင် ရပ်ရေးရွာရေးအထိ အားကိုးအားထားပြကြရတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ထေရဝါဒပုံစွဲသာသနာထွန်းကားခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပါ။

ယခုအခါမှာဆိုရင် မြန်မာတို့ရဲ့ ထေရဝါဒပုံစွဲ ဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေဟာ ပြည်တွင်းမှာ သာမက ပြည်ပမှာပါ ရှိနေကြပါပြီ။ ပြည်ပရောက် မြန်မာလူမျိုးပုံစွဲဘာသာဝင်တွေအတွက် အားထားရာနဲ့ ပြည်ပမှာ သာသနာတော်ထွန်းကားပြန်ပွားရေးအတွက် အခြေခ

စခန်းတွေအဖြစ်နဲ့ ကန္တာနိုင်ငံအချို့မှာ ရှိနေပါပြီ။ ဒီ ကျောင်းတွေဟာ ပြည်ပရောက် မြန်မာလူမျိုးတွေအနဲ့ ဘာသာရေးအတွက် သာမက လူမှုပေးအတွက် လည်း အားကိုးအားထားပြုကြရတဲ့ နေရာတွေပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုကျောင်းမျိုးတွေ များများတည်ထောင်နိုင်လေ မြန်မာ လူမျိုးတွေနဲ့ ထောဂါးဒုဇိုင်းမှုများတွေအတွက် အကျိုးများ လေ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် တိုင် သီတင်းသုံးမယ့်၊ သာသနပြုမယ့် ရဟန်းတော် ရှိနိုက်လည်း တော်တော်မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ပြည်ပသာသန ပြု ရဟန်းတော်တစ်ပါးအနေနဲ့ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် ပြည့်နဲ့ ကုလုလုရမှာဖြစ်တဲ့အပြင်၊ ဒေသအလိုက် ဘာသာစကား အပါအဝင် ဘာသနရကိုလည်း တတ်ကျွမ်းနားလည်ပါမှ အဆင်ပြုမှာပါ။ ဒါတောင် တြော်းလူမှုဆက်ဆံရေး၊ ရဟန်းသယာဉ်းဆက်ဆံရေး၊ အကျင့်သိက္ခာ၊ သီလ၊ သာသနတော်အပေါ် သွေ့စိတ်စိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ လို့မှာပါ။ ဒီလို့ ရဟန်းတော်မျိုးက ရှိတော့ရှိပါတယ်။ ရှားတယ်။

အဲဒီလို့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ရန်ကုန်းသာသနရှိရိုပ်သာလမ်းက မဟာ

စည်သာသနရှိပ်သာကြီးမှာ ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလက ဖူးမြော်လျောက်ထားခွင့် ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ကတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့မှာ မြန်မာဗွဲဘာသာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်မြောက်အောင်ကျားကုတ်ကျားခဲ့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ကျွန်းနှုန်းသာအရှင်နှစ်သိရှိ ဖြစ်ပါတယ်။

မေး။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ထောဂွဲတို့အကျော်းလေးကပဲ စပြီးအမိန့်ရှိပါဘုရား။

ဖြေ။ ဘုန်းကြီးကို ပရိယာ်ခရိုင်၊ ရေစကြို့မြို့နယ်၊ မိမိရားရွာမှာ ခမည်းတော် ဦးဘမောင်၊ မယ်တော် ဒေါ်သန်းရင်တို့က ၁၃၁၆-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၄)ရက်၊ စနေနေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးမွေးပြီး(၇)ရက်မပြည့်မီ၊ မီးမထွက်မိပေါ့လေ အဖော့အမေ ကွဲသွားကြတယ်။ အမေက စိတ်ကြီးတယ်။ နောက်အမိတ်ထောင်လည်း မပြုဘူး။ ဘုန်းကြီးကယ်ယယ် ဒီသားကယ်လေးနဲ့ အမေရန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ တော်တော်ဆင်းရဲ့ရွှေကွဲရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးအသက်(၁၅)နှစ်အရွယ်မှာ မိမိရားရွာ၊ ကွမ်းပြုကျောင်းတို့က်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တာလက်ာရ

1994 13

ထံမှာ ကိုရင်ဝတ္ထဲပြီး ပိဋကတ်စာပေတွေကို သင်ကြား ခဲ့ပါတယ်။ (၁၆)နှစ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ရန်ကုန်ကို ဆရာတော်တစ်ပါးက ခေါ်လာပါတယ်။ ကိုရင်လေး စာတော်လို့ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ။ အလုံ အောင်မင်္ဂလာတိုက် သစ် ပါ့ဌာတ္ထာသိုလ်မှာ အပ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ အင်ယ် တန်း၊ အလတ်တန်း အောင်ခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကင်း ကျောက်ကုန်း မေဒီနိကျောင်း ပြောင်းခဲ့ပြီး အကြီးတန်း အောင်ခဲ့ပါတယ်။ ငယ်၊ လတ်၊ ကြီး သုံးနှစ်ဆက်တိုက် အောင်တာပါ။ နောက် မြောင်းမြောင်း၊ ပန္တာတာရုံ ပါ့ဌာတ္ထာသိုလ်၊ နောက် ပဲရူးသာသနုဗ္ဗာဗုံးများပါ့ဌာတ္ထာသိုလ်၊

တရားအားထုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ သာသနာ ပြုသင်တန်းကျောင်းက မဟာစည်မှာ ဥာဏ်စဉ်နာပြီးမှ လက်ခဲလိုပဲ။ အရင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှိစဉ် ကလည်း ဘုန်းကြီးအားထုတ်ဖူးပါတယ်။ နိုင်ငံခြား သာသနာပြုသင်တန်းကျောင်းမှာ အဆင့်(၄)ဆင့် ရှိ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးက Grade(2) က စတက်ရ တယ်။ အဲဒီကပြီးတော့ မဟာစည်ရိပ်သာကြီးမှာ နိုင်ငံခြားသား ယောက်တွေ၊ In Charge တာဝန်၊ အင်ပိုင်၊ ပြင်သစ် စကားပြန်တာဝန်၊ တရားဟော၊ တရားပြတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရတယ်။

အဲဒီကမှ ကျောက်ကုန်းမေဒီနိကျောင်းတိုက်ပြောင်း စာသင်ခဲ့ပြီး မွောစရိယောင်ခဲ့ပါတယ်။ လောက်စာပေ အနေနဲ့တော့ ကဝြို့၊ တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်းက အလယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် တော့ မန္တာလေးနှင့်တော်ပရိယတ္ထာသာသနုဗ္ဗာဗုံးများတို့သိုလ်၊ နောက် ရန်ကုန်နိုင်ငံတော်ပရိယတ္ထာသာသနုဗ္ဗာဗုံးများတို့သိုလ် မှာ မဟာတန်းအထိ တက်ခဲ့ပါတယ်။

မဟာတန်းတစ်နှစ်တက်ပြီးတော့ မဟာစည်နိုင်ငံခြား သာသနာပြုသင်တန်းကျောင်း ပေါ်လာလို့ အများက အကြံဥာဏ်ပေးတာနဲ့ မဟာစည်ရိပ်သာကြီးကို ပြောင်းပြီး

၁၉၉၇-ရန်စုံမှာ ပြင်သစ်ဥရောပထောဂဝါဒ ပုံစံ သာသနာပြုအသင်းက မဟာစည်ကို တရားပြန့် ရဟန်းတော်တစ်ပါး တောင်းတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကို လွှာတ်ပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီမှာ တာဝန်က (၃)လပဲရှိလို့ (၃)လပြည့်တဲ့ အခါ ပြန်လာရပါတယ်။ သူတို့ကလည်း sponsor ဆက်မပေးဘူး။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးစဉ်းစားတယ်။ ဒီ (၃)လ လောက်နဲ့တော့ ဘာမျှမဖြစ်လောက်ဘူး။ တရားအား ထုတ်တဲ့သူတွေလည်း ဆတ်တုင့်နဲ့ သူတို့ကိုလည်း ပြန်ပြီး တရားပြချင်တယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီး နောက်တစ်ကြိမ်

အရှ-မြန်မာ-ဥရုံးရပ်လေဆိပ်၊ ဒုက္ခသဘာသနပြုအသင်းနာယကြီး
ပညာရေးဝန်ကြီးဦးသန်းအောင် ပြင်သစ်ဆရာတော်ကျော်နှင့်သာ အရှင်နှင့်သီရိအေး
ရူးပြောပွဲစဉ်၏။ ၁-၁၁-၂၀၀၂

ပြန်သွားနိုင်အောင် ကြီးစားတယ်။ တမြားဆရာတော်
တစ်ပါးရဲ့၊ အကုအညီနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားတယ်။
နောက်တစ်ကြိမ်လည်း Tourist Visa နဲ့ပဲဆိုတော့
(၃)လပြည့်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရတာပဲ။

အဲဒီလို J-ကြိမ်ပြန်လာရပြီးတော့ ဘုန်းကြီး
စိတ်ထဲမှာ တွေးမဲ့တယ်။ ဟာကွာ-ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ လာအို
ကမ္မာဒီးယား၊ သီရိလာကို့၊ ပီယက်နမ် စသဖြင့်
အမြေားနိုင်ငံက ဘုန်းကြီးတွေ အမြေနေထိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ။
မြန်မာဘုန်းကြီးကျမှ မရဘူးဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလို့။
ဘုန်းကြီးအမြေနေခွင့်ရအောင် နည်းလမ်းရှာကြည့်တယ်။
သူတို့ဘယ်လိုလုပ်သလဲလို့ တစောကောင်း ကြည့်တယ်။
သူတို့ရဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ ကြည့်တယ်။
မေးတော့မေးဘူး။ သတင်းစာတွေဖတ်တယ်။ ကြော်ဌာ
တွေဖတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ပြင်သစ်မှာ ရက်ရှည်နေထိုင်ခွင့်က
Student Visa ရအောင် လုပ်မှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီး
ရအောင်ကြီးစားတယ်။ ပြင်သစ်တပ်မတော်က မိုလ်မှုး
ကြီး ဆန်နာနိုက်နဲ့သူက Sponsor ပေးပြီးကူညီလို့
ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ လီယွန်မြို့က အပြည့်ပြည့်ဆိုင်ရာဘာသာရပ်
တဗ္ဗာသို့လိုမှာ ပြင်သစ်ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု
ဘာသာရပ် (၂)နှစ်တက်ရောက်ခွင့်ရပြီး ဒီပလိုမာရခဲ့ပါ
တယ်။

အဲဒီနောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့၊ ကာသိုလစ်
တဗ္ဗာသို့လိုမှာ ဘာသာစကားနှင့်ယဉ်ကျေးမှု ဒီပလိုမာ
စာမေးပွဲ၊ ပါရီဆော့ဘွန်းတက် ကြီးသို့လိုမှာ ကမ္မာကိုးကွယ်မှု
ဘာသာကြီးများနှင့် လူမှုရေးသိပ္ပါးစာမေးပွဲများ အောင်မြင်
ခဲ့ပါတယ်။

တောင်ကိုရှိယာသိုင်္တာပိုင်း၊ တောင်ဂျို့ဟံသနပတ်
Song Woori Wedding Hall တရာ့ပွဲကျင်းမာစ် ၁၇-၅-၂၀၁၂(တန်ဖော်)

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ လီယွန်မြို့တွင် ၂-၆-၂၀၀၁

အဲဒီပြီးတော့ ဒီဟာလောက်နဲ့တော့ ငါမရောင်ရဲ့
ဘူးဆိုပြီး၊ Sorbonne တဗ္ဗာသို့လိုမှာ ပါရရာဘူးအတွက်
ကျမ်းပြုခွင့်ရအောင် ကြီးစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရ
တော့ အဲဒီတဗ္ဗာသို့လိုမှာ ‘ဗုဒ္ဓနှင့်ဗုဒ္ဓ၏ ဒသနများ’ဆိုတဲ့
ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကျမ်းပြုခွင့်ကျလို့ ရေးဖို့လုပ်နေပါပြီ။

ပြည်သမ်းနိုင်ငံ၊ ပဲရွန်(ခဲ့)ပြော ကာသိဒ္ဓတိဘဏ္ဍာဂျီတွင် စေဆုပါသဝီပညာနှင့်ကြောင်းပညာပြုခြင်း

ပြည်သမ်းနိုင်ငံ၊ ပဲရွန်(ခဲ့)ပြော ကာသိဒ္ဓတိဘဏ္ဍာဂျီတွင် စေဆုပါသဝီပညာနှင့်ကြောင်းပညာပြုခြင်း
နှင့်ကြောင်းပညာပြုခြင်းများအတွက် မြန်မာနိုင်ငံတွင် သာသနပြုကျောင်း တစ်ကျောင်းမျှ
မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူများလူမျိုး၊ သူများနိုင်ငံတောင်
ရှိသေးတာပဲ၊ မြန်မာကျောင်းလည်း တစ်ကျောင်းတော့
ရှိရမယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကြီးစားနေတာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့နဲ့ အားပေးစကား ပြောကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးအရ Residence Visa ရနေပြီ။
ပိုအဆင်ပြေတယ်။ Student Visa က တစ်နှစ်ပြီး
နေက်တစ်နှစ် ဆက်နေဖို့ နှစ်စဉ်ကိုယ်တက်တဲ့ကျောင်းနဲ့
ပတ်သက်လို့ ငွေဘယ်လောက်သုံးသလဲ၊ ဘာတွေအောင်
သလဲ စသဖြင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ အများကြီးတင်ပြရ
တယ်။ ခုနေထိုင်ခွင့် ဖို့စောက ဘာများသိပ်ပြစ်ရာမလိုဘူး။
နှစ်စဉ်နေခွင့်သက်တမ်း တိုးတိုးပြီး လျောက်ရတာချင်း
တော့တူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒု ဘုန်းကြီးနေတဲ့ နေရာရဲ့
တယ်လိုဖို့ခွင့်နဲ့ ရေခွန်ဆောင်ထားတဲ့ စာရွက်လေးပဲ
တင်ပြရတာ။

လောလောဆယ် ဘုန်းကြီးရဲ့ အမိကတာဝန်
ကတော့ တရားပြတာပါပဲ။ စာပေသင်ကြားတာကတော့
ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ အင်လိပ်စာတတ်ရုံးမပြီးဘူး။ ပြင်သစ်
စာတတ်မှသာလျှင် သာသနပြုလုပ်ငန်း လုပ်လို့ရတာ
ဆိုပြီး စာပေကို ကြိုးစားသင်တာပါ။ အဲဒိကတစ်ဆင့်
စဉ်းစားတာက ပြင်သစ်မှာ ထောရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနပြု
(၆)နိုင်ငံရှိရာမှာ ကျော်တဲ့ (၇)နိုင်ငံက သာသနပြုကျောင်း
(၂)ကျောင်းကနေ (၇)ကျောင်းအထိ ရှိကြတယ်။ တို့
မြန်မာနိုင်ငံက တစ်ကျောင်းမျှ မရှိဘူး။ ထောရဝါဒရဟန်း
တော်အပါး (၄၀)လောက်ရှိပါတယ်။ မြန်မာရဟန်းတော်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲရှိတယ်။ ထောရဝါဒ(၆)နိုင်ငံဆိုတာ
ဘုန်းကြီးက ဖိယက်နမ်ပါ ထည့်ရောက်တာပါ။ ဖိယက်
နမ်မှာလည်း ထောရဝါဒ ရဟန်းထက်ဝက်လောက် ရှိတယ်
လိုဆိုတယ်။

ယနေ့ရဟန်းသံယာတွေရဲ့ အကျင့်စရာဘက်
ကပဲကြည့်ကြည့်၊ ပရိယတ်ဘက်ကပဲကြည့်ကြည့်၊ ဝိပသာသန

ဘာဝနာတရားတွေ တွေ့ကားတဲ့ဘက်ကပဲကြည့်ကြည့်
မြန်မာနိုင်ငံက ထိပ်ဆုံးကပါပဲ။ သို့သော် ထိပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့
မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲ သာသနပြုကျောင်း တစ်ကျောင်းမျှ
မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူများလူမျိုး၊ သူများနိုင်ငံတောင်
ရှိသေးတာပဲ၊ မြန်မာကျောင်းလည်း တစ်ကျောင်းတော့
ရှိရမယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကြီးစားနေတာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း ကူညီ
လည်း တင်ပြပြီးပါပြီ။ လူကြီးတွေကလည်း ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့နဲ့ အားပေးစကား ပြောကြပါတယ်။

ပြင်သစ်မှာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်
ကျောင်း ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကြီးစားတာ
ဘယ်လောက်ကြာပါပြီလုံဘူးအခါရော ဘယ်
အမြေအနေအထိ ရောက်နေပြီဆိုတာ အမိန့်ရှိ
ပါဦးဘူး။

ဖြောက်တောင်နဲ့ ကြိုးရှိတာကတော့ နှစ်နှစ်၊
သုံးနှစ်ရှိပါပြီ၊ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်
တာက (၇)လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီ
ကျောင်းဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်နဲ့ ပြင်သစ်မှာ သာသနဘု
တွေ့ကားရေးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး၊ ဘုန်းကြီးက “အာရုံ-
မြန်မာ-ဥရောပ ထောရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနပြုအသင်း” (Asia-
Myanmar-Europe Theravada Buddhist Missionary Association) ဆိုပြီး ဖွဲ့စား တယ်။
အဲဒီမှာ နာယကအဖွဲ့ဝင် တွေကတော့ ပညာရေး
ဝန်ကြီးဦးသန်းအောင်၊ သာသနရေးဝန်ကြီးဌာန ဒုတိယ
ဝန်ကြီး ဗိုလ်မှုးရူပ်သူရအောင်ကို၊ ရွှေပွဲစွဲဒေါ်ခင်္ခာရီ၏

အင်ပန်နိုင်ငံ၊ လီဘုံမြို့၊ ထောင်မြူးကြီး၏အတိုင်းရွှေ ၂၂-၄-၁၉၉၅

ပညာအလင်းပြ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကြည်။ မဟာစည်နှဂါဟအဖွဲ့
အတွင်းရေးမှူးတို့ ပါပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ ဘုန်းကြီးပဲ
လုပ်တယ်။ ၃-ဥက္ကဋ္ဌ(၁)က ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာ
သံအမတ်ကြီးက တာဝန်ယူထားတယ်။ ၃-ဥက္ကဋ္ဌ(၂)ကို
တော့ ရေစကြိမြှို့နယ်အသင်းကို ရွှေးခိုင်းထားတယ်။
သူတို့လည်းပါအောင်လို့။

ဒီကျောင်းကြီး ဖြစ်ဖို့ရာ စဉ်းစားဖို့တောင် မလွယ်
ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကတော့ ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ ရည်
ရွယ်ထားပါတယ်။ ဒီကျောင်းကြီးဖြစ်မြောက်ရေး၊ ထိန်း
သီမံးစောင့်ရှောက်သွားရေးကို ဒီ အာရုံ-မြန်မာ-ဥရောပ
ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနာဖြူအသင်းကြီးကပဲ ဆောင်ရွက်
သွားမှာပါ။

သြုပါဒါစရိယာဆရာတော်အနေနဲ့ကတော့ နိုင်ငံ
တော်သံ ယမဟာနာယကအဖွဲ့။ အကျိုးတော်ဆောင်ချုပ်
မကျေးဆရာတော်ကြီးဘဒ္ဒန္တကုမာရ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ
တော်ကြီးက ဘုန်းကြီးရဲ့ဆရာပါ။ ဒီကျောင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်လိုလည်း အများကြီးအကျော်ဆုံးပေးပါတယ်။ ဒီ
ကျောင်းကြီး ပြီးသွားရင် ပထမဆုံးဝါကို ဝါဆိုသိတင်းသုံး
ပေးဖို့ ဆရာတော်ကြီးကို ဘုန်းကြီးလျောက်ထားပါတယ်။
ဘုန်းကြီးကို ချိုးမြောက်တဲ့အနေနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက
လည်း ဝါဆိုဖို့ ကတိပေးပြီးသား။

အာရုံ-မြန်မာ-ဥရောပ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနာပြု
အသင်းကြီးရဲ့ အမှတ်တဲ့ဆိပ်က ထိုးသုံးလက်ပါ။ ထိုးဆို
တာ အေးမြတ်အစိုးပါယိရှိပါတယ်။ ပထမထိုးနှစ်လက်က
သီလထိုး၊ သမာဓိထိုး၊ တတိယထိုးက ပညာထိုး။ သီလ
ထိုး၊ သမာဓိထိုး အခြေခံလိုရှိရင် ပညာထိုးတည်းဟူသော
မဂ်ထိုး၊ ဖိုလ်ထိုး ပွင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တတိယထိုးကို
ဖွင့်ထားပါတယ်။ သီလထိုး၊ သမာဓိထိုးထက် ပညာထိုး
က မြတ်တာမို့ ပညာထိုးကို အထက်တင်ထားပါတယ်။
ပညာထိုးတည်းဟူသော မဂ်ထိုး၊ ဖိုလ်ထိုး ပွင့်ဖို့ရာ သီလ
နဲ့ သမာဓိအခြေခံရုံတွင်မက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကျားကန်
ထားရပါတယ်။ သီလနည်းသွားလည်းမရဘူး၊ သမာဓိ
နည်းသွားလည်း မရဘူး၊ နှစ်ခုတွဲပြီး ကျားကန်ထားမှ
သာလျှင် ပညာထိုးပွင့်မှာမို့ ဒီထိုးနှစ်လက်ကို ကန်လန်း
ထားပါတယ်။

မေး။ ကျောင်းကြီးဖြစ်မြောက်ရေးစီမံကိန်း အမိန်ရှိပါ
ဦးဘုရား။

ဖြေ။ ဒီကျောင်းဖြစ်မြောက်ရေးစီမံကိန်းက ဒေါ်လာ
တစ်သန်းပါ။ ဒေါ်လာတစ်သန်းဆိုတော့ ကြား
တဲ့ သူတွေက လန့်လန့်သွားတယ်။ ဒေါ်လာ
တစ်သန်းဆိုတာ သာမန်ကြည့်ရင် အများကြီးလို့ ထင်ရ
ပေမယ့် ဘုန်းကြီးရဲ့ အယူအဆက ကမ္မာပေါ်မှာ လူသန်း
မြောက်ထောင်ကျော်ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတည်းဟူသော
သာသနာပြုခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကမ္မာပေါ်က လူတစ်
သန်းနဲ့ တွေ့အောင်လုပ်ရမယ်။ လိုက်ရှာရမယ်။ လူတစ်
ယောက်မှာ တစ်ဒေါ်လာနှင့်လူ၍၍ရင် ရပါပြီ။ တကယ်တမ်း
ကျေတော့ ဘုန်းကြီးပဲ လိုက်ရှာရမလားဆိုတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဥပမာ-အခုခုနှုန်းယကြီး ဦးသန်းအောင်ဆိုရင်
(၁၇၀၀၀)လောက်ရှာပေးပြီးသွားပြီ။ ဒါဆို လူ(၁၇၀၀၀)
ရှာပေးပြီးတာပဲ။ ကိုသိန်းထိုက်ဦးဆို (၁၀၀၀)လူ၍ပြီးပြီ။
ဒါဆို လူ(၁၀၀၀)ရှာပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီလိုပေါ့၊ ဒီစီမံ
ကိန်းကို သိရှိသူ၊ သွေ့ပေါက်သွေ့ဒကာ၊ ဒကာမတွေက
ကိုယ်တိုင်လည်းလှ။ ဆင့်ပွားလည်း အလုံခံပေးသွားကြ
ရင် ဖြစ်မြောက်သွားမယ်လို့ ဘုန်းကြီးယုံကြည်ပါတယ်။

ပြင်သစ်နိုင်း၊ ပဲရုံ(၆)ပြို့၌ ကျော်ပေါ်လို့ပြုပါသော ကမ္မာကြီးပြို့မျိုးဝန်ဆောင်ရွက်
ကမ္မာဘာသာရေးရုပ်ပိုးဆောင်ပျော်ဆွေ့ပြုတွင်
ဆရာတတ် ကျော်ဦးသာ အရှင်နန်းသီရိနှင့်
ရရှိယာန်အစွဲလာမ်းဘာသာရေးရုပ်ပိုးဆောင်ကြီးများနှင့်အတူ
၁၅၅-၅-၂၀၁၃

အက်လန်နိုင်း၊ လန်ဒန်မြို့၊ အမရဝတီတရားရိပ်သာတွင်

၁၀-၄-၁၉၉၇

ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဥပမာန့်တင်စားပြောရရင်
ဒေါ်လာတစ်သန်းဆိုတာ ရန်သွားပေါင်းတစ်သန်းပေါ့။ ဒီ
ရန်သွားပေါင်း တစ်သန်းကို ပြုတ်အောင်တိုက်နိုင်ရင် ဒီ
ကျောင်းကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်က
အင်းဝဆရာတော်ကြဲလာပါတယ်။ ဆရာတော်က-ဦးနှီးသိ
သိရှိတဲ့၊ ခင်ဗျားစီမံကိန်းက လူတစ်သန်းပြုတ်အောင်
တိုက်ရှာမာဆို၊ အခုဘယ်လောက်ပြုတ်ပြုလတဲ့။ ဆရာ တော်-
အခုနှစ်လအတွင်းမှာပဲ တစ်သိန်းလေးသောင်း လောက်
ပြုတ်သွားပါပြီၤရားဆိုတော့၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့
အရှင်ဘုရားကို ကျော်ပြုပါတယ်။ ရန်သွား(၃၁၀)ပြုတ်အောင်
တိုက်ပေးမယ်ဆိုပြီး (၃၁၀)လူ၍သွားပါတယ်။ အဲဒီလိုပေါ့
ဆင့်ပွားဆင့်ပွားနဲ့ပေါ့။ တစ်ယောက်အားနဲ့ရှာသော်မရှာ
တစ်ရာအားနဲ့ရှာသော် ရှုစ်ပေါ့။ တက်ညီလက်ညီနဲ့
စေတနာပါမယ်ဆိုရင် နည်းသည်များသည်မဟုတ်ပါဘူး။
ပြင်သစ်နိုင်း၊ ပါရီမြို့မှာ မြန်မာကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း
ခုံခုံညားညား ပေါ်လာမှာပါ။

မတော်လတော်ဖော်ပြုပါမည်
လွင်ပြုမှုံး

အနိုင်းမဲ့အဖော်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

လောကမှာ ရှိရှိသူ၏ အဖော်အားလုံးထဲမှာ သွေ့အဖော်ဟာ အနှစ်းမဲ့အဖော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ သွေ့အဖော်ထက် ပို၌ြီး ပေါင်းသင်းထိက်ပါတယ်၊ အားကိုးထိက်ပါတယ်လို့ နှင့်ဗျားယဉ်စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တဗြားအဖော် မရှိတော့လိုပါပဲ။

သွေ့အဖော်နဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိက်တဲ့ တဗြားအဖော် လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် သွေ့အဖော်ဟာ အနှစ်းမဲ့အဖော် ဖြစ်ပါတယ်။

‘အဖော်’ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မခွဲမခွာ အမြဲပါနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုကို ခေါ်တာပါ။ ကိုယ်ကလွှဲရင် နှစ်ယောက်မြောက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ခုမြောက်ပေါ့။ သက်ရှိအဖော်နဲ့ သက်မဲ့အဖော်လို့ အဖော်နှစ်ဗျားရှိတဲ့ အတွက် သက်ရှိဆိုရင် ကိုယ်ရဲ့ နှစ်ယောက်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သက်မဲ့ဆိုရင် ကိုယ်ရဲ့ နှစ်ခုမြောက် အရာဝတ္ထု ဟာ ကိုယ်ရဲ့ အဖော်ပါပဲ။

သက်ရှိအဖော်ဆိုတာ ကိုယ်အပေါ် ဘယ်

လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်အနားမှာ တစ်ဖဝါးမခွာ အမြဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ သူ့အလုပ်နဲ့သူ၊ သူ့ဘဝနဲ့သူမို့တစ်ခါတစ်ရဲ တကယ်လိုအပ်တဲ့ အခါမျိုးမှသာ ကိုယ်အနား လာနေနိုင်တာပါ။

သက်ရှိဆိုတာ စိတ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ သူ့စိတ်ပါတဲ့အခါ ကိုယ်အနား နေမယ်၊ သူ့စိတ်ကြည်းတဲ့အခါ ကိုယ်အပါး ကပ်မယ်၊ သူ့စိတ်မကြည်းတဲ့အခါ ကိုယ်အပါး မကပ်ဘူး ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ သူ့စိတ်နဲ့သူ အဆင်ပြုသလို နေထိုင်သွားမှာဖြစ်လို့ ကိုယ်အနားမှာ အရှိန်တိုင်း ရှိနေဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရတဲ့အတွက် အကြောင်းတစ်ခုရုပြုရှိ ကိုယ်အပေါ် မှန်းတီးသွားပြီဆိုရင်လည်း သူဟာ ကိုယ်ရဲ့နှစ်ယောက်မြောက် အဖော် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သက်ရှိအဖော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အဖော်ဟာ အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းထိက်တဲ့၊ ထာဝရအားကိုးထိက်တဲ့ ကိုယ်ရဲ့ ခုတိယမြောက် အဖော်ကောင်းအဖော်စစ် မဟုတ်သေးပါဘူး။

သက်မဲ့အဖော်ကတော့ စိတ်မရှိတဲ့အတွက် သူ့စိတ်လိုရင် ကိုယ်အနားနေ၊ သူ့စိတ်မလိုရင် ကိုယ်အနားမနေ ဆိုတာမျိုး လုံးဝ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကသာ သူ့ကို

အမြတ်လိုတယ်၊ ကိုယ်ကသာ သူ့ကို အမြဲခေါ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အနားမှာ သူအမြဲ နေနေမှာ သေချာပါတယ်။ ထာဝရနေဂွင့်ပေးထားရင် ထာဝရနေသွားမယ့်အဖော်ဟာ သက်မဲ့အဖော်ပါ။ ဒါကြောင့် သက်မဲ့အဖော်သာလျှင် အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းထိက်တဲ့ ထာဝရအားကို ထိက်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ခုတိယမြောက် အဖော်ကောင်းအဖော်စံ ဖြစ်ပါတယ်။

သက်မဲ့အဖော်ကလည်း အရာဝတ္ထုအဖော်နဲ့ ဓမ္မမျိုးရှိပြန်ပါသေးတယ်။ အရာဝတ္ထုအဖော်ဟာ ကိုယ့်သုံးခဲ့လိုက်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ပါးပျက်ဆီးလိုက်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၏ အချိန်ကာလ ကြောညာင်းပြီး သက်တမ်းစွေသွားလိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပျက်ဆီးပျောက်ဆုံးသွားနိုင်တဲ့အတွက် အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းလို့ ထာဝရ အားကိုလို မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါဘူး။

ဓမ္မသာဝအဖော်ကတော့ သုံးခဲ့လေ တိုးပွားလေ ဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါးပျက်ဆီးလို့မရှိနိုင်တာကတစ်ကြောင်း၊ သံသရာ မဆုံးမချင်း သက်တမ်းမနေတာက တစ်ကြောင်း အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းနိုင်၊ ထာဝရ အားကိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မသာဝတွေ အများကြီး ရှိတဲ့အထဲမှာလည်း ‘သွှေ့’ဆိုတဲ့ ဓမ္မသာဝဟာ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာအရှိဆုံးကိုယ့်အပေါ် ကောင်းကျိုးချုပ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့အကောင်းဆုံးအဖော်၊ အနှစ်းမဲ့အဖော် ဖြစ်ပါတယ်။

သွှေ့ဆိုတာ ယုံကြည်မှုပါ။ လောကရေးရာ အလုပ်ပြစ်ဖြစ်၊ ဓမ္မရေးရာ အလုပ်ပြစ်ဖြစ် ယုံကြည်မှု ရှိမှ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ယုံကြည်မှု မရှိရင် မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ယုံကြည်မှုရှိမှ ဦးတည်ချက်ရှိတယ်၊ ဦးတည်ချက်ရှိမှ လုပ်ငန်းအထဲမြောက်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပိုပိုင်ပြင် ရုပ်လုံးပေါ်နိုင်အတွက် ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်တဲ့အလုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။

‘ယုံကြည်’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ‘ယုံ’တစ်လုံး၊ ‘ကြည်’တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးခဲ့လိုက်ရင် ‘ယုံသွှေ့’နဲ့ ‘ကြည်သွှေ့’လို့ သွှေ့နှစ်မျိုး ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ သွှေ့က နှစ်မျိုးကွဲသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွှေ့ရဲ့ သဘောသာဝ၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာ၊ အစွမ်းသတ္တိက နှစ်မျိုးကွဲသွားတာပါ။

‘ယုံသွှေ့’ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိက ဘုရား၊ တရား၊ သံသာ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးရူး၊ ကံ-ကံရဲ့ အကျိုးနဲ့ ရေးသာဝ၊ နောက်သာဝ၊ တမလွှန်လောကတွေကို ယုံပါတယ်။ ‘ကြည်သွှေ့’ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိက စိတ်ကိုလေသာအနေကိုကျောက်အကျိုးတွေ ကင်းပြီး သန္တရှင်းကြည်

လင်ပေါ်တယ်။

ယုံသွှေ့က ကြည်သွှေ့ကို အထောက်အကျပြုသလို ကြည်သွှေ့ကလည်း ယုံသွှေ့ကို အကျအညီပေးပါတယ်။ ယုံမှ ကြည်သလို ကြည်မှလည်း ပိုယုံတာပါ။

‘ယုံသွှေ့’ဟာ သူတစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာဆိုတဲ့ အဖော်နဲ့ တွွှေ့ပြီး ရပ်တည်နေတာပါ။ ပညာအဖော်က ...

‘ယုံလေးရေးရေးရာ သံသာဆိုတာ သီစရာအားလုံးအကုန်သိတဲ့ လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်၊ တရားဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့လမ်းညွှန်၊ ကိုယ်လျော်က်လုမ်းရမယ့် လမ်းကြောင်းအမှန်ပေါ်၊ သံသာဆိုတာကတော့ အဲဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်းလျော်က်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဘုရားကိုယ်စား လက်တွဲခေါ်တဲ့သူတွေလေ၊ ရတနာကြောင့် ရတနာပိုင်ရှင်မှာ ကောင်းကျိုးချုမ်းသာ ရာသလိုဘုရား၊ တရား၊ သံသာကြောင့်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံသာ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြတဲ့ သူတွေမှာ ကောင်းကျိုးချုမ်းသာ ရှိနိုင်လို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံသာကိုရတနာသုံးပါးလို့ ခေါ်တာပေါ်၊ ရတနာသုံးပါးကိုပူးကြောင်းရှင်လည်း ရတနာပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ရသလို အကျိုးများတာပါပဲ’

‘ယုံလေးရေးရေးရာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ ဆိုတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ အဲဒီအလုပ်နဲ့အတူ ဇော်တိုက်တွေနဲ့မှ ကြောင့်ကြနိုင်မှုဆိုတဲ့ စေတနာမာတ်လေးပါနေတယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ အဲဒီ စေတနာမာတ်လေးက အလုပ်လုပ်သူရဲ့၊ အတွင်းသွှေ့နှင့်မှာ အကျိုးပေးစေနိုင်တဲ့ သတ္တိတစ်ဗုဒ္ဓအဖြစ်နဲ့ ကိန်းဝပ်က်ပါသွားတာပေါ်၊ အဲဒီသတ္တိကိုကံလို့ခေါ်တယ်လေ၊ ကောင်းကဲက ကောင်းကျိုးပေးပြီး ဆိုးကဲက ဆိုးကျိုးပေးတယ် ဆိုတာကို ယုံလေး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့’

‘ယုံလေးရေးရေးရာ လူသားတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးအကျိုးပေး မတူတာကို ကြည်ခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းကဲ့တော့ အလွယ်တကူ သီနိုင်တယ်နော်၊ အဲဒီအကြောင်းကဲ့ကလည်း ဒီဘဝ ဓမ္မဗျားလာပြီးမှ ထလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါဆို အဲဒီအကြောင်းကဲ့တွေရဲ့ ဖြစ်တည်ရာ အတိတ်ဘဝ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြောပါ၊ မနောကဆိုတာရှိရင် မနက်ဖြစ်ဆိုတာ ရှိသလို အတိတ်ဘဝဆိုတာရှိရင် အနာဂတ်ဘဝ၊ တမလွှန်ဘဝ ဆိုတာလည်း သေချာပေါက်ရှိမှုများ ယုံလေး သဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်’

ပညာအဖော် အဲဒီလို စကားကျိုးတွေ အနားက တဖွေဖြောနေတော့ ယုံသွှေ့ကလည်း ယုံသင့်တာမှန်သမျှ

କି ଯେ ଯାକଣ୍ଡିଃ କାଣ୍ଡିଃ ରୁଣ୍ଡିଃ ରୁଣ୍ଡିଃ ଫୁ. ଯୁ ତେବୁତାପେଇ ॥
ଶିଳ୍ପିଙ୍କାଣ୍ଡ ଯୁଷ୍ମାକିନୀ ପେଇନ୍ଦିଃ ରୁଣ୍ଡ ଉଲ୍ଲାଙ୍ଗିଲାନ୍ଧିଃ ପେଇନ୍ଦିଃ
ଚାଃ ପ୍ରେତିଷ୍ଵାପିତାଯ୍ୟ ॥

ယုံသင့်တာမှန်သမျှကို စိတ်ချလက်ချ ယုံသွား
ပြီဆိုရင် စိတ်အစောင့်မှာ 'ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေ
သလား'ဆိုတဲ့ သံသယအနောက်အကျိုတွေ ကင်းစင်ပြီး
သန္တရှင်းကြည်လင်သွားပါတယ်။ သံသယကင်းရင် လေဘာ
လည်း ကင်း၊ ဒေါသလည်း ကင်းတဲ့အတွက် ယုံသွေ့
ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ဟာ ကိုလေသာ အနောက်အကျိုတွေ
ကင်းစင်ပြီး ကြည်လင်နေပါတော့တယ်။ ယုံသွေ့ကြောင့်
ကြည်သွေ့ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ယုံလို ကြည်သွားတဲ့ ကြည်သွေ့ကို စကြာမင်းရဲ
ပတ္တမြားရတနာနဲ့ တူတယ်လို ကျမ်းကန်များမှာ ဥပမာဏေး
ကြပါတယ်။

ဘယ်လောက်နောက်ကျူးနေတဲ့ ရေကိုပြစ်ဖြစ်ဖြစ်
စကြောမင်းရဲ့ ပတ္တဗြားရတနာက တစ်ခဏေချင်း ကြည်လင်
စေနိုင်သလို ဘယ်လောက်နောက်ကျူးနေတဲ့ စိတ်ကိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သဒ္ဓါတရားက တစ်ခဏေချင်း ကြည်လင်နေနိုင်
ပါတယ်။ စိတ်အစဉ်မှာ သဒ္ဓါတရား ကိန်းဝင်သွားပြီဆိုရင်
စိတ်မည်း စိတ်ရိုင်းဆိုတဲ့ ကိုလေသာ့ဆုံးညွှန်အနယ်အနှစ်
တွေ အောက်ကိုထိုင်ကျသွားပါတယ်။ ကုသိုလ်စိတ်ရဲ့
အပိတ်အဆို စိတ်ဘူးစိတ်ညွှန်ဆိုတဲ့ နိုဝင်ဘာရောမှုရောညီ
တွေ ကင်းပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ကျူးနေတဲ့ စိတ်ဟာ
ကြည်လင်ချင်တိုင်း ကြည်လင်သွားပါတယ်။

କ୍ରମ୍ୟରୁଷ୍ମୀକଳାନ୍ୟଃ ଜ୍ଞ.ଶ୍ଵର୍ଣ୍ଣଃବାର୍ଗବାର୍ଗ ର୍ତ୍ତି
 ବାର୍ଗଫେର୍ମତାମହୂତରେ ବାତି ବାମାତି ଦିନିଯାଅଫେର୍ମେଟୋ
 କୁ. ମୁ.ପେଇନ୍:ରୁଲ୍ୟର୍ମଫେର୍ମତାଭ୍ରି ପିତିକ୍ରୋଧ କ୍ରମ୍ୟଲଙ୍ଘରୁହା:
 ତୁଠିତର୍ମନ୍ତି ପିତିର୍ମୁ ଆଫେର୍ମେଟୋକୁ. ତରଣିଃତାକ୍ଷି: ପିତର୍ମବାର୍ଗ
 ପେ:ଲ୍ୟାଗର୍ମପ୍ରଫିରିତାଯି॥ ବାର୍ଗିକ୍ରୋଧ ପିତିକ୍ରମ୍ୟରୁହା:ପ୍ରି
 ଶ୍ଵର୍ଣ୍ଣିର୍ତ୍ତ ବାତିକ ଲ୍ୟାର୍ଦିବନ୍ଦିତୁ:ଆଲ୍ୟାର୍ଦିତୋଗ୍ରି ଆମୁତର୍ମୁ
 ବାମାତିକ ଆଲ୍ୟାର୍ଦିତୋଗ୍ରି ଆରାନ୍ୟାବୈଷ୍ଣବୋଦ୍ଧାରାନ୍
 ଗର୍ଭାଗିନ୍ଦି ଦିନିଯାଗ ଆଲ୍ୟାର୍ଦିପ୍ରିଃଶ୍ଵର୍ଣ୍ଣିଭୋଦ୍ଧାରାନ୍
 କ୍ରୀଷ୍ଣିଭାବାନ୍ଦିଗ୍ରାହିନ୍ତାଯିତୁ: ଆଲ୍ୟାର୍ଦିପିତି ତୋର୍
 ତୋର୍ମାର୍ବା:ମାର୍ବା:ଗ୍ରି ଲ୍ୟାର୍ଦିପ୍ରିଃବାବା: ପ୍ରତିବୁହା:ପିତାଯି॥

သဒ္ဓါဟာ မိတ်ဆွေကောင်း ပေါများတဲ့ မျက်နှာ

ခေါင်းဆောင်သူတော်ကောင်းဓာတ်တွေ ဖုန်း ညီညာ
သက်ဝင်လှပ်ရှားနေမှတော့ မေတ္တာ၊ ကရာဏာ၊ ပိတ္တာ၊
ပသုဒ္ဓ စတဲ့ နောက်လိုက်သူတော်ကောင်းဓာတ် တွေလည်း
တစ်နှစ်ယောက်တစ်စင်ပါ ပြည့်စုံယဉ်တွဲလာတော့ တာပါပဲ။
သူတော်ကောင်းဓာတ်အားလုံးနဲ့ တရင်းတန်း ဖြစ်အောင်
မိတ်ဆက်ပေးနိုင်စွမ်းရှုတဲ့ အတွက် သဒ္ဓါတရား ဟာ
လူသားအားလုံး၊ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အကောင်းဆုံး အဖော်၊
အနိုင်းမဲ့ အဖော် ဖြစ်ရပါတယ်။

သဒ္ဓနနတ်သာ ဘော်ဒါဖြစ်ရင် ကျော်တဲ့သူတော်
ကောင်းတရားအားလုံး၊ ကုသိုလ်တရားအားလုံးနဲ့ ဘော်ဒါ
ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိပါတယ်။ သဒ္ဓနရှိမှ ဒါနလည်း
ဖြေဖြစ်၊ သီလလည်း စောင့်ဖြစ်၊ ဘာဝနာလည်း ပွားဖြစ်
တာ မဟုတ်လား။ ကုသိုလ်တရားအားလုံးဟာ သဒ္ဓန
တရားကြောင့်သာ ဖြစ်ပွားခဲ့ရတဲ့အတွက် သဒ္ဓနတရားဟာ
သူတော်ကောင်းတိုင်းရဲ့ အဖော်ချုပ်မှုးကြီးပါပဲ။

သဒ္ဓိတရားဟာလည်း စိတ်ကို ကြည့်လင်စေရုံ
သာမက နှလုံးသားကိုလည်း တောက်ပဖော်တယ်။ သဒ္ဓိ
တရားပိုင်ရှင်ရဲ့ နှလုံးသေးတွေဟာ ရွှေဝါရောင်တောက်ပ
နေတာမူး သဒ္ဓိတရား ထင်ရှားနေတဲ့အခိုက် အဲဒီလူရဲ့
မှာက်နာ၊ ခန္ဓာတစ်ခုလဲး ဝင်းလက်နော်ပေါ်တယ်။

စာရေးသူရဲ့ သွေးပေါင်ရှိန်ဟာ အကျေဘက်မှာ
ရှိပါတယ်။ အများအားဖြင့် အပေါ်သွေး ၁၀၀၊ အောက်
သွေး ၇၀ ဟာ ပုံမှန်ပါ။ ဝါတွင်းသုံးလတိုင်း သက်သတ်
လွှတ်စားတုန်းကဆို အပေါ်သွေး ၉၀၊ အောက်သွေး ၆၀
ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လေးလတော်ကြီးမှာ၊ သွေးလှု။
တိုင်း သွေးလှု။ တဲ့နေ့မှာ သွေးပေါင်ရှိန်လိုက်ရင်တော့
အမြဲတမ်း အပေါ်သွေး ၁၂၀၊ အောက်သွေး ၈၀ ပြည့်နောက်
တာကို အုံသွေ့ဖွေယူ တွေ့ရှိရတာမို့ ဒါဟာ သွွေ့တရားရဲ့
တန်ခိုးသတိပဲလို ယုံကြည်းမိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက စီတ္ထ အကြော်ဆိတ် အနာဂတ် ဒက္ခာကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တရားဟောကောင်းလွန်းလို့ လူဝောကြောင် ဓမ္မကထိက ထဲမှာတော့ အထူးချွန်ဆုံး စောဒ်ဆုရှင်ပါပဲ။

တစ်နေ့ သူနေထိုင်ရာ မျိုးကာသလွှာမြို့ကနေ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ သာဝိဇ္ဇာမြို့ကို ရဟန်းရှင် လူ ပရိသတ် သုံးထောင်နဲ့အတူ ဘုရားဖူးခရီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ယူဇာသုံးဆယ်ခရီးကို တစ်နေ့ တစ်ယူဇာ နှစ်ဦးနဲ့ ဖြည့်ပြန်းမှန်မှန် ထွက်လာလိုက်တာ တစ်လ ပြည့်မှ မြတ်စွာဘုရားထဲမှာက် ရောက်ပါတော့တယ်။

တစ်ယူဇာအရောက် ခရီးတစ်ထောက်နားတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ နတ်တွေက ယာယိတဲ့နှစ်ဦးတွေ ဖုန်ဆင်းပေးပြီး ပရိသတ်သုံးထောင်လုံးကို နတ်စားဖွယ်၊ နတ်သာက်ဖွယ်တွေနဲ့ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုံပြည့်ခြကြပါတယ်။ လူည်းအစီးငါးရာနဲ့ စားရောရိကွား အပြည့်အစုံ တင်လာပေမယ့် လုံးဝအသုံးမပြုလိုက်ရဘဲ တောင်နဲ့ ကျောင်းတော်ကို စထွက်ခါစက ပစ္စည်းတွေအတိုင်း ဆိုက်ရောက်သွားပါတယ်။

တောင်နဲ့ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ တစ်လလုံး လုံးနေထိုင်ပြီး ဘုရားအမျှုံးရှိတဲ့ သံလာတော်တွေကို နေစဉ် အလှိုကြီးပေးပြန်တော့လည်း နတ်တွေ၊ လူတွေ ပေးပို့တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ လုံးနေရာတဲ့ အတွက် ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမျှ အသုံးမပြုလိုက်ရပြန်ပါဘူး။

တစ်နှစ်လုံး ဆက်နေလည်း မူလပစ္စည်းတွေနဲ့ လူခွင့်ရမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် လူည်းပေါ် ပါလာသလွှာ ပစ္စည်းဝေါ်တွေကို တောင်နဲ့ကျောင်းပဲ အကုန်လုံး လူခြားစားခြားပြီး ခရီးပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ‘သင်ကဲဟာ လူည်းအခွဲချည်း ခရီးသွားရမယ့်က မဟုတ်ဘူး’ဆိုပြီး နတ်တွေ၊ လူတွေက လူည်းအလွတ်ငါးရာပေါ်ရတာနာရန်ပါး အပြည့်တင်ပေးလိုက်လို့ သယ်ခဲ့ရပြန်ပါရော်။

အပြန်ခရီးတစ်လွှာက်လုံးလည်း အသွားတုန်းကလို နတ်တွေ၊ လူတွေက လက်ဆောင်ပလွှာတွေ ပေးကြ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုံပြည့်ခြကြနဲ့ မျိုးကာသလွှာမြို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

စီတ္ထသူကြော်ရဲ့ ဘုရားဖူးခရီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရှင်အာန္ဒြာက ...

“မြတ်စွာဘုရား ...၊ စီတ္ထသူကြော်ဟာ အရှင်ဘုရားဆီ လာရောက်လို့ အခုလုံး အပူဇော်ခံရတာလား၊

ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား အပူဇော်ခံရတာလား ဘုရား”

လို့ မေးလျှောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က- “ချစ်သား အာန္ဒြာ ...၊ စီတ္ထသူကြော်ဟာ ငါဘုရားဆီပဲ လာလာ၊ တခြား ဘယ်ဆီပဲ သွားသွား၊ အခုလုံး အပူဇော်ခံရတာပါပဲ။ ဘာလိုလဲဆိတ်တော့ သူက သွှေ့တရား သိပ်ကောင်းတယ်လေ၊ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို လောက်သွှေ့၊ လောက်တွေရာသွှေ့၊ သွှေ့နှစ်မျိုးလုံးနဲ့ မတုန်မလွှာပဲ ယုံကြည်သလို ဘုရား၊ တရား၊ သံလာရတာသုံးပါးကိုလည်း လောက်တွေရာသွှေ့နဲ့ အလွန်အကဲကြည်ညိုတဲ့ဘူး၊ သူ့လိုသွှေ့တရား အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား၊ ရောက်လေရာ နေရာဒေသတိုင်းမှာ လက်ဆောင်ပလွှာတွေ၊ လာသံသပ်ပကာတွေနဲ့ အမြဲတမ်း အပူဇော်ခံရမှာ မမှတာပါပဲ”

လို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး တရားနာပရိသတ်ကို ဂါထာတစ်ပုဒ်နဲ့ ...

“သွှေ့တရားရှိသူ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလရှိသူ၊ အခြားအရုံးပရိသတ်ရှိသူ၊ စည်းစိမ်းဥစ္စာရှိသူဟာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား၊ ရောက်လေရာ နေရာဒေသတိုင်းမှာ ကောင်းစွာ အပူဇော်ခံရပါတယ်၊ ကောင်းစွာ အချို့မြှောက်ခံရပါတယ်”

လို့ ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

“သွှေ့၊ သီလ၊ ယသ၊ ဘောဂ ရှိရင် ရောက်လေရာမှာ အပူဇော်ခံရတာယ်”လို့ အပူဇော်အရှိရာရားကို လေးပါးဟောထားပေမယ့် အဓိကရှိရမယ့် အရှိတရားက တော့ သွှေ့ပါပဲ။ သွှေ့ရှိရင် သီလလည်းရှိ၊ ယသလည်းရှိ၊ ဘောဂလည်းရှိပါတယ်။ သွှေ့ရှိလို့ ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်တိန်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်တိန်းလို့ သီလရှိ၊ သွှေ့ရှိလို့ မေတ္တာတရား အားကောင်းလို့ ယသရှိ၊ သွှေ့ရှိလို့ အလှိုဒါနဲ့ ရက်ရော် ...အဲဒီလိုအားဖြင့် ...သွှေ့ရှိရင် သီလ၊ ယသ၊ ဘောဂလည်း ရှိတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် “သွှေ့တရားသာရှိရင် ဘယ်နေရာ သွားသွား၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်”လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်၊ အဆုံးအမကို လိုရင်းမှတ်သားနှင့်ပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အဆင်မပြေမှ တစ်ခုခုတော့ အနည်းဆုံး ရှိတဲ့ကြောင့်ပေးပါတယ်။ တရား၊ စားဝတ်နေရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေပါဘူး။ တရား၊ စိတ်တရားရေး

ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေသလို တရာ့၏ အသိဉာဏ်
ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေပါဘူး။

စားဝတ်နေရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစစအရာရာ
အဆင်ပြုချင်ရင် ဒါနကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါတရား အား
ကောင်းရပါမယ်။ ကျွန်ုံးမှာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြုချင်ရင် သီလကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါ
တရား အားကောင်းရပါမယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြုချင်ရင် သမထကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါ
တရား အားကောင်းရပါမယ်။ အသိဉာဏ်ပညာမှာ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြုချင်ရင် ဝိပဿနာကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါ
တရား အားကောင်းရပါမယ်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိလ်
ကောင်းမှုလေးမျိုးလုံးမှာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းရင်
ဖစ်ပွန်၊ သံသရာ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်
ဘက်ကမှ လိုလေသေးမရှိ အစာအရာရာ အဆင်ပြနိုင်
ပါတယ်။

ଲୋକିଙ୍ଗାବ୍ୟାଳିତିର୍ଫ୍କ ଯୁଦ୍ଧତ୍ରେତ୍ରେ ଲୋକି ବସ୍ତିରେ
ଲୋକାଙ୍ଗାଙ୍ଗରୁମର୍ଗିତ୍ତିଲିତିର୍ଫ୍କ ଯୁଦ୍ଧତ୍ରେତ୍ରେ ଲୋକାଙ୍ଗାଙ୍ଗ
ରୂପବ୍ୟାଳିଦ୍ଵୀ ବସ୍ତିକାନ୍ତିଲ୍ଲିଃ ଶ୍ରୀପିତାଯ୍ୟ ॥ ଲୋକିବସ୍ତିରେ
ଲୋକିଜ୍ଞମିଃବ୍ୟାମ୍ଭିକାମୁକ୍ତି ଅପ୍ରିନ୍ଦ୍ରିୟାତ୍ମି ଅଗ୍ନିକାରିଣିଙ୍କ
ବାଦ୍ୟ ଲୋକାଙ୍ଗାଙ୍ଗରୂପବ୍ୟାଳିକ କିମ୍ଭୁକାନ୍ତିଲ୍ଲିଃବ୍ୟାକ୍ରମି ଅପ୍ରିନ୍ଦ୍ରିୟ
ଅଠ ଅପ୍ରିଃରତେଷ୍ଟିଙ୍କପିତାଯ୍ୟ ॥

လောကီရေးရာမှာရော၊ လောကုတ္ထရာရေးရာမှာပါ အစစအရာရာ အဆင်ပြုချင်ရင် သဒ္ဓိတရားကိုပဲ အဖော်ပြု ပေါင်းသင်းကြရမှာပါ။ အပေါင်းအသင်း အပိုမ်စာတောင့်တဲ့ သဒ္ဓိတရားကို ပေါင်းလိုက်ရင် အဖော်ကောင်းအားလုံးကို ပေါင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။
တိုင်းသတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရင်က ...

“သဒ္ဓိတရားရှိတဲ့သူဟာ သီလရှိတဲ့ ရဟန်းတော် တွေကို ဖူးမြော်လိုပိတ်ရှိတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရား အမြှေ နာကြားချင်တယ်၊ စွန်းကြေးပေးကမ်းလျှော့န်းနေရတာ ကို မူ လျော်တယ်”

လို့ သဒ္ဓါတာရားရှိသူရဲ့ အင်္ဂလက္ခဏာကို သုံး
ချက် ပြထားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဖို့လည်း
စိတ်မဝင်စားဖူး၊ တရားနာရမှာလည်း သိပ်ပျော်တယ်၊
နှမြောလိုက်တာလည်း လွန်ရောဆိုရင် 'ဧည့် ...ငါမှာ
သဒ္ဓါတာရား ခေါင်းပါးလျချည်လား'လို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်
ရေလိုက်ပါတော့။

ବୁଦ୍ଧିମତୀରେ କାହାରେ ପାଇଲା ? ଫୁଲିବାର ବାବାର ଗଣିବା
“ବୁଦ୍ଧିମତୀରେ କାହାରେ ପାଇଲା ? ଫୁଲିବାର ବାବାର ଗଣିବା
ହେଲା ଏବଂ କାହାରେ ପାଇଲା ? ଫୁଲିବାର ବାବାର ଗଣିବା

လို့ သဒ္ဓါတရားရှိသူ၏ အကိုလက္ခဏာကို ဆယ်
တစ်ချက် ပြထားပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘယ်အကိုပြည့်စုနေ
ပြီလဲ၊ ဘယ်အကို လိုအပ်နေသေးလဲ ဆိတာ စစ်ဆေးပြီး
ကိုယ့်၏ သဒ္ဓါတရားကို အမြင့်ဆုံးစံချိန်အထိ ရောက်
အောင် မြင့်တင်သွားဖို့ပါပဲ။ သဒ္ဓါတရား အကွက်စော့
ထောင့်စွဲဖို့၊ သဒ္ဓါတရား ဟာကွက်၊ လိုက္ခက်မရှိဖို့
အရေးကြီးပါတယ်။

“လေကမှာ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများ
ကြီး ရှိကြတယ်။ အဲဒီ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက
ဖော်စို့စရာရှိရင်လည်း သခြားတရားရှိသူကိုပဲ အရင်ဆုံး
ပိုကြတယ်၊ ကြေရောက်စရာရှိရင်လည်း သခြားတရားရှိသူ
ဆီကိုပဲ အရင်ဆုံး ကြရောက်ကြတယ်၊ အလုပ်စရာ
ရှိရင်လည်း သခြားတရားရှိသူဆီကပဲ အရင်ဆုံး အလုပ်
ကြတယ်၊ တရားဟောစရာရှိရင်လည်း သခြားတရားရှိသူ
ကိုပဲ အရင်ဆုံး ဟောကြတယ်၊ သခြားတရားရှိသူဟာ
သေလွန်ရင်လည်း လူပြည့်နှစ်ပြည် ကောင်းရာသုဂ္ဂတိ
ကိုပဲ ရောက်နိုင်တယ်”

လို့ သဒ္ဓသတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရင်က သဒ္ဓါ
တရားရှိသူရဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို ငါးချိုး ဟောကြားတော်မူ
ထားပါတယ်။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေဟာ သဒ္ဓါတရား
ရှိတဲ့သူတွေကိုပဲ အမိန်ပမာနထားပြီး ချိုးမြောက်ကြတာ
ပါ။ မေတ္တာ၊ ကရာဏာအရ အားလုံးကို ချိုးမြောက်ချင်
ပေမယ့် အရျိုးမြောက်ခံမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က သဒ္ဓါတရား လုံးဝ
မရှိရင်၊ ဒါမှမဟုတ် သဒ္ဓါတရား အားနည်းနေရင် ဘယ်
လုံးမှာ ချိုးမြောက်လို့ မရဘူး။

ଲାଯ୍ଦିବୁମଲେ: ଶିପିଗ୍ନ ଉକ୍ତାର୍ଥିନୀ ଛୋଟିକୀ
ଓରପ୍ରି: ଏବେତ୍ରୀମାଯିଷିତା ହିଲ୍ଲି କୋଣ୍ଡାର୍ବୁଦ୍ଧିଗଠି
ଦେବାର୍ଗଙ୍ଗାର୍ଦ୍ଦ ଶ୍ରୀ: ଫ୍ରେଡିକ୍ ବର୍ନନ୍ଦର୍ଦ୍ଦ ଅର୍ପଣମହାକାଵ୍ୟବ
...ମଶ୍ରି: ଫ୍ରେଡିକ୍ ଓର୍ଦ୍ଦ ‘ଶିପିଗ୍ନାମ୍ବା ବୁଦ୍ଧ କୃତିରାହି: ଶ୍ରୀବିଲାମା:
ମର୍ମିଭୂଃଲା:’ ଷିତାକାର୍ତ୍ତି ଅର୍ପଣଷ୍ଠ: ହାର୍ଦିକ୍ରିଷ୍ଣନ୍ଦ୍ରପି
ତାତ୍ୟ:। ବୁଦ୍ଧିତାରାହି: ବାର୍ତ୍ତାଷିର୍ବିତାଯିଷିତା ଏବେଶ୍ଵରିମ

လယ်တောကို ဆွမ်းခဲ့ကြပြီး မိပါက်လျှော့တဲ့ ပေါက်ပေါက် မှန်တွေကို အလျှော့ချီးမြောက်တော်မူပါတယ်။

ဘုရား ပစ္စာကဗျွှုံး၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်အားလုံး ဘယ်သူ့ကိုပဲ ချီးမြောက်ချင် ချီးမြောက်ချင် သွေ့တရား ရှိ-မရှိ အရင်ဆုံး ကြည့်ရတာရှုည်းပါပဲ။ ပုထိုးရဟန်း တော်တွေလည်း ဒကာဒကာမတွေကို ချီးမြောက်ချင် တိုင်း ချီးမြောက်လို့ မရပါဘူး။ သွေ့တရား အနဲ့-အရှင့် အထူ့-အပေါ်းကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ ထိုက်တန်သလို ချီးမြောက်ကြရတာပါ။

“တို့ဆရာတော် အဲဒီဒကာ၊ အဲဒီဒကာမနဲ့ တွေ့တာ မကြာသေးပါဘူး၊ ဘာလို့များ ဒီလောက်တော် ဦးစားပေးနေရတာလဲ မသိဘူး”

“တို့က ဆရာတော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာလျှို့၊ သူတို့က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေ၊ ဆရာတော်က သူတို့ကို တို့ထက်တောင် အရေးပေးသေးတယ်”

“ဆရာတော်က အသစ်တွေ့ရင် အဟောင်းမေးတတ်တယ်”

စသည်အားဖြင့် ဆရာတော်တစ်ပါးပါးရဲ့ ဒကာဒကာမတရှိ၊ ပြောဆိုကြတာဟာ သွေ့တရားရဲ့ သဘောသာဝကို နားမလည့်ကြလိုပါ။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ တရာ်းတန်းဦးစားပေး ချီးမြောက်မှုကို ခံယူရဖို့တာ တွေ့ဆုံးမှ အချိန်တိတောင်းတာ၊ မတိတောင်းတာနဲ့ ဘာမျှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ သွေ့တရားအားကောင်းတာ၊ အားမကောင်းတာနဲ့ပဲ ပတ်သက်ပါတယ်။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အထူ့ဗျီးမြောက်မှုကို ခံယူချင်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက သွေ့တရားကို အားကောင်းသည် ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားမြှင့်တင်နေရုံပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း သွေ့တရားကို အကောင်းဆုံး အရင်းအနှီး၊ အနှီးင့်မဲ့ အရင်းအနှီးလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပါ။ လုပ်ချင်စိတ်နဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ၊ အရင်းအနှီး မရှိဘူးဆုံးရင် ဘာစီးဗွားရေးမှု၊ လုပ်လို့ မရသလို၊ အခြေအနေနဲ့ အခွင့် အလမ်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြုံကြုံ၊ သွေ့တရား မရှိဘူးဆုံးရင် ဘာကုသိုလ်ကောင်းမှုမှု မပြုဖြစ်ပါဘူး။ ငွေအရင်းအနှီးရှိသူအတွက် အခြေအနေတိုင်းက ငွေဝင်ပေါက်ဖြစ်နေသလို သွေ့အရင်းအနှီး ရှိသူအတွက် အဖြစ် အပျက်တိုင်းက ကုသိုလ်ဝင်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်။

သွေ့တရားသာရှိရင် အာရုံတိုင်းဟာ ကုသိုလ်အာရုံတွေချည်းပါ။ သွေ့တရားသာ ရှိရင် နေရာတိုင်းဟာ ကုသိုလ်နေရာတွေချည်းပါ။ သွေ့တရားသာ ရှိရင် အလျှော့ချီးမြောက်တွေချည်းပါ။

တိုင်းဟာ ကုသိုလ်အလုပ်တွေချည်းပါ။ သွေ့တရားသာ ရှိရင် အချိန်တိုင်းဟာ ကုသိုလ်အချိန်တွေချည်းပါ။ ကုသိုလ်စီးဗွားနဲ့ တရားရတနားဟာ သွေ့အရင်းအနှီးရှိသူတွေအတွက်သာ သီးခြားဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ သဘာဝအခွင့် အရေးတွေပါပဲ။

ဘာပစ္စာ့ ကိုင်ချင် ကိုင်ချင် လက်ရှိမှ ကိုင်လို့ ရသလို၊ ဘာကုသိုလ် လုပ်ချင် လုပ်ချင် သွေ့ရှိမှ လုပ်လို့ ရတာမှု သွေ့ဟာ လက်နဲ့လည်း တူပါတယ်။ ဘာအသီး အပွင့် လိုချင် လိုချင် မျိုးစွဲရှိမှ သစ်ပင်ကတစ်ဆင့် ရရှိနိုင်သလို၊ ဘာကောင်းကျိုးချမ်းသာ လိုချင် လိုချင် သွေ့ရှိမှ ကုသိုလ်ကတစ်ဆင့် ရရှိနိုင်တာမှု သွေ့ဟာ မျိုးစွဲရှိလည်း တူပါတယ်။

သွေ့နဲ့ ပညာ ညီမျှမှ စစ်မှန်တဲ့ သွေ့တရား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သွေ့ပစ္စာ့ကြပြီး ပညာအားနည်းနေရင် မယုံသင့်တာတွေ ယုံပြီး၊ မကိုးကွယ်သင့်တာတွေ ကိုးကွယ်မိတ်ပါတယ်။ ထေရဝါဒဗွာသာသာဝင် အမည်ခြားပြီး ထေရဝါဒဲ့ မပတ်သက်တာတွေ ကိုးကွယ်နေတာ ဟာ သွေ့နောက် ပညာမလိုက်နိုင်လိုပါ။

အပေါ်ယဲ ယုံကြည့်တဲ့ ပသာဒသွေ့၊ ဥာဏ်ယူဉ်ပြီး သက်ဝင်ယုံကြည့်တဲ့ ထြက်ပုန်သွေ့၊ အရိယာဖြစ်ပြီး ယုံကြည့်တဲ့ အဓိကမသွေ့၊ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝနဲ့ တောက်လျော်ကုံးယုံကြည့်တဲ့ အာကမနိယသွေ့လို့ သွေ့လေးမျိုး ရှိပါတယ်။

သွေ့တရား မရှိဘူးကို ရှောင်ကြောင်း၊ သွေ့တရားရှိဘူးကို ပေါင်းသင်းခြင်း၊ သွေ့တရားဖြစ်ဖွယ်တော်တွေကို နဲ့သွေ့သွေ့ဆင်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ရှိရှိပါတယ်။ တရားနာဌ်ခြင်းကြောင့် သွေ့တရားတော်လာနိုင်သလို တရား အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သွေ့တရားတော်လာနိုင်ပါတယ်။ တက်သွေ့၊ ထက်သွေ့ဘူးဟာ ကိုယ့်ရှိဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအောင် ပါပဲ။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှီးင့်မဲ့ အကျော်ဗော်ရှိရင် သွေ့တရားဟာ အနှီးင့်မဲ့အဖော်ဖြစ်တယ်လို့ ‘သွေ့ ခုတိယာပုဂ္ဂိုသသု ဟောတိ’၊ ‘သွေ့ခြိုး ဝိတ္ထု ပုဂ္ဂိုသသု သော် ခုတိတဲ့ စကားတော်တွေနဲ့ ဟောကြားဆွဲနဲ့ပြထားတာမျို့ လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း သွေ့တရားဆိုတဲ့ အနှီးင့်မဲ့အဖော်နဲ့ ထာဝရလက်တွဲ မခွဲမခွာ ပေါင်းသင်းသွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ...။

အပွဲ့မာဇာနာ သမ္မာဇာတော်
မြှင့်ဆွဲသိမ်က(ရွှေပါရစီတော်)

ပုသက္ကရတင်ဆိတာ

အရှင်ဉာဏေဘာသ (အေးစေတီ၊ မင်းဘူး)

“ဟော-ဒကာ ဦးမောင်မောင်ကြည်၊ လာလာ၊ ဦးပွဲ့ောင်းလည်း ဒက္ခာကို ဖျော်နေတာ”

“အရှင်ဘုရား၊ ကိစ္စအထူးရှိလိုလားဘုရား”

“ကိစ္စအထူးရှိလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက္ခာကို ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်း ပြောပြချင်လိုပါ”

“တပည့်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်း သိချင် လိုကို အချိန်ယူလာခဲ့ရတာပါပဲဘုရား။ အစိန်ရှုပါဉ်းဘုရား။ တပည့်တော့ ကြားနာနေပါတယ်”

“ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းတည်တော့မယ်ဆိုရင် စကားနှစ်မျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဆောက်တည်နှင့်တယ်တဲ့။ အဲဒီ စကားနှစ်မျိုးကတော့ (၁) ဒါယကာတို့ လူ၍ဒါန်းတဲ့ သက်န်းကို ပယ်ပါ၏ တဲ့။ (၂) ပုံသဏ္ဌာန် ဆောင်ခြင်း အလေ့ရှိတဲ့ ရဟန်း၏အဂ်ဂိုလ် ဆောက်တည်ပါ၏ တဲ့”

“ဒါယကာတို့ လူ၍ဒါန်းတဲ့ သက်န်းကို ပယ်ပါ၏ ဆိုတော့ ဒီလိုထူးထူးမြားမြားကျင့်တဲ့ ရဟန်းမြတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် မြတ်များကို ဒါယကာများက သက်န်းလူ၍ခွင့် မရရှာတော့ ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း ...တိုက်ရှိက်လူ၍ခွင့်တော့ မရဘူးပေါ့ ဒကာ။ ပရိယာယ်အားဖြင့် လူ၍နှင့်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပရိယာယ်လဲဘုရား”

“ဥပမာဆိုပါတော့ ...ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် မှာ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ သက်န်းနှစ်းပါးတဲ့ ရဟန်းများကို သက်န်းလူ၍လေ့ရှိတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါယကာက အဲဒီ ရဟန်းရဲ့ လက်ထဲ သက်န်းလူ၍လိုက်တယ်။ ရဟန်းက ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းရဲ့ ခြေရင်းမှာ ချထားလိုက် မယ်ဆိုရင် အဲဒီသက်န်းဟာ ‘ကတောသုဒ္ဓာသက်န်း’ တဲ့။ ဒါယကာဘက်က ပုံသဏ္ဌာန်အဖြစ် စင်ကြော်လို့ တစ်ပါးသော အဖို့မှ စင်ကြော်သောသက်န်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါယကာ က ရဟန်းရဲ့ ခြေရင်းမှာ ထားလိုက်မယ်။ ရဟန်းက အဲဒီ သက်န်းကို ကောက်ယူပြီး ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းရဲ့ လက်ထဲ ထည့်လူ၍မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ ‘ကတောသုဒ္ဓာသက်န်း’ပါပဲတဲ့။ ဒါယကာကလည်း ရဟန်းရဲ့အနီးအနား ခြေရင်း စတာတွေမှာ ထားမယ်။ ရဟန်းက ကောက်ယူပြီး ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းရဲ့ ခြေရင်းမှာ ထားပြီး လူ၍မယ် ဆိုရင်တော့ နှစ်ပါးစုံစင်ကြော်လို့ ဥာတောသုဒ္ဓာသက်န်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲသလို ပရိယာယ်အားဖြင့်

တော့ လူ၍နှင့်ခွင့်ရပါတယ်။ သံယာအား လူ၍တဲ့သက်န်း၊ ဆွမ်းခံရင်း လူ၍လိုက်လို့ ရလာတဲ့သက်န်း၊ ကျောင်းတိုက် ကို လူ၍တဲ့ သက်န်းများကတော့ ပုံသဏ္ဌာန်ထိုက်ပါဘူးတဲ့၊ အဲဒီကြောင်း သံယာက ဝေဖန်တဲ့အခါ ထောင်စဉ်ဝါစဉ်မှာ ဝင်ပြီး ယူလို့မရပါဘူး”

“တပည့်တော်တို့က ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်း ရဟန်းဝတ်စေချင်လို့ သက်န်းလူ၍လိုက်တာ၊ အလူ၍ခံရတဲ့ ရဟန်းက ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းကို မလု၍ဘဲ၊ ဘူး ဝတ်လိုက်ရင် ဘယ့်နှင့်လုပ်မလဲ အရှင်ဘုရားရဲ့”

“ဟာ ...ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲဒကာရယ်”

“အရှင်ဘုရားမိန်းတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲဒကာရဲ့၊ မဟုတ်တာ ပြောဦးလော်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲဆိုတာ”

“ညှို့ ...ဒကာကလည်း စဉ်းစားကြည့်လော်။ ကိုယ်ကတော့ ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းကို ရည်ရွယ်ပြီး လူ၍တာ၊ အလူ၍ခံရတဲ့ရဟန်းက တစ်ဆင့်ပြန်မလု၍တာက တော့ မတတ်နိုင်ဘူးလော်၊ တိုက်ရှိကိုပိုင်ဆိုင်နေတာက အလူ၍ခံရဟန်းက ပိုင်ဆိုင်နေတာကိုး။ ကဲ့-ဒက္ခာအနေနဲ့ ကိုယ်လူ၍သက်န်းကို ပြန်စွန်းပါဘုရားလို့ လျှောက်မှာ လား။ ပြန်လှယူမှာလား။ ‘အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် လူ၍တဲ့ သက်န်းက ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လူ၍တာပါဘုရား’လို့ လျှောက်မှာလား။ အဲသလို လျှောက်ထားပြန်ရင် လည်း ဟိုကိုယ်တော်က လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ လက်ခံမြတ် ရုတင်အစိုးန်က ပျက်ဦးမယ်လော်။ ဒကာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း ...အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရားက တစ်နည်းနည်းနဲ့ လူ၍လို့ ရအောင်တော့ မိန်ပြုပါဉ်းဘုရား”

“ဟော-ဒကာမှာ လူ၍ရမယ့်ရဟန်းတော့ တွေ့နေပြီးထင်တယ်။ ဦးပွဲ့ောင်းတိုကိုလည်း သတင်းလေးပေးပါဉ်း။ ကုသိုလ်မျှယူရအောင်လို့”

“ညှို့ ...အရှင်ဘုရားကလည်း မတွေ့ရဘူး။ တပည့်တော်က သိချင်လို့ လျှောက်ထားတာ ပါဘုရား”

“ကောင်းပြီလော်၊ ဒါဆိုလည်း ပြောပြရတာပေါ့။ ပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းရဟန်းမှာလည်း ဥဇ္ဈာန်၊ မဖြုံမာ

မုဒ္ဒလို သုံးမျိုးရှိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌလိုခေါ်တဲ့ အမြတ်ဆုံးကျင့်တဲ့
ရဟန်းကိုတော့ လူခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး ဒကာရဲ့၊ ဘာလို
လဲဆိုတော့ ဒီဥက္ကဋ္ဌရဟန်းက တကယ့်ကို စွန့်ပစ်ထားတဲ့
အဝတ်၊ သုသာန်သူ့ပြိုင်းလိုနေရာမျိုး၊ ရေး၊ အမိုက်ပုံလို
နေရာမျိုးမှာ ရရှာအဝတ်ကို ကောက်ယူပြီး တကယ့်
ပုံသက္ကစစ်စစ် အဝတ်သက်န်းကိုသာ ဝတ်တတ်လိုပါပဲ။

မရှိမပစ္စာလ်ကတော့ ရဟန်းကောက်ယူလိမယ်
ဆိုပြီး လမ်းမှာဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းစိုင်းတစ်နေရာရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ရဟန်းတွေနှင့်မြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ စွန်လူထား တဲ့
အဝတ်သက်န်းကို အလယ်အလတ်ကျင့်တဲ့ မရှိမ
ရဟန်းကတော့ ကောက်ယူသုံးဆောင်ပါတယ်။

မုဒ္ဒရှိလ်ဆိတဲ့ အညံးစားကျင့်တဲ့ရဟန်းကတော့
သူ့ခြေရင်းမှာ ထားလိုက်ရင်ပဲ ကောက်ယူသုံးဆောင်ပါ
တယ်။ ဒီတော့ ဒေကာ ဦးမောင်မောင်ကြည့် လူ၏ချင်တယ်
ဆိုရင် မရှုံးမပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မုဒ္ဒရှိလ်ကို အခုပြာတဲ့နည်းနဲ့
လူနှိမ်ခြင်းရှိပါတယ်”

“တပည့်တော်က အမြတ်ဆုံးဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို
လူချင်တာဘူရား”

“အမယ်-ဒက္ခာဦးမောင်မောင်ကြည် လူ၏ရှင် တာက
သဒ္ဒိတရားနဲ့လူ၏မှာလားလို့ အခုတော့ လောဘနဲ့
လူ၏မှာကိုး”

“ဟာ-အရှင်ဘရားကလည်း ဘယ့်နှယ်မိန့်
လိုက်တာလဲ။ လူပါတယ်ဆိုမှ လောဘပါလိုရမလား
ဘရား”

“ဒကာက အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ လူ၏ချင်တယ်
ဆိုတော့ ဒက္ခာစိတ်ကို ဒကာပဲ ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်လေ။
အမြတ်ဆုံးကို လူ၏ရင် အကျိုးကြီးတယ်ဆိုလို့ လူ၏ဘာ
မဟုတ်လား”

“ဒါ-အရှင်ဘရားတို့ပဲ ဟောနေကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးပည်းတို့ ဟောနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က
တစ်မျိုး၊ ဒကာတို့ လိုချင်တာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်
။”

“ମିଳିବିରିଃକଣ”

“မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ မဟဖလအကျိုး
စီးပွား ပိုကြီးတယ်ဆိတာ၊ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကိုလူ၍တော့
အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ညိုအေးကျပြီး အမြတ်ဆုံး
အကျင့်ကို ကျင့်လိမ့်၊ အမြတ်ဆုံးနိုဗာန်ကို ရရှိတာ

မဟဖလ။ ဒကာတို့ လိုချင်တာက အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကို
လှူရလို့ လူဘဝမှာလည်း အချမ်းသာဆုံး၊ တန်ခိုးအရို
ဆုံး၊ အာဏာအရှစ်ဆုံး၊ နတ်ဘဝမှာလည်း အချမ်းသာဆုံး၊
တန်ခိုးအရိုဆုံး ...”

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဘုရား၊
ဟုတ်တာပေါ့၊ အရှင်ဘုရားမိန့်သလို လောဘနဲ့လူ။ တာ
ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒကာ၊ ဉီးပရွင်းပြောပြီးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်တော်က တာဝတီသနအတ်ပြည်မှာ လေလိန့်ဆိတဲ့
နတ်သမီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဒီနတ်သမီးဟာ အရှင် အနရွှေ့ရဲ့
သုံးဘဝမြောက်က နေ့မယားဖြစ်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ အဒါကြောင့်
အရှင်အနရွှေ့အပေါ် သံယောဇ္ဈာက မပြတ် ဘူး။
သက်န်းလျှော်စေတယ်။ လျှော်ကလည်း မရဖြစ် နေတယ်။
တစ်နေ့မှ ၁ အရှင် အနရွှေ့ရဲ့မထောရ်မြတ်က
ပံ့သက္ကသက်န်းရှာဖိုးရှိ လျဉ်းလည်းလာတယ်။ အဒါကို
နတ်သမီးမြင်တော့ နတ်ညွှန်ဖြစ်တဲ့ အဝတ်ပုဆိုးအစုကို
‘အရှင်ဘုရား အလျှော်တော်မူပါ’လိုဆိုပြီး သွားလျှော်
လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိလို အမိုက်ပုထဲမှာ တစ်စွာန်း
တစ်စွာမြင်အောင် လုပ်ထားလိုက်ရတယ်။ အရှင်အနရွှေ့ရဲ့
လည်း အမိုက်ပုထဲမှာ ရှာဖွေရင်း အဲဒီအဝတ်ကိုမြင်တော့
‘အမြတ်ဆုံးပုံသက္ကပော်’လို အောက်မှုပြီး ကောက်ယူ
သွားတယ်။

အမြတ်ဆုံးပုံသက္ကဆိတာ အဝတ်စကောင်းလို့
အောက်မေ့တာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေဆိတာက အဝတ်စ
ဘယ်လောက်ကောင်းနေပေမယ့် ဘူတို့စိတ်ထဲ တစ်ခု
တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ဥပါဒါန်ဖွံ့ရင် စွန်ပစ်တတ်ကြတာ။
အဲသလို အာလယ်ပြတ်စွန်ပစ်ထားလို့ အမှိုက်ပုံမှာ တွေ့ရ^{၁၆}
တာမျိုး အမြတ်ဆုံးပုံသက္ကပေပဲလို့ အောက်မေ့တယ်ဆိတာ
ဒကာသိထားရမယ်။ တစ်ခါတုန်းက ပုံဏှားတစ်ယောက်
ဟာ ဘူး၊ အကောင်းဆုံးပုံဆိုး ကြွက်ကိုက်ထားလို့
အမဂ်လာပုံဆိုး၊ မဝဝတ်ကောင်းတော့ဘူးဆိုပြီး အမှိုက်ပုံမှာ
စွန်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက မြင်တော်မူ
လို့ ပုံသက္ကအဖြစ် ကောက်ယူတော်မူတော့ ပုံဏှားက
‘ရှင်ကြီး’ဂေါ့တမ၊ မကောက်ယူပါနဲ့ အဲဒီပုံဆိုးက အမဂ်လာ
ပုံဆိုး၊ ထိခိုက်တတ်တယ်။ အသင်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါ
အိမ်မှာ ပုံဆိုးကောင်းများစွာရှုပါတယ်။ အဲဒီအထဲက
အလိုရှိသလောက် ပေးပါမယ်’လို့ ဟန်တားမူးတယ်။
မြတ်စွာဘုရားက သင့်အိမ်ကပုံဆိုးထက် ဒီပုံဆိုးက ပိုလို့

မြတ်တယ်လို့ မိန့်ပြီး ကောက်ယူသွားပါတယ်။

အခုလည်း အရှင်အနုရွှေ့ အောက်မေ့တာ ဒီ သဘောပဲ။ နောက်တစ်ရွှေ့ ပုံသက္ကသက်နှုန်းချုပ်ဆိုးလုပ် တော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်ချုပ်ဆိုးပေးခဲ့ လို့ သာသနု့သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ရစ်ပြီး ဓမ္မပဒဲမှာ တွင်ကျော်ရစ်ခဲ့တယ်ဒါကာ။ ပုံသက္ကသက်နှုန်းဆိုတာ မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်မြောက်စား ချီးမြှင့်တဲ့ သက်နှုန်း။ ပုံသက္ကစွမ်စစ်ဂို့သာ ကောက်ယူသုံးဆောင်တဲ့ ဥက္ကာပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်ရိုက်လျှို့ဆိုတာ ဘယ်လို့မှ မဖစ် နိုင်ဘူးဒါကာရေး မှတ်ထားပေရေး”

“ဒါဆို ပုံသက္ကသက်နှုန်းရဖို့ အမိုက်ပုံတို့ သုသာန် သခိုင်းတို့မှာပဲ ကောက်ယူတယ်ဆိုပါတော့”

“ပုံသက္ကအဝတ် ရရှင်တဲ့ နေရာ သုံးဆောင် ကောင်းတဲ့ အဝတ်ဆိုပြီး ဝိသုဒ္ဓမာဂ်မှာ နှစ်ဆယ့်သုံးချိုး ပြထားပါတယ်”

“မိန့်ပါဦးဘုရား”

“(၁) သုသာန်သခိုင်း၌ ရအပ်သောအဝတ်၊ (၂) အိမ်စျေး၌ စွန်ပစ်ခဲ့၍ ရအပ်သောအဝတ်၊ (၃) လမ်းခရီး၌ စွန်ပစ်ထားသောအဝတ်၊ (၄) တဗြိုဟ်စည်းအမိုက် ပုံ၌ စွန်ပစ်ထားသောအဝတ်၊ (၅) ကိုယ်ဝန်ဆောင်သား ဖွားသောအညွှန်အကြေးကို သုတ်၍ စွန်ပစ်ထားသော အဝတ်”

“ဟာ—အရှင်ဘုရားကလည်း သက်နှုန်းပါဆိုမှု၊ ဘယ်နှုန်း မအပ်မရာ ‘ကိုယ်ဝန်ဆောင် သားဖွားပြီး အညွှန်အကြေး သုတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကိုများ’ ရဟန်းတွေ ဘုန်းနိမ့်ကုန်ပါမယ်ဘုရား”

“ဘုန်းဆိုတာကို ဒေဝါ ဘယ်လို့သိထားလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘုန်းဆိုတာ—အ ...ဟို ...ဘုန်းကဲကြေးမား တာတို့ ဟို ...ကဲကောင်းတာတို့ပေါ့ဘုရား”

“ဒေဝါ၊ ဘုန်းကဲဆိုတာ အကျင့်စရှုထက်ကိုခေါ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ပြုလုပ်တဲ့ ကမွှေကရထာပဲ။ ကိုယ်မှာ အကျင့်ကောင်းတဲ့ သုစရိတာမွေ အားကောင်းရင် ဘုန်းကဲကြေးမားတယ်။ ကိုယ်မှာ အကျင့် မကောင်းတဲ့ ခုစရိတာမွေ အားကောင်းရင် ဘုန်းကဲနိမ့်ပါး တယ်။ အတိတ်ဘဝကရော အခုလက်ရှိဘဝမှာပါ သုစရိတာမွေနဲ့ ပြည့်စုစွေတဲ့ သူမှာ မိုးနေသည်တို့ ပေါင်းစပ် ထားပါစေ၊ ဘုန်းကဲမနိမ့်ပါးပါဘူး။ ခုစရိတာမွေနဲ့ ပြည့်စုစွေတဲ့ သူမှာ မိုးနေနေဖောက်ဘူး။”

လူတွေဆိုတာက

အဝတ်စ ဘယ်လောက်ကောင်းနေပေမယ့် သူတို့စိတ်တဲ့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ဥပါဒါန့်စွဲရင် စွန့်ပစ်တတ်ကြတာ။ အဲသလို အာလယ်ပြတ်စွန့်ပစ်ထားလို့ အမိုက်ပုံမှာ တွေ့ရတာမူ့ အမြတ်ဆုံးပုံသက္ကပေးလို့ ဒေဝါမေ့တယ်ဆိုတာ အကာသိုလ်သို့မဟုတ်ဘူး။

နေတဲ့သူကတော့ ဘယ်လိုပင် ‘ဉာဏ်’ မန်းမှတ်ပြီး မဂ်လာ အလုပ်လွင်ထားပါစေ၊ ဆိုးကျိုး အကျိုးပေးချိန်တန်ရင် တော့ ဘာနဲ့ တားမရဘူး။ အကျိုးပေးမှာပဲ။ ဒကာတို့ ဆိုလိုတာက ဆိုးကျိုး အကျိုးပေးတာကို ဘုန်းကဲနိမ့်လို့ လို့ ယူဆကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဆိုးကျိုးဟာ မီးနေ သည်ထတိနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ ကိုယ်ပြုလုပ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ် စိတ်ဆိုတဲ့ ကဲသုံးပါးနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတယ်”

“ဟာ—တာပည့်တော်တော့ မီးနေသည်ထဘိတို့ ကိုယ်ဝန်မွေးဖွားလို့ အညွှန်အကြေးသုတ်တဲ့ အဝတ်တို့ ဆိုတာကို သက်နှုန်းလုပ်ဝတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မသန်းနိုင်ဘူးဘုရား”

“စိတ်သန့်တယ် ဆိုတာကိုရော ဒကာက ဘယ်လို့သောရလို့လဲ။ ကောင်းတဲ့စိတ်ရှိသူက စိတ်သန့်တယ်လေ။ မကောင်းစိတ်ရှိသူက စိတ်မသန်းဘူး မဟုတ်လား ဒကာရဲ့၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ဟာ—ရွှေ့ကုန်ပြီဘုရား”

“မရွှေ့ပါနဲ့ဒကာရဲ့။ ဒကာ အတွေးရွှေ့လို့ ရွှေ့တာပါ။ သေချာ့သောက်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ပြတ်စွာ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားတော်တွေက သိပ်ပြီး ဓမ္မဖြောန် ကျပါတယ်။ အစွဲးမရောက်ဘူး။ တစ်ယူမသန်ဘူး။ လူ ပြောသူပြောလမ်းကို ရှာဖွေကျင့်သုံးနေကြတာ၊ သုသရာ ဒုက္ခာကို ကြောက်လို့ လွှာတဲ့အောင်ရှုန်းတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်နေကြတာ။ သုသရာထဲမှာ ခန္ဓာရနေတာသည်ပင်

လျင် ဒုက္ခလို မြင်တယ်။ ဒီဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ ဓန္ဂာကြီးကို
 ဒကာတိုက မဂ်လာလို ယူဆတဲ့ အဝတ်သစ်အစားသစ်
 တွေနဲ့ အလုဆင်ပေးတော့ အဲဒီအဝတ်သစ်အစားသစ်
 လေးတွေ ပေမှာကျို့မှာ ဉာဏ်ပတ်မှာ စိုးရိမ်ရနဲ့ နေရထိင်ရု
 တာကလည်း မလွှာတ်လပ်နဲ့၊ ကဲ-ဘယ်လောက်ဒုက္ခများ
 သလဲ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မွေးဖြားရာမှာ အညစ်အကြေး
 သုတေပြီး စွမ်းပစ်ထားတဲ့ အဝတ်ကို သန့်စင်အောင် ဖုပ်
 လျှော်ပြီး ဝတ်တော့၊ ဒီအဝတ်ပေါ်မှာ ကြောင့်ကြေဥာပါရ
 မစိုက်ရတော့ဘူး။ စိုးရိမ်ရများကလည်း ကင်းရှင်းနေတယ်။
 ကဲ-ဘယ်လောက် ဒုက္ခပြို့အေးသွားသလဲ။ အဲဒီလို
 အဝတ်များကို ကောက်ယူပြီး ဖုပ်လျှော်ချုပ်ဆိုး ဝတ်ရတဲ့
 ပုံသက္ကသက်နှင့်တာ အဖိုးမထိုက်တာကြောင့် စောင့်
 ရှောက်ရတဲ့ တာဝန်လည်း ပြို့အေးသတဲ့။ သူစိုးစတဲ့ ဘေးရန်း
 များလည်း မရှိဘူးတဲ့ ”

“အရှင်ဘုရားက စကားတတ်တော့ ပြောနိုင်တာပါဘရား”

“ဟော-ဒီဒကာနဲတော့ ခက်နေပါပြီ။ ပြော
လက်စနဲ့ ပြောလိုက်ရှိုးမယ်။ ဦးပွဲင်းတို့ ဘတိဒေသမှာ
ရက်ကန်းစင်တွေရှိတယ်။ လက်ရက်ကန်းစင်တွေပါ။ အဲဒီ
ရက်ကန်းစင်တွေကို အိမ်အောက်မှာ ထားလေရှိတယ်။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမက ဉာဏ်ပျိမ်တော်ထမ္မားတော့၊
တော့မှာက ကလေးမွေးပြီးပြီဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကနေ ရော့
ဆေးချလိုက်တာပဲ။ အောက်က ရက်ကန်းစင်ရှိနေတာကို
သတိမရနိုင်ဘူး။ အဒါကြောင့် ဈေးလည်းမရွှေ့အားဘူး။
ဒီတော့ ရက်ကန်းစင်ပေါ်ကျရော့။ နောက်နေ့မှ ရက်ကန်း
စင်ကို ဆေးကြောပြီး ရက်လိုက်ကြတာပဲ။ ရက်ကန်း
စင်က အထည်လည်းကျရော့ ဖြတ်ပြီး ရောင်းထည့်လိုက်
တာ မသိတော့ဝယ်သွားကြတာပါပဲ။ မင်္ဂလာယူတဲ့
အထည်လည်းပါရဲ့။ ဘယ်သူမျှ ဥပါဒါန်မစွဲတော့ ဘာမျှ
မဖြစ်ဘူး။ အခု ဒကာဝတ်နေတဲ့ ပုဆိုးတွေဟာ အဲဒီလို့
ရက်ကန်းစင်က ကျလေတာ့မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြော
နိုင်သလဲ။ အခဲ့ ဒကာစိတ်ထဲ ဘယ်လိုပေါ်သလဲ”

“ହୁବୁ-ବୀତୋବ ଅରଦ୍ଦାରାଃଲକ୍ଷ୍ମିପି”

“ଲକ୍ଷ୍ମୀମାତ୍ର ଓହିପାଇଁ ଦେଖିଯାଇଲୁ”

“ଦେଖିଲୁଣ୍ଡ ମନେତ୍ରାପିଲୁଣ୍ଡ ଯୁଧାଃ ॥ ଗଲି-
ପଚାତବାହୀନେ ରକ୍ଷିତ୍ବରେ ପାତାପିଲୁଣ୍ଡ”

“အင်း-ကိုယ့်စကားတောင် ဘယ်ရောက်နေပါ
လိမ့်။ (၅) ကိုယ်ဝံသခေါ်သားများသော အသိအကြား

“ဘာမျှ မကျန်အောင် စုတကာနေရွေပါလာ:
ဘုရား၊ ပုံသဏ္ဌာနတင် ဆောက်တည်ဖို့ ဆိတာလည်း
တကယ်မလယ်ပါလား အရင်ဘုရားရဲ့”

“မလွယ်လိုပဲ မြတ်စွာဘုရား အထူးချီးမှုမ်းတော်
မူတဲ့ ရတန်ဖြစ်တာပေါ့။ ပုံသဏ္ဌာန်တင်ကို ဆောက်တည့်
တော့မယ်ဆိုရင် သေချာလေ့လာပြီးမဲ ဆောက်တည်ရ
မယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ အရိယဝံသ တရားလေး
ပါးထဲမှာ ပထမအရိယဝံသ တရားဖြစ်လိုပါပဲ”

“အရိယဝံသ တရားလေးပါးဆိတာ ဘာတွေ
ပါလဲဘူး”

“(c) ତିଂରୁବାଣ୍ଡୋବ = ଅଂତର୍ବାକ୍ତିକ୍ଷମ ରେଣ୍ଡର୍
ଲୁଯାର୍ଗ୍ରୋନ୍ଡିଃ; (j) ପିଲ୍ଲାପିତାବାଣ୍ଡୋବ = ଶୁଣ୍ଡିଃ ଏଥୁଯି ହୋଇଲୁ
ଅଧିବାକ୍ତ ରେଣ୍ଡର୍ ରୁଦ୍ଧାଯିର୍ଗ୍ରୋନ୍ଡିଃ; (ର) ବୈଫାବାକ୍ତିବାଣ୍ଡୋବ
ବା = କୌରାନ୍ଦିଃ ଅଭିପ୍ରାନ୍ତିକାନ୍ଦିର୍ଗ୍ରୋନ୍ଦିଃ ରେଣ୍ଡର୍ ରୁଦ୍ଧାଯିର୍ଗ୍ରୋନ୍ଦିଃ; (୮)
ବାବାକ୍ତିବାଣ୍ଡୋବ = ବାବାକ୍ତିବାଣ୍ଡୋବାନ୍ଦିଃ ଶିଃ ପ୍ରକ୍ରିଯାକ୍ତିବାଣ୍ଡୋବାନ୍ଦିଃ
ଏ ଲେଖିର୍ଗ୍ରୋନ୍ଦିଃ ତା”

“ပဲသက္ကရတင်ဆောက်တည်ရွှင်းရဲ့ အကျိုး
တရားကိုလည်း အမိန့်ပါဉီးဘုရား”

“အကျိုးတရားများကတော့ စောစောကပြောတဲ့
ပထမအရိယဝံသတရား၏တည်ခြင်း၊ ပဲသက္ကသက်နှင့်ဆို
တော့ အဖိုးမထိက်လို့ စောင့်ရှောက်ရတဲ့ တာဝန်ခုက္ခ
မရှိခြင်း၊ သူခုံးဘေးရန်ကင်းခြင်း၊ ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ရာမှာ
လည်း တရားမဖြစ်ခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့ ချိုးမွမ်းတော်
မူတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း၊ အလိုနည်းခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့
ကြည်ညိုခြင်းစတဲ့ အကျိုးအာန်သင့်တွေ ရရှိပါတယ်။
ဒကာတို့ထင်ထားတဲ့ အသက်ရည်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ချမ်းသာခြင်း၊ အခြေအရုံများခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း
စတဲ့အကျိုးတွေတော့ မပါဘူးနော်”

“မှန်ပါ။ တရားမဖြစ်ခြင်းဆိုတာတော့ ဟုတ်မှာ
ပါပဲ။ တပည့်တော်တို့ အဝတ်သစ် အစားသစ်ကလေးများ
ဝတ်မြို့ခို့ရင် တယ်သာယာမိတာကိုးဘုရား။ ပြီးတော့
မာနာလည်း ထောင်လွှားမိတော့တာပါပဲ။ တပည့်တော်
ကြားများတာလေး လျောက်ထားပါဉီးမယ်။ နိုင်ငံမြေးရပ်ရှင်
စာတ်ကား ရိုက်တာတဲ့။ ကလိယိုပထရာဆိုတာ အိဂုံး
ဘုရင်မဆိုလား၊ အဲဒီဘုရင်မအဖြစ် သရုပ်ဆောင်မယ့်
မင်းသမီးကို ဒါရိုက်တာက အဝတ်အစားအသစ်ကျပ်ချုပ်
တွေ ဝတ်စားရိုင်းတယ်တဲ့။

မင်းသမီးက ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ တစ်ပတ်နှစ်းဝတ်
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ် မသိနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတော့
ဒါရိုက်တာက ဖြစ်တော့ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတူဘူး
တဲ့။ တစ်ပတ်နှစ်းဝတ်ထားတော့ မင်းသမီးက တမင်
ဟန်လုပ်ပြီး တင်းထားရတဲ့ မာနမျှက်နှာ၊ အသစ်ကျပ်
ချုပ်ဝတ်လိုက်တော့ အလိုလိုတင်းသွားတဲ့ မာနမျှက်နှာ။
အဝတ်သစ်အစားသစ်ကြောင့် အလိုလိုဖြစ်သွားတဲ့ မာန
မျှက်နှာက ပိုသာဝေကျောတယ်လို့ ပြောသတဲ့ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်ဒကာရဲ့။ စစ်ဝတ်တန်ဆောင်ပြီး
စစ်မြေပြင်ထွက်လာတဲ့မင်း တင့်တယ်သလို ပဲသက္
သက်နှင့်ဆင်မြေနှင့်တဲ့ရဟန်းဟာလည်း ကိုလောသာစစ်မြေ
ပြင်မှာ တရား၊ မာန၊ မာနစစ်သည်တွေ အလိုလိုပြီး
ပျက်ပြီး ဖြစ်သွားလို့ အလွန်တင့်တယ်ပါတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် တစ်လောကလုံး ဉာဏ်ရုံးဦးခိုက် ပူဇော်ထိုက်တဲ့
မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ကာသိတိုင်းဖြစ် အဝတ်ကောင်း၊
အဝတ်မြတ်တွေကို ပယ်ပြီး ပုံးကျောကျွန်မ သူသောက်
ထုပ်တဲ့ အဝတ်ကို ပဲသက္ကက်ယူပြီး ဝတ်ဆင်မြန်း

တာ စံပြုစရာပေါ့”

“သူသောက်ဆိုလို့ မြတ်စွာဘုရား ပုံးကျော
ကျွန်မအလောင်းထပ်တဲ့အဝတ်ကို စွဲယူတော့ ပိုးလောက်
တစ်ပြည့်သားလောက်ကို အသာအယာဖယ်ပြီး ဖုပ်လျှော်
သုံးဆောင်တာ မဟာဗုဒ္ဓဝင်မှာ တပည့်တော် ဖတ်ရှုံးပါ
တယ်ဘုရား။ ဖတ်တုန်းကတော့ အမှတ်တမ္မာပါပဲ။ အခု
အရှင်ဘုရားနဲ့ ပဲသက္ကသက်နှင့်အကြောင်း ဆွေးနွေးတော့မှ
စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ ဒီသူသောက်ဆိုက အဝတ်ကို
ယူရတာ တကယ်မလွယ်တာပဲဘုရား။ တပည့်တော်တော့
ကြောက်ပါတယ်။ အဲဒီအဝတ်ကို ဝတ်လည်းမဝတ်ပုံပါဘူး
ဘုရား”

“ဒကာ မဝတ်ပုံဘူးဆိုလို့ ပြောရညီးမယ်။ ခုတိယ
ပါရာမိကမှာ လာရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်
တော်က ရဟန်းတစ်ပါးဟာ သရီးဦးသွားပြီး ကိုယ်မပျက်
သေးတဲ့ သူသောက်ဆိုက အဝတ်ကို ပဲသက္ကအဝတ်
အဖြစ် စွဲယူခဲ့တယ်။ ဘုတ်ပြီးတွေ့ကြည့် သူသောက်
ကို ဝင်ပူးပြီး ‘အရှင်ဘုရား တပည့်တော် အဝတ်ကို
မယူပါနဲ့လို့ တားသတဲ့’။ ရဟန်းက ဘုတ်ပြီးတွေ့စကား
နားမထောင်ဘဲ ယူလာတော့ သူသောက်ကြီးကလည်း
နောက်ကလိုက်လာသတဲ့”

“အမလေး ...အဲဒါလိုဆို တပည့်တော်တော့
လန်းလိုသေမှာပဲ”

“ရဟန်းက ကျောင်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်
တော့ တံခါးဝါးမှာပဲ အလောင်းကောင်ကြီးဟာ လကျွော်း
တယ်။ ရဟန်းက အလောင်းကောင်ကို မကြောက်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ဘုတ်ပြီးတွေ့ကြည့် မတရားသဖြင့် ယူလာတာ
ဖြစ်လို့ ပါရာမိကကျောလေသလားလို့ သံသယဝင်သွား တယ်။
အဲဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို လျောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက
ပါရာမိက မကျွော်းလို့ မြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်အခါ
ပြဿနာဖြစ်မှာနှစ်လို့ ပည့်ရှုက ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ ‘ရဟန်းတို့
ကိုယ်မပျက်သေး သူ သောက်၌ ပဲသက္ကအား အကျိုး
ကြည့်အာပတ်သင့်’လို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့ရတယ်”

“အရှင်ဘုရားစကား ကြားရတာနဲ့ပဲ တပည့်
တော်တော့ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထလာပြီး”

“အဲသလို ကြက်သီးမွှေးညှင်း ထလာတော့
ဝတ်ရုံရတဲ့ အဝတ်ပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့ ရာဂစ်တဲ့ ဖြစ်ဦး
မှာလား”

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါမလဘူရား။ တွေးကြည့်ရဲ့နဲ့
ကြောက်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲသလို ကြောက်နေပြီဆိုတော့
အကြောက်တရားကင်းအောင် ဘာလုပ်မလ”

“အားကိုးစရာ ရှာရမှာပေါ့ဘူရား”

“အားကိုးစရာရှာတော့”

“မြတ်စွာဘူရားပဲပေါ့ဘူရား”

“ဒါက အပြင်အပမှာရှာတာ။ တကယ်ကြောက်
ပြီး တကယ်အကြောက်တရား ကင်းချင်တဲ့ သူတော်
ကောင်းများကတော့ အကြောက်တရား၊ မူလအရင်း
အမြစ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာပဲ ရှာကြပါတယ်”

“ဟင်-ကိုယ်တွင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရှာလို့ ရ^၅
မှာလဘူရား”

“ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကလေးကို သတိ
တရားနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်လေ။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ
ဘာလဲ။ စိတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်ကလေးကရော တည်မြှုလို့
လား။ မတည်မြှုဘူး။ အခုပေါ်ပြီး အခုပောက်သွားတာပဲ။
မဟုတ်ဘူးလား။ ပေါ်ပြီး ပေါက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိ
ဘူးလား”

“သိပါတယ်ဘူရား”

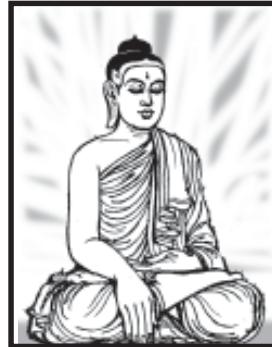
“ဒါ စိတ္တာနုပသာနာပဲ ဒကာရဲ့။ စိတ္တာနုပသာ
နာ အမြေမပြတ်ပွားများနေနိုင်ပြီဆိုရင် အကြောက်တရား
ကင်းတဲ့ နိုဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြဖို့ မဝေးတော့ဘူး”

“ဟင်-အရှင်ဘူရားဟာကလည်း လွယ်လျချဉ်း
လား”

“လွယ်တယ်လေဒကာရဲ့။ ဒကာတို့က သတိနဲ့
စောင့်မှ ကြည့်မနေကြဘဲ။ သတိပေါ့လျော့မေ့လျော့နေ
ကြတဲ့သူအဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ သိထားပါဒကာ။
သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်နေရင် စိတ်ထဲ တဏ္ဍာမဝင်နိုင်ဘူး။
တဏ္ဍာဖြစ်နေရင် သတိမဝင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပဲသကူး
သက်နဲ့က အလိုလို တဏ္ဍာကို အထူးသတ်စရာ မလို
တော့ဘူး။ တခြားကိုလေသာတွေ့ကိုပဲ သတ်ရတော့မယ်။
အဲဒါကြောင့် ပဲသကူးသက်နဲ့သည် ကိုလေသာစစ်မြှုပြင်
မှာ တစ်ဝက်အောင်ပြီးဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘူရားက အထူး
ချိုးမွမ်းတော့မူတာပဲ ဒကာ၊ သဘောပေါက်ပြီလား”

“မှန်ပါ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ အရှင်ဘူရား”

□အရှင်ဥာဏေဘာသာ
(အေးစော်၊ မင်းဘူး)

ဘဝတိုင်း ဆုံးချင်လျှင်

နေ့မောင်နှုန်းဖြစ်ယောက်တို့သည် အကယ်၍
ယရာဘဝန္တု အချင်းချင်းတွေ့ဆုံးပြီး နောင်ဘဝသံသရာ
မှာလည်း အချင်းချင်း တွေ့ဆုံးကြလျှင် နှစ်ယောက်
လုံးသည် တူမျှသောသဒ္ဒါရိကြရမည်။ တူမျှသော
အကျင့်သီလရိုကြရမည်။ တူမျှသော စွန်ကြမှုစာက
ရိကြရမည်။ တူမျှသော အသီဥာဏ်ပညာ ရိကြရမည်။
ယင်းသို့ တူမျှသောသဒ္ဒါ၊ တူမျှသောသီလ၊ တူမျှသော
စာက တူမျှသော ပညာရိကြလျှင် ထိနေ့မောင်နှုန်း
ယောက်တို့သည် ယရာဘဝလည်း အချင်းချင်းတွေ့ဆုံး
ပြီး နောင်ဘဝသံသရာမှာလည်း အချင်းချင်း တွေ့ဆုံး
ကြရကုန်၏။

အကျင့်စာရိတ္ထကောင်းပါ့ အရေးကြီးသည်

အမျိုးအနွယ် ကြီးမြင့်ခြင်း၊ ဂုပ်အဆင်းလှပ
ခြင်းသည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်၏၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ
ရိုခြင်းသာလျှင် မြတ်၏၊ ကိုယ်ကျင့်သီလရိုလျှင်
တတ်ထားသော အတတ်ပညာမျှဖြင့် မကြီးပွားနိုင်။

သီလဝိမံသမတ် ၃၆၂။

ဒရန်းတွန်းမြင့်ရေးသားသော
(ဗုဒ္ဓ၏ သြုဝါဒအမြတ်)

တပည့်တော် ယခင်ကဆိုလျှင် အရားမီးဝိုင်းသလို ရူးခဲ့ပါတယ အရှင်ပညာဘေး

“မယားတိရွှောန်၊ လင်သူမှုန်တိ၊ သောတာပန်လား၊ မယားသောတာပန်၊ လင်တိရွှောန်တိ၊ ကျင့်ဟန်မတူ၊ မကောင်းသူမှာ၊ မီးပူကျရှောင်း၊ ကောင်းကျင့်သူကား၊ နတ်ပြည့်လား၏၊ မယားကိုလင်၊ လင်ကိုမယား၊ နတ်အလားသို့၊ တရားသဖြင့်၊ ကောင်းစွာကျင့်က၊ ငါးဆင့်နတ်ရွှာ၊ ဘုန်းမွှားသူမှုန်ပါး၊ တူခံစားလိမ့်၊ လင်မယားနှစ်၊ အကျင့်ညွစ်မှာ၊ နစ်ကြေးရွှာ၊ မကွဲတေး၊ သပြိုင်ထွေးသည့်၊ ငိုကြွေးအော်ကြ ည့်တွန်တည်း”

(မယောက်)

“အကုသိုလ်နှင့်၊ ကုသိုလ်နှစ်ပါး၊ ကံတရားကား၊ မယားပြုရာ၊ စိတ်မပါလျှင်၊ လင်မှာမရ၊ လင်ပြုကလည်း၊ မိန်းမအမိန်သူ၊ စိတ်မတူသော်၊ မှတ်ယူမှန်စွာ၊ မရရာဘူး။”

(မယောက်)

ဒီလောကမှာ အိမ်ထောင်တွေ များစွာရှုပါသော်လည်း၊ ဘက်ညီသော အိမ်ထောင်မှာ ရှာမရားပါလိမ့်မည်၊ ဘက်မစုံသော အိမ်ထောင်များသာ များပါလိမ့်မည်၊ ဘက်မစုံကလည်း မည်မျှ ဆင်းရဲ့ကွဲပေါ်ရှုပါသည်။

မည်နည်းဆိုတာ မေးဖွယ်ရာပင် မလိုတော့ပါ။ ယင်းသို့သော ဆင်းရဲ့ကွဲတွေကို ဘယ်အရာနှင့် ဖြေဖျောက်မည်နည်း။

မဖြေဖျောက်နိုင်တဲ့ သူတွေအနိုင် ဆင်းရဲ့ကွဲတွေ အပြည့်နှင့် ဘဝရုံးသွားရမည်ဆိုပါက နစ်နာလုပါသည်။ ဖြေဖျောက်တတ်သူတွေအနိုင်၊ ဘဝတန်ဖိုးတက်ကာ အသက်ရှင်ရ မြတ်လုပါသည်။ အသက်ရှင်ရ မြတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ စာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဘို-

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရား-

(၁၂-၈၃)

ဘဝအခြေအနေ

ဆရာတော်ဘုရားတပည့်တော်မသည် ကလေး (၄)ယောက်ရဲ့ မိခင် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ခင်ပုန်းသည်မှာ တပည့်တော်မနှင့် အသွင်မတူဘဲ မိရိုးဖလာရိုးရာ ဖုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးမျှ သာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား၊ အရက်သေစာ သောက်စားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တပည့်တော်မ ကောင်းမှုလုပ်ရာတွင် တပည့်တော်မ၏ အလိုကို အခါအားလျော့စွာ လိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်မကို တရားစခန်းမှာ ဝင်ခွင့်ပြုသည်ကိုပင် သူ့အား ကျေးဇူးတင်ရှိုးမည် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

သေတွင်းမှုလွှာတ်မြောက်လာပုံ

တပည့်တော်မသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် နှလုံးရောဂါသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား၊ အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ တပည့်တော်မ၏ နှလုံးရောဂါကလည်း တိုးလာပါသည်။ တပည့်တော်မ၏ နှလုံးခုန်းနှင့်မှာ တစ်မိန်လျှင် ၁၁၀-ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

တစ်ခါက ရောဂါအပြင်းအထန် ထက္ကလာရာ အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါသဖြင့် ဆေးရုံတက်ခဲ့ရဂါတယ် ဘုရား၊ အခြေအနေမကောင်း မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ရဲ့ ဆရာဝန်ကပင် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

တပည့်တော်မသည် လမ်းပင်လျောက်နိုင်ခြင်း၊ မရှိတော့သဖြင့် ချို့ပုံးသယ်ဆောင်ခဲ့ရခြင်းဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခုကွဲဝေးနာ

ပြင်းထန်စွာ ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား၊ ပင်ပန်းနှမ်းနယ်လျှော့
သတိမေ့မြော သွားပါတယ်ဘုရား။

ထိစဉ်က တပည့်တော်မ၏ အာရုံးတွင် ကြည်ညံး
ဖွယ်ရာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို တိမ်တိုက်တွေ့အကြား
တွင် တပည့်တော်မကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကပ်လျှော့နဲ့ခဲ့ရပါ
တယ်ဘုရား။

ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် ရဟန်းတော် ပြန်ကြသွား
သောအခါ တပည့်တော်မလည်း ပြန်လည် သတိရလာ
သည်။ သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တွေ့လိုက်
ရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ တစ်အိမ်လုံးပြည့်မှာ ဆွမ်း
တွေ့ အိမ်နားနှင့်တွေ့ကို မျက်စိမျက်နာပျက်နှင့် တွေ့ရ
ပါတယ်။ အချို့ကလည်း ငိုပိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါ
တယ်ဘုရား။

တပည့်တော်မ မေ့မြောနေစဉ်အတွင်း ရဟန်း
တော်တစ်ပါးအား ဖူးတွေ့ရ၊ ဆွမ်းကပ်ရသဖြင့် ငါတော့
ဒီရောဂါနှင့် မသေနိုင်တော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့နေ့၊ တစ်
ချိန်ချိန်တွင် တရားထူး တရားမြတ်ကို မချေမသွေ ရလိမ့်
မည်ဟု တပည့်တော်မ ယုံကြည့်ခဲ့ပါသည်ဘုရား၊ တပည့်
တော်မ သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ၊ နှလုံးရောဂါ
မှတော့ မထမြောက်သေးပါဘုရား။

တရားနယ်ထဲ ဝင်ရောက်လာခြင်း

တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တရားထူး တရား
မြတ်ကို မချေမသွေ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်ကိုးခဲ့သည့်အတိုင်း
(၁၂-၁၂-၈၁)နေ့တွင် စတင်ဖွင့်မည့် ဆရာတော်ဘုရား၏
(၁၀)ရက်စခန်းတရားပွဲသို့ ဝင်ရောက်အားထုတ်ရန် စိတ်
ကူးပါတယ်ဘုရား။

တရားစခန်းကလည်း တပည့်တော်မတို့ အိမ်ရှေ့
မှာ ဖြစ်တော့ သိပ်ပြီး တရားဝင်ချင်ပါတယ်ဘုရား၊ တရား
စခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီး အားထုတ်ရမှာလည်း အသည်းတဖို့
ရင်တထိတိတ်တိနဲ့ပါဘုရား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်မက
နှလုံးရောဂါသည်။ ဒီစခန်းဝင်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်
တရားစခန်းလည်း ရွှေ့တယ်၊ ဆရာတော်ဘုရားလည်း
နာမည်ပျက်မှာ စိုးရိုမ်တာ များနေပါတယ်ဘုရား”

ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်တော့လည်း တရား
အားထုတ်လို့ မရဘူး၊ တရားအားမထုတ်ရဘူးလို့ အပြင်း
အထန် ကန့်ကွက်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာဝန်က တရား

အားထုတ်ရင် နှလုံးခုန်မြန်နေတာဘူး၊ တရားစခန်းမှာပင်
သေမှာစိုးလို့ တရားမဝင်စေချင်တာပါဘုရား။

တပည့်တော်မကလည်း ဆရာဝန် လက်လျှော့
ထားရသူသောမည့်သူ ဖြစ်နေတော့ တရားရပြီးမှ သေချင်
ပါတယ် ဘုရား၊ တရား သိပ်ပြီးအားထုတ်ချင်နေတော့
တရားပွဲ ကျင်းပရေး အမှုဆောင်လူကြီးတွေထဲ စာရင်း
ပေးပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာဝန်လက်လျှော့ထားမှန်းသိကြ၍
သူတို့က လက်မခံကြပါ ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြလာမှ
လျှောက်လို့ ပြောကြပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော် ကြလာတော့ လျှောက်တဲ့အခါ
ဆရာတော်ဘုရားက ‘ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ၊ ဒီလိုလူနာမျိုး
မသေဘူး’လို့ ပြောတယ်ဆိုတော့ တပည့်တော်မ သိပ်
ဝမ်းသာသွားပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကလည်း တရား
တစ်နေ့သိပ်ပြီး သေချင်သေပါစေပိုပြီး ဇွဲတ်အတင်း
တရားဝင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ တရားဝင်တဲ့အခါမှာလည်း-

“ငါတရားစစ် တရားမှန်ကို ရမည့်သူ ကေန်
မှန်လျှင် ငါဒီတရားစခန်းကိုဝင်ပြီး တရားလည်းရ၊ ငါ
ရောဂါလည်း ပျောက်ပါစေ”လိုနိုပြီး စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ကာ
တရားဝင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ အတိတ်ကံက တရားစခန်းသို့
ပိုပေးသဖြင့် တရားခွင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်မသည် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်
လာသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သတိ၊ ဝိရိယ၊ ခွဲလုံလနှင့် လက်
ဦးစွာ ဖူးတွေ့ရ၊ ဦးတိုက်ခဲ့ရ၊ လက်ဦးဆရာဖြစ်သော
ဆရာတော်ဘုရား၏ ခုံးမညြပါ၏အတိုင်း တစ်သေခေ မတို့
လိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဒီလို လိုက်နာကျင့်သုံးနေစဉ် နှလုံးတုန်တာ၊
နှလုံးခုန်တာတွေ ဖြစ်လာရင် ‘ရုပ် ရုပ်’လို့ ရွှေလိုက်တော့
နှလုံးတုန်တာ၊ နှလုံးခုန်တာတွေဟာ ရောဂါမဟုတ်တော့၊
တရားရွှေကွက် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
နှလုံးဆေးသောက်စရာ မလိုတော့ပါဘုရား၊ နှလုံးတုန်တာ
ခုန်တာကို ‘ရုပ် ရုပ်’လို့ ရွှေလိုက်တော့ တပည့်တော်ဟာ
အပါယ်တဲ့ဒါပိတ်တဲ့ သေနည်းကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်
ချင်မှ မကုန်ဘဲ ရလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ဒီတရား နှလုံးဆေးကတော့ အချိန်မရေး၊ နေရာ

မရွှေး သောက်သုံးလို့ ရပါတယ်ဘုရား၊ သောက်သုံးတဲ့ အခါမှာ တြေားနှလုံးဆေးတွေလို့ ရေလည်းမလိုပါဘုရား၊ ရေပေါ်ဘဲ သောက်လို့ရသဖြင့် သောက်ရလွယ်ကူပါတယ် ဘုရား။ ပိုက်ဆဲလည်း မကုန်ပါဘုရား၊ စိတ်အချမ်းသာ ဆုံးနဲ့သောက်ရတဲ့ တရားနှလုံးဆေးပါဘုရား။

တပည့်တော် ဒီတရားနှလုံးဆေးကို စိတ်နှလုံး ခုနှစ်ခုနှစ်ခုချကာ ရာသက်ပန် အားထုတ်သောအားဖြင့် သောက်သုံးသွားပါတော့မယ်ဘုရား၊ မည်သူဖျက်ဖျက် မပျက်နိုင်တော့ပါဘုရား။

သော်ကပြန်လာပြီး လာပြတာလား

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ပထမဦးဆုံး (၁၀)ရက်စခန်းဝင်ပြီးလို့ ပြန်သွားတော့ ဆရာဝန်က တပည့်တော်မကို ဖြင့်တာနှင့် ‘နင်သော်က ပြန်လာပြီး လာပြတာလား’လို့ မေးပါတယ်ဘုရား၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ‘ဆရာ၊ သော်က ပြန်လာလို့ ရသလား’လို့ မေးပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့ ဆရာဝန်က ‘ဒါဖြင့် နင်ဘယ်က ဘာ တွေလုပ်ပြီးတော့ ပြန်လာတာလဲ’လို့ မေးလို့ တပည့်တော်က (၁၀)ရက်စခန်းတရားပဲ့မှာ တရားအားထုတ်လို့၊ (၁၀)ရက်ပြည့်သွားသဖြင့် ကျော်မာရေးအခြေအနေ ဆေးစစ်ရန်လာကြောင်း ပြောပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလိုပြောတော့ ဆရာဝန်က ‘တရားဆေး သောက်တာ ငါတို့ဆေးထက်တောင် ကောင်းသွားပြီပေါ့’လို့ ပြောပြီး ရောဂါအခြေအနေ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ ရောဂါမရှိသလောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပါတယ် ဘုရား။

စိတ်ပြောင်း-ရပ်ပြောင်း

ဆရာတော်ဘုရား၊ ရပ်နာမ်တရားတွေကို သဘောပေါက်ခဲ့တော့ တပည့်တော်မရဲ့ စိတ်တွေ ပြောင်းသွားသလို တပည့်တော်မရဲ့ ရပ်တွေလည်း ပြောင်းသွားပါတယ်ဘုရား၊ ယခု တပည့်တော်မ တရားကို ယုယ်ကြည်ကြည် လိုလိုချင်ချင်နှင့် ရှေးကထက်ပိုပြီး ကြိုးစား နိုင်သည့်အလျောက် ရပ်နာမ်တရားတွေရဲ့ ငါမဟုတ်၊ ဘူမဟုတ်၊ ငါမဂိုင် ဆိုတာကို သိသိနေပါတယ်ဘုရား။

ဟိုတစ်ချိန်ကဆိုရင် ပုဂ္ဂိုလ်သားတစ်ဦးပါရီ သားသမီးများအပေါ် သံယောက်ကြိုးမားပြီး သားသမီး

များအတွက် စိုးရိမ်သောက များစွာရှိခဲ့ရာ၊ သားသမီးတစ်ဦးဦး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာရင် တပည့်တော်မ လည်း အဲဒီ သားသမီးနှင့်အတူလိုက်၍ သေရန်ပင် စိတ် ထဲမှာ ရှိခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ယခု ဆရာတော်ဘုရားနှင့် တွေ့ပြီး တရားခွင့်မှ ပြန်လာသည့်နောက်ပိုင်း၌ ယခင် စိတ်တွေ ပြောင်းသွားပြီး-

- “**ဉာဏ်-ဘာတစ်ခုမျှ မဖြေပါကလား**”
- **ဆရာဝပ်သိမ်း ဆင်းရဲ ခုက္ခ၊ သက်သက်ပါကလား**
- **အစိုးတရာ့နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ပါကလား”**

လို့ အနိစ္စ၊ ခုက္ခ၊ အနိတ္တ၊ သဘောတရားများကို သဘောပေါက်လာပါတယ်ဘုရား၊ တရား အားမထုတ်ရသေး ငင်ကဆိုရင် တပည့်တော်မတို့ ဇွဲးမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်က ခဏေခဏ ရှုံးဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ယခု တပည့်တော်မ တရားအားထုတ်ပြီးနောက် လောကခံတရားကို ခါးစည်း၍ ခံနိုင်သော တရားရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်အလျောက် အရာဝပ်သိမ်းကို လည်း ခံနိုင်စွမ်းရှု၍ ထိုက်တန်သလောက် တပည့်တော်မ နှလုံးစိတ်ဝင်း အေးချမ်းမှ ရပါတယ်ဘုရား။

နှစ်လွှန်လျှင်

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ဆေးရုံတက်နေစဉ်အတွင်း တပည့်တော်မနှင့်အတူ မမာသူတစ်ဦးတစ်နောက်တည်း နေရပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မမှ တစ်ပါးငါးဦးဟာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေခဲပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မမှာ တရားရရန် အတိတ်ကဲ ဖန်လာခဲ့သဖြင့်လား မသိပါ၊ ဆေးရုံမှာတော့ အသေမခဲ့ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ သေပါစေဆိုပြီး မိဘတွေက အိမ်ပြန်ချလာတာပါဘုရား။

အဲဒီအချိန်မှာသာ တပည့်တော် သေသွားလျှင် အပါယ်လေးဘုံကို မုချရောက်မှာပါဘုရား၊ တပည့်တော်မ ဆေးရုံမှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါအခြေအနေဟာ တက်စက ဆရာဝန်က ဒီလူနာ (၂)လပဲ ခံမယ်လို့ ပြောပါသတဲ့ ဘုရား၊ (၂)လလွှန်လျှင် အမှန်သေမယလို့ ပြောပါသတဲ့ ဘုရား။

ဆေးရုံမှာနေရင်း နေရင်း ပိုဆိုပြီး (၂)လ မဟုတ်တစ်ခုကာနှင့် သေနိုင်သောအဖြစ်သို့ ရောက်လာပါတယ် ဘုရား၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဇော်ပြီး ရင်တုန်ရင် ရင်ခုနှင့် အသက်ပါ ပါသွားမယ် ထွင်ကြပါတယ်ဘုရား။

အခြေအနေမကောင်းလို့ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်လာပြီး အိမ်ရောက်တော့လည်း ဓမ္မခဏာ မောနေပါတယ် ဘုရား၊ တစ်ခါ တစ်ခါ မောရင် အသက်ရှုပြင် ရပ်သွား သလားလို့ ထင်ရလောက်အောင် ခံစားပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာဝန်ကလည်း နောက်ဆုံးအခြေအနေဖြစ်လို့ စားချင်တဲ့အစာကို စားဆိုပြီး အစာမရေးဘဲ ကျေးပါတယ်ဘုရား။

မိဘမေတ္ဂ

ဆရာတော်ဘုရား၊ ကြားဖြတ်ပြီး မိဘမေတ္တာ
ကြီးမှားပုံ တင်ပြပါရစေဘုရား။ တပည့်တော်မရဲ့ မိဘ
များဟာ တပည့်တော်မ ဘယ်လိုပင်ရောကါများနေပေမယ့်
စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆေးရုပ်မှာ အပင်ပန်းခံပြီး စောင့်
ရောက်ပါတယ်ဘုရား။

ତପନ୍ଧୀତେବ୍ରମ ମିଳିଗ ତପନ୍ଧୀତେବ୍ରମକ୍ଷି ତଥା
ରତେଶ୍ଵରିତୁ ଫେତାକାଳୀ ତପନ୍ଧୀତେବ୍ରମ ମହେଶ୍ଵର ସ୍ଵଭାବିକ
ଗୋଟିଏତୋଟାଙ୍କିରା ତଥାରେ ତଥାରୁମାନିକୁ ଦେଖିଲେ
ପ୍ରିୟା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ မောနေရင်
တပည့်တော်မရဲ့ မိမင်ကို ကိုင်ဖြီး အနားယူနေပါက
တပည့်တော်မ နဲလုံးအေးတွေ သောက်စရာမလိုတော့ဘဲ
အမောပြပါတယ်ဘုရား။

ယခု တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မောဂင်
နှလုံးတုန်ရင် ရပ်ရပ်လို့ ရွှေလိုက်တဲ့အခါ နှလုံး ဆေးတွေ
မသောက် ရတော့ဘဲ အမောပြုပါတယ် ဘူး ရား၊
တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ဘဲနဲ့ နှလုံးအားဆေး ရပါတယ်
ဘူး။

အိမ်ပါတ္ထာယ်

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ နှလုံးတုန်ခူ
သည်ပင် တပည့်တော်မရဲ့ တရားရွှေမွားရန် လွယ်ကူတဲ့
ရွှေကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာသလိုပဲ ယူဆပါ
တယ်ဘုရား၊ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

တရားအားမထုတ်ခင်က နှလုံးတိုန်တာ အိမ်ပါ
တိုန်ပါတယ်ဘုရား၊ မောတာလည်း အသက်ပါလောက်
နီးပါး မောပါတယ်ဘုရား၊ ယရတော့ မောလည်းမမော
တော့ပါ။ နှလုံးလည်းမတိုန်တော့ပါဘုရား၊ လူကောင်း
ပကတိ ဖြစ်လာပါပြီဘုရား။

ယခုဆိုရင် သေရမှာလည်း မနဲဖြေတော့ပါ။
 မကြောက်တော့ပါဘူရား၊ တပည့်တော်မရဲ၊ ယောကျားကို
 လည်း ဒီတရားကို အားထုတ်စေချင်ပါတယ်ဘူရား၊ အသိ
 တရား ရဖော်ပါတယ်ဘူရား၊ တရားမှန်ကို သိစေချင်
 လို့၊ တရားအားထုတ်ပြီးကတည်းက သူနဲ့ ရန်မဖြစ်
 တော့ပါဘူရား၊ သူစိတ်ပါအောင် မေတ္တာသာ ပို့ပေးပါ
 တယ်ဘူရား။

တရား တကယ်တွေရင်တော့ လူရော စိတ်ရော
 နှီးည့်ပြီး ဘဝတန်ဖိုး ရှိလာမှာ အမှန်ပါဘုရား၊ တပည့်
 တော်မလည်း အဲဒါပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ဘုရား၊ အသက်
 တစ်ရာရှည်သော်လည်း တရားမသိရင် အချည်းနှီးပဲ၊
 တရားသိပြီး တစ်ရက်မျှ အသက်ရှင်ရတာ မြတ်တယ်
 ဆိတာကို ယုံကြည်ထို့ တရားလျှင်မြန်စွာ ရှစ်ချင်တာပါ
 ဘုရား။

ဒုတိယအကြမ်တရားဝင်ခြင်း

ဆရာတော်ဘုရား၊ တရားသဘောဟာ နှင့်
စိတ်ဝမ်းအေးပြီးချမ်းသာသည်ကို သိရှိ၍ တပည့်တော်မ
ဘဇ္ဇာ J-ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်းမှာပင် သပိတ်ဆိုင်တော်ရ^(၁၀) ရက်စခန်းမှာ ခုတိယအကြံ့မြင် တရားဝင်ခဲ့ပါတယ်
ဘုရား။

တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်သံယောဇ်ကြီးမှားတဲ့
မိခင်တစ်ဦးဖြစ်သူ တပည့်တော်မသည် ယခုအခါ ငွေ
ရွယ်လှသေးသော သားငယ်၊ သမီးငယ်များအား လျစ်
လျှောက် ကျောခိုင်း၍ တရားခွင့်ကို အေးချမ်းစွာ ဝင်ခဲ့ရ
ပါတယ်ဘာရား။

သပိတ်အိုင်တောရတွင် တောင်အတက်အဆင်း
ရှိသဖြင့် ကျော်မာရေး မကောင်းလှသေးသော နဲလုံး
ရေဂါသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပင်ပန်းလုပါတယ် ဘုရား၊
ဒုက္ခ ခပ်သိမ်းကို လွှန်မြောက်လိုပါသဖြင့် ပင်ပန်း
လှသော်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အနူး ဆရာတော်ဘုရား၏
ဉာဏ်အကိုင်းနှင့် နာကြားနေရသဖြင့် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်
ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားစကားထဲတွင်—

“ယောကိတ္တာ တရားကို အထူးကြီးစားကြပါ။ ယခု
ယောကိတ္တာ အားထုတ်နေတဲ့ သပိတ်အိုင်တောရဟာ
သာမန်မဟုတ်ပါ။ မူလသပိတ်အိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အသက်ထက်ဆုံး အားထုတ်သွားတဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ သက်တော်(ဂ)နှစ်မှာ ဆုတ်ဆု

စားဆဲပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မပျော်နှစ်မီ တစ်နေ့အတိ ဆွမ်းခဲ့ပါတယ်၊ ဘူမိနက်သန် မှန်သော တောရစခန်း ဖြစ်ပါတယ်”လို့ ပါလာသောကြောင့် တပည့်တော်မသည် ဒုက္ခ ပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာမှန် ပြည့်နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်၍ အား တက်ကာ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တရားလည်း တိုးတက်ပါတယ်ဘုရား။

သပိတ်အိုင်တောရ (၁၀)ရက်စခန်းမှ အီမံသိပ်နောက်သောအခါ လင်ယောက်သူ့ပြစ်သူက မူးမူးနှင့် တပည့်တော်မရဲ့ အဝတ်အစားများကို နုပ်နပ် စဉ်းကာ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှိ.လိုက် ကြောင်း ကြားသိရပါတယ်ဘုရား။ ရှေးကလိုဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်မည်ဖြစ်သော လည်း ယခုမူ တပည့်တော်မရဲ့ နုလုံးအီမံတွင် တရားတော်များ အထိုက်အလျောက် ကိန်းနေပြုဖြစ်၍ တပည့်တော်မ စိတ်ထဲတွင်-

“ခန္ဓာရှိနေသေးသရွှေ ဒါမျိုးတွေ တစ်ကြိမ်မက အကြိမ်ကြိမ် တွေ.ရှိုးမှာပဲ၊ ယခုကြိုးတွေ.ရတာ ဘာမျှ မပြောပလောက်သေးဘူး၊ နောင်ကြိုးတွေ.ရမှာ ဒီထက်တောင် ဆိုးနိုင်သေးတယ်၊ ယခု အဝတ်သာမီးရှိ.ခံရတာ၊ နောက်ဆိုရင် ခန္ဓာတောင် မီးရှိ.ခံရှိုးမှာ၊ ဒါဟာ သူ့၊ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှာပဲ၊ ငါပြုတဲ့ အများ၊ ငါခံရမှာပေါ့”လို့ တရားကိန်းသူပါပို သည်းခံကာ ဘာမျှ မမေးမမြန်း မပြောမဆိုဘဲ နေနိုင်စွမ်းရှိသွားပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မရဲ့ နုလုံးဟာလည်း သပိတ်အိုင်လို တောင်တက် တောင်ဆင်းမှာ ခံနိုင်စွမ်းရှိတော့ အီမံရောက်တော့ အီမံမှုကိစ္စများကို ရှေးကလိုပဲ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါပြီဘုရား။

တတိယအကြိမ်တရားဝင်ခြင်း

ဆရာတော်ဘုရား၊ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တရားထူးကို မှချမသွေ ငါရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့သည်အတိုင်း ယခုနှစ် ၄-၁-၈၃ နေ့မှစ၍ ကျင်းပသည် (၁၀)ရက်စခန်းတွင် တတိယအကြိမ်အဖြစ် တရားဝင်ပါတယ်ဘုရား။

သေမင်း၏ ခံတွင်းဝမှ လွှတ်မြောက်လာသူ၊ ဆရာဝန်က လက်လျှော့ထားခံရသူ၊ နုလုံးရောဂါသည် တစ်ဦး၊ အချိန်မရွေး သေနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည် အလျောက်တွေား သောက်များထက် ပို၍ ကြိုးစားအား ထုတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဒီတတိယအကြိမ် တရားဝင်တော့ ပထမ ဒုတိယအကြိမ်များထက် ကျော်မှာရေးကလည်း ကောင်းပြီး၊ ပကဗ္ဗတ် ကျော်မှာရေးလောက် ကောင်းနေပြီမို့ ပိုမိုကြိုးစားနိုင်၍ တရားသဘောအသိများ ရှေးကထက် ပိုမိုတိုးတက်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြိုးဟာ ပိုပါက ဝဋ္ဌကောင်ကြိုးဆိုတော့ ဒုက္ခအပေါင်း သောင်းပြောင်း ထွေလာနှင့် ကျင်လည်နေရမည် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဝဋ္ဌ ဒုက္ခမကင်းနိုင်ပါဘုရား။

တရားသဘောအရတော့ တပည့်တော် ရှေးကထက် သမာဓိ ဝိရိုံယ ပညာများ အားကောင်းလာပြီမို့ ထွေက်လေ ဝင်လေရပ်ရဲ့ တိုးသဘောကို အစဉ်တစိုက် ရွှေ့ဗားနေနိုင်ပါပြီဘုရား၊ ထွေက်လေ ဝင်လေ ရပ်ရဲ့တိုးသဘောကို ‘တိုးတိုင်း-တိုးတိုင်း’ ရုပ် ရုပ်’ဟု ရွှေ့ဗားရင်း တိုးသဘောလေးရဲ့ ဖြစ်ချုပ်နှင့် ရွှေ့ဗားဥာဏ်ရဲ့ ဖြစ်ချုပ်ကို မပြတ်တရာစပ် မြင်လာတော့-

“ပြော်-တိုးမှုတစ်ချက် သိမှုတစ်ချက်နှင့် မပြတ်တရာစပ် ဖြစ်ပြီးချုပ်၊ ဖြစ်ပြီးချုပ်နေပါကလား၊ ဖြစ်ချုပ် ဖြစ်ချုပ်အပြင် ဘာတစ်ချော့ မရှိပါကလား၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြိုးမှာ ချမ်းသာသုခုစိတာ မရှိပါကလား၊ သုချမ်းသာကို ရှာလို့ မရပါကလား၊ ဖြစ်ချုပ် ဖြစ်ချုပ်တရား တွေ နိုင်စက်ခံရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြိုးပါကလား၊ ပြော်-သုချမော်၊ နိုင်စက်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခခန္ဓာကိုယ်ကြိုးပါကလား”လို့ ခန္ဓာသဘောတွေမြင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ကြောက်အားတွေ့၊ သံဝေါတရားတွေ များစွာ ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ဖြစ်ချုပ်၍ မဖြေကိုယ်မပိုင်း၊ နိုင်စက်၍ ဒုက္ခသောကို သိရပြီးနောက်၊ တပည့်တော်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ငင်ပွန်းသည် အများသမားကြီးအားလည်း တပည့်တော်မ သောက်သုံးခံစားနေရသော တရားရေအေး အမြှုက်ဆေးကို သောက်သုံးစေလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

ငင်ပွန်းသည်မှာ ယခုဘဝသေးလျှင် နောင်ဘဝ မရှိဟု၍ ဥဇ္ဈာဒီဒီ ရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ တရားပွဲများသုံး ခေါ်သောအခါ အစဉ်သဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်။ မည်သည်အခါမြှော်လည်း ဥပုသံမစောင့်ပါဘုရား။

ယခင်က မကြောခေါ် ရန်ဖြစ်နေရာမှ တပည့်တော်မ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းမှုကြောင့် နှင်းက သည်းခံလွန်းတော့ ငါလည်း ရန်ဖြစ်ရ သက်သာသွားပြီးဟု ပြောပါတယ်။ ယခု တပည့်တော်မ ရန်မဖြစ်တော့ပါ။ ဘူးအား

တပည့်တော်မ ကယ်ဆယ်ရှိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ် အရှင်ဘုရား။

ကံကြမွာကို ကုစား၍မရ

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ နှလုံးရောဂါ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တစ်ခုပိုကို သွားပြီး သတိရပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတော့

“နှလုံးရောဂါကုသတဲ့ ပါရရတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တော်တော်၊ ဆေးဝါးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း၊ ခွဲစိတ်တဲ့ ကိုရိယာတွေ ပြည့်ခုံပေမယ့် ရောဂါ ရှင်ရဲ့ ကံကြမွာကိုတော့ ကုစား၍မရပါ။ ဆရာဝန်တွေက ရှင်မယ်ထင်တဲ့ လူနာတွေ သေကုန်ပြီ၊ သေမယ်ထင်တဲ့ လူနာတွေ အများကြီး ရှင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကံကြမွာကိုတော့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကုစား၍ မရပါဘူး”လို့ ပါပါတယ် အရှင်ဘုရား။ ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မလည်း တရားရမယ့် ကံကြမွာရှိသေးတော့၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက (၂)လနှင့် သေမယ်ဆိုတာလည်း မသေခဲပါ။ (၂)နှင့်နှင့် သေမယ်ဆိုတာလည်း မသေခဲပါ၊ ယခုတိုင် အသက်ရှင် နေခဲ့ပါတယ်။

ယခုအခါ တပည့်တော်မ တရားစခန်းတွေ (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် နာကြား မှတ်သား အားထုတ်ရပြီးဖြစ်တော့၊ တပည့်တော်မ အရာရောကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ပါပြီ။ ဒီဘဝမှာတော့ တပည့်တော်မ နှလုံးရောဂါနဲ့၊ မသေနိုင်တော့ပါ။ တခြားရောဂါနှင့်သာ သေချင်သေပါလိမ့်မယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ယခင်က ဒေါသ၊ မာနတွေ ကြီးခဲ့ပေမယ့်၊ ယခုဆုံးရင် အရာရာ အားလုံး အစိုးမရတာကို သိခဲ့၍၊ ယခုအခါ ဒေါသ မာန တွေ အတော်နည်းခဲ့ပါပြီ၊ ရေးက အရှုံးမီးပိုင်းသလိုရူးခဲ့ ပါတယ်။

ဆရာတော်ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဓမ္မတရားရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် ဒီအရှုံးတွေ ပျောက်ကုန်ပါပြီ၊ တပည့်တော်မ အမြင်မှန် ရပါပြီ။

အမြင်မှန်ရပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ချုပ္ပါန်းတီးပြီး လူဝှတ်ကြောင်ကို စွန်းချင်သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ တပည့်တော်မ လူ့ဘောင်ကို စွန်းခွာသွားပါက သားသမီးများ၏ တာဝန်ကို စောင်တစ်ဦးတည်း မဖြစ်နိုင်၍သာ

သည်းခံကာ ဒုက္ခဘာ့င်ထဲ ဆက်လက်၍ ကျင်လည်နေရှိုးမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ တပည့်တော်မသည် ဤတရား များကို အမြန်လုံးသွင်း အားထုတ်သွားပါမယ် ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ပြောချင်တာ တွေ ပြောလို့၊ ရေးချင်တာတွေ ရေးရလို့ တပည့်တော်မ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီဘုရား။

အရှင်မြတ်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကျိုးမာရွင်လန်းစွာ ဟောနိုင်ပြောနိုင် သာသနပြုနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပတ္တနာ ပြုပါသည် အရှင်မြတ်ဘုရား။

တပည့်မ(....)

အို ...စာရွှေသူ၊ မိမိသည် ဤမြှေရည်လျားသော စာကို အဘယ့်ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များထဲ တင်ပြ နေပါသနည်းဟု စာရွှေသူတို့ ထင်ကောင်းထင်ပါမည်။

အကြောင်းမှာ တရားအားထုတ်၍ ရောဂါများ ပျောက်နိုင်ပါသလား၊ နှလုံးရောဂါသမားများ တရားအားမထုတ်သင့်၊ သွေးတိုးရောဂါသည် တရားနှင့်မတည့် စတဲ့ အရပ်ရပ်သော ပြဿနာတွေကြောင့် နှလုံးရောဂါသည် တစ်စောက်ထဲမှ ပေးစာကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ပြဿနာ ဖြေပြီးလည်းဖြစ်၊ ရောဂါသည်များ အနေနဲ့ အားတက်စရာအနေဖြစ်ပြီး တရားအားထုတ်နိုင်ကြပါက မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်း ကျိုးမာ ချမ်းသာမှု ဖြစ်၊ တမလွှန်ဘဝမှာလည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရှိနိုင်ပါစေဆိုတဲ့သဘောနှင့် တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သိုဖြစ်၍ နှလုံးရောဂါသည် တစ်စောက်ရဲ့စာကို ဖတ်ကာ စာရွှေသူတို့ ဖတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချိနိုင်ကာ တရားမဗ္ဗားများအားထုတ်နိုင်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရှိနိုင်ပါစေသော ...။

* ရောဂါသည်များ၊ တရားမဗ္ဗား၊ ပျောက်ပြားရောဂါသာ

* တရားမဗ္ဗားက၊ ရောဂါရာ၊ လုံးဝမဟုတ်ပါ။

* နှလုံးရောဂါ၊ စိတ်နှင့်သာ၊ ဆက်ကာနေတော့တာ

* စိတ်ဆင်းရဲက၊ ရောဂါထာ၊ တို့ရဲ ရောဂါသာ

* စိတ်ချမ်းသာမှု၊ အပ်ပျော်ရန်၊ ရောဂါသက်သာမှု၊

* စိတ်ချမ်းသာရန်၊ အပ်ပျော်ရန်၊ အမှန်တရားရား၊

* တရားရားကာ၊ ရွှေများပါ၊ ရောဂါပျောက်ပြီးမှာ။

ဘကြောင့် အပါယ်မကျရတဲ့

အရှင်ပလ္လာဝ

(ရွှေမင်းဝံသသန့်ရှိပို့သာ)

“ဒီနှီပြုတ်ရင်၊ ဝါဆိုသက်န်းလူ၍၍၊ သံဝေနောက် လေးမြှားနဲ့ ဖုံးရင်၊ အပါယ်ပိတ်ဘုရားများရင်၊ အပါယ်မကျတော့ဘူးဆိုတာ မှန်ပါသလား”တဲ့။

ဒီမေးခွန်း (၄)မျိုးကို မကြာခဲ့ မေးတတ်ကြတယ်။ သိသင့်သိတိကိုလို့ “အပွဲမှာဒဲ”မရွှေ့ငွေးမှ စေတနာကောင်းနဲ့ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မေး။ နာမ်ရပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ “နာမရှုပ် ပရိစွဲဒေါ်၏”က သဏ္ဌာယ်ဒီနှီကို ပယ်တယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ရင် သဏ္ဌာယ်ဒီနှီပြုတ်ပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်”လို့ဘုရားလည်းဟောရောန်းများလည်းဟောတယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့အခါ “ရုပ်နာမ်ကွဲလို့ ဒီနှီပြုတ်ရင် သောတာပန်ဖြစ်ပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်ပြီးလား”တဲ့။

ဖြေ။ ရုပ်နာမ်ကွဲလို့ ဒီနှီပြုယ်တာမှန်ပါတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်လို့ ဒီနှီပြုယ်တာ ဒါလည်းမှန်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်နာမ်ကွဲလို့ ဒီနှီပြုယ်တာက သောတာပန်မဖြစ်ဘူး။ အပါယ်တံခါးလည်း မပိတ်ဘူး။ သောတာပန်ဖြစ်လို့ ဒီနှီပြုယ်တာကမှ အပါယ်တံခါးပိတ်တာဖြစ်တယ်။

ရုပ်နာမ်ကွဲလို့ ဒီနှီပြုယ်တာက လောကီပိပသာနာဥာဏ်နဲ့ တဒဂ်ခဲ့မှုသာ ပယ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ လောကုဋ္ဌရာမဂ်ဥာဏ်နဲ့ ဒီနှီပြုယ်တာအကြောင်းမဲ့ ပယ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပယ်ပုံချင်းကွာခြားတယ်။

ဥပမာ သစ်ပင်ကို အဖျားကပယ်တာနဲ့ အမြစ်ပါတူးပြီး ပယ်တာ မတူသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် လောကုဏ္ဍရာမဂ်ဖြင့် ဒီနှီကို အကြောင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်၍ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး

၁၃၈၁ မှ ၁၄၀၅ :

အပါယ်တဲ့ခါး အကြင်းမဲ့ပိတ်အောင်
ကြီးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

မေး။ “သံဝေနေယလေးဌာန ဖူး
မြော်ပြီးရင် အပါယ်မကျူး
ဆိတာ မှန်ပါသလားတဲ့။
ဒါနဲ့ စပ်ပြီး (၂၀၀၂)နှစ်က

အီနှီးယူမှုချက်ယာမှာ သတင်းထောက်
ကမေးလို့ အဘိုးကြီး (ရော်ယိုမှု)ဖြေ
တဲ့ အသံ ယခုထိ ကြားမိနေဆဲဖြစ်
တယ်။

“ဦးလေး ယခုလို သံဝေ
နေယလေးဌာန ဖူးမြော်ရတာ ဘယ်
လို ခံစားရပါသလဲ”လို့မေးတော့ ..

“အေးကျယ် ..ဦးလေးဖြင့်
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်သွားပါပြီ။ အပါယ်
တဲ့ခါး ပိတ်သွားပါပြီ”လို့ ဖြေကြား
သတဲ့။

ဖြေ။ ဒါတွေနဲ့စပ်ပြီး ဘုရားဟော
ထားတာရှိပါတယ်။မဟာပရိနိမ္မာန
သုတော်၊ ငင်းအဖွင့် အငွေကထာမှာ
ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

သံဝေနှီးယလေးဌာနကို
လာရောက်ဖူးမြော်ကြရင် ဖူးမြော်ရင်း
“ကြည့်ညီတဲ့စိတ်နဲ့”သေရင် ဂတိမြို့
တယ်၊ ကောင်းသောဂတိသို့ ရောက်
မယ်လို့သာ” ဟောထားတာပါ။

အကယ်၍ အခြားစိတ်တွေ
နဲ့ သေခဲ့ရင် ..စာရွှေသူ စဉ်းစား
ကြည့်ပါ။

“ဂတိမြို့တယ်၊ ကောင်း
သောဂတိလားတယ်”ဆိတာ ခုတိယ
ဘဝစသည်ကို ရည်ရွယ်ပြောခြင်းဖြစ်
ပါတယ်။ သောတာပန် မဖြစ်သော်
အပါယ်တဲ့ခါးလည်း လုံးဝမပိတ်ပါ။
သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ကလည်း ဆုတောင်း
ရုံး၊ ဘုရားဖူးရုံး၊ မရနိုင်ပါ။ ကိုယ်
တိုင် တရားအားထုတ်ယူမှု

တယ်။ ဒါကြောင့် အပါယ်တဲ့ခါးလုံးဝ
ပိတ်အောင် သောတာပန်ဖြစ်အောင်
ကြီးစားနိုင်ကြစေ။

‘ဝါဆိုသက်န်းလူ၍၍
အပါယ်မကျူးဆိတာ
မေး။ ဝါဆိုသက်န်းလူ၍၍ အပါယ်
မကျူးဆိတော့ သောတာ
ပန် ဖြစ်တာကို ပြောတာ
လား”တဲ့။

ဖြေ။ ဝါဆိုသက်န်း လူ၍၍တဲ့အတွက်
“ခုတိယဘဝစသည်မှာ ဂတိ
မြို့တယ်၊ ကောင်းတဲ့ဘဝ မှာ
ဖြစ်တယ်” “သောတာပန္တုသို့သာ”
“သောတာပန်နဲ့ အလားတူတယ်”
လို့သာ ကျော်ကန်မှာ ပါရှိတယ်။

“သောတာပန်နဲ့အလား တူလို့
ခုတိယဘဝစသည် မှာ အပါယ်
မကျော် ကောင်းသောဂတိမြို့တယ်”
ဆိတဲ့စကားကို အဖျားဆွတ်မှတ်
သားပြီး “အပါယ်လုံးဝ မကျေတော့
ဘူး” အပါယ်မကျေရင် သောတာပန်
ဖြစ်ပြီလို့ အမှားမှတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ခုတိယဘဝ စသည် မှာ
သောတာပန်အလား အပါယ်မကျေဘဲ
ဂတိမြို့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိလ်ကလည်း
ဝါဆိုသက်န်း အပါအဝင် (၇)မျိုး
တောင် ရှိပါတယ်။

၁။သရဏရုံမြို့ခြင်း၊
၂။ငါးပါးသီလမြို့ခြင်း၊
၃။သကလဘတ်လို့ခေါ်တဲ့
စာရေးတဲ့ခုံချုပ်းလူ၍၍ခြင်း၊

၄။ပက္ခိတဘတ်လို့ ခေါ်တဲ့
ဆယ့်ငါးရက် တစ်ကြိမ်
ဆွမ်းလူ၍၍ခြင်း၊
၅။ဝါဆိုသက်န်းလူ၍၍ခြင်း၊
၆။ကျောင်းလူ၍၍ခြင်း၊

၇။ရေတွင်း၊ ရေကန်လူ၍၍ခြင်းတို့
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါတွေကို ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာဓည် ဆရာတော်ကြီးက မှတ်
သားလွယ်ဖို့ လက်ာလေး စီပေးထား
တယ်။

“တိသရဏ၊ ငါးသီလမဲချုပ်
စာရေးတဲ့။ ဆယ့်ငါးရက်ဆွမ်း၊ ဝါ
သက်န်း၊ လူ၍၍ခါန်းကျောင်း၊ ရေကန်း
သောတာလိုပဲ၊ ဂတိမြို့၊ သူလည်း
ပါယ်မပြန်”တဲ့။

မေး။ အပါယ်ပိတ် ဘုရားဖူးရင်
အပါယ်တဲ့ခါးပိတ်ပါသလား
တဲ့။

ဖြေ။ အပါယ်တဲ့ခါး မပိတ်ပါ။ ကု
သိလ်တော့ များစွာရပါတယ်။
ဘုရားရှင်ရဲ့၊ ကိုယ်စားပြု
လုပ် ပူဇော်ထားတဲ့ စေတိ၊ ဆင်းတဲ့
ရုပ်ဖူးတော် မဆိုထားဘို့၊ သက်
တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကို ကိုယ်
တိုင် ဖူးတွေ့ရှုပြီး တရားရုတာတော်
တရားထူးမရဘဲ အပါယ်တဲ့ခါးမပိတ်
တဲ့သူတွေ များစွာရှိခဲ့ပါတယ်။

ဥပမာ-ဘုရားရှင် ပရိနိမ္မာန်
စံတော့ တရားထူး မရသေးဘဲ ငိုး
ကြေးနေတဲ့ ပုထိုံးရဟန်းတွေ များ
စွာကျေန်ခဲ့ပုံး၊ ပြီးတော့ ယသော်စရာရဲ့
အဖော်ဖြစ်တဲ့ သုပ္ပါဒ္ဓနဲ့၊ ဘူးရုံးသား
ဒေဝဒတ်နဲ့ စီးမှာနဲ့စွာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အပါယ်တဲ့ခါး
ပိတ်ချင်ရင် သောတာပန်ဖြစ်အောင်
မိမိကိုယ်တိုင် တရားအားထုတ်ရမှာ

ဖြစ်ပါတယ်။ တရားကို ကြီးစားအား
ထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာ
များကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ရန် သာ
ကေ အနည်းငယ် ထုတ်ပြပါမယ်။

ဘုရားမဖြစ်ခင် ဘုရား
အလောင်းဟာ လေးအသ ချော့နဲ့
ကမ္မာတစ်သိန်းအတွင်း ပါရမီဖြည့်
ခဲ့စဉ် ရဟန်းဘဝကို (၉)ကြိမ်သာ
ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ရဟန်းဘဝရသောဘဝတွေ နဲ့
လူဘဝတွေမှာ ထိုးနှင့်၊ စီးပွား၊
ဥစ္စတွေကို စွန့်ဖွေတ်ပြီး တရားကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ ကြီးစား အား
ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝိပဿနာဥာဏ်အဆင့်ဆင့်
လည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချို့
ဘဝတွေမှာ တိရှိနာန်စတဲ့ အပါယ်
ဘုံးမှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သာကေတွေ များ
စွာရရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလောက် ပါရမီရှင်ကြီး
သော်မှ ဘာကြောင့်အပါယ်ဘေး ကျ
ရောက်ရပါသလဲလို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်
နဲ့ လိုအပ်ပါတယ်။

အကြောင်းကတော့ အပါယ်
ဘေး ငြိမ်းစေတဲ့ သောတာပတ္တီမဂ်၊
ဖိုလ် မရသေး၍ သောတာပန်မဖြစ်
သေးလိုပဲဆိုတဲ့ အဖြေဟာ ရင်းလင်း
စွာ သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အပါယ်တဲ့ ဒီတ်စေတဲ့
သောတာပတ္တီမဂ်/ ဖိုလ်
သို့ ဆိုက်အောင် တရားကို ကြီးစား
အားထုတ်နိုင်ကြပါစေလို့ စေတနာ
ကောင်းဖြင့် တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အမှားပြင်၍အမှန်ပြင်ကြပါစေ။
■ အရှင်ဝန္တဝ
(ရွှေမင်းစံသာသနုပ်သာ)

သူတော်ကောင်း

သူတော်ကောင်းတို့သည် စေတနာထက်သန်သည့်အလျောက်
သူတစ်ပါးတို့အား ပေးကမ်းစွန့်ကြကြသည်။ လူအများက သူတို့၏
ဒါနအကျိုးကို စံစားကြရ၏။ သူတော်ကောင်းမဟုတ်သူတို့သည် တစ်ကိုယ်
ကောင်းသဘောရှိသောကြောင့် သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စများသော်လည်း
တွန်တို့၏။ တို့ကြောင့် သမ္မတရာမှ ရေကို မည်သူမျှ သောက်သုံး၍ မရ
သကဲ့သို့ မည်သူမျှ အကျိုးမစံစားကြရချေ။

The virtuous are cheritable, so they give away what little they have. The non-virtuous persons are selfish, so they are reluctant to give away anything although they have much, just like the water in the ocean which cannot enjoyed by anyone.

လူမိုက်အစ်

မိုက်သူက မိုက်မှန်းသိလျှင် ပညာရှိဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။
အကြောင်းမှာ သူသည် ဆက်၍မမိုက်တော့ဘဲ ဖြုပြင်၍ လူလိမ္မာဖြစ်နိုင်
သည်။ အကယ်၍ လူမိုက်က လူမိုက်ဖြစ်ပါလျက် သူကိုယ်သူ လူလိမ္မာဟု
ထင်နေလျှင် သူ၏ အမိုက်ရောဂါ မပျောက်ဘဲ လူမိုက်အစစ် ဖြစ်ချေသည်။

A foolish man who knows his foolishness can be called wise because he will mend his ways and become a wise man. On the other hand, a foolish man who inspite of his foolishness thinks himself a wise man will not reform, and so will remain a real fool.

လောကနိုတိ

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာ
တော်ဘုရားကြီးသည် ဖြစ်ပျက် ဝိဇ္ဇာ
ဥာဏ်ကို (၂၄)နာရီ အကြားအလပ်
မရှိ တစ်စပ်တည်းအောင်နိုင်လျှင်
မိမိလိုရာဘေးမြို့နိုင်သည်ဟု ဟော
ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဟောတော်မူခြင်း
သည် ခန္ဓုဝါဒသံယုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝါသီ
ဇွဲသံတွင် ဘုရားရှင်ဟောတော်
မူသည်နှင့် ညီညွတ်လျက် ရှိပေ
သည်။ ထိုသံတွင် ...

(အနတော် အဟံ ဘိက္ခ
၆၀ ပသာတော် အာသဝါနံ ခယံ
ဝဒါမိ နော် အဇာနတော် နော် အပ
သာတော်။ ကိုဉ် ဘိက္ခ၆၀ ဇာနတော်
ကိုပသာတော် အာသဝါနံ ခယော
ဟောတိ။ “လူတိ ရုပံ၊ လူတိရုပသာ
သမုဒသော၊ လူတိ ရုပသာ အတ္ထာ
ဂံမော်။ လူတိ ဝေဒနာ ။။ လူတိ
သညာ။ လူတိ သခိုရာ။ လူတိ
ဝိညာဏ်၊ လူတိ ဝိညာဏသာ
သမုဒသော၊ လူတိ ဝိညာဏသာ
အတ္ထာဂံမော်”တို့ စံ ခေါ် ဘိက္ခ၆၀
ဇာနတော် စံ ပသာတော် အာသ
ဝါနံ ခယော ဟောတိ။)

(သံယုတ်ဝါဋ္ဌတော်၊ ခုတိယအုတ်၊
နှာ၊ ၁၂၄)

ချစ်သားတို့၊ သိသောသူ၊
မြင်သောသူအား အာသဝေါတရား
တို့ ကုန်ခြင်းကို ငါဘုရားဟောတော်
မူ၏။ မသိသောသူ၊ မမြင်သောသူ
အား အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခြင်း
ကို ငါဘုရား ဟောတော်မမူ။

သိတစ်ချက်

မြင်နှစ်ချက်

အရှင်ကိုနွားမြို့

ଭ୍ରମିକା: ଦେବକାତରା:
ତନ୍ମୟ: ଭ୍ରମିକା: ଦେବକାତରା:ଣି
ପ୍ରତିଭିନ୍ନିଃତନ୍ମୟ: ଭ୍ରମିକା: ଦେବକା
ତରା:ଣି ଗୁଣ୍ଡପ୍ରେକ୍ଷଣ ବ୍ୟକ୍ତିଶିଳ୍ପିଙ୍କା
ତନ୍ମୟ:||

ଗ୍ରୀକା: ହୃଦୟରେ:ତାନ୍ୟ:
ଗ୍ରୀକା: ହୃଦୟରେ:ଶୀ ଫ୍ରେଣ୍ଟଲ୍ରିଙ୍କ:
ତାନ୍ୟ:। ଗ୍ରୀକା: ହୃଦୟରେ:ଶୀ
କ୍ରମିକରଣ ପ୍ରକରଣରେ:ତାନ୍ୟ:॥

ଭ୍ରମିକାଃ ବାତୀରତାରାଃ
ତନ୍ମୟଃ ଭ୍ରମିକାଃ ବାତୀରତାରାଃ ଅଣ୍ଠି
ଓଇଃ ତନ୍ମୟଃ ଭ୍ରମିକାଃ ବାତୀରତାରାଃ ଅଣ୍ଠି
କଞ୍ଚିପୁରାଗ ପୁର୍ବିତିଃ ଓଇଃ ତନ୍ମୟଃ ॥

ଶ୍ରୀକା: ଦିଲ୍ଲାଙ୍କତରା:
ତନ୍ମ୍ୟ: ଶ୍ରୀକା: ଦିଲ୍ଲାଙ୍କତରା:ଣି
ଫ୍ରେଣ୍ଡିଙ୍:ତନ୍ମ୍ୟ: ଶ୍ରୀକା: ଦିଲ୍ଲାଙ୍କ
ତରା:ଣି ଗୁଣ୍ଠପ୍ରେରଣ ବୁନ୍ଦିତିଃଛିଙ୍:
ତନ୍ମ୍ୟ:॥

ချမှတ်သားတို့၊ ဤသိသိသော
သူ၊ ဤသိမြင်သောသူအား အာသ
ထိတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းသည် ဖြစ်၏
ဟု ဘုရားရင်ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

သော ထိမ္မာသဘောနှင့် ထိထိသဘော
နေရာတွင် “မာသဘောပူသဘော၊
တင်းသဘော” (ပထဝီ၊ တေဇာ
ဝါယော)စသော ဖော်ပွဲရပ်သုံးခု၏
သဘောလက္ခဏာတစ်ခုခုကို တစ်ခါ
တည်း သိအောင် ရုံမှတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်
သည်။

(କୁଳାର୍ଥ ପିଣ୍ଡି ଟାଙ୍କ
୩ତିଯ ଅର୍ପି ୨୦୨-୨୦୩)

ଶ୍ରୀ ଜ୍ଞାନ ହୋଟେର୍ ମୁଖ୍ୟ
ଫଂକ୍ଷନ୍ ଅଲ୍ଲି “ଗାୟପତ୍ରାତା । ଓହାଙ୍କୁଳା
ରୁ । ଗାୟପତ୍ରାଟିଲ୍ଲାଗ୍” ତ୍ରୈ ପେଣ୍ଡଃ ଏହିପରିଚ୍ୟାନିକାରୀ
ପେଣ୍ଡଃ କ୍ରେବାଣ୍ଡ ଫ୍ରେଣ୍ଡପେଲାଯୋ ତମ୍ଭୁ
ବାହୋ(ଅତ୍ୟ)ଫଂକ୍ଷନ୍ ତ୍ରୈ ତ୍ରୈ ମୁଖ୍ୟ
ତ୍ରୈ ଦୈତ୍ୟ. ରାଜ୍ୟ ଓ ରାଜ୍ୟରେ

(၁၀၃နာ) “မာမျှ၊ ပူမျှ၊ တင်းမှု”ရပ်
လက္ခဏာတစ်ခုခုကို သိနေခြင်း၊ မြင်
နေခြင်းသည် “လူတိ ရုပံ” ဟု
ဘရားရှင် ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း
“ဤကား ရုပံတရားတည်း”ဟု ရုပံ
တရား၏ သဘောတရားအမှန်ကို
ထိုးထွင်း၍ သိနေခြင်း၊ မြင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

(ଫାମରପ ପର୍ଦୀରେତୁଳାଙ୍କୀ॥)

(ရပ်ပျက်ခြင်းသည် မျက်
တောင်တစ်ခတ်တွင် ကုဋ္ဌးငါးတောင်
ကျော်ရှိ၍ အလွန် လျင်မြန်သော
ကြောင့် “ရိပ်”တစ်ချက်တွင် အဖြစ်၊
အပျက် နှစ်ခုတစ်ပြိုင်နက်ပါသည် ဟု
မှတ်ပါလေ။)

ရပ်တရား၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်

ခြင်းကို ယောဂါတစ်ဦးစီတွင် ဦးဆောင်
 ရပ်၏ ဖြစ်၊ ပျက် လက္ခဏာကိုသာ
 တွေ.ရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးနှင့်
 တစ်ဦး မကူနိုင်ပေ။ “ရိုပ်ရိပ်၊
 လွှပ်လွှပ်၊ ချွေ၊ မွေး၊ ရှိန်ရှိန်၊ သုတ်
 သုတ်၊ လွှစ်လွှစ်၊ စစ်စစ်၊ ဖျွစ်ဖျွစ်၊
 ဖျောက်ဖျောက်၊ ထိပ်ထိပ်၊ ထုတ်
 ထုတ်၊ ဒက်ဒက် စသည်ဖြင့် အမျိုး
 မျိုးရှိရာ တစ်မျိုးကိုသာ တွေ့နိုင်ပါ
 သည်။ မည်သို့ တွေ့သည်ဖြစ်စေ
 လက္ခဏာမပြောင်းဘဲ လူရှိယာပုတ်
 လေးပါးလုံး မပြတ်တရရပ်တွေ.နောက်
 ဖျောင် မှန်ပါသည်။

ရုပ်တရားသည် “မူမှုမေမှု
တင်းမှု”စသော ကိုယ်ပိုင်သဘော
လက္ခဏာနှင့် ထိုသဘောလက္ခဏာ
များ မပြတ်တရစပ်ဖောက်ပြန်ပျက်စီး
နေသည် ပရမတ်သဘောသာရှိ
သည်။ “ခံစားခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊
သိခြင်း”စသည် ပရမတ်သဘောများ
ရုပ်တရားတွင် မရှိဖြစ်။ ထို့ကြောင့်
“ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု၊ သိမှုသဘော
များကို မလုပ်နိုင်ပေါ်”

ထိရုပ်တရား၏ ပရမတ်
 သဘော လက္ခဏာများအား “မာ
 တယ်၊ ပူတယ်၊ တင်းတယ်”ဟုတစ်
 ခုခုကို ခံစား၍နေဖြင့်သည် “လူတိ
 ဝေဒနာ”ဟု ဘုရားရှင်ဟောတော်မူ
 သည်အတိုင်း “ဤကား ဝေဒနာ
 တရားတည်း”ဟု သိနေဖြင့်မြင်နေ
 မြင်း ဖြစ်သည်။ (နာမရူပ ပရီဇ္ဈာဒ
 ၁၁၁။)

ခံစားမှုဝေဒနာ ပရမတ်
 သဘောလေး “ရိပ်ရိပ်၊ ရိပ်ရိပ်”နှင့်
 ဖြစ်၊ ပျက်နေသည်ကို သိနေခြင်း၊
 မြင်နေခြင်းသည် “ကူးတိ ဝေဒနာ ယ
 သမုဒ္ဓယော၊ ကူးတိ ဝေဒနာယ
 အကူးကြော”ဟု ဘရားရင်ဟောတော်

ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପରିଚୟ ଓ ପରିପାଳନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏହାର ପରିମାଣ ବନ୍ଦିତ ହେଲାମାତ୍ର ନାହିଁ ।

ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପରିଚୟ ଓ ପରିପାଳନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏହାର ପରିମାଣ ବନ୍ଦିତ ହେଲାମାତ୍ର ନାହିଁ ।

ရှုပ်တရား၏ ပရမတ်သဘော
လက္ခဏာများအား “မှတယ်၊ မူ
တယ်၊ တင်းတယ်”ဟု တစ်ခုခုကို
ဆက်ကာဆက်ကာ ခံစား၊ မှတ်သား
၍ ပေးနေခြင်းသည် “လူတိ သခိုရာ”
ဟု ဘုရားရှင်ဟောတော်မူသည့်
အတိုင်း “ဤကား သခိုရာရာရား
တည်း”ဟု သိနေခြင်း၊ မြင်နေခြင်း
ဖြစ်လေ၏ (အပေါ် ပိမိတော်)

“ရိပ်ရိပ်၊ ရိပ်ရိပ်”နှင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု သို့ရပ်ရမတ်သဘောလေး ဖြစ်၊ ပျက်နေသည်ကို သိနေခြင်းမြင်နေခြင်းသည် “လူတိ သို့ရာ သမှုဒ

ယော လူတိ သခ္၏ရာ အတွက်မေး”
 ဟု ဘရားရှင်ဟောတော်မူသည့်
 အတိုင်း “ဤကား သခ္၏ရတရား၏
 ဖြစ်ခြင်းတည်း ဤကား သခ္၏ရတရား
 ၏ ကုန်ပျောက်ပျက်စီးခြင်းတည်း”
 ဟု သိနေခြင်း၊ မြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
 (ဥဒယ္ဗ္ဗယဉ်။)

ရုပ်တရား၏ ပရမတ်သဘော
လက္ခဏာအား “မာတယ်၊ ပူတယ်၊
တင်းတယ်”ဟု တစ်ရှစ်ဂို့ ခံစားခြင်း၊
မှတ်သားခြင်း၊ ဆက်ကာဆက်ကာ
ခံစားမှတ်သားနေခြင်းများအား သိ၍
ဟောတော်မူသည့် အတိုင်း “ဤကား
ဝိညာက်(စိတ်)တရားတည်း”ဟု သိ
နေခြင်း၊ မြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ (နာမ
ရုပ် ပရိစွဲဒုက္ခသာ၏)

“ရိပ်ရိပ်၊ ရိပ်ရိပ်” နှင့် ခဲစားမှု
ဝေဒနာ ပရမတ်သဘော၊ မှတ်သားမှု
သညာ ပရမတ်သဘော၊ ဆက်ကာ
ဆက်ကာ ခဲစားမှတ်သားမှု သံဃာရှိ
ပရမတ်သဘောများ မပြတ်တရစပ်
ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိနေခြင်း၊ မြင်
နေခြင်းသည် “လူတိ ဝိညာဏသု
သမှုဒ္ဓယော၊ လူတိဝိညာဏသု
အတွက်မော”ဟု ဘုရားရှင် ဟော
တော်မှုသည် အတိုင်း “ဤကား
ဝိညာဏ၏ တရား၏ ဖြစ်ခြင်းတည်း၊
ဤကား ဝိညာဏတရား၏ ကုန်
ပျောက် ပျက်စီးခြင်းတည်း”ဟု သိ
နေခြင်း၊ မြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
(၁၃ယဗ္ဗာ၁၁၁)

သမ္မတရှိရားရှင်သည် ၅၆
ကဲသို့ “ပုဂ္ဂိုလ်အေဒါန၊ သညာသံ
ဝိညာထု” တရားတို့၏ ပရမထွေ
သဘာဝမ္မများကို သဘောလက္ခဏာ
ထိအောင် ထိုးထွင်း၍ သိသောသူ၊
မြင်သောသူနှင့် ယင်းသဘော
လက္ခဏာအသီးသီးသည် အမြဲ

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏
ဝိပဿနာအားထုတ်နည်းအတိုင်း အားထုတ်ချွဲ
လေနှင့်အသား ထိသောနောက်တွင်

“မှတ်ယ်၊ ပူတယ်၊ တင်းတယ်”ဟု တစ်ခုခုကို တစ်ချက်သိလိုက်လျှင်
“ရပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခ္ပါရာ၊ ဝိညာဉ်”တရားတို့၏
သဘောလက္ခဏာငါးမျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်သိပြီး၊ မြင်ပြီးဖြစ်သည်။

တည်ရှိမနေဘဲ မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပြီး
ပျက်နေသည်တိုကို သိသောရူးမြင်
သောသူမှုသာ အာသဝါတရားတို့
ကုန်မည်ဟု ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာ
အားထုတ်နည်းအတိုင်း အားထုတ်၍
လေနှင့်အသား ထိသောနေရာတွင်
“မှတ်ယ်၊ ပူတယ်၊ တင်းတယ်”ဟု
တစ်ခုခုကို တစ်ချက်သိလိုက်လျှင်
“ရပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခ္ပါရာ၊ ဝိညာဉ်”
ဟု ဆိုအပ်သော ဓနာငါးပါး ပရမတ်
တရားတို့အား “နာမရုပ် ပရိစွေး
ဥာဏ်”ဖြင့် နာမ်၊ ရပ်ခဲ့ခြား၍ သိနေ
ခြင်းကို “သိတစ်ချက်”ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သည်။

ထိသို့ သိ၊ မြင်နေသော
ပရမတ်သဘောငါးမျိုးသည် အမြှေ
တည်မနေဘဲ၊ တရိပ်ရိပ်နှင့် ဖြစ်ပြီး
ပျက်နေသည်ကိုလည်း တစ်ဆက်
တည်း သိ၍၊ မြင်၍နေပါတော့သည်။

“ချုစ်သားတို့ ဤသို့သိသော
သူ၊ ဤသို့မြင်သောသူအား အာသ
ဝါတရားတို့ ကုန်ခြင်းဖြစ်၏”ဟု
ဘုရားရှင်ဟောထားသည်ကို ကျေး
ဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

က ဖြစ်ပျက်ဝိဇ္ဇာဥာဏ်နှင့် (၂၄)နာရီ
အကြားအလပ်မရှိ စပ်အောင်ဆောင်
လျှင် မိမိလိုရာဖော်ပြီးနိုင်သည်။
အာသဝါကုန်နိုင်သည်ဟု ထပ်တူ
ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် “ရပ်၊
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခ္ပါရာ၊ ဝိညာဉ်”
ဟု ဆိုအပ်သော ဓနာငါးပါး ပရမတ်
တရားတို့အား “နာမရုပ် ပရိစွေး
ဥာဏ်”ဖြင့် နာမ်၊ ရပ်ခဲ့ခြား၍ သိနေ
ခြင်းကို “သိတစ်ချက်”ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သည်။

ဓနာငါးပါး နာမ်ရုပ်ပရမတ်
တရားများသည် အမြှေတည်မနေဘဲ
မပြတ်တရစပ် “ဖြစ်နေသည်”ကို
မြင်ခြင်းအား “မြင်တစ်ချက်”ဟု
လည်းကောင်း၊ ပျက်နေသည်ကိုမြင်
ခြင်းအား “မြင်တစ်ချက်”ဟုလည်း
ကောင်း သတ်မှတ်၍ “ဦးယွှေးယ
ဥာဏ်”ဖြင့် နာမ်ရုပ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်
သဘော မြင်နေခြင်းကို “မြင်နှစ်
ချက်”ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤသို့ “သိတစ်ချက်”မြင်
နှစ်ချက်”ဖြင့် မိမိ၏ ဓနာကိုယ်ကို
တွင်ဖောက်၍ ကြည့်နေသူသည်

အာသဝါကုန်ခန်း၍ ရဟန်အထိ
ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“စံ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ဇနာ
တော် စံပသုတော် အာသဝါနံ
ခယာ ဟောတိ”ဟု ဘုရားရှင်ဟော
တော်မူထားသည်ကို ဝေဘူဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက ငင်း၏ ကိုယ်တွေ့
ဖြင့် ထပ်ဆင့်အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပေသည်။

အလွန်ရခဲ့၊ ကြံ့ခဲ့သည်
အချိန်ကောင်း၊ အခါကောင်း၊ ဘဝ
ကောင်းကြီးကို လက်လွှတ်မခဲ့ကြဘဲ
မိမိတို့ ရသင့်ရထိက်သော ဖော်
ဥာဏ်ကို ယခုဘဝမှာပင် အပိုင်ရရှိ
အောင် ယူကြရန် သူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့အား တိုက်တွန်းလိုက်ရ
ပေသည်။

(တစ်စပ်တည်းဆိုသည်မှာ
၂၄-နာရီတိုင်တိုင် ဝင်လေ၊ ထွက်
လေ တစ်ချက်မျှ မလွှတ်စေဘဲ ဖြစ်
ပျက်မြင်နေခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။)

■ အရွင်ကဝိနာမီ

ပြုးသေ၊ မဲ့သေ ပုဂ္ဂိုလ်နစ်ထွေ

မမသန်း

၁၆၈၀ ၁၁ ၂၀၁၄

ကျွန်မ ရှစ်တန်းကောင်းသူ အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ဖြူဖြူရောရော ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းအဘိုး ဖြစ်သူမှာ ကောက်ကာင်ကာ လည် ရောင်းကင်ဆာဟု ကျွန်မ အမှတ်ပြု သော ရောဂါဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလ ပါသည်။ အဘိုး၏သား ကျွန်မဦးလေး၊ အမေ့မောင်ဖြစ်သူ၏ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်အိမ်လာ၍ ကြည့်ရှုကုသပေးသည်။ ကင်ဆာဆေးသွင်းမလား၊ ရန်ကုန်သွားကုမလား တိုင်ပင်ကြ သည်။ အစာစားလျင် အစာမျိုးချုပ် မရသည်က စဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန် သွားကုလျင် ရောဂါကောင်းမည်လား ဆွေးနွေးကြရာ အဘိုးအသက်က လည်း (၇၀)ကျော်ပြီး ပြန်ကောင်းရန် (၁)%ရာခိုင်နှုန်း အာမမခံနိုင်၍ အဘိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်ကုန်သွားဆေးမကျောင်း၊ အိမ်မှာပဲ ဆေးကုသ မှ ခံယူချင်သည်။ အဘိုးဆန္ဒမိသားစု ဆန္ဒအရပဲ ရန်ကုန်သွားမကုဖြစ်ခဲ့။ အိမ်မှာပဲ အားဆေးသွင်း၊ အားဆေးစား၊ အာဟာရဖြစ်မယ့် နှက်သိုက်ကို အစာများပေါင်းကျွေးပြီး ဝေဒနာ ခံသာအောင်သာ စောင့်ရောက်ကြရ တော့သည်။

ဖြေစ်သည်ဟု သိတာနဲ့ အိပ်ရာထဲတဲ့တာ ရက်(၂၂)ကြောသည် နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ညနေ(၆)နာရီ ခန့်တွင် အဘိုးကို လာကြည့်ကြသည် ဟုထင်ရသော မိတ်ဆွေပရီသတ် လူအယောက်(၅၀)ခန့် အဘိုးအိပ်ရာ ရှိသော အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက် နေကြပါသည်။

အဘိုးမှာ အိပ်ရာထဲပက် လက် ပေါင်းအုံသုံးလုံးဆင့်မှုပြီး နေရပါသည်။ သေးရှိသူသားကို လက်(၅)ရောင်းထောင်ပြသည်။ တရား

သင်တန်းတက်ဖော်တက်ဖက်ဖြစ်သူ ဘကြီးက ဘာပြာတာလဲဘဘဟု မေးရာ၊ လက်(၅)ရောင်းကိုတစ် ရောင်းစီရှုံးပြီး ခန္ဓာဝါးပါးဟုဖြေပါ သည်။ ပြီးခြေထောက်ကိုကိုင်ကြည့်၊ လက်ကိုလည်း ကိုင်ကြည့်ဟုပြောပါ သည်။ ဘကြီးကလည်း နိုင်းသည့် အတိုင်း ကိုင်ကြည့်ပါသည်။ ငါမျက်စီ ကိုကြည့် ပင်ကုအိမ်ယုက်နေပြီးအေဒါ ကြည့်ထား ခန္ဓာရတဲ့သူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြရမှာဟု ပြောပါသည်။ ငါခကာ အိပ်ဦးမယ်ဟုပြောပြုဆိုဆို လက် အုပ်ချိပါသည်။ မျက်စီမှုတို့ပြီး ဤမြို့နေ ပါသည်။ အိမ်သားများနဲ့အညွှုံသည် များက အိပ်နေတယ်လို့ ထင်ကြပါ သည်။ ကျွန်မ အမေဖြစ်သူက အဘိုး နဲ့ လေးငါးကိုက်အကွာကနေပြီး ကြေးစည်ကို သာသာလေးမှန်မှန်ထူ ပေးနေပါသည်။

အဘိုး၏ ညီဖြစ်သူ ကျွန်မ ဘိုးလေးက ရှမ်းလက်မောင်းအရွယ် ခန့်ယူလာပြီး အဘိုးနာမောင်းဝိုင်းတင်ပါသည်။ ပေါ့ပါးသော ရှမ်းစမှာ ဘိုးလေး တင်လိုက်သည် အနေ အထားအတိုင်း ဤမြို့နေပါသည်။ အဘိုးမှာမူ ပြီးလျက်သာ လက်အုပ်ချိမျက်ဖြစ်၍ အဘိုးအိပ်နေသည် ဟုသာ ကျွန်မထင်ပါသည်။

အဘိုးနဲ့တရားသင်တန်း တက်ဖက်ဖြစ်သော ဘကြီးနဲ့ဘိုးလေးက အသက်မရှိတော့ဘူး၊ ဆုံးပြီးလို့ ပြောမှ အိမ်သားများ အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ကြောကြပါသည်။ ဦးလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ရောက်လာပြီး စမ်း၍ ဆုံးပြီး အတည်ပြုပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် လူသေတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်နှုံးသေးတော့ အဘိုး သေပုံကို ကြည့်ပြီး လူသေတယ်ဆို

တာ အိပ်သလိုပဲပါလားဟု အတွေ့ အကြောက်လိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နာရီ အခေါင်းထဲသွင်းတော့ အဘိုး၏ အသားအရေမှာ ဝင်းဝါပြီး ပြီးမျက်နှာ နှင့်ဖြစ်၍ အသုဘရှုလာ ပေါ်သည် များက ပစ်ရက်စရာမရှိဘူးလို့ ပြောကြပါသည်။

ကျွန်မအပါအဝင် အဘိုး၌ မြေးမြေး (၁၀)ယောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ မြေးတစ်စုမှာ ကလေးပိပါ ရုန်ရက်၊ ရုန်လီ မနက်ညာ စားကြသောက်ကြ၊ ပျော်ကြ ကစားကြနဲ့ အော်မျိုးရွှေ့ကြေးအဖြစ် ပျော်ခဲ့ကြပါသည်။ မြေး(၁၀)ယောက်မှာ အပေါ်အဖြူး အောက်အပြာတူညီဝတ်စုနဲ့ မြေးနေကြသည်။

အဘိုးဆုံးပြီး (၁)နှစ်ခန်း အကြောမှာ လူသေတာကို ဒုတိယ အကြောအဖြစ် မြင်တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်မအဖော့၊ အစ်ကိုအကြေးဆုံးမှာ တိဘီရောဂါခွဲကပ်ပါသည်။ ၁၉၅၀-၆၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က တိဘီကုထုံးလေးဝါးများ ယခုလောက်မတိုးတက်သေး၊ ဆေးစွမ်းမရှိသေးပါ။ ရန်ကုန်သွားပြီး ဘကြီးဆေးကုပါသည်။

ဆေးကုပြီးအပြန် နောက်တစ်နေ့မနက် အီမြို့ရှုံးပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ ဘကြီးသေးတွင်ရှိသော ထမင်းစားစားမွှေ့စိုင်းတွင် ကျွန်မထင်ပါသောက သွေးသောက်မဂ္ဂဇားလှန်ပြီး သော်တာဆွေဝါးဖွံ့ဖြိုးပတ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသာဘကြီး၏ ဝမ်းထဲမှ ဖြူနှီးရော အမြဲ့မြဲမှား တစိစိမြည်ပြီး ပါးစပ်မှုလျှော့တွက်လာပါသည်။ ဘကြီး၏မိန်းမ ပို့ကြေးက ဘကြီးကို ရုတင်ပေါ်သို့ခေါ်လာပြီး ခေါင်းဆုံးနှစ်လုံးဆင့်ပေါ် ပက်လက်

အပိုင်စေ၍ အမြဲပ်များကို ပဝါဖြူဖြင့်
သတ်ပေးပါသည်။ လက်တစ်ဖက်
ကလည်း ဘကြီးကို ဖွဲ့ထားပါသေး
သည်။ ထွက်လာသော အမြဲပ်များ
မှာ ရပ်မသွားဘဲ တဖြည်းဖြည့်လျှုံ
ထွက်လျက်သာ ရှိနေပါသည်။ကျွန်မ
လည်း ကလေးပါပိ ထိုင်လျက် တစ်
လျည်း ရပ်တစ်လျည်းနဲ့ အထူး
အဆန်းအဖြစ် ဆက်ကြည့်နေပါ
သည်။

ကျွန်မကြည့်နေစဉ် မှာပဲ
လောကားက ဘကြီး၏သားဖြစ်သူ
ကျွန်မအစ်ကိုဝိုင်းကွဲမှာ အိမ်ပေါ်သို့
ပြေးတက်လာပြီး၊ မိသားစုဆရာဝန်
သွားရှာတာ ရှာမတွေ့ကြောင်း
သတ်းလာပြန်ပိုပါသည်။ ဘကြီးမှာ
ဆရာဝန်မတွေ့ကြောင်း သူ့သား
ပြောသိကို ကြားကြားချင်ပဲ ပျက်စီ
ပြုးပြီး တလန်တွေ့က ပြီးသွား
လိုက်တာ ပြန်ထမလာတော့ဘူး၏ခေါ်
လည်း မရတော့ဘူး။ မိသားစုဆရာ
ဝန်ရောက်လာတော့ သေပြီလို့ ပြော
ပါသည်။

အလောင်းပြင်တော့ ဘကြီး
မျက်စီနှစ်လုံးမှာ ပိတ်မရပါ။ ကြီးစား
ပြီး ပိတ်ကြည့်တာလည်း မရတော့
ဘဲ၊ ငွေဒေါ်နှစ်ပြားကို မျက်စီပေါ်မှာ
ဖုံးထားရသည်။ ကြောက်ပြီး ပြုး
နေတဲ့ မျက်စီနှစ်လုံး ဘယ်လို့မှ
လူမြင်မကောင်းလို့ ခေါင်းကို အမြန်
မှာပြီး ခေါင်းရှုချင်း အလောင်းကို
ထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်ကြပါသည်။

ရူသေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်မမှာ ဖဟုသုတတ်ခုထပ်ရလိုက်
ပါသည်။ သေတယ်ဆိုတာ အဘိုး
(အမောအဖေ)လို့ပြုးပြီးသေတာလည်း
ရှိသည်။ ဘကြီး(အဖောအစ်ကို)လို့
ကြောက်ပြုးပြီး သေတာလည်းရှိ

သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၇-၉၄စံတွင် အရာရှိ
ကယ်အဖြစ် နိုင်ငံတော်တာဝန်ကို
စတင်ထမ်းဆောင်ရာ၊ ကျွန်မလူသော
တာကို ဦးစာမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်မမြို့မှာပဲ
တာဝန်ချထားခြင်း ခံရပါသည်။
မြန်မာပြည်တောင်ဘက် ပင်လယ်
ကမ်းတေားမှ ထင်ရှားတဲ့ မြို့တစ်မြို့
ဖြစ်ပါသည်။ အက်လိပ်လက်ထက်
တွင် ဆောက်ခဲ့သော ရုံးများဖြစ်
သည်နှင့်အညီ လုပသော ကမ်းခြေကို
ဆီးမြင်ရသော မြို့လယ်ရှိ တောင်
ပေါ်တွင် ရုံးများ အစိအရိ ရှိကြပါ
သည်။ ရုံးများအနီး အမြင့်ဆုံးသော
နေရာတွင် မြို့၏ ထင်ရှားသော
ဘုရားစေတိကုန်းတော် ရှိပါသည်။

ဒီင်ဘာလကုန်းခါနီးတစ်
ရက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတာဝန်
ထမ်းသော ရုံးအနီးရှိ စီမံကိန်းမျှားက
နေ့လယ်တစ်နာရီ ဘုရားပေါ်မှာ
တရားသွားနာရအောင်ဟု ခေါ်ပါ
သည်။ မှတ်သုံးရာသီဥတုရှိသော
တို့၏၏ ဒီဇင်ဘာ နေ့လယ်တစ်နာရီ၏
နေမှာ ပူပါသည်။ ပြီးတော့ (၂)နာရီ၊
(၃) နာရီ မလှပ်မယ့်ကို (မိန့်းမတိုင်
ထိုင်ရသောအလုပ်ကိုလည်း ကျွန်မ
ကြောက်ပါသည်။ ဘာအစိပို့ယူမှု
မသိဘဲ ရှေ့က ဘုန်းကြီးရွတ်သော
ပါ့မြို့မြို့အဆုံး သာဓာ၊ သာဓာ အခါး
တစ်ရာလောက် ခေါ်ရတဲ့အလုပ်ကို
လည်း ငယ်စွဲကပင် အရာရှိဖြစ်
သည်အထိ ကျွန်မဘဝင်မကျေဖြစ်ရပါ
သည်။ ဘာသာရေး ဖုန်းသုတေသန
နည်းပါးပါသည်။

ယိုးဒယားမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ST.
JOSEPH'S CONVENT မှာ ငယ်
ဘဝကျောင်းနေစဉ် ကျောင်းဖွင့်လို့
နေတဲ့ မြို့ကနေ ကျောင်းကိုပြန်ဖို့
နေတဲ့ မြို့ကနေ ကျောင်းကိုပြန်ဖို့

လေယာဉ်ပုံပေါ်တက်ခါနီး အမေက
လေယာဉ်ပေါ်စိပ်ဖို့ လိမ္မာ်ရောင်
ကော်ပုတီး တစ်ကုံးပေးပြီး အနိစ္စ
အမြမရှိ။ ခုကွဲဆင်းရဲခြင်း၊ အနတ္တာ
အစိုးမရခြင်းဆိုတာ သင်ပေးထားလို့
ရွတ်တတ် ပုတီးစိပ်တတ်တာ၊ ပြီး
တော့ အဘိုးက မြင်တာ ခုကွဲသစ္စာ၊ မာတိကင်း
တာ နိရောသသစ္စာပယ်တာသမှတယ
သစ္စာပါလို့ သင်ပေးထားလို့ အမြှုံ
ရွတ်တတ်တာတွေကလွှဲပြီး တဗြား
ပါ့မြို့မြို့တစ်ခုမှာ ကျွန်မ မတတ်ပါ။
မသိပါ။ သို့အတွက်လည်း ကျွန်မ^၁
တရားနာရမှာ ကြောက်ပါသည်။ သို့
သော် ဘို့ကျောင်းနေပြီး ခရစ်ယာန်
မဖြစ်ခဲ့ပါ။

တရားနာရီးခေါ်တာ စီမံကိန်း
မှူးကို အားမနာဘဲ ကျွန်မအကြောကြီး
မထိုင်နိုင်လို့ ပါ့မြို့တွေလည်း နား
မလည်လို့ မလိုက်လို့ကြောင်း အမှန်
အတိုင်း ပြန်ပြောပါသည်။ အကြောကြီး
မထိုင်ရကြောင်း၊ နေ့လယ်တစ်နာရီ၏
နားရှိမှာ တရားစုဆရာဝန် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မမှာ မလည်တွေ့ကြပါသည်။
ကျွန်မကို စိတ်ရှည်လက်ရည်ရင်းပြု
ပြီး ခေါ်ပါသည်။ သူ့ပြောတာ ဟုတ်
မဟုတ် လေ့လာတဲ့အနေနဲ့ ထမင်း
စားရှိနဲ့ ရုံးလည်းနားထားတုန်း အား
နေတာနဲ့ ကျွန်မလိုက်သွားပါသည်။
ကျွန်မတို့ မြို့မြို့တွေ့ကြပါသည်။
ပါ့မြို့တွေ့ကြောင်း ထူးခြားနေ၍ ကျွန်မ^၁
လိုက်လေ့လာဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၆ မြ ၅ သ ၁ ၃ ၄ ၂ :

တစ်နာရီထိုးပါ့ (၅)မိန့်အလိုမှာ ရုံးခန်းကနေ နှစ်ဦးသားထွက်လာတာ၊ တစ်နာရီမှထိုးပါ (၂)မိန့်အလိုလောက်မှာ မွေးရုံရှာ ကုန်းပေါ်ရောက်ပါသည်။ ဘုရားကုန်း၏အနောက်တောင်ထောင့်တွင် မိုးကုတ်ဝိပသာနာ ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့ခွဲ(၁၄)နှစ်ထပ်မွေးရုံး ဖြစ်ပါသည်။ (၁၀)ရက် တရားစေန်းပွဲဖြစ်ပြီး မိုးကုတ် ဌာနချုပ်က တာဝန်ပေးတဲ့ တရားပြဆရာတော်မှာ ဆင်ဖြူကျွန်းဆရာတော်ဦးမွေးသာရာရာတော်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါဗျာ မနာရူးသေးတဲ့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဥပဒ်သယ်နဲ့ဟောတဲ့ ပဋိစ္စသမွှုပါ၍သင်တန်းတရားကို စတင်ထိတွေ့နာကြားခွင့်ရှင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်းမိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရပ်တုတော်ကိုလည်း စတင်ဖူးတွေ့ခွင့်ရှင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းမှာစာသင်သလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရှင်းလင်းပြပြီး ဟောတဲ့ တရားကို ကျွန်းမာတ်သော တွေ့နေတာ အချိန်နာရီကြာတာ ရောကျွန်းမာကြာက်တဲ့ မိန်းမထိုင်ထိုင်တာရော အားလုံးအာရုံထဲ ဝင်မရှေ့ဝင်ယုက်နီးနိုင်ဘဲ၊ ဆရာတော်ရဲ့ စကားလုံးအားလုံး တစ်လုံးမကျွန်းကျွန်းမရင်ထဲ ဦးနောက်ထဲ တန်းဝင်နေပါတော့သည်။ ကိုင်း အချိန်စွဲလို့ ဒီတွင်တော်ကြို့ သာရာ၊ သာရာ၊ သာရာလို့မှပဲ အချိန်တစ်နာရီပြည့်ပြီ ဆိုတာကို သိရပါတော့သည်။ အဲဒေါကပြီး နောက်စွဲလို့ ရက်မပျက်ည(၇)နာရီတရားပွဲကို ရက်မပျက်အချိန်မပျက် (၁၀)ရက်လုံးလုံးတရားနာဖြစ်ပါသည်။ လူ့ဘာဝကို စမ်းတော်ဦး ခါး ခရီးနှင့်လာတာ ပဋိစ္စသမွှုပါ၍ အကြောင်းအကျိုးတရား နာကြား

ရပြီးမှ သံသယစိတ်တွေ ကင်းသွားပါသည်။ လူ့ဘာဝအရတော်လေစွဲလို့ လက်ခံတတ်လာပါသည်။

တရားစေန်းပွဲများအပြီး ည်စဉ် ဓမ္မာရုံးကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားခွဲတစ်နာရီနာရီ၊ နာရီမှထိုင်တွေနာရီ၊ တရားကို ကျွန်းမနဲ့စတင်ထိတွေနာကြားရအောင် စိတ်ရည်လက်ရည်ရှင်ပြခေါ်သူ စီမံကိန်းမျှးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ဒီတရားကိုသာ မနာခဲ့ရလျှင် ကိုယ်ရှုံး၊ သေပြုသွားကြတဲ့ ပြုးသေ အဘို့နဲ့ မဲ့သေဘကြီးတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း ကျွန်းမသိမည်မဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောကြား၍ တစ်ဆင့်ပြန်လည်ဟောပြရှင်းပြသော ဆင်ဖြူကျွန်းဆရာတော်ဦးမွေးသာရာမှာ ပဋိစ္စသမွှုပါ၍ စိတ်ရှင်းရဲ့ လက်ဦးဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။ စွဲဝင်နျေားပြီး အဘို့မှာသော်လည်း အမြဲပြင်ဆင်နေတဲ့ တရားဆောင်းသွားဖြစ်ပါသည်။ ဝိပသာတရားကို လေ့လာပြီးသား၊ (အလတ်)နဲ့အတူ အဘို့မွေးသင်တန်းတက်သည်။ သားသမီးမြေးများကို မပြတ် သင်ပေးသည်သာမက မသော်အချိန်အထိ အီမံသားနဲ့ စည်းသည်များကိုပင် တရားပြုသွားသူ၊ ကိုယ်တိုင်ပြီးသေ သေပြသွားသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဘကြီးမှာ စိတ်ကောင်းထားသည်။ ဒါနာပြုသည်။ သီလရှိသည်။ မရှိဆင်းရသူကို ပေးကမ်း၊ ကျောင်းထားပေးသည်။ ဒါပေမယ့်တရားအားမထုတ်ရှုံးဘူး။ ဒါနာယ်လောက်ရှိရှိဝိပသာတရားနာဖြစ်ပါသည်။ လောက်ရှိရှိ၊ သီလဘယ်လောက်ရှိရှိဝိပသာတရားအကြောင်းအကျိုးတရားနာကြား

မချေရဘူးဆိုတာကို ဘကြီးသေနည်းက အထင်အရှား ပြသွားပါသည်။ ကြောက်သေ၊ မဲ့သေဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားအမျိုးထားပြီး မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ဆင်ဖြူးကျွန်းဆရာတော်ဦးမွေးကိုတော်တို့တဲ့ နာကြားရအောင် စိတ်ရည်လက်ရည်ရှင်းပြခေါ်သူ စီမံကိန်းမျှးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ဒီတရားကိုသာ မနာခဲ့ရလျှင် ကိုယ်ရှုံး၊ သေပြုသွားကြတဲ့ ပြုးသေ အဘို့နဲ့ မဲ့သေဘကြီးတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း ကျွန်းမသိမည်မဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောကြား၍ တစ်ဆင့်ပြန်လည်ဟောပြရှင်းပြသော ဆင်ဖြူကျွန်းဆရာတော်ဦးမွေးတို့ရဲ့ ပဋိစ္စသမွှုပါ၍ စိတ်ရှင်းရဲ့ လက်ဦးဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။ စွဲဝင်နျေားပြီး အဘို့မှာသော်လည်း အတိမြော ၁၉၉၉-ခန့်၏ အတိမြော၊ သို့ တစ်ခေါကရောက်၍ သိခဲ့ရပါသည်။ အခါခါဦးနှစ်ရိုက်ဦးကန်တော့ပါသည်။ တရားနဲ့တွေ့ပေးသူ စီမံကိန်းမျှးမှာ အသက်ထင်ရှားရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲဖြစ်ရာ ကလျာဏ်မိတ္တကျေးဇူးရှင်းအဖြစ် ထားရကျေးဇူးတင် မေတ္တာပို့ပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ပြီးသောတရားနဲ့ ကျွန်းမကို လက်တွေ့တရားပြသွားတဲ့ အဘို့နဲ့ ဘကြီးတို့ရဲ့ အကြောင်းကို မွေ့မိတ်ဆွေများအား ကိုယ်တွေ့တရားအဖြစ်၊ မွေ့ဒါနာဖြစ်ပြောပြီး ပြောပြုလတ္တာဟု။

■ မမသန်း

အသိဓမ္မဟာရွှေဂရာ၊ အသိဓမ္မအဂ္ဂမဟာသွွှဲမှုဘေးတိက မကွေးဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တကုမာရ

၆ ဟ ၁ ကြ ၁ : ၆ သ ၁

ကေတ္တဆိုက်ဒေါ် နလုံးသွင်းလျှပါတရားတော်

ဘုရားရှင်လက်ထက်ကာလ
အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်ကြီး အနောက်
မဏီမဒေသမှာ သာသနာတော်ဟာ
အထွက်အထိပ်ရောက်ပြီး စည်ပင်
ပြန့်ပွားထွန်းကား တိုးတက်ခဲ့ပါတယ်။
အေး-ဘုရားရှင်မရှိတဲ့ နောက်ကျ
တော့ အခြားဘာသာခြားတွေက
လွှမ်းမိုးပြီးလာတဲ့ အတွက် ကြောင့်
တတိယသိုံးယနာအပြီးမှာ အရှင်
မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိသုအမှုပြုတဲ့
ရဟန္တအရှင်သူမြတ်တွေက သိရှိ
မမှာသောကမင်းတရားကြီးနဲ့ တိုင်

ပင်ပြီး ကိုးတိုင်း၊ ကိုးဌာန သာသနာ
ပြု စေလွှတ်ထားရတယ်။
အဲဒီနောက် တော့ မဏီမ
ဒေသမှာ သာသနာဟာ ကွယ်
ပျောက်သွားခဲ့ရတယ်။ အေး-ယခု
အခါမှာဆိုရင်တော့၊ တို့ ထေရဂါဒ
ဗုဒ္ဓသာသနာဟာ မြှင့်မာနိုင်ငံရယ်။
သိရှိလက်သို့ရင်ငံရယ်။ လာအိရယ်။
ကမ္မာဒီယားရယ်။ ယိုးဒယားရယ်
(၅)နိုင်ငံလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။
အခြားနိုင်ငံတွေမှာတော့ အဲဒီ (၅)
နိုင်ငံမှ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်များ

သွားရောက်ပြီးတော့ သာသနာပြုနေ
တဲ့အတွက် အနည်းငယ်မျှ ရှိပါ
တယ်။
ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘာသန္တရ
ကျမ်းကျင်တဲ့ ထေရဂါဒဗုဒ္ဓသာသနာ
ပြုမည့် ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တွေ
အများကြီးလိုအပ်လျက်ရှိနေပါတယ်။
အဲဒီလို ဘာသန္တရကျမ်းကျင်၊ ပရီ
ယတ်လည်း ကျမ်းကျင်၊ အေး-ပဋိ
ပတ်အပိုင်းမှာလည်း သီလသိကွာ
စသည် ကျကျနာနာ စောင့်စည်းထိန်း
သိမ်းတဲ့ တကယ့် သာသနာပြု

၁၉၈၁ ခ ၃။ ကျမ္မာ

ရဟန်းတော်များ အလွန်ရှားပါတယ်။
အဲဒီရဟန်းတော်တွေ ရရှိ
လာဖို့ အများကြီးလိုအပ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်မို့လို့ တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ
လည်းပဲ၊ အဲဒီလို ဘာသန္တရ ကျွမ်း
ကျင်ပြီးတော့ ပရိယတ်လည်း ကျွမ်း
ကျင်၊ သီလသိက္ခာ စသည်ကိုလည်း
ကျကျနေန စောင့်ထိန်းတဲ့ တကယ့်
သာသနာပြု အစစ်အမှန် သံယာ
တော်တွေ ပေါ်ထွန်းလာအောင်လို့
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္ထိ သာသနာတူက္ခာ
သို့လို့ (၂)ရပ်ကိုလည်း ရန်ကုန်၊
မန္တလေးမှာ တည်ထောင်ထားတယ်။
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရာဂါဒဗုဒ္ဓ
သာသနာပြု တူက္ခာသို့လို့ကြီးတွေ
လည်း တည်ထောင်လို့ထားပါတယ်၊
အလွန်လိုအပ်ပါတယ်။

ယနေ့ အရှင်နှုန်းသိရှိဆိုတာ
လည်းပဲ ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာစည်
သာသနာရိပ်သာကြီးမှာ တရား
ဟော၊ တရားပြတာဝန်၊ အက်လိပ်နဲ့
ပြင်သစ်စကားပြန်တာဝန် စသည်
တိုကို တာဝန်ယူထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့
အရှင်မြတ်တစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
အရှင်မြတ်ဟာ နိုင်ငြားမှာ သွားပြီး
တော့ ဥရောပထေရဂါဒဗုဒ္ဓသာ
သနာပြု အစည်းအရုံးမှာ သာသနာပြု
သီတင်းသုံးနေတဲ့ အရှင်မြတ်တစ်ပါး
လည်းဖြစ်ပါတယ်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ မြန်မာဗုဒ္ဓ
ဘာသာကျောင်း တစ်ကျောင်းမျှ မရှိ
သေးတဲ့အတွက် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ
ကျောင်း ဖြစ်မြောက်အောင် အား
ထုတ်ပြီးနေတဲ့ ဆရာတော်လည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဆရာ
တော်အား ဒီကနေ့ မိုလ်မှုးသိန်းသန်း
မိသားစုတိုက ပစ္စားလည်း

အဖြစ် ခံယူပြီးတော့ သိက္ခာထပ် လျက်
အားပေးချိုးမြောက်သည့် အတွက်
သာသနာတော်မြတ်ကြီး အစွန်းညီးကြာ
စည်ပင်ပြန်ပွား ထွန်း ကားတည်တဲ့
နိုင်မြတ်းတက်အောင် သာသနာပြုရာ
ရောက်တယ်လို့ ဘုန်းကြီးက
ဆိုလိုတာပါပဲ။

အေး-စိုလ်မှုးသိန်းသန်း
မိသားစုသာမကဘဲနဲ့ အားလုံးသော
တို့ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း
ဒီလိပ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်
မြတ်ကြီးကို ကမ္မာအနုပြန်ပွားအောင်
အားလုံုပိုင်းဝန်းရှိုးမြောက် ထောက်ပဲ
ဖို့ရာ ကြံကြုံကြတဲ့အခါမှာ ဘုန်းကြီး
က တိုက်ထွန်းပါတယ်။

ယနေ့ အရှင်နှုန်းသိရှိအား
ပစ္စားလေးဖြာ ထောက်ပဲကဖြင့်
သိက္ခာထပ်မ်းလာပြပြီးတော့ အဲခြား
အရုံး ဒါနါဝတ္ထဲတွေ လျှော့ခိုးတဲ့
အတွက် မိမိတို့မှာလည်းပဲ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်
ဖြစ်တဲ့ နိုင်းနှုန်းတည်းဟူသော တရား
တူး၊ တရားမြတ်ကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီကုသိုလ်ကို အခြေခံပြီး
တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်
ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ အရဟတ္ထုပိုလ်ဖြင့်
နိုင်းကို မျက်မြောက်ပြနိုင်အောင်
ကြီးစားအားထုတ်ကြရတယ်။

ဒါနှုပြပြီးတော့ ဒက္ခာ
ဆိုက်အောင် နှလုံးသွင်းနိုင်ရင် ဒီ
ဘဝမှုပင်လျင် အာသဝါကုန်ခန်း၍၍
ရဟန်းဖြစ်ပြီးတော့ အနုပါဒီသော
နိုင်းဝင်စိနိုင်တယ်။

ဒက္ခာဆိုတာ စိတ်တစ်မျိုး
တည်းဖြစ်နေတာကို ခေါ်ပါတယ်။
ဒက္ခာ(၄)မျိုးရှုပါတယ်။ မြန်မာလို
ကတော့-

ဒါနော်သာရှုံးပွဲနေကတ္ထာ

ဆိုတာ လျှော့ခိုးနေပဲ့၊ စွန်းလွတ်နေပဲ့
အခြင်းအရာအရုံးတင်ပြီးတော့ ကို
လေသာမဝင်ဘဲ စိတ်တစ်မျိုးတည်း
ဖြစ်နေတာကို ခေါ်ပါတယ်။

သမထနိမ့်တွေပွဲနေကတ္ထာ
ဆိုတာက သမထနိမိတ် နိမိတ်အာရုံး
စိတ်ထဲမှာ ထင်ပြီးတော့ ကိုလေသာ
မဝင်ဘဲ စိတ်တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေ
တာကို ခေါ်ပါတယ်။

ဝယလက္ခဏူပွဲနေကတ္ထာ
ဆိုတာက သခြာရတရားတို့ရဲ့ အပျက်
လက္ခဏူထင်ပြီးတော့ ကိုလေသာ
မဝင်ဘဲ စိတ်တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေ
တာကို ခေါ်ပါတယ်။

နိရောရုပွဲနေကတ္ထာဆို
တာက သခြာရ ခပ်သိမ်းချုပ်ပြုမ်းနေ
တဲ့ နိုင်းနှုန်းတည်းဟူသော အာရုံး စိတ်
ထဲမှာ ထင်ပြီးတော့ ကိုလေသာ
မဝင်ဘဲ စိတ်တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေ
တာကို ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီ(၄)မျိုးထဲက သမထနိ
မိတ္ထုပွဲပွဲနေကတ္ထာ ဆိုတာကတော့
ယရအလျှော့ခိုးနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့
အတွက် အဲဒီကို အကျယ်ချုပြီး ပြောစိုး
မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ကျိုးတဲ့ သုံးပါးကို
နည်းနည်းသိရှိအောင် ပြောမယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

ယနေ့ မိဘ(၂)ပါးကို အမှား
ထားပြီ ဗိုလ်မှုးသိန်းသန်း မိသားစု
တို့က အရှင်နှုန်းသိရှိအား သိက္ခာ
ထပ်မ်းလာပြပြီးတော့ ဒါနကောင်းမှာ
ပြုလုပ်ကြတယ်၊ အဲဒီလိုပြုလုပ်ပြီးရင်
ဒီအလျှော့ခိုးကို စာဂါနသာတိဖြစ်
အောင် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ပွား
များရပါတယ်။ စာဂါနသာတိဆိုတာ
မိမိနှုန်းကြေားပေးကမ်းလျှော့ခိုးထားတဲ့
ဒါနဂုဏ်၊ စာဂါနက်တိုကို အဖန်ဖန်
အထပ်ထပ်အမှတ်ရပြီးတော့နေတာ

အဲဒီလို စာဂါနသာတိပွား
လို့ အချိန်မိပွားနိုင်လို့ရင် ရာဂါ
ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ ယူဉ်တဲ့မိတ်တွေ
ဖြစ်မလာတော့ဘဲနဲ့ မိတို့ရဲ့ မိတ်
ဟာ စွန်ကြပေးကမ်း လူ။ဒါနဲ့မှု
အခြင်းအရာ အာရုံထဲမှာပဲ ဖြောင့်
ဖြောင့်တန်းတန်း သွားပါတော့ဘယ်။

ဒီလိမ့်တဲ့ ဖြောင့်
ဖြောင့်တန်းတန်း မတ်မတ်သွားပြီ
ဆုရင်တော့ ဝမ်းမြောက်မှ ပါမောဇ္ဈ၊
နှစ်သက်မှ ပိတ်တရားတွေ ဖြစ်ပွား
ပြီးလာပါတယ်။ ဒီအလျောက် အဘရုံ
ဖြေဗြီး ဝမ်းမြောက်ကြည်နှီးမှ ဖြစ်ပြီး
နေပါတယ်။

အဲဒီလို အငြိမ်းစာတ်ဆိုက်
လာရင် ပသ္တ္တသုကာယော သူခံ
ဝေဒီယတိတဲ့ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊
စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းတွေထိ ခံစားရ

ପିତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାରେ ଏହାରେ କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

သူခိုတော့ စီတွဲ သမာဓိ
 ယတိ-ကိုယ်ရောစီတ်ရော ချမ်းသာ
 လာရင် တည်ကြည့်မှု သမာဓိရသူး
 တယ်တဲ့။ အဲဒီလို မိမိရဲ့အလုပ်ကို
 အာရုပြုးတော့ အဖန်ဖန်အထပ် ထပ်
 အမှတ်ရပြီးတော့ စာဂါနသာတိ
 မွားမှားလို့ သမာဓိရနေတဲ့ အလုပ်ရင်
 ကို ဘုရားရှင်က ဒီလိုချိုးကျိုးထား
 တယ်။

ମହାବନ୍ଧମ-ମହାବନ୍ଧ ।
 ଅଯିବାରୀଯବାବଙ୍ଗେବା-ଲ୍ଲୀଷିଷିଷିଦ୍ଵ.
 ଆଲ୍ୟାର୍ଥୀ ଆର୍ଥପ୍ରାପ୍ରି: ତାଳିକିବାବତି
 କଳ୍ପକୁଳାନ୍ତି: ତି:ଫ୍ରଣ୍ଟି:ମୂର୍ବା:ମୂର୍ବା:ବାପ୍ରଦିନ
 ବନ୍ଧମିଶ୍ରଫେବେବା ଅର୍ଥିଯବାବପନ୍ଦ୍ୟ
 କ୍ରି. ଦିବବାଗତାବା ପରାଯ-ରାଗ
 ଦେଇବା ମୋହାତ୍ମୀପ୍ରଦିନ ମଦ୍ରିତି:ଆ:ଆ:
 ମଦ୍ରିତିବାଗିବେବା ବଜ୍ରାଦି ଅପିଦିନ:
 ତୃଦିନ । ବାମବଦ୍ଧେବା-ଦ୍ରିତି:ଆ:ଦ୍ରିତି
 ବାଗିତ୍ରିଦିନ:ବ୍ୟାନ୍ତି ରୋଗିଲୁଗିନ ଦିବାରତି
 -ଫେର୍ମିନ୍ଦିବାନ୍ଧାର୍ତ୍ତି । ଦିତି-ହିଅରିଣ୍ଠି ॥

ချိုးကြားထားပါတယ်။

ଓତିଅବୀକ୍ଷାତାରୀମୁଖ ପିତାଙ୍କ
ତିର୍ତ୍ତମୁଖ ଗାମଣ୍ଡଳୀକ୍ଷିତିରଣ୍ୟ ଆଶ୍ରିତା
ତାରାଃହେତୁ ମଧ୍ୟବ୍ରଦ୍ଧିନ ମନ୍ଦିରଫିଲିନ
ତିର୍ତ୍ତଗଲେଖା ସଂକ୍ଷିପ୍ତର୍ଥାନିର୍ଦ୍ଦିତା
ପ୍ରିଁ ଫେବ୍ରିଆରୀ ॥

အဲဒါကို ဒါနဝေါသဗ္ဗူ။
ပတ္တဆိုက်တယ်လို့ ခေါ်တာပါပဲ၊
မြန်မာလိုက လျှော့နီးမှာ စွန်းကြေးမှာ
အခြင်းရာထင်ပြီးတော့ ကိုလေသာ
မဝင်ဘဲ စိတ်တစ်မျိုးတည်းဖြစ်နေ
တာပါပဲ၊ အဲဒီအဓိမာ ဘုရားရှင်က
ဓမ္မသေတံသာမာပန္တာ စဂါန်သာတိ
ဘာဝတိ ဟောကြားတယ်။ အဲဒီ
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပိပသုနာတရားအလျဉ်းဆို့
ဆိုက်ရောက်ပြီး စဂါန်သာတိ ပွား
နေသူလို့ ဆိုသင့်ဆိုတိက်ပါတယ်လို့
မြန်တော်မှပါတယ်။

အေး-ဒါကြား စာဂါ
နသုတေပွဲးလို ဒါနဝေါသရှုပ္ပလူ
နေကတ္ထ ဆိုက်နေပြီဆိုရင်တော့
ဝိပသုနာတရားအလျှော့သို့ ဆိုက်
ရောက်သွားအောင် မိမိသိနှုန်းမှာ
အမြတ်မြော်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ညပါဒါနာက္ခနာ
ဝေဇနာဉ်ပါဒါနာက္ခနာ၊ သညာညပါဒါ
နာက္ခနာ၊ သခိုရ ဥပါဒါနာက္ခနာ၊
ဝိညာဉ်ညပါဒါနာက္ခနာဆိုတဲ့ ဥပါဒါ
နာက္ခနာ(၅)ပါး၊ နာမ်ရပ်တရားတော့

ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရွှေမှတ်ရပါတယ်၊
အသလိ ဥပါဒါနာက္ခာ (၅)ပါးနာမ်
ရပ်တရားတွေဟာ မြင်တိုင်း၊ ဉား
တိုင်း၊ နတိုင်း၊ စားမိတိုင်း၊ ထိမိတိုင်း၊
ကြံစည်တိုင်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ သွား
တိုင်း၊ ထိုင်တိုင်း၊ ရပ်တိုင်း၊ လျော်င်း
တိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ကြံတိုင်း ဒါတွေပဲ
ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါတွေကို အမြဲ
မပြတ် ဝိပသာနာ စွဲမှတ်နေရမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။

အဲဒီလို စွဲမြန်မှတ်သွားလျှင်
ပိပသုနာဥက္ကတွေဟာ အဆင့်
ဆင့် ရင့်ရင့်မြင့်မြင့်တက်လာပါတယ်။
ထိမှတစ်ဆင့် ဆက်ဆက်၊ တက်
တက် အားထဲတ်သွားရင် အဖြစ်နဲ့
အပျက်တွေကိုသိတဲ့ ဥဒုယ္ဗ္ဗယ
ဥက္ကတ်၊ အပျက်တွေကိုချဉ်းသိနေတဲ့
ဘင်္ဂဥက္ကတ်ဆိုတာဖြစ်လာပါတယ်။
ရပ်တရား နာမ်တရားတွေရဲ့ အဖြစ်
အပျက်က မြန်တော့ အဖြစ်ကို နဲလုံး
မသွင်းမိတော့ဘဲ အပျက်တွေချဉ်း
မြင်နေတာဟာ ဝယလက္ခဏူပတ္တာ
နေကတာ ဆိုက်တာပါပဲ။

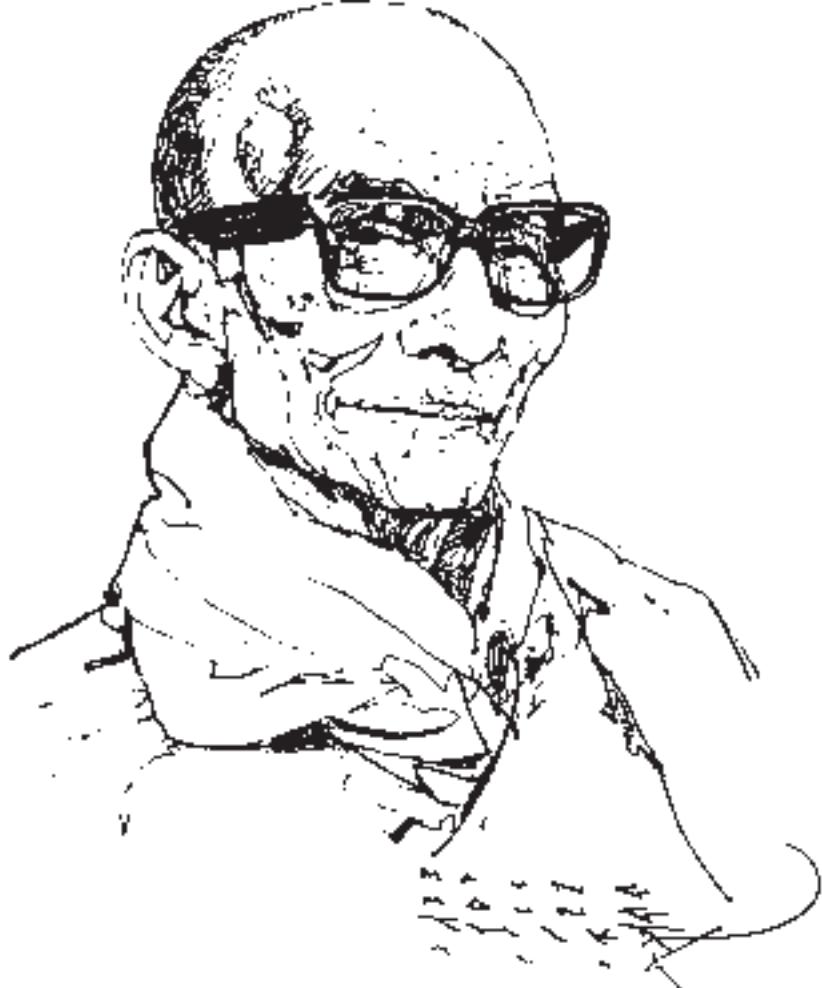
သခ္၏ရတရားတို့၏ အပျက်
လက္ခဏာထင်ပြီးတော့ ကိုလေသာ
မဝင်ဘဲ ပိုပသုနာစိတ်တစ်မျိုးတည်း
ဖြစ်လာတာပါပဲ၊ အဲဒီဘင်္ဂါဌာန်က
နေပြီးတော့ ဘယ်ဉာဏ်၊ အဘဒီနဝါ
ဉာဏ် အစရှိသည့်ဖြင့် ပိုပသုနာ
ဉာဏ်တွေ အားလုံးဝယလက္ခဏူ ပူ
ပတ္တနေကဇ္ဈာည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့်
ပိုပသုနာဉာဏ် အထွတ်အထိပ်
ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ သခ္၏ရ
ပိုပသုမ်းတို့ ချုပ်ပြုမ်းလိုနေတဲ့ နိုဗာန်
တည်းဟူသာ အငြိမ်းဟတ်ချမ်းသာ
ထူး၊ ချမ်းသာမြတ်ကို မဂ်ဉာဏ်စိုလ်
ဉာဏ်ဖြင့် နိုဗာန်ကို မျက်မွောက်ပြု
ပြီး ဆိုက်ရောက်လို့ သွားတာကို

ଓে তি ল্যি আৰা: দ্য তৰ্দ' চুৱা: গৱ
 বেৱা তাৰপত্তি মণ্ডলৰ ক্ষয় ফি ল্যে ক্ষয়।
 ব কাৰাই কি মণ্ডলৰ ক্ষয় ফি ল্যে ক্ষয়।
 অ ফাৰি পি মণ্ডলৰ ক্ষয় ফি ল্যে ক্ষয়।
 অ রূপ ল্যে মণ্ডলৰ ক্ষয় ফি ল্যে ক্ষয় তথ্য
 ও এ ও শ্বি গৰ্ভে গৰ্ভ ল্যি য জু হা ০
 মু পৰ্য আ ব তো গু ক্ষ এ ফি: ল্যি র বাছুৱা
 প্রে প্রি: তো? আ ফি পি বে ব ফি চুৱা ফি
 ও দে ও ফি দে পি ত যে॥

အေး-အဲဒါ ဒီဒါနအခြေ
ပြီးတော့ အရဟတ္ထမင်း၊ အရဟတ္ထ
ဖိုလ်ရအောင် အားထုတ်ပုံအားထုတ်
နည်း အကျဉ်းသူပြုပါပဲ၊ အဲသလောက်
အားမထုတ်နိုင်လို့ အရဟတ္ထမင်း
ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်မရတော့၊ အနာဂတ်မင်း
မင်းဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်၊ အနာဂတ်မင်း
မင်းဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်မရတော့၊ သက
ဒါဂါမိမင်းဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်၊ သကာဒါ
ဂါမိ မင်းဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ် မရတော့၊
သောတာပတ္တီမင်းဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်
ဆိုက်ရောက်နိုင်အောင် အားထုတ်
ရပါတယ်၊ အဲသလို အားထုတ်တဲ့
အဓိမှာ ယနေ့ပြုတဲ့ ဒါနကုသိုလ်
စေတနာက ပကတူပနိသုယသတ္တိနဲ့
ကျေးဇူးပြုနိုင်တယ်တဲ့၊ မိမိတို့က
အရှင်မလုံလောက်လို့ အားမထုတ်
နိုင်ခဲ့ရင် ယခုဘာမင်းဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ်
မရရင်တော့ ဒီကုသိုလ်တွေဟာ
ခုတိယဘဝ၊ တတိယဘဝ စသည်
မှာ မင်းဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ် ဖြစ်ပေါ်
အောင် ပကတူပနိသုယသတ္တိနဲ့

ଦୋହାର୍ବ ପୁଣିନ୍ତା ଆଃ ଗ୍ରୀଃ ଦୋହା
ଅଗ୍ରାଂଃ ଅଦୋହର ଅପ୍ବ ପ୍ରେତ୍ରିଃ
ଦୋହ ଵୃଦ୍ଧାଃ ପିତାଯ୍

အေး-ဒါ ကြောင့် ဒီနေ့
ရဟန်းဒါယကာ၊ ရဟန်းဒါယိကာမ
တွေဟာ တပည့်တော်တို့ ဤယနေ့
ပြင်သစ်နိုင်၊ ပဲရစ်(စံ)မြို့၊ ဥရောပ
ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုအစည်း
အရုံးတွင် သာသနာပြု သိတင်းသုံး
လျက်ရှိသော ကျွန်းနဲ့သာ အရှင်
နန္ဒသိရိအား ပစ္စည်းလေးဖြာထောက်
ပဲကာဖြင့်၊ ရဟန်းဒါယကာအဖြစ်
ခံယူပြီးတော့ သိကွာထပ်မက်လာပြု
စေလျက် သာသနာပြုထောက်ပဲရတဲ့
သာသနာနှင့်ဟကုသိုလ်ကံစေတနာ၊
ထိုသိကွာထပ်မက်လာပြုလုပ်ရာအပါ
ဝယ် အခြေအရုပ်ရရှိရကုသိုလ်ဖြစ်ပါ
စေခြင်း အကျိုးရှာ၊ ဘုရားအမှုးရှိ
သော သံယာတော်အရှင်သူမြတ်တို့
အား ဆွမ်း၊ ခဲ့ဖွယ်၊ ဘောဇ်၊ ချို့
ချဉ်း အရသာအဖြာဖြာတို့နှင့်တကွ
သက်နှုန်းအစရှိသော ဒါနဝတ္ထုအစရုံ
တို့ကို ဆက်ကပ်လျှပါန်းရတဲ့ ဒါန
ကုသိုလ်ကံစေတနာ၊ ဆောက်တည်
အပ်တဲ့ သို့လကုသိုလ်ကံစေတနာ၊
ကြားနာရတဲ့ မမှုသဝနကုသိုလ်ကံ
စေတနာ အစရှိသောဤကုသိုလ်ကံ
စေတနာအဖြာဖြာအဝေဝတို့ကြောင့်
ပကတူပန်သယယသွေးဖြင့် ထောက်
ပဲသော အခြင်းအရာ၊ ဘုရားတပည့်
တော်၊ တပည့်တော်မတို့သန္တာနှုန်းမှာ
ဝိပသနာဥာဉ် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်
ဖြစ်ကုန်ပြီးသကာလ သံဃာရခ်ပိုမ်း
ချုပ်ပြုမ်းရာဖြစ်သော နိုဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကျ ပျက်မောက်ပြုရ သိ
ပြင်ပပါစေလို့ နိုဗ္ဗာန်ကို စိတ်ကွုံတဲ့
ပြီးတော့ ရေစက်ချဉ်သောင်း အမျှ
ဝေကြရအောင်။ ■

မင်္ဂလာနှင့်တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဒာကျိုးရှိဒေသာင်လူနား

ကျော်လျိုင်

အလူ၍ရှင်၏ သဘောသည်
မိမိအာရုံကျရာကိုသာ လူ၍လိုသည်။
ထိအာရုံကျရာကို လူ၍ရမှုလည်း
ကျော်သည်။ အလူ၍ခံပုဂ္ဂိုလ်များ
ဘက်ကလည်း အလူ၍ပေးပုဂ္ဂိုလ်တို၏
အလူ၍အကျိုးများစေရန် လမ်းညွှန်
ရသည် တာဝန်ရှိပါသည်။ အလူ၍
ပေးပုဂ္ဂိုလ်လည်း စိတ်ကျော်ပါ

အောင် လူ၍ရသည် အလူ၍လည်း
အကျိုးရှိအောင် ဟောဖြောညွှန်ပြ
ဆုံးမရန်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်
ပါ။ သို့သော် မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ
ဆရာတော်ကြီးသည် သာသနား
ဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းဖြစ်လင့်ကစား
အများအတွက် ကျေးဇူးများသည်
ပရဟိတ - အများအကျိုးရှိစေမည်

အလူ၍မျိုးကို လူ၍တတ်စေရန် ဟော
ဖြောညွှန်ပြ ဆုံးမည်၏၁၁ ပေးတော်
မူတတ်ပါသည်။မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ
ဆရာတော်ဘရားကြီး၏ သူတော်
ကောင်းနဲ့လုံးရည်ကို ပေါ်လွင်စေရန်
ဆရာတော်ကြီး၏ မြတ်၏၁၁အတိုင်း
တင်ပြထိုပါသည်။

‘ဘန်းကြီးများ ဒီမင်းကွန်း
တောင်ရိုးမှာ ပထမတုန်းက ကျေး
လက်ကျော်မှာရေးဌာနလေးပဲ ရှိပါ
တယ်။ နောက် ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ
ခြသေ့ကြီးနှစ်ကောင် လုပ်ချင်တယ်
ဆိုတဲ့ မှုရွာက ဒေါင်းယာဉ်ပျံစတိုး
ပိုင်ရှင် ဒကာကြီး(ဦးမိုးနှုံ) + ဒကာမ
ကြီး(ဒေါ်ရွှေညွှန်)များ-

‘ခြသေ့ နှစ်ကောင်တော့
မလုပ်နဲ့များ’

‘သဘာဝခြသေ့ဘရား’ တဲ့၊

‘သဘာဝခြသေ့ ကြည့်ချင်
ရင် ဘရားကြီး သွားကြည့်တာပေါ့’
လို့၊

တစ်ကောင် တစ်ကောင် ကို
ရှုစ်ထောင်လောက် ကုန်မှာဖြစ်
တော့ နှစ်ကောင်ကို ငွေသောင်း
မြောက်ထောင်လောက် ကုန်မယ်၊ ဒါ
သဘာဝခြသေ့ လုပ်တဲ့ လူများကို
ကျွေးမွေးစရိတ် မပါသေးဘူး။

အဲဒီတော့ ဘန်းကြီးက-

‘ခြသေ့မလုပ်ပါနဲ့။ ခြသေ့
ရဲ့ မိုက်အောက်ကလည်းပဲ သူ့ကို
အောက်က ငြမ်းထိုးထားလို့ လူ
တစ်ယောက်ဖျူး မနေရဘူး၊ မိုးရွာလို့
နေပူလို့မှ တစ်ယောက်ဖျူး မခိုက်တာ
မလုပ်ချင်ပါနဲ့ ဒကာကြီးရယ်’ လို့
ပြောတော့ ဒကာကြီးက-

‘ဒါဖြင့်ရင် အရှင်ဘရား
ကျောင်းကနေ မင်းကွန်းရွာရောက်
အောင် ကျောက်လမ်းလုပ်မယ်’

ဘန်းကြီးများ ကျောက်လမ်း
လုပ်မယ်ဆိုပြန်တော့လည်း-

‘ကျောက်လမ်းမလုပ်ပါနဲ့၊
ဒကာကြီးရယ်၊ ဒီဟာ တောင်ရိုးများ
လို့၊ တော်တော်ကြာ မိုးတိုက်စား
သွားရင် အလကားဖြစ်သွားမယ်၊
မလုပ်ပါနဲ့’

စစ်ကိုင်းကနေပြီးတော့
မင်းကွန်းအရောက် ကျောက်လမ်း
ဖောက်နို့ရန်အတွက် မိုလ်မှူးရှုပ်
စိန်လွင် တိုင်းမူးဖြစ်တဲ့အချိန်က
မန္တလေးမှ လာပြီးတော့ ဒီလိုပဲ
လျောက်ဖူးပါတယ်။

‘ဒကာကြီး၊ မလုပ်ချင်နဲ့များ’

‘ဟာ-ဆရာတော် သွားလို့
လာလို့ ကောင်းတာပေါ့’ တဲ့။

‘ကောင်းတာ သိပါတယ်’

‘ဟာပြုလို့ မလုပ်ရမှာတဲ့’

‘မော်တော်ကားလမ်းဖောက်
တော့ မရောက်ဖူးတဲ့လူတွေ ရောက်
လာလိမ့်မယ်၊ ငင်ဗျားတို့ နိုင်ငံတော်
အစိုးရအနေနဲ့ မင်းကွန်းရဲကင်းကို
မော်တော်ကားတစ်စီး အပြည့်အစုံ
ပေးနိုင်ရင် ဖောက်၊ မပေးနိုင်ရင်
မဖောက်နဲ့ ဒကာကြီး’

‘ဟာပြုလိုလူဘရား’ တဲ့။

‘အခုပြောတဲ့ မရောက်ဖူး
တဲ့လူတွေ လာမှတော့ သူတို့က
မော်တော်ကားနဲ့လာမှာ၊ ဒီက ခြေ
ကျင်လိုက်လို့ မမိဘူးလို့။ အဲဒါ
ကြောင့် မော်တော်ကားလမ်းလည်း
မဖောက်နဲ့’ အဲဒီလိုပဲ အလယ်ပိုင်း
တိုင်း၊ စစ်ဌာနရှုပ် တိုင်းမူးကို တို့
စဉ်က ပြောရပါတယ်။

ထိုအတူပဲ ကျောင်းဒကာ
ကြီးကို ပြောတော့ သူက-

‘ကျောင်းကနေပြီး ကမ်း
နားကို ကျောက်လမ်းဖောက်ပေး
မယ်’

‘မိုးတွင်းရေတိုက်စားသွား
ပျက်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မဖောက်နဲ့များ’

‘ဒါဖြင့် အရှင်ဘရား ဘာ
လိုသလဲ’

‘ဘာလိုသလဲဆိုရင် ဟောဒီ
မင်းကွန်းမှာ အခုဖွင့်စားတဲ့ ကျေး

လက်ကျော်မှာရေး၊ အဆောက်အအုံ
ကလေးဟာ တိုင်က များတိုင်၊
အမိုးက သက်ငယ်၊ အကာက ထရုံ
ကလေး၊ မလုံတလုံ၊ ဒီအဆောက်
အအုံကလေးသည် တစ်နှစ်မနိုင်ဘူး။
အဲဒီတော့ အဲဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့
စံချိန်မိသော ကျေးလက်ကျော်မှာရေး
ဆောက်ပေးရအောင်၊ ဘာပြုလိုတုံး
ဆိုတော့ ဒီအဆောက်အအုံကလေး
ပျက်သွားရင် မင်းကွန်းကျော်မှာရေး
အတွက်ရတဲ့ ကျေးလက်ကျော်မှာရေး
တောင်မှလည်းပဲ ဆုံးစွဲးသွားနိုင်
တယ်။ အဲဒါကြောင့် စံပြစ်ချိန်မိ
သော ကျေးလက်ကျော်မှာရေး
ဆောက်ရအောင်ဒကာကြီးဆိုတော့
ဒကာကြီးရော ဒကာမကြီးရော ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာလက်ခံပါတယ်။

‘ဒါဖြင့်ရင် ဆရာတော်
စီစဉ်ပါတော့’

ဆိုတော့ ဘန်းကြီးများ သက်ဆိုင်ရာ
ကျော်မှာရေးဦးစီးမှူးကို အားလုံး
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ‘ပုံစံနဲ့ကွ
ချေပေးပါ’ ဆိုတော့ ချေပေးပါတယ်။
အားလုံးပေးတော့ သူ့ဥစ္စာ စံချိန်မိ
သော ကျေးလက်ကျော်မှာရေး
အဆောက်အအုံလည်းပဲ စာရင်းပေး
၏။ သို့သော ကျေးလက်ကျော်မှာရေး
တစ်ခုလုံးမှ ငါးထောင်ပဲသုံးဖို့ စာရင်း
ကို ဒီလို သတ်မှတ်တယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျော်မှာရေးမှူးလေး
ကို ‘ဖတ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့အမို့ပါယ်
က ဘယ်နှင့်ကြောင့် ငါးထောင်ဖြစ်
ရမှာလဲ’ ဆိုတော့ သူ့စာရင်း အသေ
အချာဖတ်ပြီးပြောတော့ အင်သားတို့
အမြားအသားနဲ့ ဆောက်ဖို့ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဂုဏ်နဲ့
မလိုက်ပါဘူးကွာ’ လို့၊ ‘ဒါတော့
တော်ပါပြီ၊ နိုင်ငံတော်က လိုအပ်တဲ့

အဆောက်အအုံကို နိုင်ငံတော်ရဲ ရှင်နဲ့
လိုက်လျောညီအောင် ဆောက် ပေးမှ
သင့် တော် မှာပါ' ဆုံးဖြီးတော့
ဘုန်းကြီးများ မင်းကွန်းကျော်မာရေး
ကို ဘုန်းကြီးတို့ မုံးနှာက ဒေါင်းယာဉ်
ပုံ စတိုးပိုင်ရှင် ဒကာကြီး၊ ဒကာမ
ကြီးများနဲ့ ဆောက်တဲ့အခါ ထိုစဉ်က
ကြေးအနေနဲ့ ငွေ့သုံးသောင်းနဲ့ လေး
သောင်းကြား သုံးရပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက သစ်တစ်တန်မှ
ပျော်းကတိုး သစ်တစ်တန်မှ တစ်ရှာ
ငါးဆယ် နှစ်ရာပဲ ရှိပါတယ်။ အင်
သစ် တစ်တန်ကို ငါးဆယ်ကျော်
မြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။
ဒါ ဘုန်းကြီးများ ပျော်းကတိုးတို့
ကျော်းကြီးတို့ ဆောက်လိုက်တော့ သုံး
သောင်းကျော် လေးသောင်းအတွင်း
မှာ ပြီးပါတယ်။ ရေစက်ချုပွဲလုပ်တဲ့
အခါမှာလည်းပဲ စစ်ကိုင်းမင်းကွန်း
အားလုံးဖိတ်ပြီးတော့ ဆွမ်းဆန်လှု။
လူပြီးတော့ ရေစက်ချုပွဲလိုက်တာ နှစ်
သောင်းလောက်၊ အားလုံးစုစုပေါင်း
ငါးသောင်းလောက် ထိုအချိန်က
သုံးရပါတယ်။ အဲဒီ အဆောက်အအုံ
သည် ယနေ့တိုင်အောင် နိုင်လျက်ရှိ
နေပါတယ်။ သိလရှင်များ လူနာ
ဆောင်အနေနဲ့ အသုံးပြုနေပါတယ်။

အသလို့ ကျော်လက်ကျိုး
မာရေး ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့ နောက်
မိုးကုတ်က ရဟန်းဒကာကြီး ဦးဘရှင်
+ဒေါ်မြှောင်တို့က ဓမ္မနာဒ ကျောင်း
တိုက်၌ တစ်သိန်းကျော်တန် ဓမ္မာရုံ
တစ်ခုဆောက်ချင်တယ်။

'ဒကာကြီး ကျောင်းမှာက
ပန္တုလမ္မာရုံ+ပင်လုံးမ္မာရုံလို့ ဓမ္မာရုံ
နှစ်မျိုးရှိလို့ သိပ်မလိုဘူး' ဘုန်းကြီး
ကြိုက်တာ ပြောရလိုရှင် နေ့စဉ်
အသုံးကျုတဲ့ ကျိုးမာရေးဌာနလှုပါ'

'ကျိုးမာရေးဆိုရင်လည်းပဲ
ဒီမင်းကွန်းဆိုရင် လူမှမယ်ဘူးတဲ့'
ဆရာကြီး ဦးဘရှင် အခုံပါသေး
တယ်။

'ဒါ-ကျော်ရအောင် ပြောပါ
မယ်ဆိုပြီးတော့ ဒကာကြီးဦးဘရှုနဲ့
တိုင်ပင်တယ်။ ဆရာတို့ မင်းကွန်းမှာ
ကျော်လက်ကျိုးမာရေးဘဝက ဇုန်
ပြီးတော့ တိုက်နယ်ဆေးရာဘဝ
ရောက်အောင် နိုင်ငံတော်အစိုးရကို
ဘယ်လိုစာရေးရမလဲ။ ဆရာဝန်ကြီး
ဦးဘရှုက ဘာပြောသလဲ၊ 'လူအို
ရုံကြီးကို ထည့်ရေးပါ ဆရာတော်'
တဲ့။

'ကောင်းပြီလို့ ဒီလောက်
ပြောရင် နားလည်ပြီ'ဆုံးပြီးတော့
နိုင်ငံတော်အစိုးရက လူအိုရုံရဲ့ ဇော်
ရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ ဝတ်ရေးကို
တာဝန်ယူပါတယ်။ စားရေးအတွက်
ဆန်ထောက်ပံ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူအို
တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို ဆယ့်
ငါးကျပ် ဆယ့်ငါးကျပ် ဒီလို ထောက်
ပံ့တယ်၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ အကယ်၍
မင်းကွန်းတိုက်နယ်ဆေးရုံ ဖွင့်ပေး
လိုက်ရင် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ရင်
လူအိုတွေရဲ့ ကျိုးမာရေးကိုလည်း
နိုင်ငံတော်အစိုးရက တာဝန်ယူရာ
ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကွန်း
မှာ တိုက်နယ်ဆေးရုံ အနိမ့်ခုံး၊
တတ်နိုင်ရင် မြို့နယ်၊ ဒီလို ဆောင်
ရွက်ခွင့်ပြုပါလို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရထဲ
စာရေးပါတယ်။

အဲဒီလိုဆိုတဲ့ အခါကျေတော့
နိုင်ငံတော်အစိုးရက အပြည့်အစုံ
အကုန်လုံး ပုံစံရေးပြီးတော့ လိုအပ်
သမျှ အမှုထမ်းရှိပ်သာက စြေးတော့
အားလုံး စာရင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ပေး
တဲ့ စာရင်းအတိုင်း ဘုန်းကြီးများက

တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဆောက်ပါတယ်။

အဲဒီလို တိုက်နယ်ဆေးရုံ
ဆောက်လို့ လေးငါးမြောက်လ
လောက် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နိုင်ငံ
တော်က ကြေညာတယ်။ဘယ်မြို့မှာ
တိုက်နယ်ဆေးရုံတစ်လုံး၊ ဘယ်မြို့
-ဘယ်မြို့-ဘယ်မြို့နဲ့ နိုင်ငံတော်မှာ
ဘယ်လေးဌာနလောက် တိုက်နယ်
ဆေးရုံဆောက်လုပ်ဖိုလို ကြေညာပါ
တယ်။ ကြေညာတော့ ဘုန်းကြီးများ
နေ့နောက်လျော် မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ကျော်ရင်
ဆေးရုံနောက်ပါပဲ မရဘူး နောက်တယ်။
အဲဒီလို ဘုန်းကြီးတို့ ဆောက်တဲ့
လက်သမားတွေကို နောက်လျော်ရော၊
နောက်လျော်ရော အဲဒီလို ဆောက်ခိုင်း
တယ်။ အဆောက်ခိုင်းပြီးတော့
လစဉ်လစဉ် အသိပေးတယ်၊ ကျိုး
မာရေးဌာနကို အခုံ ဘယ်အခြေ
အနေရောက်ပါပြီ။ ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်
လောက်ပြီးပါပြီ၊ နောက်(၃)လဆိုရင်
ဒီတိုက်နယ်ဆေးရုံ နိုင်ငံတော်ကို
အိုင်နိုင်တဲ့ အခြေကို ရောက်ပါပြီ။
အဲဒီလို လစဉ်လစဉ် လူအပြား
အစိုင်ခံတဲ့သော်၊ ဘုန်းကြီးများ
ကတော့ ကျိုးမာရေးဌာနအနေနဲ့
ဤနေရာမှာ တိုက်နယ်ဆေးရုံ ငါတို့
ဖွင့်ပေးရလိုပုံမယ်လို့ သိအောင်
ဘုန်းကြီးများအသိပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဤသုတေသန မင်းကွန်း
တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ကြီးသည်
သာသနာဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါ
လျက် အများအကျိုးရှိသော အလူ
မျိုး လူတုတ်အောင် ဟောပြောပြီး
ခေတ်မြိမ် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါ
သည်။

■ကျော်လျိုင်

ရိခိုးတတ်ကြပြေသား

မိန္ဒ(ခနီးမြေ)

၂၀၀ ဂ-ခနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
အတွဲ(၃)၊ အမှတ် (၁၂)၊ သုံးနှစ်ပြည့်
(အထူးထဲတဲ့) အပွဲမာဒေမွဲရသ
မဂ္ဂဝင်းတွင် “ရှိခိုးတတ်ကြရဲလား”
ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရှိခိုးမှ ဆိုင်ရာ
အသွင်သဏ္ဌာန်ဟန်အမှုအရာဖြစ်သော
ရုပ်ပိုင်း၊ ကိုယ်ကာယအနေအထား
တည်နေဟန် အချိုးအစား နည်း
စနစ်ပိုင်းဖြစ်သည့် “ပဋိပတိနှင့်
ဝန်နာ”နှင့်အညီ ရှိခိုးပုံရှိခိုးနည်း
မှန်ကန်တိကျမျှရှိ စေရန် ဟူသော
ရည်ရွယ်ချက် စေတနာအရင်းခံဖြင့်
ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စာရွှေသူ(အပွဲမာဒပရိယတ်)

များ အနေဖြင့် “ဤရှိခိုးမြင်း အမှု
သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မဖြစ် မဖော်
ဦးစွာပထမ လိုက်နာကြရမည်
ကိုစွဲဟူ၍လည်းကောင်း၊ မှာ
ဘာသာဝင်တိုင်း ဖွံ့ဖြိုးထွက်ပြုလပ်ကြ
ရသည့် ဘာသာယဉ်ကျေးမှုဟူ၍
လည်းကောင်း” သိကြပြီးဖြစ်သကဲ့သို့

ယခုအခါတွင် ထိခြင်းပါးပါးနှင့် အညီ
‘ရှိခိုးတတ်ပါပြီ’ ဟူသော အဖြေကို
တော့ဖြင့် ပေးနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု
ယုကြည်မိပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် ရပ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာရှိခိုးပုံအသွင်သဏ္ဌာန် ကိုယ်
လက်အနေအထား အချိုးအစား
တည်နေဟန်ကို ကျမ်းကိုနှင့်အညီ
အကိုးသာကာ အချိုးမျိုးပြု၍ တင်
ဆက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ‘ထေရ
ဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ကာယက်
လုပ်ရပ်ထက် မနောက်သဘောထား
စိတ်စေတနာများက ပို၍ပြု၍သာန်း
လျက်ရှိသည်’ကို အထူးအာရုံစိုက်
ကြရန် လိုပါသည်။ ရတနာသုံးပါးကို
ရှိခိုးကြရာတွင် ကာယက်ပိုင်းသည်
သူ၊ အပိုင်း သူ၊ ကဏ္ဍအရ အရေးပါ
သကဲ့သိုပင် ဝစ်ကိုဖြင့် နှုတ်မြှက်
သံချို့ ဗျာတိမိမှုသည် မပါမဖြစ်
အခါာကျ၍ လိုအပ်သည်သာ ဖြစ်
၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဘာသာ
ရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သူတိုင်း သည်
စေတနာစိတ်ထားဖြစ်၍ မှန်ကန်
ဖြောင့် တန်းရန် အထူး
အရေးကြီးပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ‘အကျိုးပေးမှုမှန်သူမျှ လုပ်
ရပ်ထက် စေတနာကသာ အကျိုး
ပေးမြှုဖြစ်သည်’ဟူသော မှုကို ထေရ
ဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာက အလေးအနက်
ခံယူထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း
‘စေတနာ ဟု ဘို့ကွေ ကမ္မာဝါဒီ’
ဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မိန့်မြှက်၍
ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရတနာ
သုံးပါးအပေါ် ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရှိခိုး
နေကြရာတွင် နှလုံးသွေးမှ မှန်ကန်
သော စေတနာ(မနောက်) ၏

ဦးဆောင်မှုသည် လွန်စွာမှ အရေး
ကြီးသည် ပစာနော့ချက်ဖြစ်သည်
ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သဘော
ပေါက်သင့်ကြပေသည်။

လောကတွင် ...

‘စားကား စား၏ ..မဝါ။

လုပ်ကား လုပ်၏ ..မရ။

ဟူသော ရှိခိုးစကားရှိပါသည်။ ဆိုပို့
သည်မှာ ‘အကြောင်းခံသလောက်
အကျိုးမထင်ပုံ၊ သဲထဲရေသွန်
အချည်းနှင့် အလဟသာဖြစ်ရပုံ’တို့ကို
တင်စားပြောထားသော စကားများ
ဖြစ်ပါသည်။ ယနလည်း အလား
တူစွာ ‘ရှိခိုးကား ရှိခိုးနေကြ၏။
အကျိုးကား ထင်သလောက်မရ။’
အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးမှာကို စိုးရိမ်ပုံပါ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှိခိုးမှုတွင်လည်း
‘ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသွင်သဏ္ဌာန်
ရှိခိုးမှုနှင့် စိုးရိမ်းဆိုင်ရာ အသွင်သဏ္ဌာန်
တင်ပြသင့်သည်။’ ဆက်လက်၍
တင်ပြမှလည်း ပို၍ သဘာဝကျမည်
အပြင် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်၍
အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်ပေလိမည်ဟု
ခံယူမြို့ပါသဖြင့် ‘ရှိခိုးတတ်ကြဖြေား’
ဟူသော ဤဆောင်းပါးကို ဆက်
လက်ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပေ
သည်။

ဤသားတို့နေထိုင်ရာ ဤ
ကမ္မာမြေတွင် မည်သည့်တိုင်းပြည်း
မည်သည့်လူမျိုး၊ မည်သည့်ဘာသာ
တို့တွင်မှ မတွေ့နိုင်၊ မရှိနိုင်သော
စလေးတို့တွင်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတစ်မျိုးတွင်

သာ တူးမြားစွာ လာ၍ရှိနေပါသည်။

အဆိုပါစလေးတို့သည်ကား ချစ်စရာ
အလွန်ကောင်းသည့်အပြင် မြတ်နိုး
ဖွယ်လည်း အလွန်ကောင်း၍ နှုံး
သီမံမွှေ့ယဉ်ကျေးလှပြီး ကျက်သရေ
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဘို့
ဘွားလက်ထက်မှသည် ယနေ့တိုင်
အောင် စဉ်လာမပျက်၊ ဆင်းသက်
လာခဲ့သော “ရတနာသုံးပါးနှင့် အသက်
ကြီးသူ၊ ရှိခိုးကြီးသူ၊ ကျေးဇူးကြီး
မားသူ”တို့အား ‘ရှိခိုးခြင်း’ဟူသော
အလေးအထု(စလေးတို့စုံ)ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုစလေးတို့စုံသည်ကား
ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့၏ ‘အမွှေ့
ခံကောင်းတစ်ခု’ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့
အမွှေ့ခံကောင်းဖြစ်သော ‘ရှိခိုးခြင်း’
သည်ကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မရှောင့်နှင့်
ကြည့်လျှင် ရှိသေခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊
ကိုင်းရှိင်းခြင်း၊ အမြတ်တန်းပြုခြင်း’
ဟူသော အမိပါယ်ကို ဖော်ဆောင်
လျက်ရှိသည့်အပြင် မင်္ဂလာပိုင်းဖြင့်
ဆိုပါကလည်း ‘ဂါရဝါ၊ နိုဝင်ဘါန်း
ပူဇောစမင်းလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍
နေသောကြောင့် အလေးအမြတ်ပြုပါ
ခဲ့ရသူ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ သီလရှော်၊
သမာဓိရှော်၊ ပညာရှော်နှင့် စေတနာ
မေတ္တာ၊ စသည်တို့ဖြင့် ပြန်လည်၍
ကူညီစောင့်ရောက် သွန်သင်ဆုံးမမှု
နှင့် ညာဝါဒလမ်းညွှန်ပေးမှု’ဟူသော
ဒီဇွန်မှု အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိစေ
နိုင်ပါသည်။

ဤတွင် ‘ဂုဏ်စုံ=ရှိခိုးကြီး’
သူနှင့် ဝယ်စုံ=အသက်အရွယ်ကြီး
သူ၊ များကိုလည်း ရှိသေလေးစား
ရှိခိုးခြင်းသည် မြတ်သောမင်္ဂလာပင်
ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာက ခံယူ
ထားလျက်ရှိပါသည်။ ဤ၌ ရှိခိုးကြီး

သူ၏လိုသည်မှာ စွဲမျိုးရတ်၊ ရာထူးဂုဏ်၊ စနေဂုဏ်၊ အလုဂုဏ်များကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်ဘဲ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအလိအရ ‘သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် စသည်တို့ ကြီးခြင်းကိုသာ ဆိုလိုပြီး’ ထိုဂုဏ် အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတို့အား အလေး အမြတ်ပြုခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်းကို ရှိုးမွမ်း နှမေ့ သာရုခေါ်လိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ရတနာသုံးပါးနှင့် တက္က ကျေးဇူးရတ်ကြီးမားသူတို့အား ရှပ် ပိုင်းဆိုင်ရာ အသွင်သွေးစွာနှင့်အရ ရှိခိုး ကြောမည်။ အလေးအမြတ်ပြုရှုမည်ကို ယောက်ယူအနေဖြင့် သိပြီး ဖြစ်ကြသော်လည်း ‘စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အော်တွေ့ဖြင့် မည်သိရှိခိုးကြောမည် နည်း၊ မည်သိနိုင်လုံးသွင်း(အာရုံပြု၍) မည်သို့ စိတ်ထားကြောမည်နည်း’ မေးစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက် သည်ကား လက်တွေ့တွင် ‘တိမ် မယောင်နှင့်နက်ပြီး၊ လွယ်မယောင် နှင့်ခက်’နေတတ်သော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက် မှန်-မမှန်၊ ဟုတ်-မဟုတ် သာကေတ်တဲ့ တင်ပြရသူ့ ...

လူတရားသည် ...

ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးကြရာ တွင် အစဉ်အလာ ပရွှေ့ရ အဆက် ဆက်က ကျင့်သုံးလာခဲ့သော မိရိုး ဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ စလေ ထုံးစံအရ ရှိခိုးနေကြုံ၏။

လူတရားသည် ...

အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး၊ ဘေး ခုက္ခာအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြောက်လန်း စိုးရိမ်ပြီး အကြောက်တရားအပေါ် အခြေခံ၍ ရှိခိုးနေကြုံ၏။

လူတရားသည် ...

လာဘ် လာဘာအမျိုးမျိုး၊ ရာထူးရတ်သိန် စည်းစိမ်အမျိုးမျိုး တိုးပွားလိုသော တယားလောဘ (အမျှော်အခေါ်ဖြင့်)အပေါ် အခြေခံ၍ ရှိခိုးနေကြုံ၏။

လူတရားသည် ...

ထူးအောင် လုပ်ပြနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆိုသူများ (ဥပမာ=သဲကို စားပြသူ၊ ရေကို စားသောက်ပြသူ၊ မီးလွှတ်၊ သက်သတ်လွှတ်စားပြသူ) ဝစ်ပိတ်၊ နှုတ်ပိတ်၊ တိုက်ပိတ်၊ ဂုပ်ပိတ်သူများနှင့် ဘိုးတော်၊ မယ်တော်များအား အလို ဆန္ဒလောဘတွေ ဒလဟောတို့ဖြင့် ရှိခိုးနေကြုံ၏။

ဤဖော်ပြပါ ရှိခိုးနေမှု အပုံးနှင့် ဦးတည်ချက် ရည်ရွယ်ချက် ပျိုးစုံတို့သည်ကား အမှားတက္က ထိုင်ပေါင် ဖြစ်နေသည့်အပြင်၊ အဝိဇ္ဇ အမှာောင်သားတို့၏ အညွှေးဖြစ်၍ နေကြကုန်သော (ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်သော) ရှိခိုးနေမှုများသာ ဖြစ်ပါသည်။ အဆိပါ ရှိခိုးနေမှုသည် ‘လောကီလူမှုကြီးဖွား ချမ်းသာရေးနှင့် ကျော်မာရေးကိုပင် အထောက်အကူ မဖြေသည့်အပြင် ‘ဘတိသုရဏတောဘယ’ ဆိုသည့် အတိုင်း ရှိခိုးမှ (ယုံကြည့်မှ) အမှားကြောင့် ဘေးခုက္ခာရောက်စေတတ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ကရိစိုက်ကြောမည် အချက်ကို မြတ် ဗုဒ္ဓက အထူးဆွဲဖြင့် ထွေပါဒေးထားခဲ့ပါသည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ ဗုဒ္ဓသာသနကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်၍ ထော်သွေ့ကြသူ့ အရယူကြရာတွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ထွေပါဒေးတော်နှင့်အညီသာ လိုက်နာဆောင်

ရွက်သင့်လုပါသည်။ သူ့အမြင် ကိုယ် အမြင်နှင့် ရပ်စွဲရွာစွဲ၊ လူမျိုးစွဲ၊ ဂိုဏ်းကဏ္ဍ၊ ရုံးရာစွဲ ..စသော ဥပါဒါန် အစွဲများ ကင်းရင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာ စေတနာမှန်ပြီး ဦးတည်ချက် လုပ်ရပ်မှန်၍ အကျိုးပေးလည်း မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဤ၌ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသာ အရ အွေ့ဖြုတ်ပြထားသော ရတနာသုံးပါးအား ရှိခိုးနည်းနှင့် အာရုံ-အာရမ္မ ကိုကဆိုင်ရာ အနှစ်သာရသဘော သွားကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရန် ‘နမောတသုဖြင့် ဘုရားရှိခိုးပါး၊ အာရုံပြုရုံတို့ကို နမောအဖြစ် တင်ပြရသူ့ ...

အရဟတော့=ကိုလေသာ အပူခ်ပါမ်း ကင်းပြမ်းစင်ဖြူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မှတိုက်သော၊

သမ္မာသမ္မာဖူသု=သိစရာ မှန်သမျှ တစ်စမကျန် မခြော်ချုန်ဘဲ အမှန်တိုင်းသာ၊ ဆရာမလို ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်တော်မှသော၊

တသာဂါဝတော့=ကမ္မာ မြမ့်းဖြန်းကျိုးမျှ ဘုန်းတံခိုး ကျက်သရေ ဖြိုးဝေတင်းတယ သပါယ်တော်မှပါလေသာ ထိုဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား၊

အဟံ=ဘုရားတပည့်တော်သည်။

နမော=ဘေးရန်ကင်းဝေး လာဘ်ရရေးကို မြော်တွေးစိတ်တွင် ပယ်ရောင်ကြော်၍ ဂုဏ်အင်အနှစ် မှန်သမျှကို မှန်ဆရာတ်ကိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

ဆိုလိုသည်မှာ ရတနာသုံးပါးအား အော်တသုဖြင့် ရှိခိုးရာ တွင် မိမိ၏ နှလုံးသားအသီ(မနော)

ရိရိုးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ယွေ့၏ ဂုဏ်တော်ကို
ပို့၍အာရုံရှုံးခို့ကိုနိုင်ကြမည်ဆိုပါက
'ကိုလေသာမြိမ်းမှုဟူသော မြတ်ယွေ့၏
ပထမရှုံးတော် ထင်လာမည့်အပြင်
ရိရိုးခံရမှု (ယူဖော်ခဲရမှု)ဟူသော မြတ်
ယွေ့၏ ဆင့်ပွားဖြစ်သော ခုတိယ
မြောက်ရှုံးတော်သည်လည်း ဥာဏ်
အမြင်တွင် ပေါ်လွင်လာပေလိမ့်မည်။

အလားတူစွာ ဓမ္မရှုံး
တော်အား အာရုံဖြုံး၍ ရိရိုးမည်ဆို
လျင်လည်း မြတ်ယွေ့၏ ဓမ္မဟူသည်
မှာ ကြားနာရုံးမြှုံးဖြင့် အပူအပင်များ
ပယ်ရှင်းသွားပြီးလျင် ကျင့်ကြမည်
ဆိုပါကလည်း အရိယာသူတော်စင်
(ရဟန်း)များဖြစ်သည်အထိ ဝိမျိုး
ရသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို အမှန်ပင်
ရရှိစေနိုင်ခြင်းဟူသော ရှုံးတော်
တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်များသာ ဓမ္မပင်ဖြစ်
ပါသည်။

ဤဪ့ မြတ်ယွေ့၏ ဓမ္မရှုံး
တော်အချို့မှ 'သွာက္ခာတရှုံးတော်'
တစ်ခုကို ပုံဖော်၍ အာရုံပြုနည်းကို
တင်ပြရလွှာင်-

ဘဂဝတော်=ယွေ့မြတ်စွာ၏။

သွာက္ခာတော်= စ၊ လယ်၊
အဆုံး၊ သုံးပါးလုံးမှာ ပိတာမပါ၊ လို
တာ မရှိ၊ အတိအကျ၊ ဟောပြုအပ်
သော၊

ဓမ္မာ=မင်း၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်၊
ဓမ္မကွန်ခေါ်ဆယ်တန်ဆိုအပ်၊ တရား
တော်မြတ် ...ဟူ၍လည်းကောင်း၊

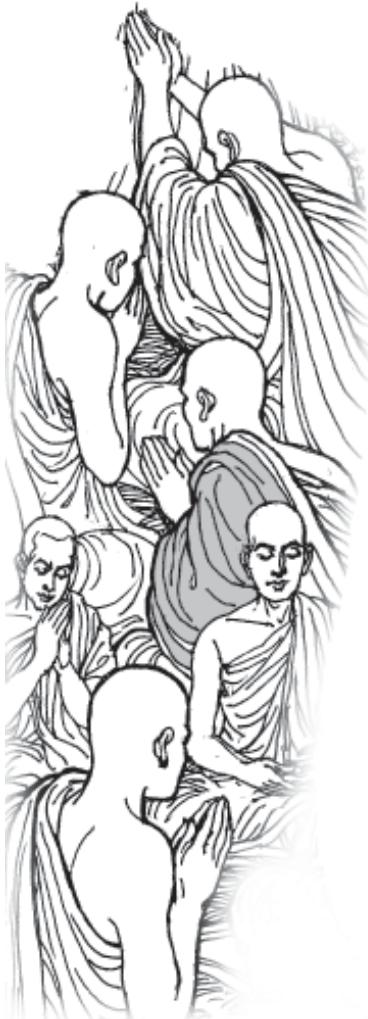
သွာက္ခာတော်=ကြားရရှိပင်၊
အပူစင်၍၊ ကျင့်လျင်ချမ်းသာ၊ ကျင့်
ပြီးခါလည်း၊ လွန်စွာမြှုံးချမ်း၊ နိဗ္ဗာန်
နှင့်နှင့်၊ ဖြောင့်တန်းသွေ့စွာ၊ ကောင်း
စွာ ဟောကြားအပ်သော၊

ဓမ္မာ=မှန်ကန်တိကျား၊ မွန်

မြတ်လှသော၊ တရားတော်မြတ် ..
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓမ္မရှုံးတော်
များကို မှန်မှန်ကန်ကန် အာရုံပြု၍
ရိရိုးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ယွေ့၏ ဓမ္မရှုံး
လည်း ဗုဒ္ဓရှုံးတော်နည်းတူ ပိုမို၍
အာရုံများ ရုံးစိုက်နိုင်ကြမည်ဆိုလျင်
မြတ်ယွေ့၏ ဥာဏ်အမြင်တွင် အစ-မည်
သော သီလဟူသည့် အကျင့်ပဋိပတ်
ရှုံးကိုလည်းကောင်း၊ အလယ်-
မည်သော ငြိမ်းချမ်း၍ တည်ငြိမ် သော
သမာဓိရှုံးကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံး-
မည်သော စရာနှင့်ယဉ် သည်
ပညာရှုံးကို လည်းကောင်း၊ အလယ်-အဆုံး
သုံးပါးလုံးနှင့် ပြီးပြည့်ဆိုပြီးဖြစ်သော
ဓမ္မသည်ကား ပိုလွန်နေ၍ နတ်စရာ
လည်းမလို၊ ပြည့်စွာက်စရာလည်းမရှိ
ဘုရားဟော ပကတိအတိုင်းသာ မှန်
ကန်စွာ ရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျင့်ကြသူ
များအဖို့ သုခစစ် ချမ်းသာမှန်ကို
ကောန်မရှု ရစေ၊ ရောက်စေရန် ရဲရဲ
ကြီး အာမခံဟောကြားပြီးဖြစ်သော
တရားတော်များသာဟူ၍ ဓမ္မရှုံး
ရည်ကို ယုံကြည်သွို့ ထက်သန်စွာ
ဖြင့် မှန်းသေးများကိုး၍ ရိရိုးကြရန်
ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါမြတ်ယွေ့၏
တပည့်သားကျော် သံယာတော်
အရှင်မြတ်များအား ရိရိုးသည်အခါ
တွင်လည်း ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် ဟော
ကြားထားသော မင်္ဂလာန်ရောက်
ကြောင်းမှန်သည် ဓမ္မကွန်ခေါ်
ဆယ်ပါးသော တရားတော်တို့ကို
ကျင့်ကြကြီးကုတ် အားထုတ်လျက်
ရှိကြသည့် သုပ္ပါးပဋိပတ်ရှုံးကိုးဝန်း
ပြည့်စုံတော်များသာ သံယာတော်
မြတ်အပေါင်း၏ သံယာရှုံးတော်ကို

အရုပြရာတွင် ပထမံ-အရိယာ (သမတိသံယာ ပရမတ္တသံယာ) မခဲ့ခြားဘဲ (တစ်သားတည်းအမြင်ဖြင့်) အယူသီလ တူမျှကြသော ရဟန်း အပေါင်း သံယာတော် အရှင်မြတ် အရှင်ကောင်းအပေါင်းကို 'ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ' ကင်းကြားမျှ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ပူရသာ အကျင့် ကောင်း အကျင့်မြတ်များအား မြတ် ပုံဗုဏ် အဆုံးအမ ထိုဝါဒနှင့်အညီ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျော်ကြတော်မှ မြင်းမြင်းဟု ပူရသာ ရှာတော် အစရှိသည် ဖြင့် သံယာရှုဏ်ရည်ကို ယုံကြည်

သွေ့သည်ကား ထေရဝါဒ ပုံဗုဏ်ရှုံးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်ကား ထေရဝါဒ ပုံဗုဏ်သာသာဝင်တို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာဟု ဆိုအပ်သော ရတနာ သုံးပါး၏ ရှာတိုည်ကို ယုံကြည်သွေ့ ဖြင့် အသိမှန်၊ အမြင်မှန်၊ ဦးတည် ရှုက် မှန်ကန်စွာဖြင့် ရှိခိုးပုံ၊ ရှိခိုးနည်း အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါပေသည်။ မြတ်ပုံဗုဏ်၏ ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကို ရှိခိုးကြရာတွင် အာရုံယူတတ်၊ နှလုံးသွင်းတတ်သွင်းကုသိလ်အကျိုးထူးများ ရရှိစေသည်မှာ ယုံများစရာ အလျင်းမြင်းမြင်း မရှိသော်လည်း ရှာတိုတော်တွေမထင် ဟပ်ဘဲ ပုံတော်ဖြင့်သာ (ရပ်နေ) ကျော်နေကြမည် ဆိုလျင်ကား မြတ်ပုံဗုဏ် တူစွဲဝက္ခလို အစရှိသည် ဖြင့် (အရှုည်းနှုံးပုံ၊ အလကားပဲဟူ၍) ကဲ့ရဲ့သြွှေ့ပြုပုံ ရွတ်ချပြောဆိုမြင်းကို ဝက္ခလိုရဟန်း ခံခဲ့ရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤကိန်းဆိုက်မှာ စိုးနေရပါသည်။

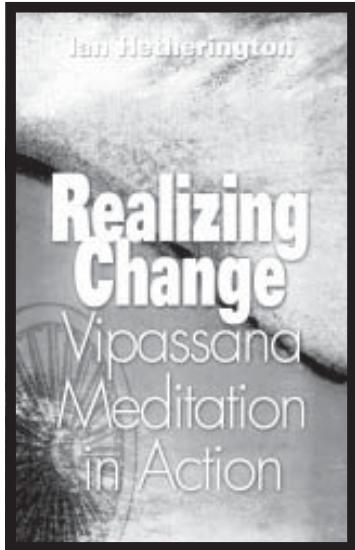
ဤတွင် ရှိခိုးမှု၏ အကျိုး ကျေးဇူးများနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါက ဝေသာလိုပြည်ရှိ မဟာဝန်တော် အတွင်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ပုံဗုဏ်တော်မြတ် တစ်ပါးတည်းသီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက် တော်ကစားထွက်လာကြသော လိုစွဲမြင်းမြင်းသားကောင်းသီတင်းသုံးကို ပုံဗုဏ်အား ပူးတွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် ရှိသော တိုပွဲ ဦးမျှတ်ကြော်၍ ရှိရှုံးကြလေ၏။ ထိုအနိက်တွင် တော်တွင်းသုံး လျောက်လာနေသော မဟာနာမ်မင်းသားကြီးသည် အဆုံးမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ... 'မြော်-ဝန္တီမင်းတို့သည်ကား ကြွေးပွားကြ

ပေါ်းမည်၊ တိုးတက်ကြပေါ်းမည်ပါတကား" ဟု ဝမ်းပန်းတသာ ဥဒါန်းကျူးရင်လေတော့၏။ ပုံဗုဏ်တော်မြတ်ကလည်း 'ရှိခိုးထိုက်သူကို ရှိခိုးမြင်း၊ ရှိသော်တို့အား ရှိသော်မြင်း' တို့ကြောင့် လက်ငင်းဒို့ အကျိုးခံစားရနိုင်းကြောင်းကို အဆိုပါမင်းသားကောင်းယိုးတို့အား အကျယ်တဝင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့လေသည်။ (ကျယ်ကျယ်ပြန်ပြန်၊ သိလိုပါက အရုံးတွဲရနိုင်ကာယ်၊ နိုဝင်ရဏ်၊ လိုစွဲရှိကုမာရသုတေသန် လေလာနိုင်ပါကြောင်း ညွှန်းဆိုအပ်ပါသည်)။

သို့ဖြစ်၍ မြတ်ပုံဗုဏ်၊ မြတ်မမှု၊ မြတ်သံယာ အမြတ်ဆုံး သုံးဆူတို့၏ ရှာတိုည်များကို ယုံကြည်သွေ့ ထက်သန်ဖြင့်(ရပ်ပိုင်းရော၊ စိတ်ပိုင်းပါ) အသွင်သလွှာန် အရရော အနှစ်သာရအရပါ အာရုံယူနှလုံးသွင်း၍ ရှိခိုးမြင်းအမူကို မှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးသည် ဤဆောင်းပါး၏ ဦးတည်ချက်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

နိုဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ဆိုရပါလျှင် ဤဆောင်းပါးပါ ဦးတည်ရှုက်အတိုင်း ယုံကြည်မြတ်နှုံး၍ ရှိခိုးတတ်ကြပြီ'ဆိုလျင် သာသနာတစ်ဆောင်းတွင် လူလာဖြစ်ရကျိုးနှင့် ပုံဗုဏ်သာသနာတော်နှင့် ကြောကျိုး၊ ဆုံးကျိုး၊ နပ်ပြုဖြစ်သောကြောင့် အရတော်လှသည့် လူ့ဘဝ ဟူ၍သာ ယုံကြည်စိတ်ချုပြီး လောကကောင်းကျိုး၊ မမ္မကောင်းကျိုးများကိုသာ ဆတက်ထမ်းပိုးတို့၍ သယ်ပိုးနိုင်သည့် ပုံဗုဏ်သန္တုသားကောင်း များဖြစ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

■ နိုဂုံးနှုံး(ဝန္တီးဝပ်)

ဘဏ်မှန်နယ်ပယ် ပြောင်းကြတယ်

(ဝိပဿနကျေးဇူး ဖော်ကျိုးသံများ)

Ian Hetherington၏
Realizing Change;
Vipassana Meditation in Action

စာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာသိပ္ပန့်ဆိုသည်။

ဦးတင်ဦး (မြောင်း)

နိဒါန်း

လယ်တီဆရာတော်၊ မင်းကွန်းတော်ဝန်ဆရာတော်ကြီးတို့တို့မှာ မြစ်များခံကာ၊ အနာဂတ်ဆရာတော်ကိုး၏ နည်းနိသာယကို အခြေပြုလျက်၊ ကမ္မာန်းဆရာကြီး ဦးဘဝင်(ငွေစာရင်းမင်းကြီး)၏ လက်ရင်းတပည့်ကြီးဖြစ်သူ ဦးအက်(စံ)အင် ဂိုအင်ကာသည် ဦးဘဝင်၏ သုဝါဒနှင့်အညီ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် မိမိကျင့်ကြုံပေါက်မြောက်ခဲ့သော အာနာပါနကမ္မာန်းနှင့်တကွ ဝိပဿနာလမ်းစဉ်ကို ၁၉၇၉-၉၄၀၌လောက်မှ စတင်၍ ပြန်ဖွားစေခဲ့လေသည်။ ယနေ့အချိန်တွင် ကမ္မာတစ်ထွေး၏ လူသီများ၏လေသာ ဤ‘ခန္ဓာက္ခာက်’ ကျင့်နည်းဖြင့် မူလက ဗုဒ္ဓဝါဒမဟုတ်သူ ရာထောင်များစွာတို့သည် ဒုက္ခမူလွှာတ်ရာ ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်ကြီးကို ဝါးမြောက်ဝါးသာ ပိုက်ဖက်မိခဲ့ကြလေပြီ။ ငှင့်တို့အထဲတွင် အက်လန်နိုင်ငံ၊ ဟိရက်ဖို့(၁) ရှင့်းယာဖြူ့၍ ဝိပဿနာစခန်းသည်လည်း ထင်ရှားသော ဓမ္မရိပ်မြှုကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပေါ်ပေါက်နေလေသည်။ ထိုစခန်းတွင် လက်ထောက်ဆရာအဖြစ် ဝိပဿနာတရားကို သင်ပြပေးနေသူ Mr.Ian Hetherington သည် ကိုယ်တွေ့ဝိပဿနာ အကျိုးကျေးဇူးများကို ကမ္မာသားတို့ သိနားလည်ကြစေရန် ရည်သန် လျက် ဤလမ်းအတိုင်း ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခဲ့ခဲ့သူ များထံမှ၊ ငှင့်တို့၏ တရားထူးအတွေ့အကြုံများကို စုဆောင်းကာ Realizing Change; Vipassana

Meditation in Action ဟူသော အမည်ဖြင့် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၃-၉၄၀၌တွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ်ပါ ကိုယ်တွေ့ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်များအရ ဘဝ သစ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အလား ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲသွား ရုပ်များအကြောင်း ဖတ်ရှုရသည့်မှာ အုံညွှန်ပါ။ ကြည့်နှုံးဖွယ်၊ ကျော်ဝါးမြောက်ဖွယ်အတိ ရှိပါလေသည်။ ငှင့် စာအုပ်မှ မှတ်သားလောက်သော ပြုစပ်အချို့ကို ရွှေချယ်၍ မြန်မာလို ပြန်ဆိုအပ်ပါသတည်။

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ
ဝိပဿနာကျေးဇူးကို ဖော်ကျိုးသံများ
(၁)

Jagdish Kela ၁၇၁ အင်ဂျင်နီယာ
ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့

Jagdish Kela သည် မွန်ပိုင် Mumbai မှ ၂၂၄၅၆ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ရှိစဉ်က သူ့စိတ်သည် ထူးဆန်းသော အစွဲအလမ်းများကြောင့် အစဉ်နောက်ကျိုးသာ နေခဲ့၏။ အမြိုက်သရိုက်များကို အလွန်အကျိုး ချွဲတတ်၏။ ဖို့မရေးရာကိစ္စများနှင့် သေခြင်းတရားတို့အတွက်လည်း စိတ်အကြီးအကျယ် ရှုပ်တွေးလျက်ရှိနေခဲ့၏။ တစ်ခုရှုနှင့်

ထိမိကိုင်မိတိုင်း ရွှေ့ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်ပြီး ရေချိုးသန်စင်မှု
လုပ်ရမှ ကျော်ပါ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ကျော်မှုမ်းမှုန်တက်
ရန် အခက်အခဲကြောရတတ်၏။ ရုခါလည်း သူတစ်ပါးအား
ရန်မှလို၏။ စိတ်မထင်လျှင် အရာဝါဘူးကို ဖျက်ဆီး
ပစ်လေ့ရှိ၏။ အကြောင်းမဲ့အော်၍၍လည်း ငိုတတ်၏။
စိတ် အားတက်ဖြေမှုဖြစ်ဖေသော စိတ်ရောဂါဆေးပြင့်
ကုသပုံ များလည်း သူ့အဖို့ ထိရောက်မှု မရှိချေ။

ယခင်ကဆိုလျှင် စိတ်၏နက်နဲ့သော တွေးခေါ်
စဉ်းစားပုံများနှင့်ပဲလျှော့၍ ဖြစ်ပေါ်သော ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းထိနိသာ အားထုတ်၍ နေလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။
ပြဿနာမှာ စဉ်းစားလေတိုင်း စိတ်နောက်ကျမှုသာ ဖြစ်ရ^၁
လေသည်။ အဖြေရှာလေ ဝေးလေ ဖြစ်ရလေသည်။
ထိုကြောင့် သောကွားရပါသည်။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ
ပြချင်သော ဝသီကြောင့် လူမော်စိတ်မော ဖြစ်ရသည်မှာ
အမြဲပင်။ ထိုဝသီကြောင့် ပြဿနာတွေ ပို၍ ပို၍သာ
ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဝိသသနာ၏ ကျေးဇူးကြောင့်
ရရှိခဲ့သော အပြောင်းအလဲကြီးမှာ အခြေခံကျ သော
ပြောင်းလဲမှုဟု ဆုံးရပါမည်။ အကြောင်းမျကား
ဘာအကြောင်းကြောင့် ပြဿနာဖြစ်နေပါစေ။ ထို
အကြောင်းကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်၏။ စိတ်၏ ထင်ရာ
တွေးခေါ်မှုများနောက်သို့ လိုက်ချင်ရာလိုက်နေမည် အစား
ကိုယ်တွင်းမှာပေါ်လာသော ဝေဒနာကိုသာ စူးစိုက်၍
ရွှေမှတ်ခြင်းကို ကျင့်သားရသွားသောအခါ စိတ်ကို
အမျိုးမျိုးလည်းပြီး ခုက္ခလေးနေသော ထို အတွေး များသည်
မိမိစိတ်၏ အတွင်းဘက်မှ စတင်ဖြစ်ပေါ်တတ် ကြောင်းနှင့်
စိတ်ကနေပြီး ပြင်ပသို့ထွက်သွားရန် တာရူ
လျက်ရှိနေတတ်ပုံကို ဥာဏ်ဖြင့်သိမြင်လာပေသည်။ ထို
ဖြစ်ပုံကို မလွှတ်တမ်းရွှေမှတ်ရုံသာ ရွှေမှတ်၍ နေပို၏။
စိတ်၏ ထွက်ပေါက်ရှာနေခြင်းကို လျှစ်လျှောက် ကြိုက်
ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်း မဖြစ်စေရအောင် (၀) တံပြန်မှု

တစ်ထဲတစ်ရာ မပြုမိစေရန် သတိကိုစွဲကိုင်၍သာ တက်
လာပါသည်။ ထိုသို့ တည်တဲ့စွာ ရှုမှတ်ခြင်း အကျင့်
ကြောင့် ‘ကြော်-ငါဟာ ငါမိတ်ရဲ့၊ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရပါ
တကား’ဟူ၍ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

(j)

ကျွန်မ အသက်(၂၀)ကျော်လောက်က သေ
ကြောင်းကြေားပါသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကို သင်စုန်းစား
သွားဖြင့် လိုပြတ်ခဲ့ရာ နာကျင်လွန်း၍ သတိမဲ့မျေားသွား
ခဲ့လေသည်။ ပြန်စဉ်းစားမီသောအခါ ကိုယ်ကိုယ်ကို
အဆုံးစိရင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ သဘာဝနှင့် ဖော်ကြီးဖြစ်ပုံ၊
စက်ဆုတ်ကြောက်ရွှေဖွှေဖြစ်ပုံတို့ကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်
မိပါသည်။ ထိုအခါတုန်းက အသက်မသေခဲ့သည်ကို လည်း
တော်ကြည်ပြီး အလှန်တရာ ဝမ်းမောက်မဲ့ပါ၏။

ထိသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခြင်းကို ချုပ္ပာ
မိသည်မှန်သော်လည်း၊ မှားမှန်းသိသည်မှန်သော်လည်း
ဘဝမှုလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အမြားနည်းလမ်းကို လည်း
တွေးဆ၍ မရခဲ့ပေါ့။ သို့ဖြစ်၍ တကယ် အကျပ်
အတည်းများ ပေါ်လာပြန်သောအခါ ‘သေတာကပဲ
ကောင်းပါလိမ့်မယ်’ဟူ၍ အတွေးပေါ်တတ်ပါသေးသည်။
သေချင်တိုင်း မသေနိုင်တာကပင် တစ်မှာ့င့်ဖြစ်နေရလေ
သည်။

ထိနေက် ဝိပသုနာကမွှေ့နှုန်းအကြောင်းကို
တွေ့ရှုခဲ့ပါသည်။ အဒေါကစ်ယောက်မှာ ယောဂီအဖြစ်
နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သိရသော်လည်း သူက တိက်

တိက်တွန်းတွန်း မလုပ်ခဲ့ချေ။ နွေရာသီ တစ်နေတွင် ကျွန်းမသဘောအလျောက် ဝိပသုနာအားထုတ်ကြည့်ချင် စိတ် လျှော့ဆော်ရှက်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ကာလိ ဖိန့်းယားပြည့်နယ်၊ မင်္ဂလာဒီနိမြို့သို့ ကားကိုမောင်း၍ ထွက် ခဲ့ပါသည်။ ထို ဝိပသုနာနှင့် ကြံ့ရသောအခါမှပင် အမှန် တရားဘက်သို့ ဦးတည်းမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစိုင် လိုသော စိတ်ကူးမှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဝိပသုနာတရားသည် ကျွန်းမကို ကယ်တင်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ထို ဆယ်ရက်တရားစခန်းက ကျွန်းမအား ဘဝ သစ်သို့ လုံးဝကူးပြောင်းသွားစေခဲ့ပါသည်။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်းမဘဝအကြောင်း ဟုတ်မှန် သည့်အတိုင်း နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ တကယ့်ချမ်းသာဆိုတာ ကိုလည်း သိနားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ဓာတ်ပြုတော် ပျောက်ကွယ်တတ်တဲ့ ချမ်းသာမှာ မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှမတုတဲ့ ချမ်းသာမှုစစ်စစ်ကို သိခဲ့ရပါပြီ။ လူသားတိုင်း ခံစားခွင့်ရှိတဲ့ ပကတိချမ်းသာကို နားလည် မိပါပြီ။ ယခင်ကဆိုလျှင် တရားရွှေမှတ်တဲ့အကြောင်း စာအုပ်များမှာ ဖတ်ရတဲ့အခါ အကျိုးတူးများရနိုင်ကြောင်း သိရှိရှု ဟုတ်မှာပါပဲဟူ၍သာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထား ခဲ့ပါသည်။ ယခုဆယ်ရက်၌ ဝိပသုနာအားထုတ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာတော့ ဝိပသုနာကျေးဇူးတော်ကြောင့် လက်ငင်းခံစားရတဲ့ ချမ်းသာပုံဟာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်လို့မို့ ဘဝတစ်ရလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။

ခုအခါမှာတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျေတဲ့အခါများ ရှိတဲ့အခါ ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း မျိုးရှိုးအလိုက် ခံစားရတဲ့ စိတ်ဝေးခံစားလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါပြီ။ ဘဝ၏ ဆင်းရွှေများမှ ထွက်မြောက်ရေးမှာ သတ်သေခြင်းဟူ၍ ကား မည်သိမျှ စဉ်းစား၍မှတ်တော့ပါ။ စိတ်ကျေနေလျှင် ကမ္မာနားရွှေမှတ်ခြင်းကိုသာ ပြုလုပ်ပါ သည်။ အမှန်ကို ဝင်ခံရလျှင် ကမ္မာနားသမားဟု ခေါ်ဆို နိုင်လောက်သော ပုံမှန်အားထုတ်ပုံးကား မရှိဘတ် သေးပါ။ သို့သော် ကမ္မာနားသည် ဘဝလမ်းညွှန်ကြေး စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား မရှိတ်မသုံးယုံကြည့်မိပါပြီ။ ဝိပသုနာ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မိမိနှင့်တကွ လူတိုင်းလူတိုင်း၏ အတွင်းသန္တာန်တွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြော့မှု စာတ် တွေ ကိုယ်စိုက်ယ်ငရှိနေကြပုံကို သိမြင်ရပါသည်။ ဤ စကားသည် ညာဝါးပြောကြသော ဝါဒဖြန့်ချိရေးစကား မျိုး လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း၊ အမှန်တရားသာဖြစ်သည်။

အကြောင်းလည်း ကိုယ်တွေ့သဘောပေါက်ပါသည်။ ယခုမှ အမှန်တရားကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်းရှု သိရှုခြင်းမဟုတ်၊ အုတွဲအသည်းထဲကနေပြီး သိခြင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် မပျောက်ပျောက်မပြောင်းလဲနိုင်သော အသိမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

ဝိပသုနာတရားကို စတင်တွေ့မိခဲ့သည်မှာ (၁၆)နှစ်တာမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ စတင်တွေ့ရှိရသည့်နောက် စဉ် ယနေ့တိုင် ကိုယ်ကိုယ်ကို ဘဝတုံးစိရင်ခြင်းဟူသော စိတ်ကူးတစ်ကြိမ်တစ်ခါ၌ ပေါ်မလာတော့ပါ။ ဤသို့ အသိအမြင်မှန်ကို ရရှိခဲ့သည်မှာ မျိုးရှိုးနှင့်ချို့ရှု့ အထုအစွဲပြင်းထန်ခဲ့သော ကျွန်းမအတို့ အုပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပါ၏။

အထက်ပါဖွင့်ကျူးသူ Susan Craig Winsberg သည် အမေရိကန်နိုင်ငံသူ ဂီတဆရာမနှင့် သီချင်းရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

Bill Vorhauer ၏ ဖော်ကျူးရှုက်

ကျွန်းပိုင်း သိကျွမ်းသူများမှာ သူတိဘဝ ရည် မှန်းချက်များအတိုင်း ပြည့်စုနေကြပုံရှု လုပ်နေကျေ အလုပ်များကိုပင် ရွှေ့လန်းထက်သန့်စွာ လုပ်ဆောင်လျက် ရှိကြသည်။ ကိုယ်တွေ့မြင်ရသော ကျွန်းပိုင်းအတို့မှာ ဘဝ ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြည့်စုလိုသည့် အာသီသပြင်းပြလျက် ရှိခဲ့လေသည်။ လူတိုင်းကိုယ်စိုအတို့ ရည်မှန်းချက်ပြည့်စုမှု များမှာ ထွေပြားလုပ်ပါဘူး။ အားကစားပြိုင်းလွှား တူးဆွဲနိုင်သူ၊ အပျော်တမ်းငါးများရာတွင် အောင်မြင်မှု၊ ဘီယာသောက် ရာတွင် စံတင်ရအောင် သောက်နိုင်မှု အစရှိသည့်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိကြပေသည်။ ဘဝတွင် ကျေနှပ်မှုရသော စွမ်းဆောင်ချက် ကင်းမဲ့ရန်ကောဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်မိပါ၏။ ဤသို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို မကျေ နှပ်မှု ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ အသက်(၅၃)နှစ်အရွယ်ထိ ဖြစ်ပါ သည်။ အရက်ဖြင့်အဖြေရာရာတွင်လည်း အမူးလွှန်ပြီး နောက်တစ်နောက် လူမှုမှာကြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရက် ကိုလည်း အားထား၍မှုပြုပါ။ အချုပ်ကိုဆိုရလျှင် ကျွန်းပိုင်း သည် တစ်ယောက်တည်းနှင့် ရွှေ့နေရသူဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းတွင်းမကျေချမ်းမှုက ရွှေ့ချို့ဖြစ်နေသည်။ တစ်လောက လုံးနှင့် သဟာတောမဖြစ်သူ၊ ကျေနှပ်မှုရာ၍ မရနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၈-ခုနှစ်တွင် ဝိပသုနာကျုင်းနည်းကို စတင်

လေးလာခဲ့ပါသည်။ လေးလာချက်မှ သီမြင်ခဲ့ရသော အချက်ကြီးနှစ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်၏စရိတ်ကို ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်တိုင်းကျ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ ဟိုဟာ ဟုတ်နိုး၊ သည်ဟာဟုတ်နှင့် စမ်းတာဝါးတား လမ်းသွား နေခဲ့သူ ကျွန်ုပ်၏အဖို့မှာ လက်ငင်းအမှန်တရားကို သီမြင် ခဲ့ရပေါ်။ လက်တွေ့ကျသော ဤအမှန်တရားကို ခံစား ရန်အတွက် တစ်ခုတစ်ရာကိုမျှ စွတ်မိုတ်၍ ယုံကြည်ရန် လည်းမလို မိမိမှတစ်ပါး အခြားပြင်ပ သက်သေသာဓက လည်း မလိုအပ်ကြောင်း တွေ့ရပါ၏။

ကျွန်ုပ်အလိုကျမဖြစ်သည် အရာဒွာနတိကို ယာရအခါမှာ ပြန်လည်စစ်ကြောသည့်အခါ မိမိ၏ ရည် မှန်းချက်များ၊ လိုအင်ဆန္ဒများနှင့် မျှော်လင့်ချက်များ အားလုံးသည် ကိုယ်စိတ်မှာ စွဲလမ်းနေသည် အလိုမပြည့်မှု များသာဖြစ်၍ ထိမပြည့်နိုင်သောဆန္ဒများကြောင့် စိတ်ဆင်းရမှုဖြစ်နေခဲာင်း သဘောပါက်လာပါတော့ သည်။ လူ့အသိင်းအရိုင်းက မီးလောင်ရာလေပင့် သည် သဘောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဆင်ခြင်ဥက္ကာက်မှုးသည် အလိုဆန္ဒများသည် ဘယ်သောအခါမှ လက်လှမ်းမမိနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဘဝတွင် မိမိမီးသားစု၏ ပြည့်စုတင့် တယ်မှု ရရှိကာ၊ ကြောင့်ကြက်င်းဝေးမှုများ ရလိုအောက်ပြင်းထန်လျက် ရှိနေခဲ့ပါ၍ မြတ်စွာလေပါတော့သည်။ တရားသဖြင့် မိမိဘာသာမိမိ ပြန်လည်စစ်ကြောရာတွင် ဤအတိုင်းမှန်ကြောင်း ငြင်းကွယ်၍ မရနိုင်ပါ။ ဤသို့ ဘယ်သူမဖြုံ မိမိမှုးသာ တကယ်ဟူ၍ အသိဥက္ကာပေါ်လာသည့် အလုပ်မျိုးမဟုတ်စေကာမူ၊ တတ်ကျွမ်းထားရှိလိုအပ်သော အမိက ကျွမ်းကျွမ်းမှု တစ်ရပ်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲသို့ အသက် (၅၃)နှစ်မျှ ပေါက်လွှတ်ပဲစား ထားခဲ့သူတစ်ဦးအဖို့ သည် စိတ်ရိုင်းကြီးကို ယဉ်ပါးအောင် ပြုရေးကိစ္စသည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မပြီးမြောက်နိုင်သည့်နှင့်အမျှ အရှိန် တိတိနှင့် အောင်မြင်ရန်လည်း မမျှော်လင့်ထိက်ပါ။ ‘ငုပ်မီ သတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်’ဟူသော စကားအရ အကျင့် မှန်မှန် စွဲသန် သန်ဖြင့် ဆက်လက် အားထုတ်သွားပါက ပေါက်မြောက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ စတင်လုပ်ဆောင်မြို့ဖြစ်၍ အခါရွှေးလေခြင်းဟူ၍ ဆိုရန် အကြောင်းမတန်ပါ၍။

လက်ငင်းအမှန်တရားကို ခုတိယအချက်အနေဖြင့် သီမြင်ခဲ့ရသည်မှာကား ကျွန်ုပ်သည် မှားယွင်းသော အရာကို အမှန်ထင်မှတ် စွဲလမ်းနေခဲ့သည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ လက်ငင်းအမှန်တရားကြောင့် ပြောင်းလဲမှု တွေ့ရပုံမှားကို ဤတွင် လေးနက်စွာ တင်ပြရန် ရှိပါသည်။ ကိုယ်စိတ်ကိုကိုယ် အဖို့ရသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်မှားခဲ့ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဝိပဿနာတရားမှ ရရှိသော ဥက္ကာအမြင်ကြောင့် ကိုယ်စိတ်ရိုင်း၏ ထင်ရှာစိုင်းရာသို့ ကိုယ်လိုက်ပါ၍ နေခဲ့ရပါတကားဟု အသိတရားကို ယာမှုရရှိပါတော့၏။ “မရဘဲနဲ့ ကျွမ်း” နေခဲ့သူမှုနှင့် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် မသီခဲ့သည်မှာ နှစ်နာလု

ပေစာ ကြိုးစတစ်ဖက်တွင် မလွှတ်တမ်း ဆုတ်ကိုင်လျက် ရှိသူ မိမိအား အခြားတစ်ဖက်တွင် ထင်ရာပေါက်လွှတ်ပဲစား သွားလာကျက်စားတတ်သည် စိတ်တည်းဟူသော မြင်းရိုင်းကြီးကို အားကိုးတကြီး စီးနှင့်းလိုက်ပါ၍၍သာလျှင် တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ကျင်လည်ခဲ့ရပေသည်။ မြင်းရိုင်းဆွဲငင်ရာ အရပ်တိုတွင် ရူးပြောင့် ခလုတ်တံ့သင်းတွေက တင်းကျမ်းဖြစ်လေရာ၊ ရွှေးအလူးလူး ရူးအပြန်ပြန် ဒဏ်ရာဒ်ချက်တွေဖြင့် ပြည့်နှက်၍သာ နေခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင်း သည်မြင်းရိုင်းကြီးကို စီးရမှ ခရီးရောက်နိုင်သည်ဟူ၍ မြင်းရိုင်းကို မြင်းရိုင်းဟု မှတ်ထင် မြိုင်းမရသည်က ညွှာလုပေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝိပဿနာမှတစ်ပါး အားထားရန် မရှိတော့ပါ။ စိတ်တည်းဟူသော မြင်းရိုင်းကြီးကို အကျ အနှစ်းနှင့်တတ်စေရန် ဝိပဿနာတရားကသာလျှင် ကျွန်ုပ်အား သွေ့နှင့်ဆွဲနှင့်ဖို့ပြန်ဖို့ ရှိပါသည်။ ဤသို့ပင် ကျွန်ုပ်မှတ်ယုလိုက်ပါ၍။ ဤကျွမ်းစွဲဖြင့် စိတ်ကိုနိုင်နှင့် အောင် အသုံးချကတ်ပြီးသူ ဝိပဿနာယောဂါးဟောင်း များ၏ အလားတူ အတွေ့အကြောင်း အတွေ့အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် အဖို့ အသုံးဆေးပေးပမားပမား ဖေးမလျက်ရှိကြပါ၏။ စိတ်ရိုင်းကို ယဉ်ပါးစွဲရေး လိုရာအသုံး ချကတ်ရန်ကိစ္စမှု ထင်သလောက်လွယ်ကူသည် အလုပ်မျိုးမဟုတ်စေကာမူ၊ တတ်ကျွမ်းထားရှိလိုအပ်သော အမိက ကျွမ်းကျွမ်းမှု တစ်ရပ်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲသို့ အသက် (၅၃)နှစ်မျှ ပေါက်လွှတ်ပဲစား ထားခဲ့သူတစ်ဦးအဖို့ သည် စိတ်ရိုင်းကြီးကို ယဉ်ပါးအောင် ပြုရေးကိစ္စသည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်အမျှ အရှိန် တိတိနှင့် အောင်မြင်ရန်လည်း မမျှော်လင့်ထိက်ပါ။ ‘ငုပ်မီ သတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်’ဟူသော စကားအရ အကျင့် မှန်မှန် စွဲသန် သန်ဖြင့် ဆက်လက် အားထုတ်သွားပါက ပေါက်မြောက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ စတင်လုပ်ဆောင်မြို့ဖြစ်၍ အခါရွှေးလေခြင်းဟူ၍ ဆိုရန် အကြောင်းမတန်ပါ၍။

ဤဖော်ကျူးသံပြုသူ Bill Vorhauer သည် မက်ဆိုတိုတော်မှ အမေရိကန်လူမျိုးအဖြစ် ခံယူထားသူ ဖြစ်သွား၍ သူ့မျိုးနှုန်းဝင်တို့အဖို့ ပညာရေး လူမှုရေးပိုင်းများ တွင် စောင့်ဆောင်မြို့ပြီဖြစ်၍ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် လေသည်။

■ ဆက်လက်ဖော်ပြုပါမည်

မိကျော်နှင့်တူသောကိုယ်၊ အပ်လိုချွန်သောအမွေး သုတိဉာဏာ(ဆင်ပေါင်ဝ)

အမည်ကား သုစီလောမ။
အမျိုးအနှစ်ယ်ကား ယက္ခန္ဓယ်ရိုး ဘီလူးမျိုး။
နေရပ်ကား သာဝဇ္ဈိပြည်။ မဟာဗောဓိနှင့် မနီး
မဝေးရှိ ဂယာရွာ၏ တံခါးဝန်တည်သော အမိုက်ပုံး။

လူဆင်မြင်းနွားတို့၏ အညစ်အကြေးတိုဖြင့်
ပြည့်လောင်းလျက် မကောင်းသောရန်ရှိသော ဂယာရွာ
တံခါးဝန် အဆိပါအမိုက်ပုံးသည်ပင်လျှင် သုစီလောမ၏
စွဲ့ကြည်နှီး အထူးအားဖြင့် နှစ်သက်ပျော်ရွင်ရာ မိမာန်

သာကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ သုစိလောမ၏ ကြည်နှံး
ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိသေး၏။ ထိုသူကား
ခရဲလောမ ဖြစ်ပေသည်။

အမည်ကား ခရဲလောမ။ သူသည်လည်း ဘီလူး
တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။ နေရပ်ဒေသကား သုစိလောမ
နှင့် ပိမာန်နီးချင်း။ စင်စစ် ခရဲလောမသည်လည်း ဂယာ
ရာကြီး၏ မသန့်မသက် တံမြက်အမိန့်က်စွန့်ရှာ အေသွေးပင်

လျှင် သုစိလောမနှင့်အတူ မင်းမူအပ်ချုပ်ချုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေ
တော့၏။

ဂယာရွာသူ၊ ရွာသားတို့သည် ယင်းတို့နှစ်ဦးအား
အဓိကပေါ်သိမ်း ဖြင့်နိုင်သည်ကား မဟုတ်ပေ။ ယင်းတို့
သည် လူမဟုတ်သော ပရဲလောကသားများဖြစ်သည်
အားလုံး၏ ယင်းတို့က မြင်စေလိုမှသာ မြင်ကြရပေ၏။
အတူးသဖြင့် ယင်းတို့၏ ပိမာန်အတွင်းသို့ ကျူးကျော်

ဝင်ရောက်လာသူအား ယင်းတိုက ခြောက်လှန်ပြစား သောအခါး၌သာ မြင်ကြရပေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ကယာ ရွာသူရွာသားတို့သည် ယင်းတို့၏ မိမာန်နေရာအား မြေဆိုးမြေကြမ်းဟူသောအမှတ်ဖြင့် အစဉ်အဆက် ပြော စမှတ်ပြခဲ့ကြပေသည်။

စင်စစ် သုစီလောမနှင့် ခရလောမ နှစ်ဦးလုံးကား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဘဝဖြစ်စဉ်ကလေးများ အသီးသီးရှိ နေကြပါ၏။ အကယ်၍ တစ်စုတစ်ယောက်သောသူသည် ယင်းတို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အသီးသီးကို မေးမြန်းလာခဲ့ကို သုစီလောမသည် အောက်ပါအတိုင်း ယင်း၏ ကိုယ်ရေးရာဇ်ဝင်ကို တင်ပြပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်ုပ်ကတော့ သုစီလောမပါ။ သုစီဆိုတာ အပ်၊ လောမဆိုတာ အမွှေး၊ အပ်နှင့်တူတဲ့အမွှေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပဲ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အမွှေးတွေဟာ အပ်တွေလို ချွှုန်ထက်နေတယ်။ ဒါဟာ အတိတ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ မကောင်းမှုကဲ အကျိုးဆက်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်ဟာ အတိတ် ဘဝက ကသာပဘရားလက်ထက်မှာ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရဟန်း ဝိနည်းသီးလနှင့်တော့ ညီပါ တယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ မာနထောင်လွှားမှုကဲ အတော်ကြီးခဲ့တယ်။ သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့ဖို့လောက်သာ စဉ်းစားနေမိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဝဟောင်းက စရိတ်တွေပေါ့။”

တစ်နေ့တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ခရီးဝေးက ပြန်လာပြီး ကိုယ်လက်မသန့်စင်ဘဲ ဈေးတွေသံတွေနဲ့ သံလီက ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အင်းမပါဘဲ အပိုခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဈေးတွေကြောင့် သံလီကညောင်စောင်းဟာ ညုစ်ပေကုန်တာပေါ့။ အဲသည်လို သံလီကပစ္စည်းကို မရှိသောမှုနှင့် အဲဒီဘဝက မာနမကွ ပလာသ အဟုန်တွေ ကြောင့် နတ်ဘုံး၊ နတ်ဘဝမရောက်ရဘဲ ဟောဒီအမြိုက်ပုံ မှာ ဘီလူးဖြစ်နေခဲ့ရတာပါပဲ့။

ဤသည်မှာ သုစီလောမ၏ ဘဝအဟောင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပေတည်း။ ထိုအတူ ခရလောမသည် လည်း သင်ခန်းစာယူဖွယ်ရာ ဘဝအတွေ့အကြော်များ ရှိနေပါ၏။ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အမေးရှိလာခဲ့ပါ လျှင် အောက်ပါ ဝါစာကမာဖြင့် ဖြေကြားမည် အမှန်ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ခရလောမဖြစ်ပါတယ်။ ခရရှိ

တာကတော့ ခရောင်းလို မည်မညာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေပြားဟာ ဖားပြုတဲ့လိုလို၊ ဖွတ်လိုလို၊ မိကျောင်းလိုလိုနှင့် စိတ်မသက်သာစရာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက မကောင်းမှုအကျိုးဝိပါက်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်ဟာ အတိတ်ဘဝဟောင်းက ကသာပဘရားလက်ထက်မှာ ဥပါသကာ ဒါယကာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သရာရာရုံးနှင့် ပွွဲသီလမှာတည်တဲ့ ဥပါသကာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်မှာ ဥပုံးတိုးတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သံလာ တော်တွေနှင့် ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းပြီး သံလာ့ပစ္စည်းကို ငါးရမ်းလှည့်ပတ် ယူငွေသံးစားတတ်တဲ့ အကျင့်ပေါ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆိုတော့လည်း ရှိသောရကောင်းမှန်း၊ ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသုခဲ့ပါဘူး။ သံလာတွေရဲ့ အိပ်ရာ၊ နေရာ အင်းတွေအပေါ်လည်း တက်အိပ်လားအိပ်၊ တက်ထိုင်လား ထိုင်နှင့်ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ သံလာကို လူ။ထားတဲ့ ဆိုကို ဦးဦးဖျားဖျား ယူလိမ်းမိပါတယ်။ လိမ်းရုံကလေးဆိုတော့ ဘာမျှမဖြစ်လောက်ဘူးအထင်နှင့် ယူလိမ်းမိတာပါ။ ဒါပေမယ့် အပြစ်က မနေပါဘူး။ ယရ အားလုံးမြင်ကြတဲ့ အတိုင်း မိကျောင်းလိုအသားအရော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် အမြိုက်ပုံဘီလူး လာဖြစ်နေရတော့တာပေါ့”

ဤသည်ကား ခရလောမ၏ အတ္ထာပ္ပါလ္လာပိုပင် ဖြစ်ရေ့တော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ယင်းတို့နှစ်ဦးမှာ အမြိုက်ပုံတည်း ဟူသော ဘုံးမှုမှန်ကို နှစ်လိုအပ်ချုပ်လာခဲ့သည်မှာ မြတ်ပုံးခွဲ၏(စုစုသမ)ဆယ်လေးဝါမြောက်တိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့ပေါ်။ မြတ်ပုံးသည် စုစုသမဝါကို သာဝတ္ထိတွင် ကပ်ဆိုတော်မှု၏။

တစ်နေ့။

ထိုနေ့သည် သုစီလောမနှင့် ခရလောမတို့၏ ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သော နေ့ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းမှာ မြတ်ပုံးသည် သုစီလောမနှင့် ခရလောမတို့၏ ဘုံးသုံးသုံးအကျိုးအတူးသွေ့ပွဲယော် မြတ်ပုံးကို မြင်သည်နှင့် ခရလောမသည် သုစီလောမအား လက်တို့ပြောကြားလိုက်၏။

ဘုရားရှင် ကြွောင်းလာသည်ကို ခရလောမသည် ဦးစွာမြင်ရလေ၏။ တိမ်နိုင်လာအဆင်းရှိသော သက်နှုံးတော်နှင့် အလွန်အကျိုးအတူးသွေ့ပွဲယော် မြတ်ပုံးကို မြင်သည်နှင့် ခရလောမသည် သုစီလောမအား လက်တို့ပြောကြားလိုက်၏။

“အေး သုစီလောမ၊ ဟိုမှာ အလွန်လှတဲ့

ရဟန်းတစ်ပါး သင့်ဖိမာန်ထဲ ဝင်ထိုင်နေတယ်။ သင် မမြင်ဘူးလား”

ခရလောမ၏ သတိပေးစကားကြောင့် သုစ္စ လောမသည် ထ၍ကြည့်၏။ မြတ်ပွဲကို မြင်၏။ ဘုရား ရှင်ဟူ၍ကား မသိရေး။ စင်စစ် ခရလောမသည်လည်း ဘုရားမှန်း မသိရေး။

“ယံဝါ၊ တံဝါ ရဟန်းသာမည့်နေမှာပါ။ ကျွန်ုပ် တို့၏ တန်ခိုးစွမ်းအားကို မသိလို့ ဝင်လာတာဖြစ်မှာပါ။ အစွမ်းသိအောင်တော့ ပြလိုက်ဦးမယ်။ သင်-ကြည့်နေ

ထိုနောက် သုစ္စလောမသည် ဘုရားရှင် ရှေ့ မောက်သို့ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဖန်ဆင်းခြင်းပညာရပ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာထားသော သုစ္စလောမသည် ယင်း၏ ခံတွင်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖွင့်ထားလိုက် သည်။ ထန်းသီးရင့်ပမာဏလောက်သော မျက်လုံး အဆုံး တိုင်အောင်သောလျှော၊ ယင်း၏ တံဆိပ်သဖွယ်ဖြစ်သော တစ်မိုက်မျှလောက်သော အပ်မွေးတို့ကို ထောင်နေစေ ခြင်းဖြင့် သုစ္စလောမသည် အရပ်ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးပြ လိုက်၏။ ထိုနောက် ဒြိမ်းမြောက်သည်အမှုအရာဖြင့် မြတ်ပွဲထပါးသို့ တိုးကပ်လာသည်။ မြတ်ပွဲသည် အနည်းငယ်မျှ တိမ်း၍ ရှောင်ရှားလိုက်၏။ ထိုအဖြစ် ကြောင့်ပင် သုစ္စလောမသည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

“ဘယ့်နယ်လ ရဟန်း၊ ကြောက်သွားပြီမဟုတ် လား” သုစ္စလောမသည် ပမာမခန့်ပင် ခပ်လျှောင် လျှောင်အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အချင်း သုစ္စလောမ၊ သင့်ကို ငါကြောက်၍ မဟုတ်၊ သင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွေ့ဟာ ကြမ်းတမ်းယုတ် မာလုပေတယ်။ စက်ဆပ်ဖွယ်သော မစင်စလို့ ထက်စွာ သော သံသူးပုံလို့ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါ၏ကိုယ်တော်ဖြင့် ထိတွေ့ဖို့ရာ မသင့်တော်ပေး။ ထိုကြောင့် ရှောင်ရှားရပေ တယ် သုစ္စလောမ”

မြတ်ပွဲ၏ မိန့်ကြားမှုအဆုံးဝယ် သုစ္စလောမ သည် ရှားရှားရှားဖြစ်သွားရလေသည်။ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော သန္တံ့ပိုကြည့်သည့် သုစ္စလောမသည် မြတ်ပွဲ၏ ယုတ်မာသောအတွေ့ဟူသော အသုံးအနှစ်းကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရလေ၏။ အနာပေါ်တုတ်ကျသည့်နယ် မခံမရပ်နိုင်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ရှာက်ရာ နာသွားရပေတော့ သည်။

ထိုကြောင့် သုစ္စလောမသည် တောက်တစ်ချက် ကို ပြင်းစွာခေါက်၍ လက်ရုံးကို ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ္ဍာပင် သုစ္စလောမ၏ အသွင်သူတ္ထာန်သည် ဆွဲဖြေ ဖြေသော မျက်ရာ၊ နက်ကြုတ်စွာသော ကိုယ်၊ စီးကျိုးတုံးကဲ့သို့ သွား၊ ရှည်လျားသော လျှောတို့ဖြင့် သဲထိတ်ရင်ဖို့ဖွယ်ရာသောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ မြတ်ပွဲအား စားတော့မယောင်၊ ဝါးတော့မယောင်ပင် ဟန်ရေးပြု၍ နေပေသေးတော့သည်။

စင်စစ် သုစ္စလောမသည် အတုမရှိသော ဗုဒ္ဓ ဘုရားသခင်အား တဇ္ဇာမြောက်၍ နေခြင်းပေတည်း။

“သင်-ပြလိုသမျှု ပြပေမယ့် ငါဘုရား မထိတ်လန်ရေး”

မြတ်ပွဲသည် အပြုံးမပျက်ပင် အမိန့်ရှိလိုက်လေ သည်။ ခရလောမသည် မြတ်ပွဲကိုတစ်လှည့်၊ သုစ္စလောမကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်သဖွယ်ဖြစ်နေပေ၏။ ထိုနောက်ပင် ခရလောမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

“အင်း ...ဗါတိုင်း သုစ္စလောမ မြောက်လှန်း ခံရသူကား ကြောက်လန်တဗုံး အော်ဟစ်တော့တာပဲ။ အော်ဟစ်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ အဲဒီသူရဲ့ ပါးစပ်ထဲ လက်သွင်းပြီး နှင့်သားကို ဆပ်နယ်၊ အူအသည်းကို ဆွဲထုတ်နှင့် ပြရှင်တိုင်းပြုတော့တာပဲ။ သုစ္စလောမ ပြသမျှု နှဲကြု တာချည်းပါ။ ယခု-ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အပြုံးတောင် မပျက်ပါကလား။”

သုစ္စလောမသည် အစွမ်းကုန် မြောက်လှန်းသော် လည်း မြတ်ပွဲသည် မတုန်လှပ်ရေး။ သုစ္စလောမခေများ အကြော်များပင် အိုက်လာရလေတော့၏။ သူ့အနေနှင့် ကြောက်ရှိထိတ်လန်အောင် သရပ်ဆောင်ပြနေသော် လည်း မြတ်ပွဲအတွက်မူ ပြီးချင်ကြည့်နှုံးဖွယ်ရာ ပြက္က် တစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုကြောင့် သုစ္စလောမသည် ယင်း၏ ဖန်ဆင်းခြင်းပညာရပ်များကို ရပ်သိမ်းလိုက်ရလေ ၏။ ထိုနောက် အလုည်းအပြောင်းအနေနှင့် မြတ်ပွဲ နှင့် စကားစစ်ထိုးရန် ကြံမိလေသည်။

“ရှင်ရဟန်း-သင်ဟာ အလွန်တည်တဲ့ပေတယ်။ သင့်မှာ သတိ ပညာ များစွာရှိမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်မိပေ တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်ပြသောနာ မေးလိုတယ်”

သုစ္စလောမသည် စကားကို စော့ဖြတ်၍ မြတ်

ဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာတော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ စိန်၏ ချက်ကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာတော် အပြောင်းအလဲ မည်သို့ ရှိမည်ကို သိလို၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗုဒ္ဓသင်၏ ပကတိပြီးဆွင်ပြသော မျက်နှာတော် မြင်ရသောအငါ အကိုတစ်ချက်ကြိုတ်လိုက်ရင်း-

“ကျွန်ုပ် သင်ရဟန်းကို ပြသနာမေးမယ်။ အဲဒီ ပြသနာကို သင်မဖြနိုင်လျှင် သင်၏စိတ်ကိုလည်း လွှင့်ပစ်မယ်။ နှလုံးသားကိုလည်း ခွဲလျှင့်ခွဲမယ်။ ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွဲပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ ပစ်သင့်ပစ်ရမယ်။ သုစိလောမသည် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ကြောက်လို ကြောက်ငြား မြိမ်းခြောက်ရင်း သွေးထိုးစ်မံလိုက်ပြန်သည်။”

“အချင်း သုစိလောမ၊ သင်ဘီလူးကို မဆိုထားနှင့်၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ငါဘုရား၏ စိတ်ကို လွှင့်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိသူ၊ ငါဘုရား၏ နှလုံးကို ခွဲနိုင်စွမ်းရှိသူ၊ ငါဘုရား၏ ခြေကိုကိုင်၍ သမုဒ္ဒရာထဲ ပစ်ချုနိုင်သူဟူ၍ တစ်စုတစ်ယောက်မျှ ငါဘုရား မြင်တော်မမူ။ သင် သိလိုသမျှ ပြသနာကိုသာမေး။ ငါဘုရားဖြေမယ်၊ အချင်း သုစိလောမ”

မြတ်ဗုဒ္ဓကို မည်သို့မျှ မြိမ်းခြောက်၍ ရနိုင်တော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း သုစိလောမ အတတ်သိလိုက်ပေပြီ။ ထိုကြောင့် စိတ်ကို အုံအုံချက် ပြသနာကို မေးပေတော့ အုံဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခရလောမသည်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ အနားသုံး တိုးကပ်လာလေသည်။ သုစိလောမ သည် စကားပလှင်ပင် ခံမနေတော့ဘဲ သူသိလိုသမျှကို တဲ့တိုးမေးချလိုက်လေ၏။

“အသင်ရဟန်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခွဲသာအစဉ်မှာ ဖြစ်တဲ့ တပ်မက်ခြင်းရာဂါ၊ အလိုမကျိုးခြင်း ဒေါသတို့ဟာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရပါသလဲ။ မွေ့လျှော်ခြင်းရတို့၊ မွေ့လျှော်ခြင်း အရတို့၊ ကြောက်သီးမွေ့ညှင်းထခြင်း လောမဟံသန၊ ကုသိုလ်စိတ်ကို စွန့်လွှတ်စေတဲ့ ဝိတက္ကား၊ ဒါတွေ၊ ဒါတွေဟာ အတ္ထား ဟောကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သတဲ့။ ဒါ ဘာကို ဆုံးလိုတာလဲ။ ရာဂါ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက်တွေဟာ အတ္ထားကြိုး ရှိနေသမျှ ဖြစ်ရမှာပဲဆိုတဲ့သဘောလား။ အတ္ထားကြိုး မရှိတော့မှ ရာဂါ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက်တွေ ငြိမ်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ အင်း-တွေးရခက်ပါလား”

သုစိလောမသည် ရည်စွာသော သက်ပြင်းကို မှတ်ထုတ်ရင်း ခရလောမဘက်သုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ခရလောမသည်လည်း မျက်နှာ မသာမယာဖြင့်ပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလျက်ပြု၏။ စင်စစ် ယင်းတို့သည် ကသာပဘုရားရှင်၏ သာသနာ၌ ဓမ္မရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ များစွာ နှစ်ပဲ့ပါးပေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ဓမ္မရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းဆွေးနွေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ချက်ချင်းနားလည်းမည် မဟုတ်ဟုလည်း မြင်တော်မူ မိပေ၏။

“အချင်းသုစိလောမ၊ သင်တို့၏ ခွဲသာအစဉ်ကို မှို၍ဖြစ်တဲ့ တပ်မက်ခြင်းရာဂါ၊ အလိုမကျိုးခြင်း ဒေါသတို့ဟာ ဤအတ္ထားဟောဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရပေတယ်။ မွေ့လျှော်ခြင်းရတို့၊ မွေ့လျှော်ခြင်း အရတို့၊ ကြောက်သီးမွေ့ညှင်းထခြင်း လောမဟံသနတို့ဟာ လည်း ဤအတ္ထားဟောဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာ လျှင် ဖြစ်ရပေတယ်။ ကလေးသုက္ပါယားဟာ ကျိုးကို ဖော်ပြီး ကြိုးရည်ရည်နှင့် ချည်၍ လွှတ်ထားသကဲ့သို့သော မိစ္စာဝိတာက်တွေဟာ ဤအတ္ထားဟောဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာ ပေါ်ပေါက်လာရပြီး ကုသိုလ်စိတ်ကို စွန့်လွှတ်ရပေတယ်။ အချင်းသုစိလောမ”

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဖြေကြားချက်အပြီးတွင် သုစိလောမသည် အတန်ငယ် တွေဝေမြတ်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဖြေသည် မှားယွင်းချက်မရှိနိုင်ကြောင်းကိုကား လက်ခံပါ၏။ ဖြေကြားချက်အပေါ် နှစ်သက်မှုလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော ယင်းအဖြေ၏ နက်နှုန်းသော သဘောတရားကိုမူ သုစိလောမသည် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မဖမ်းမိနိုင်သေးချေ။

“အင်း-တပ်မက်ခြင်း ရာဂါ၊ အလိုမကျိုးခြင်း ဒေါသ၊ မွေ့လျှော်ခြင်း အရတို့၊ မွေ့လျှော်ခြင်း ရတို့၊ ကြောက်သီးမွေ့ညှင်းထခြင်း လောမဟံသန၊ ကုသိုလ်စိတ်ကို စွန့်လွှတ်စေတဲ့ ဝိတက္ကား၊ ဒါတွေ၊ ဒါတွေဟာ အတ္ထား အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သတဲ့။ ဒါ ဘာကို ဆုံးလိုတာလဲ။ ရာဂါ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက်တွေဟာ အတ္ထားကြိုး ရှိနေသမျှ ဖြစ်ရမှာပဲဆိုတဲ့သဘောလား။ အတ္ထားကြိုး မရှိတော့မှ ရာဂါ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက်တွေ ငြိမ်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ အင်း-တွေးရခက်ပါလား”

သုစိလောမသည် ရည်စွာသော သက်ပြင်းကို မှတ်ထုတ်ရင်း ခရလောမဘက်သုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ခရလောမသည်လည်း မျက်နှာ မသာမယာဖြင့်ပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလျက်ပြု၏။ စင်စစ် ယင်းတို့သည် ကသာပဘုရားရှင်၏ သာသနာ၌ ဓမ္မရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ များစွာ နှစ်ပဲ့ပါးပေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ဓမ္မရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းဆွေးနွေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ယင်းတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို သိမြင် တော်မူသည့်အလျောက် ဓမ္မဝိသဇ္ဇန်နှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်မံဟောကြားပြန်သည်။

“အချင်း သုစီလောမ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ရတိ၊ အရတိ၊ လောမဟံသန၊ ဝိတက္က စတာတွေဟာ ချစ်ခင် သာယာသော တရာ့ကြောင့် ဖြစ်ရပေတယ်။ ငှါး တရာ့သည်လည်း (ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမ) အတွောကို စွဲ၍ ဖြစ်လာရပေတယ်။ ညောင်ပင်ရဲ့ မြစ်ပျော်ဟာ ပင်စဉ်ကို စွဲ၍ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တရာ့ဟာ လည်း (ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမ) အတွောကို စွဲ၍ ဖြစ်လာရပေတယ်။ ထိကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသော တရာ့သည် တောကြီးမြှင့်ယံမှာ ပေါက်ရောက်သော မာလောနှင့်ကဲ့သို့ ကိုလေသာ၊ ကာမဂ္ဂဏ်တိတိအပေါ် ယုက်နှင့် လွှမ်းမိုး၍ တည်ပေတယ်။ (ထိသို့ အတွောကို စွဲ၍ ဖြစ်သော တရာ့သည် ကိုလေသာ ကာမဂ္ဂဏ်တိအပေါ် လွှမ်းမိုးယုက်နှင့်၍ တည်ခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ရတိ၊ အရတိ၊ လောမဟံသန၊ ဝိတက္က စသည်များ ဖြစ်ပေါ်လာရပေတယ် အချင်းသုစီလောမ။)

အချင်းသုစီလောမ၊ သေချာစွာ နာယူမှတ်သား ပေတော့။ အကြောင်ပညာရှိသော သူများသည် အတွောက်ကြောင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက္က စသော ခုက္ခသစွာများ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိကြပေတယ်။ ထိသို့ သိရှိကြသော ပညာရှိတိသည် ရာဂစသော ခုက္ခသစွာတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်သော တရာ့ဟုဆိုအပ်သော သမှုဒယသစွာကို ပယ်သတ်မှတ်သည်။ (ထိသို့ သမှုဒယသစွာဟုဆိုအပ်သော တရာ့ကို ပယ်သတ်မှတ်သည်နှင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ရတိ၊ အရတိ၊ လောမဟံသန၊ ဝိတက္ကဟု ဆိုအပ်သော ခုက္ခသစွာများလည်း ဤမြို့ပျောက်ပြီး ဖြစ်ပေတယ်) သမှုဒယသစွာဟု ဆိုအပ်သော တရာ့ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သော သူတို့မှာ ကူးမြောက်ရန် ခဲယျားလှသော၊ ရှုံးယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါဗျာ မကူးမြောက်ခဲဗျားသေးသော ညြယ်တည်းဟူသော ရေအလျှောက်ကို ကူးမြောက်နိုင်ပြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ထိသူတို့အား ဘဝသစ်၌ တစ်ဖန်ဖြစ်တည်ခြင်းသည် မရှိတော့ပြီ အချင်း သုစီလောမ”

ဒေသနာတော်၏ အဆုံးဝယ် သုစီလောမ၏ မနောဓာတ်ကို ပိတ်ဖိုးနေသော ဒီနိုင်နှင့် ပိတ်ကိုစွဲတို့သည် တစ်မှဟုတ်ချင်း ဒေးလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ သုစီလောမ၏ စိတ်အစဉ်သည် မဖြစ်စွားသော ကြည်လင်ခြင်းတို့ဖြင့် ကွန်မြို့ပြီးနေသိတော့၏။

‘အို-ဟုတ်ပေတာပဲ့။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက္က စတဲ့ ခုက္ခသစွာတွေဟာ တရာ့လုံးခြုံတဲ့ သမှုဒယသစွာ

သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ တရာ့လုံးခြုံတဲ့ သမှုဒယသစွာဟာလည်း (ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမ) အတွောက်ကို စွဲ၍ ဖြစ်ပေတယ်။ အတွောက်ကြောင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ရတိ၊ အရတိ၊ လောမဟံသန၊ ဝိတက္က စတာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီပဲ။ အတွောက်မှာ ချစ်ခင် စွဲပြုနေတဲ့ တရာ့သမှုဒယသစွာကို ပြုမ်းသတ်နိုင်လျှင်ပဲ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ဝိတက္က စတာတွေဟာ ပြုမ်းသတ်ပြီး ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ အို-ကြည်ညိုဖြယ် ကောင်းလုပါကလား’

သုစီလောမသည် နှစ်သက်ချင်လန်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်အား ဗုံးမြင်ရန် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်ပင် သုစီလောမ၏ တစ်သက်တာတွင် မကြုံစရှုံးသော ထူးကဲဖြစ်စဉ်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။ ဖြစ်ပုံ မှာ—

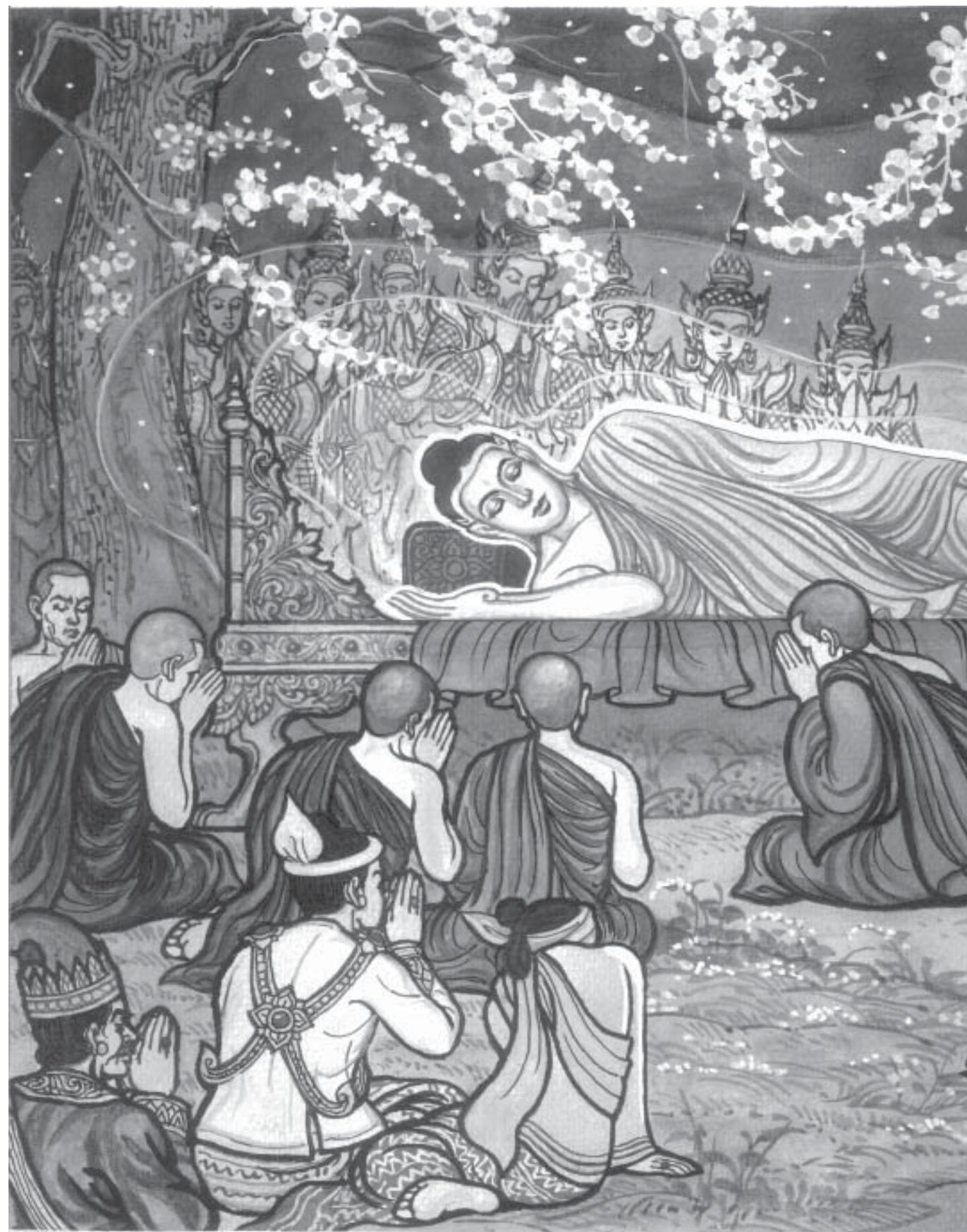
သုစီလောမ၏ ယုတ်ညွှန်ချာသော ဖိမာန်သည် မသန့်မသက် စက်ဆုပ်ဖွှာ်ရာ အသွင်သလွှာန်များ ကွယ်ပျောက်လျက် ဘုမ္မားနှင့်မင်း၏ ပိမာန်ကဲ့သို့ ထွန်းလင်းဝါရွှေ မြတ်သော အသရေကို ဆောင်နေပေတော့သည်။ ထိုပြင် သုစီလောမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမှုးယုက်ထွေးနေသော အပ်မွေးများ ကွယ်ပျောက်၍ နှီးည့်သိမ်မွေးသော ကိုယ်သားကိုယ်ရေနှင့် နှစ်လုလင်ကဲ့သို့ လုပ်သော အသရေကို ဆောင်နေပြန်သေး၏။

သုစီလောမသည် အိုမကုန်စွာဖြင့် ခရလောမကို ကြည့်လိုက်သည်။ သုစီလောမအတွက် ပို၍ အိုညြှေ့ပြန်သည်မှာ ခရလောမသည်လည်း မိကျောင်းကဲ့သို့သော ကိုယ်သားကိုယ်ရေများ ကွယ်ပျောက်၍ ထွန်းတောက်ဝါဝင်းစွာဖြင့် ဘုမ္မားနှင့်မင်း၏ အသွင်ကို ပြောင်းလျှော့နေပြန်သော့။

ရောင်းခြုံခြောက်ခြားဖြင့် မြတ်ပွဲမှု၏ အသွင်သလွှာန်၊ ပိမာန်၏ သစ်လွင်တောက်ပသော အလုံ၊ သုစီလောမနှင့် ခရလောမတို့၏ လုပ်ရွှေန်းမှု နှစ်လိုက်သော အဆင်းတို့ဖြင့် ထိုနောက် ယင်းတို့၏ ဘုံးဌားတွေ့ရောက်နိုင်မှာ သာယာသည်မှာ သုစီလောမနှင့် ခရလောမတို့၏ မိုးဝယ်ကိုလွှေ့၊ ဘဝကြည့်သွေ့သည်၌ ထက်သန်သော သာရုံခြောက်သားသော ဖြစ်ပါတော့သည်း။

(မိန်တွေပကာသနိမ့် မိုးပါသည်)

■ သုတိအြေသာ(ဆင်ပေါင်း)

နွေကရာန်၏ ကျေးဇူးတော်အန္တာ အရှင်သုမန်(ခြော)

ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အောင်

(a)

ဟိရည်ဝတီမြစ်၏ သည်မှာဘက် ကုသိနာရုပ်
ပြည်ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကုသိနာရုပ်ပြည်သို့ ကြော်
တော်မျာု့၌ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရဟန်းသယာတော် ငါးရာ
လည်း လိုက်ပါလာသည်။ ယခုအရှင်နှင့် အင်ကြင်းသယာ၌
အတွင်း သဗ္ဗည်ဗ္ဗာက်တော်ရှင်က နောက်ဆုံးသိတင်း
သုံးခြင်းဖြစ်တော့မည်။ အရှင်အာနန္ဒာက အချိန်ကာလကို
မှတ်မှတ်သားသားရှိနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စာပါလဖော်
တွင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်ပြီး
မဟာဝါန်တော် ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း
တော်ကြီးရှိရာကို ခေါ်သွား၏။ ကျောင်းတော်သို့
အရောက်တွင်-

“ချစ်သား အာန္တာ၊ ဝေသာလီကို အမြိုပြုနေ
ကြတဲ့ ရဟန်းအားလုံးကို ညီမှစည်းဝေးရာမှာ စုဝေးစေပို့
သင်သွားပါးဆိုရေးတော်”

ဘုရားရှင်၏ မိန့်မှာချက်အတိုင်း အရှင်အာနန္ဒသ စောင်ရွက်လေသည်။ ထိုနောက် ဘုရားရှင်က ညီမှ စည်းဝေးရာ မွောဂုဏ် ကြတော်မူလာသည်။ စည်းဝေးရာ မွောဂုဏ်တွင် ရဟန်းများကို သာသနတော်တုပြန်ဖွံ့ဖြိုးရေး တရား သုံးဆယ့်ခုနှစ်ပါးကို မိန့်တော်မူသည်။ အဆုံးသွေး ဘုရားရှင်က-

“ရဟန်းတိုင်းဘုရားဟာ ထူးကဲတဲ့ ဉာဏ်အရာနဲ့
သိလို့ ဟောအပ်တဲ့ သုံးဆယ့်ခုနှစ်ပါး ဗောဓိပက္ခိယတရား
တွေကို သင်တို့ဟာ ကောင်းစွာသင်ယူပြီး မိုးဝဲအပ်၊ ပွား
များအပ်၊ ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်ရှုံးဖြစ်တယ်။ အဲသည်
လို့ မိုးဝဲပွားများ အဖန်ဖန်လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် အကျင့်မြတ်
ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ဟာ အရှည်သဖြင့် ကြာမြင့်စွာနဲ့
ခိုင်ခဲ့တည်တဲ့မှာဖြစ်တယ်။ အဲသည်လို့ တည်တဲ့တဲ့ အတွက်
လူအများရဲ့ စီးပွားရေးသာနဲ့ လောကကို စောင့်
ရှောက်ဖို့အတွက် နတ်လူတို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွား ရေးသာ
ဖို့သာ ဖြစ်ပေတယ်။ ရဟန်းတို့ ...ငါဘုရားမိန့်မှာစရာ
တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ရပ် နာမ် ဓမ္မ သခံရ
တရားတွေဟာ ပျက်စီးခြင်းသော ရှုံးကြပေတယ်။
မမေ့တဲ့သတိတရားနဲ့ ကိစ္စခိုင်သိမ်းကို ပြီးပြည့်စုအောင်
အားထုတ်ကြကုန်တော့၊ ငါဘုရားရဲ့ ပရီနို့မှာန်ပြခြင်းဟာ
မကြာခင် နောက်သုံးလလုန်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်ပေမယ်”

ယခုသော် သုံးလလွန်ကို တိုင်လာခဲ့ပြီ။ အရှင်အာနန္ဒာက မချင်မရပါမ်းရှိနေသည်။ ကိုယ်တိုင်မေး

လျောက်ချင်သာ စိတ်ကို စောင့်စည်းထားရ၏။ ဘုရား
ရှင်၏ တစ်ဗုံတစ်ရာအမိန့်ကိုသာ စောင့်မျှောက်ကာ နေရ^{၁၃}
လေသည်။

ဆည်းဆာက တွန်ခုတ်ဖျောတော့ လာနေ၏။
 ဉာနေခင်းအလင်းက အင်ကြင်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ရွှေရည်
 ပက်ဖျို့ဗားသည်နယ်ရှိ၏။ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ထဲသို့
 ဘုရားရှင်ကြရောက်ခဲ့လေပြီ။ အလုံးစုသော ရောကါ
 ဝေဒနာက ဘုရားရှင်၏ ကျိန်းမာမှုကို နိမ်နင်းဖျက်ဆီးကာ
 ဝင်လာသည်။ ဘုရားရှင် ပင်ပန်းနေပြီကို အရှင်အာနန္တာက
 သိသည်။

အင်ကြင်းသယျာဉ်အတွင်း တိတ်ဆိတ်ဖြမ်သက်
ကာ ရှိနေသည်။ ရုပ်နှစ်ခါတွင် အဝေးမှ အပိုတန်းပြန်
ကျေးဇူးဂျင်ကလေးများ အသံကို သဲသဲကြားရ၏။ လေပြည်
လေည့်းတို့က ရေခါတိုးရွေ့လာလိုက်၊ ရပ်တန်းသွားလိုက်
ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ထက်တွင် နိုးသားတိမ်လိပ်များက
ပြီးလွှားကာ ရှိနေသည်။ ကဆုန်လသည် သာမဏ်ပုထိဇ္ဈား
များကို နှစ်းအက်ကွဲကြမှုဖော်ညှု နိမ့်တ်လေလားဟု
ထင်စရာပင်။

အင်ကြင်းပင်အစုတိ အခါမဲ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေ
ကြပြီ။ ဘုရားရှင်က ပရိနိဗ္ဗာနညောင်စောင်းထက်၌
လျောင်းစက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အခါမဲပွင့်သော
အင်ကြင်းပွင့်များက ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်ထက်သို့
ကြဖြန့်ကျရောက်လျက် ပူဇော်လေ၏။ ထိုနောက် မန္တာ
ရဝန်တ်ပန်းတို့က ကောင်းကင်ထက်မှ ကျလာပြီး ဘုရား
ရှင်၏ ကိုယ်တော်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ပူဇော်ကြသည်။
တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် စန္ဒကူးနဲ့သာမျှနှင့်များလည်း
ကောင်းကင်ထက်မှပင် ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်ပေါ်သို့
ကျရောက်ပူဇော်လေသည်။ ထိုအခိုက် ဝေဟင်ယံတ္ထိ
သာယာနဲ့ဉာဏ်သော တူရှုယာသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့
၏။ အနှစ်စကြေဝြာအတွင်း ဘုန်းတော်အကြီးမြတ်ဆုံး

သော သမ္မတဘဏ်တော်ရှင်ကို နောက်ဆုံးပူဇော်မှ
သက်တဗား။

ဘုရားရှင်က ကြီးစွာသော လုံးလဖြင့် ကုသိနာရုံ
 ကို ကြတော်မူလာရသည်။ အနာဂတ်သုဉာဏ်တော်ကို
 ရရှိထားသော ဘုရားရှင်သည် အကြောင်းသုံးပျိုးကြောင့်
 ကြလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် အမြားဖွံ့ဖြိုးဖွံ့ဖြိုး
 စံတော်မူခြင်းက မဟာသုဒသနသုတ္တန်အတွက် ဖြစ်
 သည်။ ကုသိနာရုံတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခဲ့သော် နတ်ပြည့်၌
 သာ ခံစားထိက်သည့် စည်းစိမ်အား လူပြည့်၌ပင် ဘုရား
 အလောင်းခံစားခဲ့ရပုံကို မဟာသုဒသနသုတ္တန်ကို ကြား
 နာရသောသူအပေါင်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြရာ
 ကောင်းပေသည်ဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့နိုင်ရန်အတွက်
 ဖြစ်သည်။

ହନ୍ୟେ:ହାଣୀ ଆଦ୍ୟ.ଅବାର୍ଗକ ଲ୍ୟାଙ୍କୁଳ୍ୟ
ପ୍ରେରାଗ୍ରହ୍ୟାଃାତ୍ମି ॥ ମହାବ୍ୟାତ୍ସାକ୍ଷରାତ୍ମକି ଶୋଭା:
ପ୍ରିଁ:ଦେବାତ୍ମି ବ୍ୟାଧା:ର୍ଣ୍ଣାତ୍ମି କୁର୍ତ୍ତରମ୍ଭାତ୍ମକି ପ୍ରାଣୀ
ଲନ୍ଧନ୍ମେ ଦେଖ୍ୟାଃତ୍ମନ୍ଦ୍ରିୟାଃ ॥ ୦ନ୍ଦିଵାର୍ଗକ ଯାକିଲେନ୍ଦ୍ରାଦ୍
କିନ୍ତୁଯିତେବାର୍ଗି ଠମ୍ଭାପ୍ରିଣ୍ଦମ୍ଭା ଅନ୍ତର୍ମ୍ଭେଦାତ୍ମକି
ଫ୍ରଣ୍ଟର୍ଗାନ୍ତି ॥ ଯିଥିରାକ୍ଷ୍ସପଂ ବ୍ୟାଧା:ର୍ଣ୍ଣାତ୍ମକି କିନ୍ତୁନ୍ତିଷ୍ଟା ଏ:
ଫେରିତେବା ଅର୍ଣ୍ଣାତ୍ମକିକି ବ୍ୟାଧା:ର୍ଣ୍ଣାତ୍ମକି-

“ချစ်သား အာန္တာ၊ ကုသိနာရုပြည်တွင်းကို
သင်သွားပေါ်း၊ ဝါသိဋ္ဌအန္တယ်ဖြစ်တဲ့ မလ္လာမင်းတို့ကို သွား
ပြောကြားတော့၊ ဝါသိဋ္ဌအန္တယ် အသင်မလ္လာမင်းတို့ လာ
ကြကုန်လော့၊ ကနောက် ညျဉ်သန်းလွှဲပစ္စမယ်အချိန်မှာ
ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခြင်းဟာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့
သွားပြောချေတော့၊ အဲသည်လို့မှ မပြောကြားခဲ့ရင် ငါ
တို့ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်အတွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်

ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူခြင်းကို အရှင်အာန္ဒြာ
ဖယ်ရှားရန်မစွမ်းသာပေ။ ဌ်းဆန်ရန်အတွက်လည်း မိမိ၌
အကြောင်းဆိုဖွယ်မရှိ။ ဘုရားရှင်၏ အပါးမှ မခွာချင်
သော်လည်း မလဲမင်းတိထိသို့ အဖော်ရဟန်းတစ်ပါးနှင့်
ကြွေခဲ့ရတော့သည်။ အရှင်အာန္ဒြာ၏ အာရုံဝယ် ဘုရား
ရှင်၏ ဆိုဆုံးမမှုများက ပြန်လည်လုပ်ဖို့ရိုက်ခတ်လာ သည်။
မိမိကို သံ ဝေဂရမစေမည့် ဖူးတော်မူရာ လုမ္မာနို့
သမ္မတသမ္မာဓိပို့တော်ကို ရတော်မူရာ မဟာဗောဓိ၊
အမြတ်ဆုံးသော ဓမ္မစက်ဟောရာ မိဂဒါရန်၊ ဘုရားရှင်၏
အကြွင်းမရှိ ဌ်မီးရှမ်းရာ ကုသိနာရှု၊ ဤြဌာနလေးပါးတို့ကို
ဟောခဲ့သည်။ စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ရန် လုညွှေလည်း
ခြင်း၏ အကျိုးအပြစ်ကိုလည်း ဟောခဲ့သည်။ မိမိက
မာတုဂါမများအပေါ်၌ ကျော်သုံးရန် ဗေးလျှောက်ခြင်းကို
လည်း ဘုရားရှင်က မာတုဂါမကို မမြင်မတွေ့အောင်
ကျော်သုံးရမည်။ အကယ်၍ တွေ့ခြင်မိပါကလည်း စကား
မဆိုလျက်နေရမည်။ အကယ်၍ မလွှာသာပဲ စကားပြော
ခဲ့ရသော် အမိရင်းအမှတ်သတိဖြင့် ပြောဆိုရမည်ဟု မိန့်
ဆိုဖောက်းအပ်ခဲ့လေပြီ။

အရှင်အာနန္ဒာသည် သိက္ခာသုံးပါးအကျင့်တရား
ကို ကျော်နေဆဲသာရှိသေး၏။ အထက်မဂ်သုံးပါးကိစ္စ
အတွက် ပြဖွေလိုက်နေသည်။ ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာ
အပေါ်တွင် အစဉ်သနားသဖြင့် စောင့်ရောက်တော်မူခဲ့ သည်။
စာပါလစေတိ၌ နေတော်မူစဉ် ဘုရားရှင်က ပရီ
နိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မည်ဟု အမိန့်ရှိပြီးသည်နောက်ပိုင်းတွင်
အရှင်အာနန္ဒာမှာ ငါးကြေးခဲ့ပူးသည်။ ဘုရားရှင်က အရှင်
အာနန္ဒာငါးကြေးခြင်းကို သိတော်မူသွားသည်။ ထို့နောက်
မိမိကိုခေါ်ကာ သွေ့န်သင်ဆုံးမခဲ့သော စကားတော်တို့ကို
အရှင်အာနန္ဒာက ပိန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“ତେଣ୍ଡଵର୍ଦ୍ଧପ୍ରି ଶୁଣିବା: ଆକ୍ଷଣ୍ଟା ମଧ୍ୟଃର୍ଥିମ ଭୟ
ଦେଖି: ମଧ୍ୟରେକ୍ଷନ୍ତିପିକୁଟୀରା? ଶୁଣିବାମାତ୍ରରେତେବେଳେକୁ
ଗୁର୍ଦ୍ବାରା ଗୁର୍ଦ୍ବାରା ଏବଂ ଗୁର୍ଦ୍ବାରା ହାଠିଲାଭାପ୍ରି: ଗୁର୍ଦ୍ବାରା
ଦେଖି ଚିତ୍ତରାଃଦେଖାପ୍ରି:ପ୍ରିମହୃତିଲାଃ: ଶୁଣିବା:
ଆକ୍ଷଣ୍ଟା ବନ୍ଦିଅର୍ଥଦେଖାମୁକ୍ତ ଅବଶ୍ଯକତିପେମୁକ୍ତେ: ଯଦି
ରୂପାପ୍ରତିପେମୁକ୍ତେ: ପ୍ରପର୍ଦ୍ଦିପେ:ରକ୍ଷଣି:ବିଦେଶାର୍ଥିଦି: ପୁର୍ବତି:

ရတဲ့ သဘောသာ ဖြစ်ပေတယ်၊ ငါဘုရားကိုယ်တော်တိုင် မပျက်စီးပါစေနဲ့ဆိုပြီး လိုလားတောင့်တလို့ ရရှိင်တာ မဟုတ်ပေဘူး”

“ချစ်သားအာန္ဒြာ၊ သင်ဟာ ငါဘုရားရဲ့ စီးပွား ချမ်းသာကို လိုလားပြီး၊ မျက်မှာက်ရှုံးမှာရော၊ မျက် ကွယ်နေရာမှာရော အမြားအနားမရှိဘဲ၊ အတိုင်းအဆ မရှိများပြားတဲ့ မေတ္တာကာယက်တွေနဲ့ ငါဘုရားကို အချိန် ကြာကြာ ပြုစုလ်ကျေးခဲ့ပြီလေ၊ အဲသည်လိုပဲ မေတ္တာ ဝစ်ကဲ့၊ မေတ္တာမနောက်တွေနဲ့လည်း ငါဘုရားကို သင် ပြုစုလ်ကျေးခဲ့တာပဲ၊ ချစ်သားအာန္ဒြာ၊ သင်ဟာ ကုသိလ်ကောင်းမှုတွေကို အများကြီးပြုခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို ကောင်းစွာအားထုတ်ရှစ်ပါ။ သင်ဟာ ရဟန္တာဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်ချစ်သား”

အမှန်တကယ်လည်း အရှင်အာန္ဒြာက ကောင်းမှု များစွာကို ပြုခဲ့သည်ဟု ကိုယ်တိုင်သိသည်။ မိမိသည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာပြုစုခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ် တော်ရော၊ ဒန်ဗုံဆက်ကပ်ခြင်း စသော ကာယက်မှုများ၊ မျက်နှာတော်သစ်ရရှိ အချိန်တန်ပါပြီဘုရား စသည့် ဝစ်ကဲ့မှုများ၊ ဘုရားရှင်၏ ကွယ်ရှုံးဘုရားရှင်ကို ကိုယ် စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာတော်မူပါစေ၊ အနာရောဂါကင်းစင် တော်မူပါစေ၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းများ၊ ကင်းတော်မူ ပါစေဟု မနောက်ဖြင့် မိမိပြုခဲ့သည်သာ။

မိမိ၏ ကောင်းသောအပြုအမူများကို အရှင် အာန္ဒြာက ပြန်လည်မြင်ယောင်မိရင်း အတန်မျှစိတ်ပြေ စရာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကြောင့် ဝါသို့အနွယ် မလျေမှင်းများရှိရာ ကုသိနာရှိဖြို့တွင်းသို့ ဝင်သာလာရသည်။ အရှင်အာန္ဒြာ၏ နှလုံးအိမ်၌ ညွှေးနွှေးသွေ့ပြောက်နေ၏။ အဖော်ပါလာသော ရဟန်းကိုပင် စကားမဆိုဖြစ်ခဲ့။ အတွေးများစွာက လူးလာခေါက်တဲ့ ထွေးယုက်နေ၏။

(၂)

ဘုရားရှင်က ကုသိနာရှု့တွင် ပရီနိဗ္ဗာန်းစံတော်မူ မည်ဟု အမိန့်ရှိလိုက်စဉ် အရှင်အာန္ဒြာက သည်ကဲ့သို့ သော ဖြူးသိမ်ဖြူးငယ်ကလေး၌ ပရီနိဗ္ဗာန်းမပြုပါရန် လျှောက် ခဲ့မိ၏။ အရှင်အာန္ဒြာက စမ္းပြည်၊ ရာဇ်ပြုပြည်၊ သာဝတ္ထိ၊ ကောသို့၊ သာကေတ၊ ဗာရာဏသို့ အစရှိ သော ပြည်ကြီးမြို့ကြီးတွင် ပရီနိဗ္ဗာန်းစံတော်မူစေချင်

သည်။ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုကြသော မင်းသေ့များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အမြားသူကြွယ်သေ့များက ဘုရားရှင်၏ ဥတုဇော်ကလာပ်တော်ကို ဓမ္မားစွာပူးပေါ်ကြစေ လိုခြင်းဖြင့် လျှောက်တင်သည်။ ဘုရားရှင်က လက်မံပေါ် မကြာခင်ကမှ ဘုရားရှင်ဟောပြောခဲ့သော ကုသာ ဝတီနေပြည်တော်က အရှင်အာန္ဒြာ၏ အတွေးထဲ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်သည်။

မဟာသုဒသုနမင်းသည် ကုသာဝတီနေပြည်တော်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ ကုသာဝတီသည် အစစ်အရာရာ ပြည့်စုကြယ်ဝစည်ပင်လေသည်။ နေပြည်တော်အတွင်း လူမျိုးစုသည်။ လူဦးရေပေါ်များသည်။ အစားအစာ ပြည့်လျှော့လုံသည်။ မြို့၏ အရှေ့အနောက်သည် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူနော၊ မြို့၏ တောင်ပြောက်သည် ခုနစ်ယူနောကျယ်ဝစ်သည်။ ဆင်သံ၊ မြင်သံ၊ ရထားသံ၊ စည်ကြီးသံ၊ မရှိစုစည်သံ၊ စောင်းသံ၊ သီချင်းသံ၊ ကြေးနှင်းခွက်ခွင်းသံ၊ ခရာသင်းသံ၊ စားလှည့်ပါ သောက်လှည့်ပါ ဟူသည့် အသံဆယ်ပါးတို့ဖြင့် အတိပြီးသော ကုသာဝတီ။ ရွှေတံခါး၊ ငွေတံခါး၊ ကြောင်မျက်ရွှေတံခါး၊ ဖန်တံခါးတို့က အရောင်လေးမျိုးဖြင့် တင့်တယ်သော ကုသာဝတီ။ ရှုတာနာမျိုးစုဖြင့် စီခြယ်အပ်သော တံတိုင်းခုနစ်ထပ်ကာ ရုံး ရှိသည့် ကုသာဝတီနေပြည်တော်။

မဟာသုဒသုနမင်းသည် အဘိသိက်သွန်းခဲ့ပြီး သော မင်းတစ်ပါးဖြစ်၏။ တစ်ခုသော တစ်ဆယ့်ငါးရက် မြောက် ဥပုသံရက်တွင် ရှစ်ပါးသီလက် ဆောက်တည်၏။ ထိုနောက် မြေတံခါးသောပြာသာဒ်၌ နေခိုက်တွင် အကန့်တစ်ထောင်ရှုံးသော အကွပ်ပုံတောင်းတို့နှင့်အတူ အခြင်းအရာအလုံးစုသော စကြာရတနာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ မဟာသုဒသုနမင်းက ရွှေကရားကိုကိုင်ပြီး အသွေးပြောင်းကြာ ရှုတာနာလည်းကောင် စောင်စီးပါးအိမ်တွင် လည်သွားသည်။ မဟာသုဒသုနမင်းလည်း စစ်အကိုလေးပါးနှင့်တကွ လိုက်ပါသွားလေသည်။ အရှေ့အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်တွင်ရှိသော ထိုးပြုင်မင်းတို့သည် မဟာသုဒသုနမင်းများ၊ ဖြစ်သွားရ သည်။ သမုဒ္ဒရာအပိုင်းအမြားရှိသော မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီး စကြာရတနာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တော့သည်။

ထိုနောက်တွင် မဟာသုဒသုနမင်းသည် အစဉ်အားဖြင့် ဆင်ရာတနာ၊ မြို့မြို့ရာတနာ၊ ပတ္တမြို့ရာတနာ၊

မဟာသုဒသနကား နိဝင်ရဏများကင်းစင်မှု၊
သမာဓိခိုင်ခဲ့မှု၊ ဆင်းရဲချွဲးသာမရှိသော ဉာပက္ခာကြောင့်၊
သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းဖြစ်ကာ ရူနှံဖြင့်လည်း ပြည့်စုံလေ၏။ မဟာသုဒသန၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့သည် မြင့်မြတ်လှန်းစွာပင်ရှိသည်။

ပဒမ္မာကြာ၊ ကုမ္ပဏီကြာ၊ ပုဇွန်ရိုက်ကြာ၊ ဉာဏ်
ကြာများဖြင့် ဥတုသုံးပါးစလုံးတွင် တင့်တယ်သော ဓမ္မ
ရေကန်ကို သူခံပါသိမ်းအတွက် ထားရှုပေးသည်။ နတ်
တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သီကြားမင်းက ဝိသက်နှစ်သား
ကိုဖောက် မဟာသုဒသနမင်းအတွက် ဓမ္မနှစ်းပြာသာဒ်ကို
ဖန်ဆင်းပေးသည်။ ဓမ္မနှစ်းပြာသာဒ်သည် အရှေ့အနောက်

အလျားတစ်ယူနော့၊ တောင်မြောက်အနဲ့ ယူနောဝက်
ရှိလေသည်။ နှစ်ဦးပြာသာဒ်၏ အောက်ခံခုကို ရွှေအုတ်၊
ငွေအုတ်၊ ကြောင်မျက်ရွှေအုတ်၊ ဖန်အုတ်တို့ပြင် အရောင်
လေးမျိုးသော အုတ်များနှင့် စီကာထားသည်။ မဟာ
သုဒသနမင်းက မဟာဝိယူဟမည်သော ပြာသာဒ်၏ နေ့
သန်စင်ကာ နောက်သည်။ ဓမ္မနှစ်ဦးပြာသာဒ်သည် ကြည့်ရှု
မဝန်ငြင်လောက်အောင်ပင် ထည့်ဝါခြားသေား၏။

ကုသာဝတီနေပြည်တော်ကို အခေါင်အချုပ်ဖြင့်
တည်ကာ မြို့ပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်း မမ္မန်နဲ့
ပြာသာဒ်ကို အခေါင်အချုပ်ဖြင့်တည်ကာ ပြာသာဒ်ပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင်းမဟာဝိယူဟ ပြာသာဒ်ဆောင်ကို
အခေါင်အချုပ်ပြုကာ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်း၊ ရွှေ ဧဋ္ဌာ ဆင်စွယ် စန္ဒကူးနှစ်တို့ဖြင့် အတိပြီး
သော ပလ္လာင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်း ဥပါသထ
ဆင်မင်းအမူးရှိသော ထိုဆင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်း၊ ခြေသံ့ရေး၊ ကျားရေး၊ သစ်ရေး၊ ကမ္မလာအကာ
အရုံးရှိသည့် ဝေယောက်ရထား၊ အထွေတ်အမြတ်ရှိသော
ထိုရထားပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်း၊ ဝေဇူးရုယ် ပတ္တာမြား
အမူးရှိသူက်၊ ပတ္တာမြားရတနာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်း
မို့ပုံရားကြီးရတနာ အမူးရှိကာ မို့ပုံရားပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင်း၊ သေဇွှေးရတနာ အမူးရှိကာ
သေဇွှေးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်း၊ သားကြီးရတနာ
အမူးရှိကာ သားကြီးရတနာ ဉာဏ်မင်းပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်းတို့သည့် မဟာသုဒသန၏ ဉာဏ်မင်းများ

ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိသို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အလုံးစုတို့သည်
သခ်၍ရတရားများဖြင့် ကွယ်လွှင်ချုပ်ပြီး ပျောက်ပျောက်
ဖောက်ပြန်သွားခဲ့ရ၏။ ကုသာဝတီနေပြည်တော်ကို ပိုင်
ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော မဟာသုဒသသနမင်းသည် ဘရားရှင်ကိုယ်
တော်တိုင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်တော်ရှင်သည် ကုသာဝတီ
နေပြည်တော်၌ ကိုယ်ကောင်ကို ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင်
စွာဖုန်ခဲ့ရသည်။ ထိသို့ ကိုယ်ကောင်ကို စွာဖုန်ခဲ့ရာတွင်
လည်း စကြေဝတေးမင်းအဖြစ်ချည်းသာ ရှိခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္တကို 'ချစ်သား အာနန္တ၊
ငါဘုရားက ကိုယ်ကောင်ကို ကုသာဝတီအမည်
တွင်ခဲ့တဲ့ ဟောသည့်ကုသိနာရုံမှာ နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ပြဟ္မာနဲ့
တက္ကသာ နတ်လောကာ၊ သမင်၊ မြာဟ္မာ၊ ထာမင်း၊
လူတွေနဲ့တက္က သည်လောကမှာ ရှစ်ကြိမ်မြောက် စွန်ပစ်
ဖို့အတွက် ငါမမြင်ပေတော့ဘူးဟု ဆိုပိုန့်မြောက်ကြားခဲ့
လေသည်။

အတွေးအာရုံများက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ မလ္လာမင်းတိဂုရိရာသို့ ရောက်ခါနီးတွင် အဖော်ပါလာသော ရဟန်းက အရှင်အာနန္ဒာဏ် တည်ပြုမဲ့လာသော မျက်နှာနောကို သတိပြုဖြစ်သွား၏။

(2)

အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်း အင်ကြင်းပင်အစုတိ၏
 ကား ပရီနိဗ္ဗာနဲ့လောင်စောင်းထက်၌ ဘုရားရှင်မှာ
 လျောင်းစက်ကာ ရှိနေသည်။ မြောက်ဘက်အရပ်သို့
 ဦးခေါင်းတော်ပြုကာရှိသည်။ ဘုရားရှင်က လက်ယာခြေ
 ပေါ်၌ လက်ဝဲခြေတော်ကို အနည်းငယ်ဖျော်နှစ်ကာ တင်
 ထား၏။ သတိမပြတ်ဆင်ခြင်လျက် လက်ယာနဲ့တောင်း
 ဖြင့် မြတ်သောလျောင်းစက်မှာကို ပြုကာနေသည်။

ညျာင်စောင်း၏ ဦးခေါင်းတော်ရှိရာ မြောက်
ဘက်အရပ်တွင် အင်ကြင်းပင်တစ်တန်း၊ တောင်ဘက် တွင်
အင်ကြင်းပင်တစ်တန်း။ အင်ကြင်းပင်နှစ်တန်းတို့၏
ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အင်ကြင်းပင်ပျို့တစ်ပင်၊ ခြေရှင်း
ဘက်တွင် အင်ကြင်းပင်ပျို့တစ်ပင် ရှိနေ၏။ ထိုအင်ကြင်း
ပင်အစုံသည် အမြစ်ချင်း၊ အကိုင်းချင်း၊ အရွက်အလက်
အချင်းချင်း ဖွဲ့စပ်ကာ တည်လေသည်။ သက်တော်
ထင်ရှားရှိရှိက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အင်ကြင်းပင်မှ အဓိမ္မာ
အင်ကြင်းပန်းများက အလုပ်ဆုံးများမှုပိုင်ကြပြီး ဘုရားရင်၏

ကိုယ်တော်ထက်သို့ တဖဲဖဲကျကာ ပူဇော်ကလေသည်။

ଲବ୍ଧ ଅଣ୍ଟିମିଃକୁର୍ବିତାନ୍ତିଃଶବ୍ଦିମ ତପ୍ରିୟଃ

ဖြည့်းတောက်ပသောအလင်းကို စတင်ဖြန့်ကာ လာနေ့
၏။ ထိုအခိုက် သူဘွဲ့ပါလိမ့်၏ အတိတ်ကဲက ဘုရားရှင်၏
ဥာဏ်တော်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်ခုသောဘဝက
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတိကို ပြရလုပ်သူများလည်း ဖြစ်ကြ
သည်။ တစ်ကြိမ်အခါတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးက
ကောက်စပါးကို တစ်ပေါင်းတစ်စွဲးတည်းလုပ်ကိုင်ရန်
ဖြစ်လာသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်
အပ်သော ကောက်စပါးကို ကောက်ဦးကိုးကြော်တိုင်အောင်
အလူ၍ဒါနပြုရန် စိတ်ကူးရှိလေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက
ထိုအကြောင်းကို ညီဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်။
ညီဖြစ်သူက ကောက်နကလေးများကို ဖျက်စီးလိုသလား
ဟုဆိုကာ ကန်ကွက်သည်။

ညိုနိုင်း၏မရသောအခါ လယ်ခင်းကို တစ်ဝက်စီ
ခွဲဝေလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက မိမိအတွက် ရရှိသော
လယ်ခင်းမှ ကောက်သားကိုခွဲ၍ နှိမ်ညှိကို ထုတ်ယူပြီး
ထောပတ်၊ ဆီဦးတိုနှင့်ရောစပ်ကာ ကောက်သားဦးအလှု။
ဒါနကို ပေးလှု။လေ၏။ မုန့်ဆန်းပြုလုပ်လောက်သောအခါ
မုန့်ဆန်းအလှု၍ဒါန၊ ကောက်စပါးများရင့်မှုည်၍ ရိတ်သော
အခါတွင်လည်း ရှေးဦးရိတ်သော ကောက်ဆပ်တိုကိုယူပြီး
ရိတ်ဦးအလှု၍ဒါန။ ကောက်လိုင်းထုံးဖွဲ့သောအခါ ရှေးဦး
ထုံးဖွဲ့သော ကောက်လိုင်းများကို ထုတ်ပြီး ကောက်လိုင်း
ဦးအလှု၍ဒါန။ ကောက်လိုင်းများကို တစ်ပေါင်းတည်း
စုပုံသောအခါ ကောက်ပုံဦးအလှု၍ဒါန။ ကောက်ပုံမှထုတ်၍
နယ်သောအခါတွင်လည်း နယ်ဦးအလှု၍ဒါန။ ထိုနောက်
စပါးပုံဦးအလှု၍ဒါန၊ ကျိုဦးအလှု၍ဒါန အစရှိသည်များကို
ပြုလုပ်လှု၍ဒါန်းလေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက အစမှ ကျိုး
အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းသည့်အရှိန်ထိ အဆင့်ဆင့်တိုင်း
တွင် ကိုးကြော်မြတ်တိုင်အောင် အဦးဒါနကို ပြခဲ့လေ၏။ ညီ
ဖြစ်သူက မိမိပိုင်ဆိုင်စိုက်ပျိုးရရှိလာသော ကောက်စပါး
များကို ကျိုးအတွင်းရောက်ရှိပြီးမှ အလှု၍ဒါနကို ပြလေ
သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘုရားရှင်၏ သာသနတော်
တွင် ကောဏ္ဍာညမထောရ်ဖြစ်လာခဲ့၏။ အော်ဒါန၏
အကြောင်းကြောင့် ဘုရားရှင်၏ မွေ့စကြာတရားဦးကို
အရှင်ကောဏ္ဍာညက ဦးစွာနာယူခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ်က

မိဂဒါဂုဏ်တွင် ပွဲဝို့ ငါးဦးစလုံး ရှိနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဓမ္မစက္ခသုတ်ကို ငါးဦးစလုံး အတူတက္ခ နာယူကြရသော လည်း အရှင်ကောဇ္ဈာန်သာ အလျှင်ဦးစွာ တရားဦးကို သိမြင်ခဲ့သူ၊ သောတာပန်ဦးစွာဖြစ်ရသူ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးစွာ မြင်ရသူ၊ ဦးစွာရဟန်းဖြစ်ခဲ့သူပင်။ ညီဖြစ်သူက နောက် ချုပ်၍ အလျှော့နာကို ပြုခဲ့သောကြောင့် သာဘွဲ့ပရို့၍ အဖြစ်ဖြင့် ဘုရားရှင်ပရိုနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီးမှ ဖူးမြော်ခွင့် ပြီး တရားသိရှိရသူဖြစ်လာမည်ကို ဘုရားရှင်က သိတော် မူလေသည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စက်ဝန်းပြင်ဆီမှ လဝန်း သည် တရွေ့ရွှေချင်းမြင့်လာသည်။ အင်ကြင်းပင်တို့၏ အရို့ယူနစ်သည် ရှည်လားကာကျေနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုသိနာရုံပြည့်တွင်းသို့ ဝင်ကြသွားသော အရှင်အာန္တာထံမှ သတင်းစကားကို မလွှဲမင်းတို့ ကြားလိုက်ကြသည်။

‘ကနေညာ့သန်းလွှာ ပစ္စာမယ်အချိန်မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိုနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခြင်းဟာ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ် ...’

ထိုသတင်းက ကုသိနာရုံတွင် တစ်ခုထဲချင်းပင် ပုံနှံသွားတော့သည်။ ဘုရားရှင် မိန့်မှာလိုက်သည်အတိုင်း အရှင်အာန္တာက မလွှဲမင်းများ၊ မင်းတို့၏ မိဖုရား၊ သားသမီး ချေးမျေားကို ခေါ်ဆောင်လာသည်။ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာလမ်းတစ်လျောက်လုံးတွင် မလွှဲ မင်းတို့၏ အသွင်အပြင်များမှာ တည်ရှုခဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသည်။ စိတ်အလျှင်းဆုံး စိုးရိမ်တုန်လွှဲပွဲများက လွမ်းခြေကာ ရှိနေတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြသော်လည်း အတွေးများက တူညီစွာ ပင် ရှိနေ၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးမှားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ပရိုနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတော့မှာပါကလား၊ ကောင်းသော စကားတွေကို မိန့်တော်မူတဲ့၊ ပညာမျက်စီရှိတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ မကြာခင်မှာပဲ လောကကနေ ကွယ် ပျောက်သွားတော့မှာပါလား’

အတွေးစိတ်နဲ့များက ပြောင်းဆန်အောင် သွေ့က်သွေ့က်ခါနေကြပြီ။ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ရှိရသို့ သူတို့ အားလုံး ရောက်လာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်အဝင်ဝအရောက် အတွင်းသို့ လွမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရဟန်းများ စွာက ညောင်စောင်းနှင့် အတန်ငယ်အကွာမှ ဘုရားရှင် ကို ဝန်းရုလှက် ကြည့်ညီနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။ မလွှဲမင်းများ၊ မိဖုရားများ၊ သားသမီးများ၊ ချေးမျေားက ရဟန်းတို့၏ နောက်နားတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြည့်မိကြဘဲ ငို့ရှိက်သံများ ထွက်လာ ကြသည်။ လက်အုပ်ချိရှိနိုင်ရင်းမှ တရီ့က လက်မောင်းကို ဖြောက်ပင်ကာ ငို့ကြေးကြ၏။ တရီ့က ဆံပင်များ ဖြန့်ပစ်လိုက်ကြပြီး သည်းထန်စွာ ငို့ကြေးကြသည်။ ကမ်းပါးအစွန်မှ မြတ်သည် ပြတ်ကျသကဲ့သို့ လဲပြောကြသူ ကျကုန်၏။ ထိုနောက် သည်မှ ဟိုမှ မြပ်ပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်ကာ ငို့ကြေးကြ၏။ မြင်တွေ့နေရသော အရှင် အာန္တာကလည်း မလွှဲမင်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ကရာဏာ ဖြစ်မိလေသည်။ ထိုအခိုက် မလွှဲမင်းတို့က ဘုရားရှင်အား ခြေတော်ဦးခိုက်ရှိရှိုးလိုသဖြင့် အရှင် အာန္တာအနီးကို ကပ်လာကြသည်။ အရှင်အာန္တာက သဘောပေါက်သွား၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း ရှိခိုး မည်ဆိုပါက ဘုရားရှင်အား မလွှဲမင်းတို့ ရှိခိုးကန်တော့၍ မပြီးဆုံးခင်မှာပင် ညာဉ်သွားသွားဖွယ်ရာဖြစ် မည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာန္တာက အစီအစဉ်ကို ချုပ်လိုက်ရသည်။ မလွှဲမင်းများကို အမျိုးကို အစုံလိုက် အစုံလိုက် ဖွဲ့ရန် အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။ မလွှဲမင်းတို့က တစ်မိသားစုရွင်းစီ စုံဖွဲ့လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် အရှင် အာန္တာက တစ်စုရွင်းစီ ရှိခိုးအနီးသို့ ခေါ်ပြီး-

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား၊ အခု (...)မည် သော မလွှဲမင်းက မိဖုရား၊ သားသမီး အမတ်ပရိုသတ်နှင့်တက္ခ အရှင်မြတ်စွာဘုရားကို ခြေတော်ဦးခိုက် ရှိကျိုးနှင့်စွာ ကန် တော့ပါတယ် အရှင်မြတ်စွာဘုရား”

အစုံလိုက် အစုံလိုက် လျောက်တင်ပေးပြီး မလွှဲ မင်းများကို ရှိခိုးကန်တော့စေသည်။ အရီ့သောအစုံက သုံးလောက၏ အထွတ်အခေါင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ကို ဖြောက်ကွယ်မည့်အရေးကို ယူကျိုးမရဖြစ်ကာ ခြေဆုပ် လက်နယ်ဖြင့် မလွှာတဲ့ ငို့ကြေးကြလေသည်။ အရှင် အာန္တာက အရို့နှင့်မည်းထို့၍ ပြင်းထန်စွာတားမြစ် ရသည်။ နဲ့စုံစိတ်ဝင်း အလွန်အမင်း ညွှတ်ပျောင်းသူ မိဖုရား၊ သားသမီးအရီ့က သုံးခိုက်ရှိရှိုးငို့ကြေးရင်းမှ တက်သွားသူ၊ မေ့လဲသွားသူတို့လည်း ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုသို့ အစုံလိုက် အဖွဲ့ရန် ရှိခိုးကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး သောအခါ ညာဉ်ဦးယံသည်ပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

(۶)

ကုသိနာရံပြည်၌ တည်းခိုနေထိုင်ဆဲရှိသော
သုဘဒ္ဒပရီဖိုင်က ဘုရားရှင်ပရီနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမည်ကို
ကြေားသိသွားသည်။ သုဘဒ္ဒပရီဖိုင်၏ စိတ်ဝယ် ယုံမှား
သံသယဝင်နေဆဲ ရှိ၏။ မိမိ၏ ယုံမှားသံသယကို ချေဖျက်
ချင်လိုပြီ။ အတွေးထဲတွင် ဘုရားရှင်က မိမိ၏ ယုံမှားတွေ
စေခြင်းကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်မည်ဟု သုဘဒ္ဒက ယုံကြည်
လိုက်မိသည်။ ထိုကြောင့် အချိန်ဖူးမနေတော့ဘဲ အင်ကြေး
ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ သုဘဒ္ဒပရီဖိုင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ရဟန်းပရိသတ်များကြားထဲကို သုဘဒ္ဒက ဝင်လာပြီး အရှင်အာနန္ဒအနားသို့ ချော်ကပ်မိသည်။ အရှင်အာနန္ဒက စောင်းငါးအကြောင်း-

သဘသနတော်၏ ပြင်ပ၊ သဘသနတော်၏
ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိသော တိတို့တိုကို အရှင်အာနန္ဒာက မယုံ
ကြည်ပေ။ တိတို့တို့သည် ဥာထုနိဥာထုနက်သုံးသူများ
လည်းဖြစ်သည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာက တွေးမိသည်။ မိမိ
တို့၏ အယုဝါဒကိုသာ ခွဲမြှော တွယ်ဖော်ထားသူများကို
ယုကြည်စိတ်ချရန် ခဲယဉ်းနေသည်။ ဘုရားရှင်က သုဘ္ဗာ
ပရီပို့ကို မိစ္စာအယူစွဲနံပါတ်ရန် တရားဟောနေရလျှင် ပိုမို၍
ပင်ပန်းတော်မူမည်ဟု တွေးမိသည်။ အမှန်တကယ်
တွင်လည်း ဘုရားရှင်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တော်မူဆရှိနေ
၏။ အရှင်အာနန္ဒာက သုဘ္ဗာကို ကြည်လိုက်ပြီး-

“ငါရှင်သုဘ္ဗာဒ္ဓ၊ အခုအခါမှာ မြတ်စွာသုရားဟာ
အတော်ကို ပင်ပန်းနှင့်အယ်တော်များနေတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
ငါရှင်ကို ခွင့်ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မြတ်စွာသုရား ကို
ငါရှင်သုဘ္ဗာဒ္ဓက မည်သူးဆဲပါနဲ့လေ”

သုဘဒ္ဒပရိမိကလည်း စွင့်ဖြုပါရန် ထပ်မံ
လျောက်ပြန်သည်။ အရှင်အာန္တာကလည်း စွင့်မပြုရေး။

အခွင့်တောင်းခြင်း၊ ပြင်းပယ်ခြင်းတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်
အောင် ရှိသွားသည်။ ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာနှင့်
သူဘဒ္ဒပရိစိန်တို့၏ အပြန်အလုပ်စကားဆုံးနေခြင်းကို
ပကတိနာဖြင့် ကြားသိတော်မူသွား၏။ ကုသိနာရုရုသို့
ကိုယ်တော်တိုင်ကြလာရခြင်းတွင် သူဘဒ္ဒအတွက်လည်း
အပါအဝင်တစ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က
အရှင်အာနန္ဒာကို—

ဘရားရင်က အစွင့်ပေးရန် မိန့်တော်မူလိုက်
သည်။ အရှင်အာန္ဒြာက သုဘဒ္ဒပရိုမ်းကို လုပ်၍ကြည့်
ပြီး-

သုဘဒ္ဒပရို့က ဝမ်းသာရှင်လန်းသွားသည်။
 အရှင်အာနန္တာကို ကျေးဇူးစကားဆိုကာ ဘုရားရှင်၏
 ညောင်စောင်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ပရိနိုဗာန
 ညောင်စောင်းနှင့် အပြစ်လွတ်ရာနေရာ၌ သုဘဒ္ဒက ထိုင်
 လိုက်သည်။ ဂိုသေစွာ လက်အပ်ချိပြီး ဘုရားရှင်ကို မေး
 လျောက်လေသည်။

“အရှင်မြတ်ရေးတမ၊ အကျွန်းပ်သိလိုတာက
ပူရာထကသာပမက္ခလိုရေးသာလ၊ အမိတကေသကမ္မာလ၊
ပက္ခမကစွာယနာ၊ နိုက္လာနာဇူပုဂ္ဂနဲ့ သွေးယေလန္တပုဂ္ဂ
တို့ဟာ တပည့်အပေါင်းနဲ့လည်းပြည့်စုံ၊ ဂိုဏ်းနဲ့လည်း
ပြည့်စုံကြပြီး ထင်ရှားတဲ့သူတွေဖြစ်ကြတယ်။ အယူဝါဒ
တွေကို တိထွင်ထားသူတွေဖြစ်လို့ တရာ့ကလည်း
သူတော်ကောင်းလို့ဆိုပြီး သမတ်ထားကြပါတယ် အရှင်
မြတ်ရေးတမ။ သူတို့မြောက်တိုးဟာ သမထာ၊ မြားဟွာ
အမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တပည့်အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံကြတဲ့အတွက်
သူတို့တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဝန်ခံချက်အတိုင်း တရားအားလုံး
ကို သိကြပါသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ဝန်ခံချက်
အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ တရားအားလုံးကို ကုန်စင်အောင်
မသိကြသူတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် တရာ့ကသိပြီး တရာ့က

မသိတဲ့ ရှိနေတာများလား”

ဘုရားရှင်က သုဘ္ဗ္ဗာအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မှု ကိုသာ ရည်ရွယ်လိုက်သည်။ သူသိရှင်သော တို့ဟာရာ ကြီးခြောက်ယောက်တို့၏ အယူဝါဒများအကြောင်းကို ဟောပြောနေရပါက သုဘ္ဗ္ဗာအတွက် အကျိုးရှိမည် မဟုတ်။ ဟောပြောရန်အတွက်လည်း အခွင့်အချင့်အခါ မရှိတော့ပြီ။ ဘုရားရှင်က သုဘ္ဗ္ဗာပရို့မြိုင်ကို သံသရာ ဝိုင်ဆင်းလုပ် လွတ်ပြောက်စေရန်သာ ဟောဖော်ဆွဲနိုင်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ချုစ်သားသုဘ္ဗ္ဗာ၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီး ခြောက်ယောက်တို့၊ အယူအဆတွေကို မမေးလိုနဲ့တော့၊ သူတို့ အားလုံးဟာ သူတို့ဝန်ခံထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးသိကြသလား၊ အားလုံးမသိကြသလား၊ တရာ့ကျော်သိပြီး တရာ့က မသိကြတာလား၊ ဆုံးတာကို ဖယ်ထားလိုက်တော့။ သင့်ကို ငါဘုရားက သံသရာကလွတ်ပြောက်ရာ တရားကောင်းကို ဟောပြောခဲ့မယ်၊ သင့်နှင့်မှာ စွဲမြှုစွာသွင်းယူပေတော့”

သုဘ္ဗ္ဗာပရို့မြိုင်က ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရားဟု ဝန်ခံကားလျောာက်လေသည်။ ညျဉ်းအဆုံး၏ လေပြည်က အင်ကြင်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြောလျောာလျောဝင်လာသည်။ အင်ကြင်းရွက်တွေ အချင်းချင်းထိခတ်သွားကြသည်။ လ၏အလင်းရောင်က ပိုမိုတောာက်ပလာ၏။ ဘုရားရှင် နှုတ်တော်မှ ညျင်သာသော အသံတော်က ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ချုစ်သားသုဘ္ဗ္ဗာ၊ တရားသဖြင့် ဆုံးမတဲ့ သာသနာတော်မှာ အင်းရှုစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်တရားဟာ မရှိဘူးဆုံးပါစို့၊ အဲဒီ အရိယမဂ်မရှိတဲ့ သာသနာမှာ သောတာပန်ရဟန်းဆုံးတာ ရှိမှုမဟုတ်ဘူး။ အဲသည်လိုပဲ ခုတိယအနေနဲ့ သကာဒါဂါမ်ရဟန်း၊ တတိယအနေနဲ့ အနာဂါမ်ရဟန်း၊ စတုတွေအဆင့် ရဟန္တရဟန်းဆုံးတာ လည်း ရှိလာမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ အဲဒါကြောင့် တရားသဖြင့် ဆုံးမအပ်တဲ့ သာသနာတော်မှာ အင်းရှုစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်တရားဟာ ရှိနေတာယ်ဆုံးရင်၊ အဲဒီ အရိယမဂ် ရှိတဲ့ သာသနာမှာ သောတာပန်ရဟန်း၊ သကာဒါဂါမ်ရဟန်း၊ အနာဂါမ်ရဟန်း၊ အနာဂါမ်ရဟန်း၊ ရဟန္တရဟန်း၊ သေချာစွာ ရှိသွားလိုပဲပို့ပေါ်ပါပဲ”

“ချုစ်သားသုဘ္ဗ္ဗာ၊ ငါဘုရား၊ တရားသဖြင့် ဆုံးမအပ်တဲ့ သာသနာတော်မှာ အင်းရှုစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်

ဟာ အထင်အရှားရှိနေတယ်၊ အဲဒီတော့ အရိယမဂ် ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ငါဘုရား၊ သာသနာတော်မှာ သောတာပန်ရဟန်း၊ သကာဒါဂါမ်ရဟန်း၊ အနာဂါမ်ရဟန်းနဲ့ ရဟန္တရဟန်းဆုံးတာတွေ ရှိနေပေတယ်သုဘ္ဗ္ဗာ။ ငါဘုရား၊ မမွှော်နယ်ကလွှဲပြီး တခြားသောအယူဝါဒတွေဟာ တရားကို သိမြင်တဲ့ မဂ္ဂဋ္ဌအရိယာလေးယောက်၊ ဖလင့်အရိယာလေးယောက်၊ မဂ်လေးပါးကိုရှိပါ့၊ အားထုတ်ဆဲဖြစ်တဲ့ ဝိပဿာလေးယောက်ဆုံးတဲ့ ရဟန်းမြတ်တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်ကနဲ့ ဆီတ်သွေးနေကြတယ်။ တကယ်လို့ ရဟန္တရဟန်ကျိပ်နှစ်ယောက်တို့ဟာ မှန်ကန်စွာ အဆင့်ဆင် ဟောပြောနေမယ်ဆုံးရင် လောကဟာ ရဟန္တရဟန်နဲ့ မဆိတ်မသုဉ်း မကွုယ်မပျောက် စကန်ရှိနေမှာဖြစ်တယ် သုဘ္ဗ္ဗာ”

“သင့်ကိုပြောလိုသေးတယ်သုဘ္ဗ္ဗာ၊ ငါဘုရား ဟာ သဗ္ဗ္ဗာတော်ကို ရှာလိုတာကြောင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်အချွေယ်တုန်းက ရဟန်းပြုခဲ့တယ်၊ အခု ဆုံးရင် အနှစ်ငါးဆယ်ကျိပ်နဲ့ပြီး ငါဘုရား၊ သာသနာတော်အပဲမှာ အရိယာမဂ်တရား၊ အရေ့ပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿာနာကို ပွားမှားတဲ့ သူတွေမရှိဘူး။ အဲဒီအတွက် ကြောင့် သောတာပန်ရဟန်း၊ သကာဒါဂါမ်ရဟန်း၊ အနာဂါမ်ရဟန်း၊ ရဟန္တရဟန်းဆုံးတာဟာ သာသနာတော်ရဲ့အပဲ မှာ မရှိတာပဲဖြစ်တယ် ချုစ်သားသုဘ္ဗ္ဗာ၊ ခုနှကပြောခဲ့တဲ့ ရဟန်းမြတ်တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်တို့က မှန်ကန်စွာ အဆင့်ဆင် ဟောပြောနေကြမယ်ဆုံးရင် လောကမှာ ရဟန္တရဟနာ မကွုယ်မပျောက် ရှိနေမှာစကန်ပါပဲ သုဘ္ဗ္ဗာ”

သုဘ္ဗ္ဗာပရို့မြိုင်သည် အလင်းတန်းကို တွေ့ရှိ သဘောပေါ်သွားသည်။ မျက်စီလည်လမ်းမှားနေသော အမှောင်ထဲအတွင်းမှသူကို မိုးအလင်းတန်းထိုးပြလိုက် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ မှောက်ထားသောအရာကို ဆွဲလှန်လိုက်သကဲ့သို့၊ ဖုံးအပ်လွှမ်းထားသောအရာကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သကဲ့သို့ပင် သုဘ္ဗ္ဗာက ဘုရားရှင်ကို ရှိသေစွာ လေးလေးစားစားရှိစိုးလိုက်သည်။ ထိုနောက်-

“ဘုန်းတော်ကြီးမှားရှုပါသော အရှင်မြတ် ဘုရား၊ တပည့်တော်အတွက် နှစ်သက်ဝါးမြောက်ဖွယ် ရာကို အရွင်မြတ် ဘုရား၊ ပေးစွမ်းတော်မျဲခဲ့ပါသည်။ အမိုက်မှောင်တိုက်အထဲမှာ နေထိုင်မိတဲ့ တပည့်တော်ကို အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဆီမံးတန်ဆောင် ကရဏာတော်နှင့် အလင်းရောင်ပေးလိုက်လို့ ကျေးဇူးကြီးမှားလုပ်ပါတယ်

အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်သုဘွဲက အရှင်မြတ်စွာ ဘုရားကို
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ၊ တရားတော်ကို ကိုး
ကွယ်ဆည်းကပ်ရာ၊ သံယာတော်တို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်း
ကပ် ခိုလွှာအဖြစ် သီမှတ်ဆည်းကပ်ပါတယ် အရှင်
မြတ်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်ဘုရားထံမှာ တပည့်တော်ကို
ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ် ရရှိဖို့အတွက် ပေးသနားတော်
မူပါအရှင်မြတ်ဘုရား”

(၂)

ညွှန်ယ်က တဖြည့်ဖြည်း ရင့်သန်လာခဲ့သည်။
အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်းဝယ် တစ်ခါတစ်ရဲ လေပြည်
တိုးရွှေလာခြင်း၊ လေပြည်ကြောင့် သစ်ချက်ချင်း ထိခိုက်
သံများက သဲသဲတွက်လာသည်။ အဝန်းမည်တည် လက
အမြင့်မားဆုံးသော သစ်ပင်များ၏ အကိုင်းအခက်တို့မှ
လုံးဝလွှာတ်မြောက်သွားခဲ့ပြုဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်က သုဘွဲ့ကို
ကြည့်တော်မူလိုက်ပြီး-

“ချစ်သားသုဘွဲ့၊ ငါဘုရား၊ သာသနာတော်ပ
ကနေ တဗြားအယူရှိတဲ့ တို့တို့အယူရှိခဲ့ဖူးသူဟာ အခု
ဝိနည်းသာသနာတော်မှာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ် ရလို
ချင်ရင် လေးလလုံးလုံး အစမ်းကျင့်သုံးရမှာဖြစ်တယ်။
လေးလလွှာနဲ့အခါကျေတော့ ရဟန်းတွေက ကျေနှစ်ခဲ့လို့
ရှိရင် ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို မြှင့်တင်ပေးကြလိမ့်
မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဘုရားကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အမြား
အနားကို ထင်ထင်မြင်မြင်ပဲ သိပေတယ်သုဘွဲ့”

သုဘွဲ့ပရို့မြို့မြို့က လက်အုပ်ချိရင်းမှလည်း
ဘုရားရှင်ကို ပြန်လည်လျောက်တင်လေသည်။

“ဘုံးတော်ကြီးမားပါသော မြတ်စွာဘုရား၊
တို့ဖြေခဲ့ဖူးသူတွေဟာ အခုဝိနည်းသာသနာတော်မှာ
ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ် ရရှိဖို့အတွက် လေးလပတ်လုံး
အစမ်းကျင့် နေထိုင်ရမယ်ဆုံးရင်လည်း တပည့်တော်ဟာ
လေးလမဟုတ်ပါဘူး၊ လေးနှစ်ကာလပတ်လုံး အစမ်း
ကျင့် နေထိုင်ပါမယ်အရှင်မြတ်ဘုရား။ လေးနှစ်လှန်မှ
ရဟန်းများက ကျေနှစ်တို့တို့တော်မူကြပါရင် တပည့်
တော်ကို ရှင်၊ ရဟန်းအဖြစ် မြှင့်တင်ပေးတော်မူပါ အရှင်
မြတ်ဘုရား”

သုဘွဲ့ပရို့မြို့မြို့က ဝန်စံကားလျောက်တင်ပြီး
ဘုရားရှင်ကို ဦးချုပ်ရှိုးလိုက်သည်။ အနာဂတ်နောက်များ
စွာကို တင်ကြုံသိပြုပြီးသော ဘုရားရှင်က-

“ချစ်သားအာန္တာ၊ သုဘွဲ့ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေး
လိုက်တော့”

အရှင်အာန္တာက သုဘွဲ့ကို သင့်လျော်ရာသို့
ခေါ်ဆောင်ရှုံး ထလိုက်သည်။ သုဘွဲ့ကလည်း အလိုက်
တသိ ည်းည်းသာသာဖြင့်ပင် ကပ်လိုက်သွားသည်။
တို့တို့တို့၏ အယူဝါဒတွင် ဆရာဖြစ်သွာ့က တပည့်ကို
‘အဲဒါသွာ့ကို ရှင်ပြုပေးလိုက်၊ ဆုံးမလိုက်၊ အနာသာသနီ
စကားပြောကြားလိုက်’ဟု တာဝန်လွှဲစကားကို ပြောကြား
တတ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သွာ့က မိမိ၏ရာထူးအရာများ
ထားသည်ဟု တို့တို့က ယူဆကြသည်။ ဆရာဖြစ်သွာ့က
ပြောကြားသော တာဝန်လွှဲစကားကို ကြီးမားသော
ဆလာဘာ့အဖြစ် သုဘွဲ့က ထင်မြင်မိသည်။ ထိုအခြင်း
အရာကြောင့် သုဘွဲ့က-

“ငါရှင် အာန္တာ၊ သင်တို့ဟာ သည်သာသနာ
တော်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မျက်မှားက်ရှုံးမှာပဲ တပည့်
အဖြစ်နဲ့ အဘိသီက်သွန်းခြင်းကို ရပါပေတယ်၊ ငါရှင်
အာန္တာ၊ သင်တို့ဟာ လာဘာကောင်းကြပါပေတယ်၊ အရ
တော်ခြင်းဖြစ်ကြပါပေတယ်”

အရှင်အာန္တာက သင့်လျော်သောနေရာတွင်
တစ်ပွဲကကမ္မာန်းကို ဟောကြားပေးပြီး ဆဲ၊ မှတ်ဆိတ်
တို့ကို ရိတ်ပယ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သက်န်းတို့ကို
ဝတ်စေသည်။ ပြီးသော် သရဏရုံတည်းပေးခြင်းဖြင့်
ရှင်ပြုမှုကိစ္စသုံးရပ်ကို အစဉ်အတိုင်း ပြုပေးလေသည်။

ဘုရားရှင်ထဲတော်ရှုံးသွာ့၊ အရှင်အာန္တာက
သုဘွဲ့သာမဏေကို ခေါ်ဆောင်သွားလိုက်သည်။ ဘုရား
ရှင်က ပွဲင်းခဲ့ပေးစေပြီး ကမ္မာန်းတရားကို ဟောကြား
သည်။ သုဘွဲ့ရဟန်းက အင်ကြင်းဥယျာဉ်း၏ ဆိတ်ငြိမ်
သော် တစ်နေရာ၌ ကမ္မာန်းကို ယူဆောင်ကာ စကြေ
သွားခြင်း၊ လူရိယာပုတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကြိုးစားလေ
တော့သည်။ အရှိန်ကာလအားဖြင့် နာရိပိုင်းမျှသာ ကြာ
သွားသည်။ ထိုညွှေ့မှုပဲင် သုဘွဲ့ရဟန်းသည် အထူးထူး၊
အထွေထွေ၊ အမျိုးမျိုး၊ အပြားပြားတို့၏ စေစပ်စုလင်စွာ
သိမြင်သော(ပဋိသိမ္မာ)ဥက္ကၢာ၌ဖြစ်ကာ ရဟန်းအဆင့်သို့
ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

အရှင်သုဘွဲ့သည် အာသဝါကုန်ခန်းပြီးသည်
ရဟန်းတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသောအခါ
ဘုရားရှင်ရှုံးတော်သွာ့၊ အရှင်သုဘွဲ့ပြန်ရောက်လာသည်။
ဘုရားရှင်သည်လည်း ပရို့မြို့မြို့တို့တော်မူရန် နီးကပ်လာခဲ့

ပြီ။ ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးသော ပစိမသာဝက အရှင် သုရာ္သူက ဘုရားရှင်ကို ဖော်မပြနိုင်သော ကြည့်ညီခြင်း ဖြင့် ငါးမောကာ ကြည့်နေမိလေ၏။

(၆)

လူ၊ နတ်၊ ပြဟွာတို့၏ အရပ်ငွာနများတွင် အမှာင်ထဲသာ ကြီးစိုးခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်က သဗ္ဗညာတော်တော်ကို ရရှိလာခဲ့ချိန်တွင် လူ၊ နတ်၊ ပြဟွာတို့၏ အရှင်များ၏ အလင်းဝေဖြာခဲ့ရလေသည်။ အကောင်းနှင့် အဆိုး ပြုအပ်ခြင်း၊ ပြုအပ်ခြင်း၊ စောင့်ထိန်းရခြင်း၊ ဗျားများရခြင်းများကို ကွဲပြားစွာ သိခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင်က လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း မဟာကရာဇာ၊ မေတ္တာတော်တို့ဖြင့် စောင့်ရောက်ပြီးခဲ့ပြီ။ ကောင်းစွာသော စကားတော်များဖြင့် လမ်းပြပြီးခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်ကာလများ အတွင်းက အသိများ၊ အမြင်များ၊ အတွေးအကြံများစွာ ရရှိနိုင်မည့် ဝေနေယျသတ္တဝါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိရာသို့ ကိုယ်တော် တိုင်ပင် ကြရောက်ကာ ယဉ်ကျေးမာစွာခဲ့သည်။ လမ်းမှန် ပေါ် ရောက်ရန် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ကြီးမားသော ကျေးဇူးတော်သည်ကား အတိုင်းအဆင့် များပြားခဲ့ရလေပြီ။ ယခုအချိန်အခါသည် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် တား မြစ်နိုင်စွမ်းမရသော တရားဖြင့် ရင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ် သည်။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးက ကြီးစွာသော ဘုန်းတော်ရှင်၏ ထြာဝါဒစကားတော်ကို နားစွင့်ကာ အသင့် စောင့်လျက်ရှိနေကြသည်။ ရဟန်းများသည် တစ်ပါးကို တစ်ပါးပင် မကြည့်မိကြ။ တစ်ပါးကိုတစ်ပါး စကားမဆိုမိကြ။ ပြမ်းသက်တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ဘုရားရှင်၏ ထြာဝါဒတော်က ညျင်သာစွာဖောက်ခဲ့ထွက်လာလေသည်။

“ချုစ်သားအာနန္ဒာ၊ သင်ချုစ်သားများရဲ့ စိတ်ထဲ မှာ တရားစကားတော်တွေဟာ ဟောကြားတဲ့ ဆရာ ဘုရားကနေ ကင်းကွာခဲ့ပြီ၊ ငါတို့ရဲ့ဆရာ ဘုရားဟာ မရှိတော့လေပြီလို့ ထင်မှတ်အားကယ်မှုတွေနဲ့ ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်၊ ချုစ်သားအာနန္ဒာ၊ အသည်လို မထင်မှတ်ပါနဲ့၊ ငါဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ ပညာတိုးတော်တွေနဲ့ တရားတော်တွေနဲ့ ဝိနည်းတော်တွေဟာ ငါဘုရားမရှိ တော့တဲ့နောက်ဂိုင်း သင်ချုစ်သားများရဲ့ ဆရာသာဖြစ်ပေ တယ်။ ချုစ်သားအာနန္ဒာ၊ အခုအခါမှာ ရဟန်းတွေဟာ အချင်းချင်း ‘ငါရှင်’ဆိုပြီး ကြီးကယ်မရွေး ခေါ်ခေါ်နေကြ

တယ်၊ ငါဘုရားမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ အသည်လို အချင်းချင်းကို ‘ငါရှင်’ဆိုပြီး မခေါ်ကြနဲ့တော့၊ မထောင်ကြိုးတဲ့ ရဟန်းက သိတင်းကယ်တဲ့ရဟန်းကို အမည်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနှစ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါရှင်‘အာဂျေသာ’ဆိုတဲ့ အသုံးအနှစ်နဲ့ ခေါ်စေရမယ်၊ သိတင်းကယ်တဲ့ရဟန်းကလည်း မထောင်ကြိုးဖြစ်တဲ့ ရဟန်းကို အရှင်ဘုရား ‘ဘဇ္ဈား’ ဒါမှုမဟုတ် ‘အာယသွာ’လိုအပို့ပြီး ခေါ်ခေါ်သုံးနှစ်းကြပါအာနန္ဒာ၊ ပြီးတော့ သံယာတော်တွေဟာ ငါလွှန်တဲ့အခါမှာ အသေး အနုပ် သိကွာ့ပုံပွဲတွေကို နတ်ပယ်ချင်ရင်လည်း နတ်ပယ်ကြပေတော့၊ နောက်ပြီး ငါဘုရားမရှိတော့တဲ့အခါ ဆန္ဒရဟန်းကို ပြဟွာတ်ပေးအပ်ရမယ်”

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ကြားတော်မူသော စကားတဲ့ တွင် အသေးအနုပ်သိကွာ့ပုံပွဲများကို ဖယ်ရှားလိုက ဖယ်ရှားဟူသော စကားကို အရှင်အာနန္ဒာက တွေဝေ သွားသည်။ ထိုကိစ္စပေါ်၌ ဘုရားရှင်က နတ်ပယ်ကြဟု ပြတ်သားစွာ မိန့်တော်မူ။ ဘုရားရှင်က မဟာကသာပ မထောင်၏ ပညာအား၊ သွေ့အားတို့ကို သိမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် နတ်ပယ်ပစ်ကြဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်တိုင်အောင် သာ်ဦးယနာတင်သောအခါတွင် မဟာကသာပမထောင်၏ မည်သည့်အကြောင်းပြချက် ဖြင့်မျှ နတ်ပယ်ပစ် မည် မဟုတ် ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိမြင်အပ်ပြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ ပြဟွာတ်ပေးကို အရှင်အာနန္ဒာက ကောင်းစွာ သဘော မပေါက်သောကြောင့်-

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား၊ ပြဟွာတ်ဆုံးတာ အဘယ်ကို မိန့်တော်မူခြင်းပါလဲဘုရား”

“ချုစ်သားအာနန္ဒာ၊ ဆန္ဒရဟန်းက သူပြောဆို ချင်ရာကို ပြောဆိုနိုင်တယ်၊ သို့ပေမယ့် ရဟန်းတွေက အဲဒီဆန္ဒရဟန်းကို မပြောဆိုအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကဲ့မြစ် အပ်ကြနဲ့၊ အဲဒီဟာ ပြဟွာတ်ပဲ အာနန္ဒာ”

ဘုရားရှင်က စကားတော်ကို တစ်ခဏေမျှ ဆိုင်းလိုက်သည်။ ရဟန်းများက အလွှပ်အရှားကင်းကာ ရှိနေကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ စကားတော် အရှင်ရှင်တိုးကို ဂရာတစိုက်နာခံမှတ်သားနေရ၏။ နာချေသံ၊ ချောင်းဟန်းသံ၊ မထွက်ရအောင် အလေးထားဆင်ခြင်းနေကြရသည်။ ဘုရားရှင်၏ အသေးတော်မှာ ပြန်လည်ပေါ်လာသည်။

“ရဟန်းတို့၊ တစ်ပါးပါးသော ရဟန်းရဲ့ စိတ်ထဲ မှာ ဘုရားဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ တရား၊

တော်ရော ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ သံယာရော စစ်မှန်ပါရဲ့လား၊ အတုအယောင်လား။ နိုဗ္ဗာန်ရောက်ရာ အကျင့်ကောင်းရော ဟုတ်ပါရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူးလား ဆိုပြီး၊ ဘုရားကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားတော်ကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သံယာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဂ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ အကျင့်ကိုဖြစ်ဖြစ် ယုံမှားတွေးတော်ရာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါဘုရားကို မေးကြပေတော့၊ ငါဘုရားမရှိတဲ့အချိန်ကျေမှ ငါတို့ရဟန်း တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားထင်ရှုံးရှုနေခဲ့တုန်းက ပြန်မေး ခြင်းကို မစွမ်းခဲ့ကြပါလားဆိုပြီး သင်တို့အောင်တရမှုကို မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ငါဘုရားကို မေးလိုရာ မေးနိုင်တယ်”

ဘုရားရှင်က တစ်စုတစ်စုသော လျောက်တင် လာမည့် စကားသံကို စောင့်ဆိုင်းကာ နေပေးလေသည်။ အတန်ကြောမျှအထိ ရဟန်းများထံမှ အသံကြောမလာကြပေး။ ဘုရားရှင်က သုံးကြောမိုင်အောင် ပြန်လည်မေးတော် မူသည်။ ရဟန်းများက ဆိတ်ဆိတ်သာနေလျက် ရှိက သည်။ ထိအခါ ဘုရားရှင်က-

“ရဟန်းတို့၊ သင်တို့အနေနဲ့ ငါတို့ဟာ ဘုရားထံ တော်မှာ ရှင်ရဟန်းပြုခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်၊ ငါတို့၏ ဖွဲ့စည်း လေးပါးဆုံးတာကလည်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဥစ္စတို့သာ ဖြစ်ကုန်တယ်၊ ငါတို့ဟာ ဟိုးအချိန်တွေကတည်းက ယုံမှားမှ မရှိခဲားဘာ၊ အခြေမြတ်စွာဘုရား ပရိနိုဗာန်စံတော် မူခါနီးကျမှ ယုံမှားမှုမပြုထိုက်ပေဘူးလို့ အောက်မေးဆင် ခြင်မိပြီး မမေးတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အသည်လို့ ဆိုရင် လည်း အဖော် ရဟန်းအ ချင်းချင်းကို တွေးတော်စဲ တဲ့ ယုံမှားချက်တွေကို ပြောဆိုကြပေတော့”

လဝန်းသည် အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝန်းအတွင်း သို့ ငုပ်လျှိုးသွားရန် အားယူစပြုနေပေပြီ။ တိတ်ဆိတ် ပြုစီသက်မှာ ပို၍ အားကောင်းလာသည်ထင်ရှုံး။ လေတို့သံ၊ သစ်ရှောက်အချင်းချင်း တို့ခတ်သံတို့ကို ကြားရာသည်။ ရဟန်းတို့က ပခုံးချင်း၊ ရူးချင်း၊ တံတောင်ချင်း မထိမြေ။ တစ်ပါးကိုတစ်ပါး မကြည့်မိအောင် ကြေးစား တည်ဆောက်လိုက်ကြသည်။ ပြန်လည်လျောက်တင်ရန် ကြန်ကြောရှိန်ကို လွှန်သွားလေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ဆဲတွင် အရှင်အာနန္ဒာက-

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား၊ ထူးမြားအဲ ညွှာဖျက်ရာ ဖြစ်ရပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ အခု အရှင်မြတ်ဘုရားရဲ့ မျက်မောက်တော်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ရဟန်းများထဲက ဘယ် ရဟန်းတစ်ပါးတလေမျှ မြတ်စွာဘုရားကို၊ တရားတော်ကို

သံယာတော်တို့ကို၊ မဂ်ကိုဖြစ်စေ၊ အကျင့်ကိုဖြစ်စေ ယုံမှားသံသယ တွေးတော်ခြင်းမရှိတာကို တပည့်တော် ယုံကြည်ရပါတယ် အရှင်မြတ်ဘုရား”

“ချိစ်သားအာနန္ဒာ၊ သင်က ယုံကြည်မှုကြောင့် အခုလို ဆိုခြင်းသာဖြစ်တယ်၊ ချိစ်သားအာနန္ဒာ၊ အခုရှိနေကြတဲ့ ရဟန်းသံယာတွေထဲမှာ ဘယ်ရဟန်းသံယာကမျှ ဘုရားကိုဖြစ်ဖြစ်၊ တရားတော်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သံယာတော်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ မဂ်၊ အကျင့်တွေမှာ ယုံမှားမှုအလျင်းမရှိတာကို ငါဘုရားအဖို့ သိပြီးသားဖြစ်တယ် အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းငါးရာတို့အထဲက နောက်ဆုံးထစ်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတောင် အပါယ်ကို ကျရောက်ခြင်းမရှိဘူး ကျိန်းသေမြှိတဲ့ အထက်မဂ် သုံးပါး နောက်ဆုံးလားရာ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်ပေတယ် အာနန္ဒာ”

ဘုရားရှင်၏ မျက်ခွဲတော်ကို ပြန်ပိတ်လေသည်။ တစ်ခဏာအကြား-

“ရဟန်းတို့ ...သင်ချိစ်သားတို့အတွက် အခု ငါဘုရား နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဉာဏ်ဒစ်စကားကို မိန့်ကြားလို တယ်၊ ချိစ်သားတို့ ...ပြုပြင်လေးရတဲ့ သံ့ရာတရားတွေဟာ ပျက်စီးခြင်းသောသာ ရှိကြကုန်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မမေးမလျော့၊ မပေါ့မဆေအပ်တဲ့ သတိတရားနဲ့၊ သင် ချိစ်သားတို့ ကိစ္စပြီးအောင် အားထုတ်ကြကုန်တော့ ...”

ဘုရားရှင်က ပရိနိုဗာန်ညောင်စောင်းထက်၌ လျော်းတော်မူလျက်က နောက်ဆုံးစကားတော်ကို ပြောကြားပြီးသွားသည်။ ထိုနောက်တွင် ရူာန်း၊ သမာပတ်၊ ရူာန်းတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားတော်မူသည်။ အဆင့် ဆင့် ဝင်စားလာခဲ့ပြီး၊ ပစ္စဝေကွဲပော မဟာကြံယာအော် တို့၏အဆုံး၊ အဗျာကတ ခုက္ခလာဖြစ်သော ဘဝင်စိတ် ဖြင့် အတိတ်ကဲ၊ ပစ္စဖွံ့ဖြိုးကဲ၊ အနာဂတ်ကဲများ ချုပ်ပြုမြို့ပျောက်ကွဲယ်ရာ ပရိနိုဗာန်စံဝင်တော်မူလေသည်။

ထိုအခိုက်၌ ကြက်သီးမွှေးညှင်း ထနေကာ နှစ်သီးနှံးလေးသောင်း အထူးရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကြီးမားစွာ လူပ်စတ်သွားခဲ့၏။

■ အရှင်သုဝဏ္ဏ(ဇန်)

ထွက်ခဲ့သမျှတော်

သန်းထိုက်သူ

လူနှင့်ဘာသာတရား၊ ဘာသာတရားနှင့်လူ

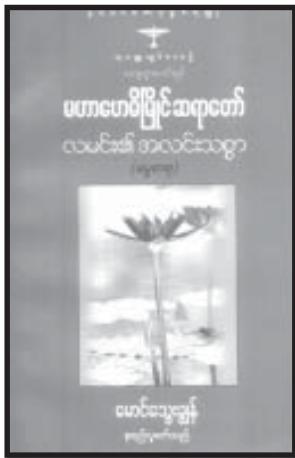
- ပန်းဒကာကိုတင်မြင့်
- ပထမအကြံမှု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (၆၀၀)ကျပ်၊
- ပါရမီစာပေ၊ ၂၃၀၊ ၂၉-လမ်း (အထက်လမ်း)၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၂၅၃၂၄၆ မှဖြန့်ချိသည်။
- စာမျက်နှာပြုချက်အမှတ်-၆၉၈၊ ၂၀၀၂ (၁၂)၊

ကိုးကွယ်ရာ အစစ်အမှန်ကို ပိုမိုတို့အသိဉာဏ်ဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ရွှေးချယ်သတ်မှတ်နိုင်ကြဖော်ရန်အတွက် စာရေးသူက ယနေ့ကဗ္ဗာပေါ်တွင် ထင်ရှားပြီး လူအများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သမှ ပြုနေကြသည့် ဘာသာကြီးလေးရှုံး၏ ခေါင်းဆောင်ဘုရားရှင်များ၏ ဖြစ်စဉ်တော်များ၊ အဆုံး အမ တရားတော်များ အသိုးသီးကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြည့်ပြည့်စုစု တင်ပြထားသည်။

တဗ္ဗာသို့လ် သောတုနေ(မဟာဓမ္မာစရိယ)၏ စာ မိတ်ဆက်တွင် “ကိုးကွယ်ခြင်းသည် ကေးကင်းသင့်၏။ စိတ်ဆင်းရခြင်း။ ကိုယ်ဆင်းရခြင်းကို ပြမ်းပျောက်စေ နိုင်ရာ၏။ ကိုးကွယ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အလုံးစုစုသော

ဆင်းရုံကွဲတို့မှ လွတ်မြောက်စေနိုင်ကုန်ရာ၏။ ကိုးကွယ်ခြင်း၏ ရလဒ်သည် အားကိုးခြင်းကြောင့် အကာအကွယ် ပေးပိုင်သော (လုံးမလမ်းဆွဲနိုင်သော) ကိုးကွယ်ရာ လည်း ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ကိုးကွယ်ထားသော ကိုးကွယ်ရာများကို ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးကုန်သော ‘စံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သာမန်လူတို့၏ ဥာဏ်မျက်စီဖြင့် လည်းကောင်း အဝိဇ္ဇာစလောင်းကို ဖွင့်၍ ကြည့်ရှုသင့်ကြပေ သည်။

နိဂုံးချုပ်ဆိုရပါမှ ပန်းဒကာကိုတင်မြင့်၏ ‘လူနှင့် ဘာသာတရား၊ ဘာသာတရားနှင့်လူ’စာအပ်ကို ဖတ်ချုပ်မှု ကဗ္ဗာဘာသာကြီးများအကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရရှိ သာမက ကိုးကွယ်မှုမှန်ကန်အောင်လည်း ရွှေးချယ်လာတတ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့စစ်မှန်သော ကိုးကွယ်ရာ များကို ရွှေးချယ်တတ်လာ၍ ထိုကိုးကွယ်ရာများကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသဖြင့် ပစ္စာ့ဖွန် တမလွန်ဆင်းရုံကွဲများ ကင်းဝေးပပျောက်ကြပြီးလျှင် ချမ်းသာသုခများကို ခံစားနိုင်ကြပါစေ”ဟု ဆန္ဒပြုထားပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် လမင်း၏ အလင်းသစ္ာ(မမွဲစာစု)

- မောင်သွေးချွန်(စုစုပေါင်း ၂၀၀၄)
- ပထမအကြိမ်၊ ဒြိုလ၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်
- တန်ဖိုး (၁၁၀၀)ကျပ်
- သဝါးသွေးချွန်(စုစုပေါင်း ၂၄၁၊ သာယာ အေးလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊ မရိုးကုန်း၊ ရန်ကုန်း။ ၂၀၀၅-၆၆၀၆၇၀ မှ ဖြန့်ချိသည်။
- စာမျက်နှာများကို စုစုပေါင်းဖော်ပြထားသည်။

အပွဲမာဒေသမဂ္ဂလေး၊ ဂိမ့်ရမဂ္ဂလေးနှင့် ဘာသာ သွေးမဂ္ဂလေးများမှာ ဆရာမောင်သွေးချွန် စုစုပေါင်း မမွဲစာစု၏ အလင်းတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ မမွဲစာစုများကို စုစုပေါင်းဖော်ပြထားသည်။

ဆရာမောင်သွေးချွန်က “လမင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင် ထားမှ လရောင်ရဲ့ အလင်းမာတ်၊ အအေးမာတ်တို့ကို ရသည်မဟုတ်၊ လသာနေပါသည်ကို ခံယူတတ်ပါသွင် လမင်း၏ အလင်းမာတ်၊ အအေးမာတ် ဟပ်တော့သည် သာ၊ လမင်းကြီးသည် အဝေးမှာ သာနေပါသော်လည်း အအေးမာတ်၊ အလင်းမာတ်တို့ကို ပေးဖြုတ္တာ မပျက်ခဲ့ပါရော်။ ဒီလိုပဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝန်ဝါသီတော်ရှင်မြို့၏ အဝေးကြီးမှာ သီတင်းသုံးနေပါသော်လည်း ဝေနေယျာတို့အပေါ် မမွဲမာတ်၊ မေတ္တာမာတ် မပြတ်ပို့လွှတ်လျက်ဖြင့် အေးချမ်းသာယာဖော်ကျော် ရှိနေပါသည်ကို သတ်မှတ်လိုပါတယ်။ ဖူးခွင့်ရလိုပ်မယ်လို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသူများလည်း လမင်းရဲ့ သစ္ာကို အေးအေး ဖြမ် ခံယူစေချင်ပါတယ်”ဟု ဆိုပါသည်။

ပညတ်မှ ပရမတ်သို့ (ပညတ္တိပဋိကွဲပကထာ)

- ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
- ပထမအကြိမ်၊ ရူလိုင်လ၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်
- တန်ဖိုး (၄၀၀)ကျပ်
- သဝါးသွေးချွန်(စုစုပေါင်း ၂၄၁၊ သာယာ အေးလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊ မရိုးကုန်း၊ ရန်ကုန်း။ ၂၀၀၅-၆၆၀၆၇၀ မှ ဖြန့်ချိသည်။
- စာမျက်နှာများကို အမှတ်-၅/ ၂၀၀၄ (၁)၊

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ အစွဲလှတ်၊ အစွဲကျော် သမထ၊ ဝိပဿနာရွှေနည်း မမွဲစာစုများ ဖြစ်ပါသည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာရွှေနည်း မမွဲစာစုများဆိုသော်လည်း ကျမ်းစာရေးသားပြုစာရွှေနည်းဟန် ဖြင့် မဟုတ်မှုဘဲ ဆရာတော်ကြီး ဆုံးမကြုပါဒေါ်ပေးလေ ရှိသည့်ဟန်အတိုင်း လိုရင်းတိုရင်းဖြင့် လူငယ်လူကြီးအများနာယူလွယ်စေရန် စီစဉ်ရေးသားထားသည်။

သမထမှ ဝိပဿနာသို့ မမွဲစာစုတွင် “ထိုလွတ် မြောက်ရေးသမား၌ ယထာဘူးတော်ဘုရားကြီးခံသားလုပ်က ပညတ်နှင့်ပရမတ် လက်မှတ်ခြင်းလုပ်ယူဖော်ပြသည်သာ။

ထိုစဉ် ပရမတ်နေရာ ပညတ်ဖြင့် အလျက်က သာရာနယ်ခဲ့လာကြသော တဏော၊ မာန၊ ဒို့တို့၏ လက်ရာများက-

- (က) ငါဟူသော ပညတ်
- (ခ) သူဟူသော ပညတ်
- (ဂ) မြို့၊ ကောင်း၊ ပိုင်ဟူသော အမှတ်အသား

ထိအာမခံချက်များဖြင့် ပြသထားကြလေရာ လွတ် မြောက်ရေးသမား၏ လက်ဝယ်ရှိ သတိဉာဏ်များက လည်း ဓန္တာကြား စိတ်ချအားပြင်းပြင်းဖြင့် အတွင်းထိုးဆွဲ သုတေသနပြုကျင့်လျက်က-

(က) အိသည်မှာ ရှိမရှိ၊ အထူးရှုသိကြရာ၏။
သူဆိုသည်မှာ ဟုတ်မဟုတ်၊ စစ်ထုတ်ကြည့်ရာ၏။
မြိမမြို့၊ ကောင်းမကောင်း၊ ပိုင်မပိုင် သူ့ဆိုင်ရာ
အမိအရကိုင်လျက်က တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရာ၏။
ထိုသိကြည့်ရာ၌ လွတ်မြောက်ရေးသမားသည်-
(က) အိသည် စသည် နာမပည်တ်နှင့် ဥာဏ် လဲလှယ်ရာ
စခန်း။

- (ဂ) မြိမမြို့ စသည် သန္တတိပည်တ်နှင့် ဥာဏ် လဲ
လှယ်ရာစခန်း။
(ဃ) ကောင်းမကောင်း စသည် သမုပ္ပါဒပည်တ်နှင့်
ဥာဏ် လဲလှယ်ရာစခန်း။
(င) ပိုင်မပိုင် စသည် သစ္စာနပည်တ်နှင့် ဥာဏ်
လဲလှယ်ရာစခန်း။

ထိုစခန်းကြီးလေးရကို ဖြတ်ကျော်ရမည်။ ဖြတ်ကျော်
လျက်ကပင် တစ်ခုဖော်ထုတ် တစ်ခုမြှုပ်ခဲ့ရမည်။ (ဖော်
ထုတ်ခြင်းနှင့် မြှုပ်ခြင်းကား အတူတူ) "ဟု ဖော်ပြထား
သည်။

မမှစာစုတိုင်းတွင်း ဤသို့ တိုတိရှင်းရှင်း လိုရင်းကို
ထိမိအောင် ဖော်ပြထားသည်။

သိက္ဌာပျက်တဲ့မိစ္စာစက်(ဝိပတ္တကာလကထာ)

- ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိဖြိုင်ဆရာတော်
- ပထမအကြိမ်း မေလ၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (၆၅၀)ကျပ်၊
- သုဝဏ္ဏသူမြေသာသနပြုစာစဉ်၊ ၇၄၊ သာယာ
အေးလမ်း၊ (၃)ရှုံးကွက်၊ မရှုံးကုန်း၊ ရန်ကုန်
မြို့။ ဖုန်း-၆၆၀၆၇၀ မှ ဖြန်ဆီသည်။
- စာမျခင်းပြုချက်အမှတ်-၅/ ၂၀၀၄ (၁)

လောကသဘာဝကို ဓမ္မနှင့်ယုဉ်၍ ဆင်ခြင်သိမြေး
နိုင်ကြပြီး ဆုတ်ကပ်ကာလတွင် လူပီသစ္စာ၊ လူဖြစ်ကျိုး
နံပါး နေတတ်ထိုင်တတ်ကြစေရေး၊ သတိရှိကြစေရေး

အတွက် ဆရာတော်ကြီးက မေတ္တာဖြင့် ဆုံးမထားသော
စာစုတိုင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဒကာ၊ ဒကာမ
များ၊ အကျိုးအတွက် ဆိုဆုံးမဖွယ်ရာများကို ငဲ့ကွက်မှ
မရှိ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်းပင် ဆုံးမထားသည်။

သိလေပေးသော အသက် တဏ္ဍာဖြင့် ဖြုံဖျက်ချမည်
စာစုတို့ "တက်ခေတ်ကို သွေ့၊ သီလ အကြီးအမှုးပြု
ကောင်းသောအပ်ရဖြင့် ထူထောင်မည်။" သို့ကြောင့်
လူ့အကျင့်ဖြင့် လူ့အဆင့်မိ တလူလူတလွင့်လွင့် ဝင်
တက်စေသည်။

အုတ်ခေတ်ကို ဒိဋ္ဌာန်ဘဏ္ဍာ အကြီးအမှုးပြု မကောင်း
အပ်ရဖြင့် ဖြုံချမည်။ သို့ကြောင့် လူအကျင့်ပျက် တိရစ္ဆာန်
ဥာဉ်အငွေ့အသက်ဖြင့် အပျက်ခြင်းဆက် သက်စေ
သည်။

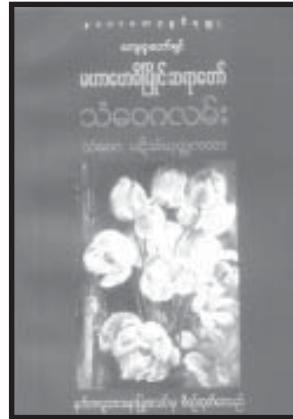
"ဝိပတ္တခေါ် ခေတ်ကာလပျက် လူစိတ်ထက်
တိရစ္ဆာန်ဥာဉ်တက်နေသော အချိန်မျိုးကား ထိုအချက်
များနှင့် ဆန်ကျင့်ဘက်ပင် ဖြစ်ချေရာ-

- (က) အကျင့်ခေါ် သိလေဖောက်ပြန်လေ-ထောက်ခံ
သူတွေ ပေါ်လေ ဖြစ်လာမည်။
(ခ) အယုဝါဒ ခွဲတ်ချော်လေ-လူတော်လူတ်
အဖြစ် ချီးမွမ်းခံရလေ ဖြစ်လာမည်။
(ဂ) လမ်းများအကြား စွန်စွန်စားစားသွားပြလေ-
လူသားတိုင်းက အားကိုးလေ ဖြစ်လာမည်။
(ဃ) ကလေကချေရှင်ပေါ်လေ-လက်အောက်ခံ
ဖြစ်လိုသူတွေ ဝင်လာလေဖြစ်မည်။

ထိုအချက်များနှင့် ပြည့်စုစုပေါင်း-
နေရာမှန်ရွေးရန်မလို၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ပစ်

တိုင်းထောင်တွေ့ ဟန်ပြနိုသာ လိုမည်၊ အယုတ်လမ်း
ကမ်းကုန်အောင် သွားပြတ်တို့ လိုမည်၊ ကိုယ် စိတ်ထား
ဖြစ်သလို ထားတတ်ရမည်။ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး
သွေးထိုးပေးမည် ဆရာကိုသာ လိုမည်။ သို့ကြောင့်-

လူကျင့်ဖြင့်တက်ခဲသော သမွဗ္ဗားတို့
ကျင့်ဖြင့် ဖျက်မှသာ ပျက်တော့သည်။ ထိုဆိုခြေး ဝိပတ္တိ
ခေတ်၏ အကိုရပ်တို့ကို ထောက်ကြည့် သိနိုင်လောက်
သည်”ဟု ဆုံးမထုဝါဒပေထားပါသည်။

သံဝေဂဇ်မ်း(သံဝေဂပို့သံယုတ္တကထာ)

- ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
- ပထမအကြိမ်း မတ်လ၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်
- တန်ဖိုး (၇၀၀)ကျပ်၊
- သုဝဏ္ဏသွေးမှုသာသနပြုစာစဉ်၊ ၇၄၊ သာယာ
အေးလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်း၊ ရန်ကုန်
မြို့၊ ဖုန်း-၆၆၀၆၇၀ မှ ဖြန်ချိသည်။
- စာမျခိုင်ပြုချက်အမှတ်-၁၀၄၈/၂၀၀၃ (၁၂)

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိ၏
လောကု လူရှည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက်
ဝန်ဝါသတောရပ်မြို့၏ ကျင့်ကြိုးကုတ်အားထုတ်မှသာ လျှင်
ဖြစ်တော့မည်ဟု သိမြင်ခဲစားလာရသဖြင့် ကေစာရိ
တောရပ်မှုကာ ကျင့်ကြုံအားထုတ်ခဲ့ပါသော်လည်း အများ
သတ္တာဝါ တပည့်ဒက္ခအား ငဲ့ညှာသနားသဖြင့် အများ
အကျိုးဆောင်၊ အများအများမြော်ခဲ့၊ အများအကြိုက်လိုက်
နေမြတ်ဖြင့် မိမိရည်မှန်းချက်မှ မကြာခဲက ဝေးကွာသွား
ခဲ့ရသည်ကို သတ္တာပြုဆင်ခြင်နှင့်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ရသည်ကိုလည်း ဆရာတော်ကြီး သည်
မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မမြင်၊ အပြစ်မတင်ပေ။ မိမိ၏ ဝါသနာ၊
ဥာဥ်စရိတ် အကြိုက်လိုက်မြို့သာ ဤသို့ဖြစ်ရ သည်ဟု
သံဝေထင် ပြပြင်စီရင်ကာ ရည်မှန်းချက်ပေါက် မြောက်မည့်
လမ်းမှန်ကို လျောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသည့်ကြားမပင် အကြည်ညိုလွန် အစွဲသန်သည်
အမှန်မမြင်နိုင်သော တပည့်ဒက္ခတို့က အကဲသန်နေကြ
ပြန်ပေရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးခမျာ မေတ္တာမပျက် မိမိ

ခရီးလည်း ဆက်နိုင်စေရန် ရည်သန်လျက် မိမိ၏ တော့မှု
ခရီး ကောင်းဆိုးဖြစ်ပျက် ခံရချက်တို့ကို ဖွင့်အန်လျက်
တပည့်ဒက္ခတို့အား အသိပေး၊ သတိလေးရှိကြစေရန်
ဖော်ညွှန်းထားသည် သံဝေဂဇ်စာမွေများ ဖြစ်ပါသည်။

သစ္စာလေးပါးတို့ကလည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ
ပျက်ခြည်ပြတ်မံ စာစွာတွင် “ယခု-ခြိုက်ပျက်၍ တော့
ထွက်လာခဲ့ရနှုန်းလည်း-

ထိုနောက်လိုက်များ ဝေးလုလှသော ခရီးမှ လာရ
တိုင်းလည်းကောင်း၊ ထိုနောက်လိုက်များ အန္တရာယ်
ကြားမှ သွားလာခဲ့ရတိုင်းလည်းကောင်း အားနာခြင်း၊
သနားခြင်း တရားနှစ်ပါးက ငါ့စိတ်အား လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်
ပေးထားကြရာ ထိုပရီသတ်များ တစ်နေကုန် ငါ့ရှေ့လာ
ထိုင်နေလည်း သွားတော့လည်းမပြော၊ တော်တော့လည်း
မဆိုမို့။ နေပျက်၍ ညာဘက်ဆက်ကာ တစ်ညွှန်းလုံးလုံး
ပျက်နာချင်းဆိုင် ထိုင်နိုင်ရာ စကားအပြန်အလုန်ပြော
ကြားနေလည်း သွားတော့လည်းမပြော၊ တော်တော့လည်း
မဆိုမို့။ ဤမျှအထိ အရေးပေးအလိုက်မိုး
သောအခါ ငါ့ထံရှိ မဂ္ဂိုင်အားလုံး သူတို့ထဲ လမ်းဖောက်၊
သူတို့ထဲ လျောက်သွားနေကြပြီ”

“ထိုပရီသတ်မပြန်မချင်း နားချိန်၊ အိပ်ချိန်မရှိ၊
နော်အလုံး တပြုးပြုးနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ပေမြို့တ်
စည်ခဲရာမှ ရလာသော ကာယိကုခုက္ခများ၊ စကားပြော
ဆုံးမျှ များရာမှ ဘဝင်လော့ အထမရပ်ခြင်း၊ နှလုံးသွေး
သူ၊ သွေးလေချောက်ချားခြင်း၊ ကြောင်တော်ကြက်
တက် စိတ်မှင်သက်မိနေခြင်း စသည် စေတသိက်ခုက္ခ
များ။”

ထိုစွဲများ ပရီသတ်(၂)ရက်၊ (၃)ရက်ခန့်နေလျှင် ခံနေရစ်ခဲ့ရသည်ကား တစ်ပတ်ကျော်ကျော်အထိပင်”

“ငါတို့သည်ကား ...တားစည်းများ နင်းခြေ လျက်က ပရီသတ်တို့ ဝင်ရောက်လာတိုင်းသာ ရှေ့ဆက် လက်ပြီး တစ်တော့ထွက် တစ်တော့ဝင်၊ တစ်တော့ ဆင်း၊ တစ်တော့တက်ဖြင့် အရှင်းမ ပြေးပမာ တော့မြင် တိုင်းဝင်၊ တော့မြင်တိုင်းတက် မဂ္ဂိုလ်ယာဉ်တောင်းစီး ထွက် ခရီးဆက်နေရရာ ရှေ့ဆက်မတွေးပံ့ပြီ”

“သူတို့သည်လည်း သူ့သီကွာ၊ ကိုယ့်သီကွာ မစောင့်စည်း၊ သူ့ရှုတ်၊ ကိုယ့်ရှုတ် မသိမ်းဆည်းကြဘ လူနှေ့များ၊ အရှင်မဲ့များဖြင့် ရှုက်ရမှန်းမသိ၊ ကြောက်ရမှန်း လည်း မသိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အငြေသိလိုက်ကာ နွားသုံးရိုင်းပမာ သတင်းကြားရာနောက် မြေရာကောက်လျက်က တောင်း ပြင် မဂ္ဂိုလ်ယာဉ်ကြီးဖြင့် တောင်းနှင့်ခရီးပြင်အတိုင်းသာ ဆက်လိုက်နေကြပြန်ရာ ရှေ့ဆက်မတွေးပံ့ပြီ”ဟု ဖော်ကျူးထားပြီး-

သေခါနီး အမြို့ပေါင်ကြားညျပ် ထပ်မပြောပါရစေ တော့ စာစွဲတွင် “သည်အပိုမက်ရသော ထိုညုမှ စတင် ကာသာ သည်က ဦးခြေပျက်ကြီးသည် အချိုးပြောင်းပြီး သား ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ခဲ့၏”

မည်သူ့ကိုယ့် အတွေ့မခဲ့၊ စကားမပြော့၊ ၃-နှစ် အတွင်း ဝေးနီးပရီသတ် လက်မခဲ့၊ ဤများ ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများနှင့် ကတိကဝဝတ်ထားပြီးအတိုင်း နောက် ရက်မှ စတင်ကာ ကေစာရိ ပိပိသာ ကျော်ဖော်ပြီး၊ သတိလက်စွဲ လက်ထဲပြီ ဖြစ်ရန်ကိုလည်း အားခဲ့နေချေပြီး၊ ဖြတ်စရာရှိသော ရေးလက်စများကိုလည်း ရှင်းပစ်နေချေပြီး၊ သည်သတိသာ ငါ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့လျှင် ငါ့အရှင် ငါ့အသီများနှင့် တဲ့တဲ့တိုးမိမှာ သေချာ၏”ဟု လှစ်ဟ တော် မူထားပါသည်။

ဤ ‘သံဝေဂလမ်း’ စာစွဲများကို ဖတ်ရှု၍ ဆရာ တော်ကြီး၏ သံဝေဂလူးယုံကြား တပည့်ဒကာများ လည်း သံဝေဂလမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းမိကြပါလိမ့်မည်။

■ သန်းထိုက်သူ

အသုဘချော်းပဲ

လောကမှာ သူငါ့မှန်သမျှ သတ္တဝါတွေ၊ ရှင်လည်း အသုဘ။ သေလည်း အသုဘ။ ဒါကတော့ ဘယ်သူမျှ ငြင်းနိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့က နှစ်သက်နေလိုသာ၊ မနှစ်သက်ရင် အသုဘမြင်တာပဲ၊ အကုန်လုံး အသုဘချော်းပဲ။

ယထေဝ မတသရိရာ၊ မိဝိပါ အသုဘ တထာ။ အာက္ခာကာလက်ာရေနှင့် ဆန္ဒတ္ထာ တဲ့ နပါက္ခား။

မတသရိရာ-အသက်မရှိတဲ့ ရုံသေကောင် သည်။ အသုဘ ယထေဝ- မတင့်တယ်စွဲ အသုဘ ဖြစ်လေသကဲ့သုံး။ တထာ-တို့အတူ။ မိဝိပါ-အသက် ရှင်နေသော လူ့ခွာကိုယ်သည်လည်း။ အသုဘ-ချွဲ စဖွယ် မတင့်တယ်တဲ့ အရာဝတ္ထု၊ ဖြစ်ပါပေ၏။ အာက္ခာကာလက်ာရေနှင့်-အနား၊ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အဆင်အယင် တွေဖြင့်။ ဆန္ဒတ္ထာ-မဖွယ်မရာကို ကွယ်ကာဖုံးထားသည်အဖြစ်ကြောင့်။ တဲ့-တို့ အသုဘ ဆိတဲ့ မနှစ်သက်ဖွယ် သဘောတရားသည်။ န ပါက္ခား- မထင်ရှားဘဲ ရှိပါပေတော့သတည်း။

သပြေကန်ဆရာတော်ဘရားကြီး
အရှင်ဝါသွောဘိဝံသ

မြတ်ပုဒ္ဓ၏ မြတ်ဓမ္မစာကြည့်တိုက်များ

(၁) သာသနတော်ပြန်ပွားရေး၊ (၂) သာသနရန်ကာဂျယ်တားဆီးရေး၊ (၃) သာသနတော် ထိန်းသီမံးရေး၊ (၄) သာသနတော် တိုးတက်အောင် အလုပ်လုပ်ရေး၊ (၅) ကွယ်သွားသည့် နေရာများတွင် အစားထိုးရေးဆိုသည့် တာဝန်(၅)ရပ်ကို အင်တိက်အားတိုက်ဆောင်ရွက်ကာ သာသနပြုကြရန် သိတူရဟရာတော်ဘဏှုံး အရင်ဥာဏာသုရေး၏ ထဲဝါအတိုင်း ကြိုးပမ်းသာသနပြုသည့်အနေဖြင့် မြတ်ဖွွဲ့၏ တရားတော်များကို မည်သူမဆို အလွယ်တကူလေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြိုးများ၏ ပြုဝါဒခံယူကာ မိုးကုတ်ဖြူတွင် “မြတ်ဖွွဲ့၏ မြတ်စမ့် စာကြည့်တိုက်” ကို ၁၃၇၄-ခုနှစ်၊ တပိုတဲ့လပြည့်နေက စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ ယခုအချင်းထိ ဖြူဝါဒ် စာကြည့်တိုက်(၇)၏ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

(၁) နိုးကုတ်ဖြူ	- မင်းဘဏ်းတောင်ရှိုးသာကြိုးဘဏ်း
(၂) ကျောက်စည်ဗြို့	- သာသနရှိုးမာန်ဝင်း
(၃) ရွှေသီဗြို့	- ရှိုးသာကြိုးရှိုးသာရွှေရား
(၄) ဝါဇာဗြို့	- ရှင်ပင်ရှိုးသာသွေး
(၅) အောင်တော်ဖြူ	- ဘဏ်းကြိုးသိမ်း ဖြူးမပေါ်ယလ္လာသောင်တိုက်
(၆) ကြောင်းဖြူ	- တစ်ဆောင်ပြည့်စွာရား ကျောင်းသစ်ကျောင်းတိုက်
(၇) ဘူးသီးတောင်ဖြူ	- အေးအေးတော်ကြိုးတိုက်

အဆိပ်စာကြည့်တိုက်များတွင် တရားဖို့ခြေများ၊ စာစောင်၊ တိပ်ခွေများ၊ စာအပ်များ၊ အလွယ်တကူ ရှားရမ်း နာကြား ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်များသို့ ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီးမှ စေတနာရှင်များ၊ မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှ တရားဖို့ခြေ တိပ်ခွေ၊ စာအပ်၊ စာစောင်များ၊ ဓမ္မာဒ်အနိုင်းမြှို့ဖြင့် လုပ်ခြင်းမြှို့ဖြင့် စုံပြုခြင်းမြှို့ဖြင့် “သွေးခဲ့ စွေးခဲ့ မိန္ဒာတိ” ဆိုသည့်အတိုင်း အလူ၍၊ အအေးလုံးတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့် တရားအလူ၍ ပြုတော်မှုကြပါရန် တိုက်တွေ့နှုံးဆောင်အပ်ပါသည်။

အလူ၍မျှေားအနေဖြင့် ဖော်ပြုပါစာကြည့်တိုက်များသို့ တိုက်ရှိက်ပေးလိုက်ရှိုးနိုင်ကြပါကြြွှေ့။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ တမူရှင်များသို့

- အပွဲမာဒ်စွမ်းရသမှုပ်စောင်းသို့ စာမူများပေးလိုက်ရှိုးနိုင်ကြသည့်အတွက် အတူးကျေးဇူးတင် ဝင်းမြှို့က်ရပါသည်။
- စာမူရှင်များအနေဖြင့် စာမူများပေးပို့ကြသည့်အခါ မိမိတို့ထိ တွင်မူရှင်းကို လက်ခံအဖြစ်ထားရှိပြီး မိတ္တာဗုံးစောင်ကိုသာ ပေးလိုပေးစေလိုပါသည်။
- မှုပ်စောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည့် စာမူများ များပြားလွန်းပါသဖြင့် အသုံးမပြုဖြစ်သည့် စာမူများအား ပြန်လည်မပေးပို့နိုင်သည့်အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှာတဲ့လေးကြပါရန် ဖော်လုပ်စွာအပ်ပါသည်။
- မှုပ်စောင်းတွင် အသုံးပြုဖြစ်စ် မဖြစ်အား ပေးပို့ပြီး(၁)လအကြောင်း ဖုန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ E.mail ဖြင့်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်ကြ ပြည့်တွင်းပြည့်ပါသည်။
- ပေးပို့နိုင်ကြပါကြောင်း အသိပေးကြညာအပ်ပါသည်။

E.mail:mts@mptmail.net.mm

မြတ်ပုဒ္ဓ၏ မြတ်ဓမ္မစာကြည့်တိုက်များ